

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OF FLESH & BONE BOOK FOUR

WHAT
SLEEPS
WITHIN
THE
COVE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

HARPER L. WOODS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

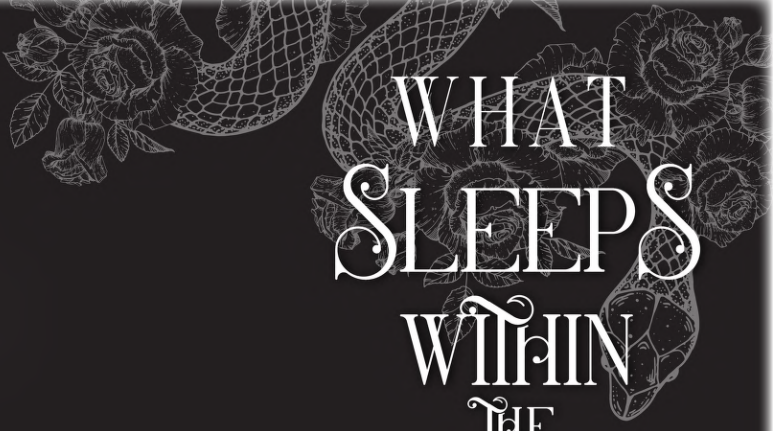
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

WHAT SLEEPS WITHIN THE COVE

HARPER L. WOODS

Tor Publishing Group
New York

Yazar ve yayıncı, kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için bu e-kitabı size Dijital Haklar Yönetimi yazılımı (DRM) uygulanmadan sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlayamaz veya herhangi bir şekilde herkese açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.

Üstesinden gelenler için

NOT

Of Flesh & Bone serisi, insan kadınların erkek meslektaşlarına boyun eğdiği ortaçağ tarzı bir dünyada geçiyor. Bu dünya, özellikle toplumsal standartlara ve nasıl yaşayacaklarını belirleyen saflık kültürüne uymayan kadınlar için karanlık ve tehlikeli bir yerdir.

Alfheimr'ın Fae diyarı daha da karanlık ve bu dünyadaki şiddet her kitapta daha karanlık ve daha grafik hale geliyor. Cinayet, işkence ve saldırı unsurları var.

Bu nedenle, bazı unsurlar bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Lütfen dikkatli olun.

- Dini saflık kültürü
- Sözlü ve fiziksel taciz (erkek başrol tarafından DEĞİL)
- Reşit olmayan bir kişinin bir otorite figürü tarafından tımar edilmesi ve saldırıya uğramasına ilişkin referanslar (erkek başrol tarafından DEĞİL)
- Geçmişteki fiziksel ve cinsel istismara atıflar
- Ritüelistik kurbanlar
- İntihar
- İntihar düşüncesi ve fikri
- Grafik ölüm, şiddet ve işkence
- Cinsel saldırı girişimi (erkek başrol tarafından DEĞİL)
- Grafik cinsel içerik
- Et yiyen yaratıklar

SÖZLÜK

Alfheimr: Fae diyarı.

Calfalls: Fae ve insanlar arasındaki savaşta yok edilmeden önce bir zamanlar Ölüler Tanrısı'na adanmış olan Harabe Şehir.

Baş Rahip/Rahibe: Baba ve Anne ile iletişim kurduğunu iddia eden ve onların mesajlarını ileten en üst düzey Rahip ve Rahibeler.

Ineburn Şehri: İnsan diyarının başkenti, pırıl pırıl bir altın şehir.

Mistfell: Peçe'nin kenarında, Alfheimr'a en yakın olan köy. Peçe geçişi engellemediğinde diyarlar arasında erişim noktası olarak hizmet eder.

Sis Muhafızları: Tek amacı Peçe'yi zarar görmekten korumak ve düşmesi halinde Fae'lerle savaşmak olan ayrı bir ordu.

Yeni Tanrılar: Baba ve Anne. Eski Tanrıların gerçekten Fae olduğu gerçeğini keşfettikten sonra insanlar tarafından tapınılır. Baba ve Anne, on üç yaşam döngüsünün sonundaki gerçek ölümden sonra bir ruhun Valhalla'ya mı, Folkvangr'a mı yoksa Helheim'a mı gideceğine karar verir.

Nothrek: İnsan diyarı.

Eski Tanrılar: Eski Tanrılar, Sidhe olarak bilinen Fae ırkının en güçlüleridir. Bunlar genellikle İlkellerin çocuklarıdır.

Rahip/Rahibeler: Yeni Tanrılara ve onların isteklerine hizmet etmek üzere Tapınağı yöneten erkek ve kadınlar (Baba

ve The Mother).

İlkeller: Tüm yaratılıştaki ilk varlıklar. Doğaları gereği bir insan formuna sahip değildirler, ancak çeşitli nedenlerle bir insan formu almayı seçebilirler ve sadece temsil ettikleri şeyin kişileştirilmesidirler.

Direnış, The: Hollow Dağları'nın tünellerinde (ve Nothrek'in başka yerlerinde) yaşayan, Krallığın kurallarına direnen ve hayatlarını istedikleri gibi yaşayan gizli bir topluluk. Ayrıca Fae'lere karşı direnirler ve Fae İşaretlilere ve Kraliyet ya da Sis Muhafızlarından kaçan diğer mültecilere koruma sağlarlar.

Kraliyet Muhafızları: Kral adına çalışan ordu Nothrek, Krallığın barışçıl kalmasını ve isteklerine uymasını sağlar.

Sidhe: İlk nesillerden *olmayan* ve Eski Tanrılardan daha az güçlü olan insan benzeri Fae'ler. Büyüleri vardır, ancak eski meslektaşlarından çok daha sınırlıdır.

Peçe: Nothrek'in insan diyarını Alfheimr'ın Fae diyarından ayıran büyü sınırı.

Viniculum: İşaretli Fae'nin fiziksel sembolü. Elden omuza/göğse uzanan, Fae'nin ana sahasının renginde dönen mürekkep.

Vahşi Av: Gölge Divanı'ndan bir grup hayaletimsi Fae, İşaretlenmiş Fae'leri Alfheimr'daki eşlerine geri götürmek ve Fae'lere düşman sayılabilecek herkesi avlamak için onları takip etmekle görevlidir.

Cadılar: Elementler ve gök ilgili güçlere sahip ölümsüz varlıklar; yani Gölge Cadılar, Ay Cadıları, Doğa Cadıları, Su Cadıları, vb.

TANRILARIN VE FAE İLKELLERİNİN HİYERARŞİSİ

Khaos: Tüm yaratılıştan önce var olan Boşluğun İlkeli İlta:
Gecenin İlkeli

Edrus: Karanlığın İlkeli Zain:
Gökyüzünün İlkeli Diyarı Günün
İlkelliği

Ubel: Tartarus hapishanesinden sorumlu İlkeli Bryn:
Doğanın İlkeli

Oshun: Denizin İlkelliği

Gerwyn: Aşkın İlkelliği

Aerwynna: Deniz Yaratıklarının İlkeli Fırtına:
Fırtınaların İlkeli

Peri: Dağların İlkeli Sauda:

Zehirlerin İlkeli Anke:

Zorlamanın İlkeli Marat: Işığın

İlkeli Eylam: Zamanın İlkeli

Kaderler: Kaderin İlkeli Ahimoth'u:

Yaklaşan Kıyametin İlkeli

ESKİ TANRILAR

Aderyn: Hasat Tanrıçası ve Sonbahar Sarayının Kraliçesi

Alastor: Kış Sarayı'nın Kralı ve ölümünden önce Twyla'nın kocası

Caldris: Ölülerin Tanrısı

Jonab: Değişen Mevsimlerin Tanrısı. Birinci Fae Savaşı sırasında öldürüldü.

Kahlo: Canavarların Tanrısı ve Sonbahar Sarayının Kralı

Mab: Gölge Sarayının Kraliçesi. Genelde Hava ve Karanlığın Kraliçesi olarak bilinir. Rheaghan'ın (Yaz Sarayı Kralı) kız kardeşi.

Rheaghan: Güneş Tanrısı ve Yaz Sarayı Kralı.
Seelie'nin haklı kralı.

Sephtis: Yeraltı Dünyasının Tanrısı ve Gölge Sarayının Kralı

Shena: Bitkisel Yaşam Tanrıçası ve Bahar Sarayının Kraliçesi

Tiam: Gençlik Tanrısı ve Bahar Sarayının Kralı

Twyla: Ay Tanrıçası ve Kış Sarayı Kraliçesi.

Unseelie'nin haklı kraliçesi.

Vahşi Av Sidhe

PROLOGUE

ESTRELLA

Havanın ve Karanlığın Kraliçesi sevmenin kendini zayıflatmak olduğuna, eşime duyduğum hayranlığın beni mahvedeceğine inanıyordu. Suyun içinde yüzerken, etrafımdaki bedenler birer birer yok olurken gözlerim Caldris'in gözlerindeydi ve onun yanıldığını bile söyleyemiyordum.

Sadece buna değdiğini söyledi.

Kendi korkum, suyun yüzeyinin altında hareket ettiğini gördüğüm gölgelerin dokunaçlarının beni altına çekmek için bileğime dolandığını hissettiğimde bile, kendimi tutmaya zorladığım, sahilden küçümseme ve gizlenmemiş merakla izleyen diğerlerini susturduğum o çaresiz mavi gözlerdeki dehşetin yanında hiçbir şeydi. Gözlerimi başka tarafa çevirmeme ya da eşimin bakışlarını kaybetmeme izin vermedim, bunun onu son görüşüm olabileceğini biliyordum.

Caldris'in benim gördüğümü görmemesi için ellerimi suyun yüzeyinde gezdirerek aşağıdaki gölgeli figürü gizlemeye çalıştım - beni bütünüyle yutmayı bekleyen açık, aralık ağızdaki sivri dişleri.

Onu son bir kez daha sevdiğimi söylemek için ağzımı açtım ama çok azdı, çok geçti. Bacağımın etrafındaki dokunaçların sıkılaştığını ve beni kaçma umudumun olmadığı bir kavrayışla sıkıca tuttuğunu ilk hissettiğimde anladım.

Etrafımı sarar gibi olduğu kadar yavaş bir şekilde dokunaç beni yüzeyin altına çekti. Bir an tek bir kelime söyledim ve ardından ağzımı su doldurdu. Tuzlu suyun tuzlu suyu yoğunlu ve beni ciğerlerimdeki tek havayı da tükenmeye zorluyordu.

Yukarıya baktım, yukarıdan parlayan güneşin suyun yüzeyiyle oynamasını izledim. Eğer suyun basıncı kulaklarımı doldurmasaydı, güneşin

Gölgeli mürekkep balığı beni koyun derinliklerine doğru çekerken, eşimin kükremesini duyacağımı biliyordum.

Bunu ruhumda hissettim, onun ıstırabını her bir uzvumda, etimden deriyi sıyrıp beni çiğ bırakan bir bıçağın sivri ucu gibi hissettim. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, hayatta kalırsam ondan isteyeceğini bildiğim özrü dilemek için çırpınıyordum. Onu kurtarmak için kendimi riske atmıştım ama o, öldüğünde bana ne olacağını hiç düşünmemişti.

Kurtarmaya değer hiçbir şey kalmayacaktı ve ben de yakında onu öbür dünyaya kadar takip edecektim.

Ciğerlerimdeki ağrı çok fazla olmaya başladığında bakışlarımı yüzeyden uzaklaştırdım. Bir Fae olarak bile, vücudumdaki ölümsüzlük ve bunun beni öldürmeyeceği bilgisiyle bile, göğsüm beyaz sıcak bıçaklarla bıçaklanmış gibi hissediyordu. Sulardan çıkıp Tartarus'a girmeden önce bilincimi kaybetmemin ne anlama gelebileceği korkusuyla nefes almamak, suyu ciğerlerime çekmemek için savaşırken başımdaki basınç arttı.

Tuz gözlerimi yaktı ama onları açık kalmaya zorladım. Tithe'ye kurban edilenlerin cılız bedenleri koyun sulu derinliklerine taşınırken kendimi izlemeye zorladım. Beni kavrayan gölgeli mürekkep balığına rağmen, etrafımızı saran su hayat doluydu.

Dipsiz çukura doğru dalarken koyağın kenarlarından her renkten mercan fışkırıyor, beni bir mağara gibi daire şeklinde çevreliyordu. Ciğerlerimdeki nefes azaldı, havasızlıktan uyanık kalmak için savaşırken görüşüm bulanıklaştı.

Daha önce de başkaları Mab adına Tartarus'a gönderilmişti. Kendimi onların geri döndüklerini, sadece inişten değil hapishanenin kendisinden de kurtulduklarını hatırlamaya zorladım. Girişi çevreleyen canlılığa bakılırsa o kadar da kötü olamazdı. Bu katıksız güzellik daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu; balık sürüleri mercanların arasında yüzyüyor ve sanki onlar için bir tehdit değilmiş gibi mürekkep balığına sürtünüyordu. Sanki büyük, kemirici ağız bir yalandan ibaretmiş gibi.

öldürücü bir silah. İri bir kaplumbağa resiflerin arasında hızla ilerliyor, vücudunu resiflerin etrafında imkânsız gibi görünen bir zarafetle döndürüyordu. Mistfell kıyılarında gördüğüm kaplumbağalar beceriksiz ve yavaştı, bu kaplumbağanın suda süzülüşüne hiç benzemiyorlardı.

Daha da yaklaştı, hiç umursamadan yüzerek geçerken kabuğunu koluma sürttü. Havasızlıktan, kafamın dehşetin yoğun sisi ile dolmasından ve bilincimin kaymaya başlamasından dolayı olmasaydı gülerdim.

Daha da derinlere daldıkça güneş soldu, gözlerim yavaşça kapanırken karanlık beni çevreledi. Koyun en derin kısımlarının duvarları parıldıyor gibiydi ve güneş kaybolurken tek ışığı sunuyordu.

Gözlerimi zorla açtım, başımdaki ağrı dayanılamayacak kadar artmıştı. Koyun duvarlarındaki küçük, parlayan noktaların güzelliğine bakarken, her şeyin böyle mi sona ermesi gerektiğini merak ettim. Bedenim beni son nefesi almaya zorladı, suyun yakıcılığı ciğerlerimi tek bir yakıcı ateşle doldurdu.

Binlerce renkli ışıkla çevrili olan acı, geldiği gibi hızla kayboldu.

Her şey soldu.

Sadece siyah olana kadar.

BİR

CALDRIS

Estrella yüzeyin altında kayboldu ve beni birkaç dakika boyunca şaşkınlık içinde suya bakarken bıraktı. En son çekilen oydu, yüzeydeki figürlerden en son kaybolan oydu. O suyun altına çekilirken su dalgalandı, küçük sıçramalar yüzeyin üzerinde yükseldi ve havada birbirine çarptı. Su aydınlandı, orada gizlenen gölgeler derinliklere gömülürken soldular.

Eşimi de yanlarında götürdüler, ben kumsalın kumları üzerinde diz çökerken onu gözümün önünden soydular. Onu benden almalarını izlemekten başka bir şey yapamadım. Etrafımdakiler izlerken sessizleştiler, Estrella o kadar hızlı kayboldu ki veda edecek zaman bile yoktu. Kalbim karanlıkla çevriliydi, ışık dünyamdan hiç gitmeyecekmiş gibi görünen bir gölgeler silsilesi içinde kayboluyordu.

Onsuz güneş yoktu; sessizlik üzerime çökerken gece gökyüzünü aydınlatacak yıldızlar da yoktu.

"Estrella!" Kükredim, ses sessiz havayı bir öfke şokuyla doldurdu. Omuzlarıma dokunan ve beni dizlerimin üzerinde tutan elleri iterek ayağa kalkmak için mücadele ettim. Nafile olduğunu bilsem de, bedenim eşimden ayrılmaya kalbimden daha fazla dayanamıyordu.

Mab'ın beni dikkatle izlediği düşünülürse, şeytanların beni sıkıştırması gereksizdi. Estrella'nın kanının bana verdiği güç dalgasından sonra, kanın etkilerinin vücudumdan geçtiğinden emin olana kadar beni sürekli izleyecekti. Parçalanmış elini göğsüne bastırdı, elini tekrar tekrar hissettiği acıyı daha da arttırıyordu. Altındaki et çoğunlukla yeniden büyümüştü ama kopan elinin şekli, sanki biri kemiklerini birbirine çarpmış gibi ezilmiş ve bükülmüş bir karmaşaydı.

Tüm dünyam suyun yüzeyine daraldı ve hareketsiz kalarak eşimin dehşetini bağda aramaya başladı. Bunun gibi keskin, akut bir duygu bağı sular altında bırakmalı, beni onu kurtarmaya zorlamak için onunla birlikte acı çekmemi sağlamalıydı.

Aramızdaki bağ, her önce kendini korumaya ve bu bağın kurtuluşuna yönelik somut bir şeydi. Estrella olmasaydı kimse olmazdı, içimde yaşam olmazdı çünkü ben de öbür dünyaya göçerdim.

Ölmemişti; var olduğunu *hissedebiliyordum*.

Pencereyi kapatmıştı.

Estrella'nın saf ve mutlak dehşet anlarında bile *beni* koruduğunu içimde çakan bir şimşek gibi fark ettim. En azından aramızdaki bağ sayesinde onu hissedebileceğimi düşünerek içimi biraz olsun rahatlatmışım. Onun iyi olduğunu, acı ya da ıstırap çekmediğini bileceğimi sanmışım ama o bunu bile benden almış, beni boş ve kırık bırakmıştı.

Öfkemi gökyüzüne haykırdım, yaşayanların dünyasını terk ederken bile bunu hissedebileceğini umuyordum. Tek elimle arkama uzanarak, arkamda duran erkeğin uyluk kılıfından hançeri aldım. Hançeri kalçasının yan tarafına sapladığımda nefesi kesildi, eşimin sayamayacağım kadar çok kullandığını gördüğüm bir hareketle dizlerimin üzerinde döndüm. Kum taneleri pantolonumun içinden bile dizlerime battı, bıçağı çekip erkeğin kasiğine sapladığımda hafif bir acı beni toprakladı.

Elleriyle kendini kavrayıp önümde dizlerinin üzerine çökerken sesi tiz ve acı dolu bir çığlık attı. Yolumdan çekildiğinde onu öldürmekle vakit kaybetmedim, hızla ayağa kalktım ve çok yakınımda duran Mab'ın sadık takipçilerine doğru ilerledim. Öfkem beni mutlak bir kararlılığa sürükledi ve mümkün olduğunca çok sayıda adamını indirmeye zorladı.

Her şeyimi elimden almıştı. Bağımlı tamamlama hakkımı. Her şeyden çok sevdiğim eşimi.

"Onu geri getirin!" Gunthard'ın karnıma sapladığı bıçağı bir yan adımla savuşturarak bağırdım. Çaldığım hançeri boğazına sapladım, derisini yararak açtım ve kanını durdurmak için kullandığı ellerinin üzerine nasıl aktığını izleyerek sadece bir anlık tatmin yaşadım. Ben ilerlerken gözleri hızla camlaştı, Mab'ın yılanı artık yaşamayan ev sahibinden kurtulmak için savaşıyor etini kemirirken göğsü zırhının altında hareket ediyordu.

Mab'ın karanlık gözleri sergiyi izlerken hastalıklı bir merakla parlıyordu, kendisine hizmet edenlerin gözleri önünde ölmesini umursamadığı her halinden belliydi. Bu, ona sadık olanları tereddüde düşürmek için yeterli olmalıydı, onlara asla onun silah cephaneliğindeki yararlı araçlardan fazlası olamayacaklarını, nihayetinde tek kullanımlık ve değiştirilebilir olduklarını kanıtlamalıydı.

Bir diğeri benim için geldi, gölgelerimin hızlı bir hareketi onu ikiye bölmek için bir kırbaç gibi fırladı. Havayı somut bir çizgiyle kesti, içinde tuttuğu karanlık en soluk altın ışığıyla parıltıyordu, tıpkı gökyüzündeki yıldızların iğne uçları gibi

Gökyüzü. Şu anda bile, bana verdiği kan büyümü onunkiyle lekeliyor ve zor bir dövüş olması gereken bir konuda bana yardımcı oluyordu. Gövdesi, onu belli bir açıyla kestiğim bacaklarından aşağıya doğru kayarak, iç organlarının kumun üzerinde biriktiği iğrenç bir et yığını halinde devrilmesine neden oldu.

Kırbaç her zamankinden daha güçlüydü; kesik, tam olarak bilenmiş bir bıçak gibi çok daha temizdi. Estrella bu şiddet gösterisi karşısında dehşete düşerdi ve büyüsünün bunu daha da korkunç hale getirdiğini, ölümün yaşamın nefesleri kadar gerekli olduğu zamanlarda insani kavramlarının bazen onun yoluna çıktığını bilirdi. Tartarus'un eşimin masumiyetine neler yapabileceğini düşünmek beni üzüyordu, onu adil olandan çok daha hızlı bir şekilde ondan koparabilirdi.

Mab'ın kişisel muhafızlarından ikisi öne çıktı, biri bana bir balta fırlattı. Parmak uçlarımdan bir farkındalık dalgası gönderdim ve önümde yatan Gunthard'ın bozulmamış bedenine ulaşana kadar oradan nasıl yayılacağını hayal ettim. Bilinci gitmişti ve bir zamanlar o bedeni evi olarak gören Fae'nin hayattayken Mab'a ait olması önemli değildi. Ruhunu yılanıyla birlikte gitmiş, bedeninin hapisanesinden kaçarak onu Boşluğa teslim edecek ben olmadan dolaşmaya başlamıştı ve boş bir kabuk olarak kalan cesedi benim kontrolüm altına girmişti. Emrimle ayağa kalktı, beni hedef alan baltayı göğsüme neredeyse hiç irkilmeden indirdi ve ardından saldırganlarımdan birine yöneldi.

Bir zamanlar onundu, şimdi benim oldu.

Onun yararına beni öldürecek olanların dikkatini dağıtmak için, öfkemdeki gerçek hedefe bir adım daha yaklaşarak Hava ve Karanlığın Kraliçesi'nin yüzüne baktım.

Mab kendi gölge kırbacıyla uzandı ve beni hançerimi tutan kolumdan yakaladı. Dalını sıkıca , dolaşımı kesti ve uyguladığı baskının altında deriyi parçalanmaya zorladı. Yaralı eli önüne uzandı, ben dönüp hançerimi tutarken bir uyarı niteliğindeydi.

ona doğru tek bir adım attı. Parmaklarını daha da sıkarak, "Bir adım daha atma, Caldri," diye uyardı. Sesinde duymaya alışık olduğum güç, komuta ve öfke yoktu, en ufak bir titremeye korkusuna teslim oldu.

Kalbim göğsümde sıkıştı, oradaki yılan beni uyarmak için kasıldı. Yutkundum, kalbimin durmasıyla birlikte ciğerlerimdeki nefesi de alıyor gibi görünen boğulmanın içinden bir adım daha attım. Daha sıkı sıkı, durmadığımda gözleri büyüdü.

Bir adım daha attım, bana aşılamaya çalıştığı komutla hareket etmek için kendimi zorlarken kükredim. Kalbimin etrafındaki o mengene, vücudumun her kasının karşı çıktığını hissettiğim sessiz bir kelimeyle, emirle birlikte geldi.

Teslim olmak, kendisine söyleneni yapmak istiyordu.

Siktir et.

Bir adım daha atarken homurdandım, her biri ağırdı ve beni savunmasız bırakıyordu. Vücudum kilitlenip dizim bükülürken ve neden olurken bile dostumun intikamını alamama düşüncesini hazmedemiyordum. İtmeye devam ettim, kalbimdeki o tutuşa rağmen ilerlemeye devam ettim. Bu, intikam almaya, hayatımı yaşayan bir Hel haline getiren kişiyi alt etmeye en çok yaklaştığım andı.

Mab'dan sadece birkaç adım uzaktaydım, kendimi yaklaştırmaya zorladığımda gözlerindeki dehşeti görebilecek yakındım. Beni öldürebilirdi; kalbimi parçalayabilirdi. Ama o zaman hiçbir şey Estrella'yı bağlı tutamazdı, aralarındaki anlaşma geçersiz .

Benim ölümümle, Estrella'yı kabul ettiği bağdan kurtaracaktı.

Estrella ve benim özel olarak ettiğimiz yeminler olmasaydı, ikimiz de bu fedakârlığı yapmak isteyeceğimizi biliyorduk. Ben ölümümün sonuçlarının ve bunun Estrella için ne anlama geleceğinin farkındaydım ama Mab farkında değildi. Bu

Onun bilgi eksikliği benim gücümdü, ölümümün eşimi özgür bırakacağına inanmasına izin verdim.

"Caldris, dur," diye yalvardı Mab, sesi normalden daha kısıktı ve tanımadığım bir kırılganlıkla doluydu. Takipçilerinin benim üzerimdeki kontrolünü ne kadar çaresizce kaybettiğini bilmesini istemiyordu.

"Onu geri getir," diye homurdandım, dizim kendi üzerine çökerken bile bir adım daha atmaya zorladım ve ayaklarının dibinde diz çöktüm. Hançer hâlâ elimdeydi, kırbacı ön koluma dolanmış ve beni çekiyordu. Tüm mücadelemi o kola verdim ve onu öldürmemi engellemeye kararlı olan pençesinden çekip aldım.

"O artık benim ulaşamayacağım bir yerde. Bunu kesinlikle biliyorsun," dedi Mab yumuşak bir sesle ve bir an için o keskin, karanlık gözlerin arasından bir parça insanlığın görünüp görünmediğini merak ettim.

"O zaman onu göndermemeliydin," dedim kolumu çekiştirerek. Gölgeleleri daha sıkı çekildi, aşağı uzanıp bileğimi geriye doğru bükerken beni sabit tutmak için savaştı. Sonunda beni sıkıştırıp, ciğerlerim onun sınırlarından kaçma çabasıyla şişerken beni hareketsiz tuttuğunda, hayal kırıklığına uğramış kükremem ruhumdan geliyormuş gibi hissettirdi. O kadar yaklaştım ki havadaki ölüm kokusunu alabiliyordum, lanet olası kalbini söküp tüm Alfheimr'ı onun zalimliğinden kurtardığımda ellerime bulaşan kanının acı tatlı bakır kokusunu.

Elimden hançeri alarak arkamdaki erkeklere başıyla işaret etti. Dört çift el beni ayağa kaldırdı, Mab o eli sıkılı tutarken ve yılanı kalbimin etrafında kenetlenirken beni kontrol etmek için savaştılar. "Onu zindana götürün. Sıkıca kilitlendiğinden emin olun," dedi. Sinirden yutkunduğunu ya da adamlarından birinin ona tereddütle baktığını fark etmedim.

Benim bildiklerimi o da biliyordu.

Çok yaklaştım.

Boğazımda bir kahkaha fokurdadı, kaotik ve acı, özgürlüğe kadar yakınken tekrar tekrar koparılmasından duyduğum delilikle doluydu.

"Neredeyse sana sahip oluyordum," dedim, kendi sesimin manik tınısı beni bile şok etti. Kahkahalar histerikti, eşimden ayrılmış olmanın verdiği kana susamışlık bedenimi şiddetle sarmış ve her şeyimi elimden almakla tehdit ediyordu. "Ve ikimiz de biliyoruz ki Öşür için yeterince tanık getirdin, yakında tüm Krallığın bunu öğrenecek. Ölümüne ne kadar yakın olduğunu bilecekler. Bu bilgiyle ne yapacaklarını sanıyorsun?"

Omuz silkti, dudaklarını büzerek gücünü göstermek için getirdiği tanıklara baktı - neredeyse *düşmesini* izleyecek olanlara. "Neredeyse sonunda pek bir şey başaramıyorsun, değil mi?" Mab, yüzünü her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğu dikkatle kontrol edilen maskeye geri dönmeye zorlayarak sordu. Alfheimr üzerindeki kontrolünü her zaman olduğu gibi sürdürmek istiyorsa, zayıflığı kalıcı olarak görülemezdi. "Kemiklerinizden etleri ayırmak ve kurdelelerini taht odama asmak için zindana geldiğimde izleyen herkesin cezanızı hatırlayacağını umuyorum. Umarım böyle bir kaderden kaçınacak kadar akıllı olurlar."

"Neredeyse sana sahip oluyordum. Sadece ben varken, eşimle birlikte olabildiğince uzakta. O döndüğünde ne kadar süre nefes almaya devam edebileceğini düşünüyorsun?" Adamları beni zorla uzaklaştırırken bakışlarını kendi bakışlarımla tutarak sordum. Ayaklarımı itip kakarak ve tekmeleyerek beni saraya geri götürecek koridorlara ve ardından kendi odam kadar rahat ettiğim zindana doğru yürümeye zorladılar.

Ayrılırken kahkahalarım koridorlarda yankılandı ve o gece uykuya daldığında bu sesin Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'ne musallat olmasını umdum.

★ ★ ★

İleri geri volta atarken hücrem tam olarak hatırladığım gibiydi. Hâlâ çok kısaydı ve bana hiçbir şey bırakmıyordu.

Başım hücrenin tepesindeki parmaklıklara değmesin diye eğilmekten başka çarem yoktu ama öfkemden ve Estrella'nın artık büyüünden kaynaklanan aşırı enerji içime akarken öylece oturup bekleyemezdim. Gardiyanlar kapatırken aynı demir gıcirtısı. Havadaki aynı metal ve kan kokusu. Hücreler arasındaki yürüyüş yolunun ortasındaki zindandan akan sabit su akışıyla her nefeste aynı nemlilik. Bileklerim, gardiyanların beni buraya sürüklemekten önce taktığı demir prangaların acısıyla yanıyor, zindanlara yolculuğumu denetleyecek kadar zayıflamamı sağlıyordu.

Yontulmuş taş, ortasından sürekli akan su nedeniyle aşınmış, sadece tek bir fener mekânı aydınlatıyor ve işkence aletleri duvarlarda asılı duruyordu. Silahlar paslanmış ve kurumuş kanla kaplanmıştı, onları temizlemek için yapılan her türlü girişim çoktan unutulmuştu. En çok dikkatimi çeken hafif kavisli bıçak oldu, Mab'ın etimi kemiklerimden ayırmakla tehdit ettiği bilgisi zihnimde tazeliğini koruyordu.

Bu bıçak, kurbanını ibret olsun diye öldürmek istediğinde en sevdiği aletiydi.

Lozu ve Monos, bir zamanlar eşimin uyuduğu koridorun karşısındaki hücrede oyalanıyordu ve onun oraya dönmesini dileyeceğim günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Tartarus'a sürgün edilmesinden buraya benimle birlikte hapsedilmesini her gün tercih ederdim.

Onu şimdiden özlemiştim ve iyi şartlar altında on üç gün boyunca yanımda olmadan nasıl hayatta kalabileceğimi anlamıyordum. En kötü senaryoda, eşimin asla geri dönmemesi çok olasıydı. Koyun sularında kayboluşunu görmek onu son görüşüm olacaktı. İçimde bir boşluk vardı, görmezden gelinemeyecek, içi boş, esneyen bir sızı.

Bağımızı tamamlamaya çok yaklaştığımız, onun tamamen benim olmasına çok yaklaştığımız ve hiçbir şey beni

Tartarus'tan döndüğü anda tamamlamıştım. Onu kaybetmiş olmanın verdiği öfke hâlâ kanımda kaynıyordu. Mab'ın yüzündeki korku anını görmek bana uzun zaman önce unuttuğum bir şeyi hatırlatmıştı.

Yaşayan en güçlü Tanrılardan biriydim. Mab'ın emriyle tüm şehirleri dize getirmiş ve ordulara komuta etmişim ama kendi özgür irademle hareket ettiğimde neler yapabileceğimi unutmuştum.

Belki de bunu en başından beri hiç bilmiyordum; kendi potansiyelime ulaşmaktan çünkü bu, onu yenmek için yeterli olmazsa ne anlama gelecekti? Eğer tüm gücümü kucaklarsam ve ona karşı kazanamazsam, onun elinde nasıl bir silaha dönüşürdüm?

Ama artık hiçbir soru kalmamıştı. Estrella dönerse, biz yeterli oluruz.

Ve Mab'ın önünde dizlerinin titremesini sağlardık. Biz.

"Eşin nerede?" Monos sordu, bir yandan da Evim dediği hücreye ve benimkine geliyordu. Lozu biraz isteksizce de olsa onu takip etti ama huysuz adam bile Estrella'ya bağlanmıştı. Attığı her adımda müttefik topluyor, kimsenin vermeye istekli görünmediği iyilikleri dağıtıyordu.

"Mab onu Tartarus'a gönderdi," diye açıkladım, Mab'ın mahkûmlara sık sık bir seçenek sunduğunu deneyimleyecek kadar uzun süredir bu hücrelerde olduklarını biliyordum: hücrelerde yaşam ya da Tartarus'a bir görev.

Monos'un yüzü düştü, her zamanki o içi boş gülümsemesi ifadesinden kayboldu. "O zaman her şey gerçekten kayboldu," dedi, Lozu'ya doğru baktı ve sanki az önce eşimin eve gelmeyeceğini ima etmemiş gibi başını salladı. Bir noktada, umutlarını kendilerinden yüzyıllarca daha genç bir kıza bağlamışlardı... İroni gözümden kaçmamıştı.

"Sakin buna cüret etme," diye tersledim, boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Monos geri sıçradı ve

Varlığında başka türlü rahatlık bulan kadın beni biraz sakinleştirdi. Selkie'yi korkutmak için içimdeki canavar yüzeyin altında geziniyordu ama o da eşini en az benim kadar özlüyordu. Kimsenin ondan ya da beni kurtarmak için yaptığı fedakârlıktan şüphe etmesine tahammül edemezdi.

Başka seçeneği yoktu, bunu biliyordum. Peki rollerimiz tersine dönseydi benim yapacağım seçimi yaptığı için ona neden bu kadar öfkeliydim?

"Hâlâ nefes aldığı sürece, Estrella bize geri dönmek için ne gerekiyorsa yapacaktır. Eğer bundan şüphe duyuyorsanız, ondan şüphe duyuyorsunuz demektir ve onun size göstereceği sadakate layık değilsiniz demektir."

Monos yavaşça başını salladı, gülümsemesi geri geldi. Ama bunda özellikle yatıştırıcı bir şey vardı, sanki kendimi kaybediyordum ve artık gerçeğe hayali ayırt edemiyordum.

Belki de haklıydı, ama bu onu yakında tekrar göreceğime inanmamı engelleyecek bir şey yapmayacaktı.

"Tamam, Caldris," dedi Monos, yavaş bir saygı gösterisiyle başını öne eğerek.

"Peki bunu yaptığında ona yardım etmek için ne yapacaksın?" Bir şeyi yumruklamamak için kaşlarımı kaldırarak sordum. Hayaletler öfkem için uygun bir hedef değildi ve hücremdeki diğer eşyalar demirden yapılmıştı ve Mab'ın öfkesini tek başına benden çıkarması muhtemelken acı çekmem gerekenden çok daha fazla hasara neden olacaktı.

Monos ve Lozu bakiştılar ve gnom konuşmadan önce başını salladı.

"Prenses dönerse Lliadhe'yi savaşmak için toplarız," dedi ve sözlerindeki şüpheyi rağmen başını destekleyici bir şekilde salladı.

"Döndüğünde," diye düzelttim, eğilmiş bedenimi hücreme oturmak için indirdim.

"Döndüğünde," diye onayladı Monos.

"Lliadhe neden yardım etsin ki? Daha önce Sidhe'nin politikasıyla hiç ilgilenmediler mi?" Benim tüm

Yüzyıllardır, Sidhe dedikodularını meraktan öte takip etme zahmetine bile girdiklerini hiç görmemiştim. Hepimiz Fae olsak da, iki sınıfımız arasındaki sınırlar uzun zaman önce çizilmişti. Bu çizgilerin kaldırılmasının, geleceğe birleşik bir cephede birlikte ilerlememizin zamanı çoktan gelmişti.

"Geçmişte ne fark etti ki? Bir Sidhe ikramı Biz Hayır farklı şekilde daha Bir başkası. Biz vardır Çoğu için sadece hizmetkâr ve eğlence; soylular ise en kötüsü," diye cevap verdi Lozu, zindana son gidişimden sonra burada kalan birinden kalmış olabilecek etleri ayıklamak için hücrenin köşesine doğru ilerlerken.

"Ama eşiniz bize önemliymişiz gibi davranıyor. Sanki eşitmişiz gibi. Belki de onun yönetiminde Lliadhe sonunda Alfheimr'da biraz huzur bulacak," dedi Monos, bakışları uzak olarak o bakışlı doğru ve kapı . Zindanı ve orada beklediğini bildiğim gardiyanı.

"Bizden biri için tasarlanmış bir kırbacı aldı. Çoğu kişi varlığımızı kabul etmezken o bizimle dans etti. Diğerleri sadece acı verirken o nazikti. Zafer kazanma şansı olmasa bile yanında yer alırdık. Her şeyi yapardık Çünkü o bizi eşiyle eşit görüyor."

Başımı salladım, bakışlarını zindan kapısına doğru takip ettim ve kapının ötesinde kaç kişinin aynı şeyi hissededeğini merak ettim. "Ben de öyle," diye yineledim.

Hepsi de öyle.

iki

ESTRELLA

Acı bedenimi tüketti, yere düştüğümde yüzeye çarpan gümbürtü beni bilinçsizlikten kurtardı. Ağrıyan bedenimi yüzüstü dönmeye zorlarken öksürdüm. İstemsizce ciğerlerime çektiğim su fokurdayarak altımdaki taşın üzerine püskürdü.

Vücudum bana karşı isyan ederken ellerimi ve dizlerimi iterek kasıldım. Kolumun arkasını ağzıma silerek ayağa kalkmaya çalıştım ve başımı kaldırıp baktığımda donakaldım.

Koy üstümdeydi, gölgelerden oluşan yaratık içinde kıvranırken sular kristal berraklığındaydı. Suyun içinde yüzerken ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. Işık yukarıdan içine süzülüyor, süzölmüş bir ışın halinde koyun dibine geliyordu.

Koyun parlayan mavisi ayaklarımın altındaki gri taşla tam bir tezat oluşturunuyordu ve etrafımdaki alanda hiçbir renk yoktu. Tithe'ye kurban edilenlerin cesetleri etrafımdaki taşların üzerine saçılmıştı, giysileri tüm yaşamdan yoksun hissedilen bölgedeki tek renkti.

Tek renkli taş, indiğim köprünün her iki yanında duran iki sütuna giden yolu gösteriyordu. Daemonlar taştan oyulmuştu, bu korkunç büyüklükteki figürler tepelerinde tehlikeli bir şekilde tünemiş, aşağıya, indiğimiz yere bakıyorlardı. Ağzıları jilet gibi keskin dişleri ortaya çıkaracak şekilde açıldı, gözleri kırmızıyla parlıyordu. Karanlığın içinden bakan bu bakışların ürkütücülüğü beni yutkunmaya zorlarken, sütunların arasından ötelerinde bekleyen devasa kapılara ve nöbet tutan üç başlı köpeğe baktım.

Onu okuduğum kitaplardan, Direniş'in saklamayı başardığı yasak metinlerdeki portrelerden tanıyordum. Bu çizimler onun hakkını veremezdi, varlığı havayı dolduruyordu. Cerberus bir mağara canavarından bile daha büyüktü, uzun siyah kürkünün her bir teli saçımla aynı uzunlukta ve vücudundaki yoğun kasları kaplıyordu. Üç kafasının her biri neredeyse birbirinin aynısıydı, sivri kulakları yukarıdaki koya doğru çıkıktı. Omurgası boyunca alevler dans ediyor, ağzını kocaman açıp beni uyarırcasına hırlarken ağızlarından birinin içinde kıvılcımlar çakıyordu.

Pençelerinden biri kalkıp beklediği kapıya çıkan taş basamaklara inerken istemsizce bir adım geri attım ve irkildim. Pençeleri ve ayak parmakları yarım düzine basamağa yayılmıştı, pençelerin taş üzerinde çıkardığı ses beni tiksintiyle ürpertti.

Hırıltısı taşın içinde titreşiyor, gücü altımdaki bacaklarımı titretiyordu. Yine de arkamdan gelen belli belirsiz sürünme sesinin ve bu tanıdıklığın acı verici bir şekilde farkındaydım. Döndüm ve karşımda duran

bir basilisk'in süt rengi gözleri köprünün çıkıntısına çarptı.

Yılan devasa boyutlardaydı, boynu öne doğru kayarken bakışlarını karşılayabilmek için eğilmişti. Gözleri beyaz ve bulanıktı, pullarının koyu grisine karşı şok ediciydi. atallı bir dil ağzından dışarı kayıyor, çenesinin kenarlarına yayılmış sivri, iğnemsiz dişlerin arasındaki dar boşlukta geziniyordu.

Dilinin ucu yanağıma dokundu, beni tadarken oradaki deriyi nazikçe fırçaladı. Yaratığın ağzından gelen çürümüş et ve çürüme kokusu karşısında bulantımı yutarak ğrdm.

Başımı kokuya doğru çevirdim, en ufak bir hareketle bana bakan dişli yaratığı kızdırmamaya çalıştım. Bir diğeri taşın üzerinde sürünerek ilerledi, devasa gövdesi köprünün kenarından kıvrıldı. Derinliklerden sürünerek gelen bu tür yaratıklar için aşağıda neler olduğunu düşünmek istemiyordum ve bedenimi bir ürperti sardı.

Basilisk'in kuyruğunu kurban edilmiş insanlardan birinin bedenine dolayarak onu köprünün kenarına sürüklemesini dehşet içinde izledim. nc ve dördüncü bir basilisk çıkıntıya tırmanırken aynı anda aşağıdaki hiçlikte kayboldular. Bana dik dik bakana döndüm ve Rheaghan'ın baygın bedenine doğru koşmaya başladım. Ona doğru ilerleyen basilisk benden daha yavaş hareket ediyordu, bu da ona ilk benim ulaşmamı ve kendimi onunla yaklaşan tehlike arasına koymamı sağladı.

Rheaghan'ın tek suçu, tek kız kardeşini kurtarmak uğruna yaptığı yanlışları düzeltmeye çalışmaktı ve onu ölümünde bile koruma dürtüsü çok güçlüydü. Basilisk önümde sürünerek durdu ve tıpkı diğeri gibi süt rengi gözleriyle bana baktı. Boynu yana doğru kıvrıldı ve bende şaşkınlıkla başını yana eğen bir insan izlenimi bıraktı.

"Onu almana izin vermeyeceğim," dedim çenemi kaldırarak. Yaratığın gözleri bir an genişledi, sonra daraldı ve meydan okurcasına başını bana doğru eğdi.

Saldırdı, kuyruğu Rheaghan'ın bacaklarına ulaşmak için bedenimin etrafında dönüyordu. Döndüm ve belime bağlı olan çok büyük kılıca uzandım. Kılıcı çekip çıkardığımda çelik kabzası elimde serindi ve canavarın kuyruğuna saplamak için öne doğru atıldım.

Belime dolanan bir şeyin beni saldıran basiliskten ve Rheaghan'ın bedeninden uzaklaştırıp onu avuçlarının içine almasıyla hızım kesildi. Çığlık attım, sesim yukarıdaki boşucu sularda yankılandı ve taşları öfkemle titreşmeye zorladı.

Basilisk'in etrafıma dolanan kuyruğunu ittim ve bu kadar yakın bir mesafede uzun bıçağımla elimden geldiğince etini kestim. Kuyruğunun ucu ön kolumu kavrayıp sıkarken, vücudu benimkinin etrafında kayarak beni daha sıkı bir şekilde sardı.

"*O sana ait değil Küçük Yılan,*" dedi yılanın sesi, kılıç elimden düşerken kelimeler zihnimde şekilleniyordu. Benimle konuşan, sanki bir bağ varmış gibi iletişim kuran yaratık fikriyle boğuşurken kılıç taşa çarptı.

Beni avucunun içinde döndürdü ve bir kez daha yüzümü ona çevirdi. Zihnimdeki sesin bir erkeğe ait olduğundan, sanki kelimeleri yüksek sesle söylemiş gibi net bir şekilde duyduğumdan emindim. Ama aynı zamanda söylemediğini de biliyordum, kelimelerin hissettirdiği o farklı his zihnime kazınmıştı ve duymamıştım.

Diğer basilisk, Rheaghan'ın bedenini kavrayarak kenara doğru kayarken, onun tutuşuna karşı mücadele ettim.

"Hayır!" Çığlık attım, basilisk'in beni tutuş şeklini ittim ve yumrukladım, zorlukla nefes alabildiğimi hissettiğim noktaya kadar sıktım.

Tartarus'un kapıları yavaşça çığlık attım, gözlerim yaşardı. Portrenin ötesinde

Kapılar cehennem ateşi ve kükürtten, kavisli kemerlerden ve aralarında hiçbir yaşam belirtisi olmayan terk edilmiş harabelerden oluşuyordu. Kapılardaki boşluktan tek bir blight uçu, hızla ilerlerken havada bir ısıık sesi duyuldu. Yaklaştıkça alçaldı; kapılar arkasından çarparak kapandı. Taşa doğru alçaldı, yaklaştıkça kehribar rengi gözleri parlıyordu. Kanatlarını genişçe açtı, oniks tüyleri yukarıdaki koyağın ışığında parıldadı ve yere inmeden hemen önce üç kadın yanıklığın içinden fırladı. Bir zamanlar rüzgârda uçuşan tüyler üç figüre dönüşmüştü. Her birinin gözleri farklı bir renkte parlıyordu ve kahverengi tenlerine yerleşmişti. Ortadakinin saçları blight'ın tüylerini andırıyordu, gözleri de kuşunkilerle aynı kehribar renginde parlıyordu.

"Korkarım bu yılanlar senin bile kontrolünün ötesinde, Estrella Barlowe," dedi ve diğer kadınlar onun yanında hareketsiz kaldılar. Basilisk, Rheaghan'la birlikte uçuurumun kenarından aşağı atlayıp aşağıdan yükselen duman ve buharın içinde kaybolurken hiçbirini yardım etmek için kıpırdamadı.

Daha sonra sağdaki konuştu, kırmızı gözleri bir kâbustan fırlamış gibi parlıyordu. "Tartarus'a hoş geldin, Kaderin Çocuğu. Biz de seni bekliyorduk."

Üç

ESTRELLA

Kabaran mide bulantımı yuttum ve gözlerimi önümde duran üç kadından ayırdım. Rheaghan'ın kaybolduğu noktada hiçbir hareket belirtisi yoktu ve tek yapabildiğim fesleğenlerin aşağıda kalan kurbanları almasını izlemektir.

"Tanrı seni ilgilendirmez," diye konuştu beyaz gözlü olan, saçları Imelda'yı özlememe neden olan gümüş rengindeydi.

"Beni neyin ilgilendirip ilgilendirmediğine yalnızca ben karar veririm. O benim arkadaşım," dedim ve bakışlarımı konuşan kişiye dikerken kelimelerin altını çizdim. Bu, dikkate almayacağım bir uyarı, boyun eğemeyeceğim bir gerçeklikti.

Altın gözlü olan, "Endişelenmen gereken çok daha acil meselelerin var," dedi ve gülümseyerek dudağının kenarını yukarı kaldırdı. Basilisk vücudunu

Beni olduğum yerde bırakıp kenara doğru ilerleyene ve beni almadan geri çekilene kadar pulları giysilerimin kumaşı üzerinde kayarak etrafımda dolaştı. Vücudu derin, koyu bir griydi, o kadar koyu ki taş boyunca kayarak kenarda kaybolurken neredeyse siyahtı.

"Biz Morrigan'ız," dedi altın gözlü olan. "Kız kardeşlerim ve ben Tartarus'ta size rehberlik etmek ve hayatınızın en büyük sınavında size eşlik etmek üzere gönderildik."

"Biz ölümün habercisiyiz," dedi beyaz gözlü kadın ve gözlerini devirdi.

"Rehberim olmak için ne umut verici bir seçim," dedim ve basiliskle boğuşurken düşürdüğüm kılıcı almak için hareket ettim.

"Şunu anla Kaderin Çocuğu," dedi kırmızı gözlü kadın, ben kılıcımı kınına sokup zekice bir karşılık vermemek için dilimi ısırırken bakışları uyarıyla parlıyordu. "Estrella Barlowe burada ölecek. Bu kapılardan geçtiğin anda, hayatının sona erdiğini şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde bilerek bunu yapabilirsin. Kaderin sana ölümün dokunuşunu tattırmadan buradan ayrılmaya izin verdiği tek bir yol bile yok."

"O zaman neden gireyim ki? Hayatta kalamayacağımı bile bile?" Altın gözlü olan beyaz gözlü kız kardeşine bakarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum.

"Dizlerinin üzerinde yaşamaktansa özgür ölmek daha iyidir," dedi elini uzatarak. O ürkütücü bakışta bilgi vardı, parmakları yaş ve zamanla lekelenmemişti, teni pürüzsüzdü. Bakışları bende seçimimi çoktan yapmış olduğum hissini uyandırdı - bu yerde durmaya gelmeden çok önce. Kapı ileride belirdi, kapılar Cerberus'un nöbet tuttuğu yerin arkasında yavaşça açıldı. Diğer ikisi dönüp girişe bakarken ayrıldılar. İçerideki toprağın kırmızı tonu, girift bir şekilde oyulmuş kapıların taşına, ilkellerin ve yarattıkları en kötü yaratıkların kabartmalarına karşı parıldıyordu.

oyulmuştu. Boşluk'ta gördüğüm yaratıkların dönen jilet dişleri sarmıştı; karanlık, her boşluğu dolduracakmış gibi duran bir tehdit.

Bir tepegözün tek gözü, kırmızı ışık onu aydınlatırken bana bakıyor gibiydi, bir Gorgon'un başı da yanındaki gölgelerde gizleniyordu. Deniz canavarı Charybdis hepsini yutmakla tehdit ediyordu, ağzını mükemmel bir daire şeklinde açarak keskin, kılıç gibi dişlerini ortaya çıkarmıştı. İlkeller taşa yayılmış, rütbelerine ve kemerin tepesindeki erkek figürüne yakınlıklarına göre konumlanmışlardı.

Khaos, her şeyin babası, durduğum yerden bana bakıyordu. Oymada tanınmasını sağlayacak detaylar olmasa da yüzü tanıdıktı ama o gözlerin ürkütücü altın rengi bana sahip olmamam gereken büyüü hatırlattı.

İmgelemlerimde adamda gördüğüm sihir.

Kendimi Mab'dan kurtarmak için bir hapishaneye girmem gerektiği aklımdan çıkmamıştı. Özgürlüğe giden yolda savaşmak için ihtiyacım olan her şey hapishanenin içinde mevcuttu. Eğer Medusa gerçekten Yılanlar Kraliçesi ise, o zaman beni öldürmesi kadar yılanı benim ve Caldris'in kalbinden çıkarması da muhtemeldi.

Olasılıklar bana karşı yığılmış olsa bile, bu bir şanstı. Ve bu, hayatımın çoğu günü için söyleyebileceğimden daha fazlasıydı.

Kadının elini sol elimle tuttum ve pürüzsüz tenini nasırlarımın etrafına sarmasına izin verdim. Gülümsedi, keskin dişleri dokunuşunda irkilmeme neden olurken döndü ve beni hapishanenin girişine doğru yönlendirdi. "Ben Macha," dedi kırmızı gözlü kadın, başını sallayarak önümüze çıkan altın gözlü kız kardeşe ve üç başlı köpeğe döndü. "Bu Badb."

"Ben de Nemain," dedi beyaz gözlü kadın, sağ elimi kendi elinin içine alarak. Beni kapıları koruyan canavara doğru götürdüler, her ne kadar

Bacaklarım dehşet içinde donup kalmıştı. Fenrir çok büyüktü, normal bir köpeğin üç katı büyüklüğündeydi ama Cerberus'un yanında hiçbir şeydi.

Başının altından geçtik, yüzülebilecek kadar büyük bir su birikintisi halinde taşa düşen salyasından kıl payı kurtulduk.

İğrenç.

"Uslu bir çocuk ol, Cerberus," dedi Macha, uzanıp bacaklarından birini okşayarak. O da karşılık olarak başını eğdi ve ortadakini başımın hemen yanına yerleştirdi. İçine çektiği nefes beni öne doğru çekti, ta ki dişlerinin yanağıma ve boynuma değdiğini hissedene kadar. Omzumla başımın arasındaki boşluğa yerleşti ve tenimin nefes alışını hissedeceği kadar derin nefes aldı.

Diğer başlarından biri diğer tarafıma doğru eğildi ve kalçamı sertçe dürterek ondan uzaklaşmamı sağladı. Ellerimi kılıcımdan uzak tutmak ve kokumu ciğerlerine çekerek beni koklayan yaratığı yatıştırmak için kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Üçüncü kafa sırtıma doğru kıvrıldı, saçlarıma sokuldu ve onu omurgamın kıvrımından aşağıya doğru takip etti.

"Bu biraz kabaca," diye fısıldadım, omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. Yaratık hırladı, uzun boynu gerilirken ve bana dişlerini gösterirken önümdeki göğsünden gümbürtüler geliyordu.

"Cerberus'un senin kokuna ihtiyacı var. Eğer Tartarus'tan izinsiz ayrılmaya çalışırsan, seni avlayabilir ve ruhunu sonsuza kadar geri sürükleyebilir," diye ekledi Badb, üç devasa köpek kafasının beni koklamasının yarattığı travmayı açıklayarak.

Tereddüt ettim, Macha elimi ortadaki başın önünde durması için yönlendirdiğinde geri ittim, böyle bir yaratığı sevmeye çalışmanın aptallığını kavramaya çalışırken gözlerimi . Hırlaması daha da kötüleşti, elim burnuna yaklaştıkça gözlerindeki alevler daha da parlıyordu. Geri çekilerek, köprüden aşağı bakana kadar bakışlarını üzerimde tuttum.

Üç beyaz karaltı taş patikadan doğru koşuyor, bize ulaşmak için birbirlerinin etrafından dolanırken mesafeyi imkânsız gibi görünen bir hızla kapatıyorlardı. Kırmızı uçlu kulakları, kırmızı gözleri ve tanıdığım beyaz kürkü görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Cwn Annwn, Cerberus'un etrafını sararken hiç duraksamadı ve hırlayarak uyarıda bulundu. Fenrir bedenini devasa siyah köpekle benim arama soktu, yüzü en ufak bir yumuşama göstermese de başını uzattığım elime soktu.

O ve Cerberus birbirlerine baktılar, Cwn Annwn'ın diğer tazıları sonucu beklerken ben kendimi Fenrir'in yanına bastırdım. O beni sahiplendiği gibi ben de onu sahipleniyordum. Dişlerini gösterdi, çok daha küçük olan gövdesi Cerberus'un kudretine kıyasla çok küçük görünüyordu. Ama Tartarus'un koruyucusu beni şok etti, başını eğmeden önce yüzü anlayışla yumuşadı. Sonunda bir elimi burnuna dokundurdum, parmaklarımı siyah kürkünün uzunluğunda gezdirdim, sonra yüzünü buruşturarak çekildi ve diğer başları da onu takip etti.

Fenrir bana döndü, ben kollarımı onun kollarına doladığımda boynuma sokuldu. Lupa sırtıma sürtünerek bacaklarımı itti ve beni ikisinin arasına sıkıştırdı. Ylfa ayağıma pati atıp ilgi beklerken ben de elimi başının üstüne götürüp parmaklarımı parıldayan beyaz kürkünde gezdirerek altındaki kırmızı deriyi buldum ve boynunun arkasındaki noktayı kaşıdım.

Nemain, etrafımda dönmeleri için onu kenara iten kurtlara kaşlarını çatarak baktı ve iç geçirdi. "Cwn Annwn'ın Tartarus'a girmesini engelleyemeyiz. Vahşi Av'ın bir parçası olarak kapılardan istedikleri gibi geçebilirler. Ama seni bekleyen sınavlara müdahale etmelerine izin verilmeyecek," dedi elimi çekiştirerek. Rahat bir nefes aldım, bu yolculukta yalnız olmayacağımı bilmek sinirlerimin bir kısmını yatıştırdı.

En azından bana göz kulak olurlar. Nemain beni Cerberus'un bacaklarının arasından geçirdi, yüksek bedeninin altından geçerek ön ve arka bacaklarının arasından çıktı.

Cwn Annwn hızla ilerleyip kapılardan geçerek ateşli uçuruma doğru koşarken, kapılar merdivenlerin tepesinde ardına kadar açık bir şekilde bekliyordu. Morrigan beni ileriye doğru yönlendirdi, ellerimi bir kez daha ellerine aldıklarında dokunuşları sağladı ve basamakları çıkmaya başladık.

Yürürken onları saydım, hapishanede beni bekleyen kaçınılmaz azabı uzatmaya çalışırken her adımı yavaş atıyordum. Geçit örtülüydü, aynı parıldayan beyaz kumaş havada süzülüyordu. Mistfell'de geçirdiğim zamanlardan bunun bir sınırın büyüğü olduğunu, aslında şeffaf bir keten olmadığını anlayacak kadar bilgim vardı ama diğer tarafta beni nelerin beklediğini düşünürken ondan yayılan sis beni sakinleştirmediydi.

Beni öleceğim yerden dört düzine adım ayırıyordu ama ayaklarımın hareket etmesini engelleyemiyordum. Kalbimin göğsümde zonklamasına engel olamadım, yılan sanki dünyanın ayaklarımın altından kaydığını hissediyormuş gibi sıkıyordu. Sahilde Caldris'i düşündüm, isyanımızın ardından şüphesiz onu baş etmek zorunda bıraktığım şeyi.

Cezalandırılması gereken gerçekten ben miydim, yoksa benim yokluğumda en kötüsünü o mu çekecekti, karar veremiyordum.

Eşiği geçerken arkama bakmadım, Morrigan beni geçide yönlendirirken etrafımı saran parıldayan pus. Büyü tenime baskı yapıyor, sanki benimkini yüzeye çekmek istercesine bana doğru dönüyordu. Bilinmeyene doğru adım attım, puslu baloncuk içinden geçmeme izin verdiğinde patladı. Kapılar arkamdan yavaşça kapandı ve beni asla terk edemeyeceğimi bildiğim hapishaneye kapattı.

DÖRT

CALDRIS

Ertesi gün sabahın erken saatlerinde hücre kapısı gıcırdayarak açıldı ve beraberinde taht odasından gelen çığlık seslerini getirdi. Başımı taşın üzerine koyduğum yerden kaldırıp kapıya baktım. Bakışlarım Mab'ın sarayının en sadık üyelerinden biri olan Opal'ın bakışlarıyla buluştuğu anda içimde hafif, zonklayan bir dalga halinde bir şok oluştu. Geri adım attı ve anahtarları duvardaki kancaya geri koyarken bakışlarını yere indirdi. Çok hızlı hareket etmeye cesaret edemeyerek yavaşça oturmaya çalıştım.

Mab'ı öldürme girişimimde gösterdiğim şiddet yüzünden, Estrella'nın Tartarus'a yolculuğu boyunca hücremde kilitli kalmalıydım.

"Ne yapıyorsun?" Elimi altımdaki taşla bastırarak sordum. Dokunulamayacak kadar soğuktu, yüzeyin bu kadar altında sıcaklık neredeyse buz gibi derinliklere düşüyordu. Etrafımı saran demir yüzünden soğğun uzaktan da olsa farkındaydım.

Bir yanıml kış arzulasa da, bu durum beni diğr bazılarını etkilediğı gibi etkilemedi.

Yavaşça ayağı kalkarak hücre kapısına doğru ilerledim ve elimi demir çubuğı dolayarak kapıyı açmaya çalıştım. Kapı daha da açılırken ve diğı Fae bir adım geri çekilip aramıza mesafe koyma telaşıyla neredeyse kendi bacaklarına takılarak tökezlerken, derim demirin altında kaynadı, yarıldı ve fokurdadı. Mab'a sadıktı, ancak verdiği bazı tatsız emirler söz konusu olduğunda onun daha az hevesli destekçilerinden .

Kraliçesine karşı görevini yerine getirmişti ama Octavian gibi bundan zevk almamıştı.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi zindanın kapısına doğru bakarak. Kapıyı arkasından kapatarak bizi odanın içine ama kapı içeriden kilitlenmiyordu.

"Neden sana yardım etmek için bir şey yapayım ki?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. Bakışlarını kollarıma, boynunu kırmaya hazırlanırken kollarımdaki sertliğe indirdiğinde soluk gümüş gözleri yaşlarla parlıyordu. Mab'ın tüm çocuklarını dünyadan temizlemek, sonuçlarına katlansam asla yanlış bir şey olmayacaktı. Şimdilik Mab'ın bana canlı olarak ihtiyacı vardı ve bu da hayatta kalmam için bana biraz güvence sağlıyordu.

İleri doğru tek bir adım attım. Opal geri çekildi ve omurgasını zindan kapısının yanındaki taş duvara dayadı. Saçlarının zümrüt uçları hareketle birlikte sallanıyor, gümüş kökleri tepedeki loş ateş ışığında parlıyordu.

"Anlamıyorsunuz. O kontrolden çıktı," dedi, kelimeleri aceleyle çıkmıştı. Yanaklarında, bir zamanlar yarı-nimf olan annesinden miras kalan nadir çiller vardı.

"Her zaman kontrolden çıkmıştır," diye tersledim, hayal kırıklığıyla kollarımı iki yana açtım.

"Bizi öldürüyor," dedi, sözcükleri vurgularken sesi sessiz bir fısıltıya dönüşüyordu. "Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişim.

bir Fae'nin yüzyıllar sonra eşini sonsuza dek kaybetmesinin öfkesi. Aklını kaçırmış."

"Yani birdenbire bunu hak eden insanları öldürmesini umursamam mı gerekiyor?" Zindanın kapısına ve olası kaçışa doğru bakarken alay ederek sordum. Yüzyıllardır masumları öldürdükten sonra en azından öfkesi nihayet doğru yöne yönelmişti. Fark edilmeden dışarı çıkma şansım varsa, koya giden yolu bulabilirsem, belki Tartarus'a Estrella'dan sadece bir gün sonra girebilirdim.

Onu bulabilirdim. Ona yardım edebilirdim.

Opal yutkundu, ağır bir nefes verirken gözlerini sıkarak kapattı. "Hayır, ama bizimle birlikte öldürdüğü diğer herkesi umursaman gerekiyor. Eğer durmazsa, *geriye kimse kalmayacak!* Sidhe olmayacak. Lliadhe yok."

Estrella'nın kendi acısı pahasına koruduğu Fae'leri hatırlamak içime bir suçluluk duygusu saldı. Ona ulaşmak için onları acı çekmeye terk etseydim benden nefret ederdi ve onlara yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapardı.

Zindanın kapısının kolunu kavrayıp çekerek açarken burun deliklerim öfkeyle alevlendi. "Onlara yardım etmek için ne yapabileceğimi düşünüyorsun? Mab dün *beni* öldürdü," dedim, kahkahalarım taş duvarlarda yankılanırken. Beni ölümün eşiğinden döndüren, onun her şeyimle nefret ettiğim kadına köle oluşunu izleyecek kadar yaşamamı sağlayan şey sadece eşimin kanıydı.

Opal bana doğru bir adım atarak, "Seninle farklı," dedi. Eli ön koluma indi, hakkı olmayan tanıdık bir dokunuştı bu. Hırladım ve irkilerek uzaklaştım, dostumdan başkasıyla temas etmeyi reddediyordum. İzin halde bana dokunmaya cüret ettiği için o eli bedeninden ayırmamı engelleyen tek şey gümüş bakışlarındaki yumuşamış ifadeydi. "Sen görmüyorsun ama biz görüyoruz. O... bir şekilde daha yumuşak. Hâlâ Mab, ama bizimle olduğu gibi değil. Sen onun favorisisin. Ona kocasını hatırlatıyorsun."

"Gözümün önünde soğukkanlılıkla katlettiği kocası mı?" Zindanın kapısından içeri adım atarak sordum. Çığlık sesleri, yamacın bu kadar derinlerinde bile taş duvarlarda titreşiyor ve omurgama bir ürperti gönderiyordu. "O zaman bile onun sevgisinin tadını alabiliyordum."

Yine de ayaklarım taş basamakları hızla çıkararak taht odasına doğru ilerledi. Acı ve ıstırapın hâkim olduğu bir Krallıkta böyle çığlık atarken, işlenen dehşeti düşünmek bile istemiyordum.

"Hayır!" diye tiz bir kadın sesi çığlık attı, ses kemiklerimin derinliklerine işledi. Estrella'nın Peçe'deki ölümünden önceki anlarda bedenimi terk ettiğini hissettiğim ulumayı fazlasıyla anımsatıyordu.

Anlayış göğsümde bir şimşek gibi çaktı ve beni her zamankinden daha hızlı ileri itti. "Sana onun kontrolden çıktığını söylemiştim!" Opal, iyi bir küçük takipçi gibi peşimden gelerek beni tersledi.

"Bana insanları öldürdüğünü söylememiştin!" Ona dönüp bakmayı reddederek söyledim. Sadece kendisini ve değer verdiği kişileri etkileyen şeyleri önemsemek ona kalmıştı.

Tepede durdum, koridorun aşağısına, koyağın girişinin gizlendiği yere baktım. Seçimlerimi ve yükümlülüklerimi düşünürken, kalbim ve görevim beni iki farklı yöne çekiyordu. Eşimi kurtarmak için gerekirse dünyayı yakıp kül etmeye yemin etmiştim ama Estrella insanları böyle bir kadere terk ettiğim için beni asla affetmeyecekti.

Çaresizce kabullenmeyi reddettiğim kayıplara başkalarını da mahkûm ettiğim için beni asla affetmeyecekti.

Sikeyim.

Kararımı verdim, merdivenin tepesinden döndüm, koşarak ilerledim ve kaçan Fae kalabalığının arasından geçtim. Taht odasından koşarak çıktılar, ben artık daha net duyabildiğim katliama doğru ilerlerken korkaklıkları onları beni itmeye zorluyordu.

Çılgılık atan tek bir kadın değil, tiz çılgınlık ve ulumalardan oluşan bir kakofoniydi. Taht odasının kapısını döndüğümde acı ve ıstırapın eziyeti koridorda yankılandı, Opal'ın kesin bir ölüm cezası olacak şeye beni takip etmeye cesaret edemediğini görmek için omzumun üzerinden bir kez baktım.

Lanet olası korkak.

Yarım düzine insanın cesedi kürsünün dibinde yatıyordu, Mab'ın elleri gölgeler içinde onları odanın içinde döndürüyordu. Kalan iki insan dehşet içinde izlerken, bir avuç Fae açıkça ağlıyor, eşlerinin gevşek bedenlerini kollarının arasına alıp sallıyordu.

"Sana bir iyilik yaptım. Yakında göreceksin," dedi Mab, yas tutan Fae'lerden birine doğru bir adım atarak. Kadının başının tepesini okşadı, parçalanmış elini şefkatle saçlarında gezdirdi ve ardında kan izleri bıraktı. "Seni aşk denen zayıflıktan kurtardım. Artık hak etmek için hiçbir şey yapmadan senin üzerinde asla güç sahibi olamayacak."

Kenarda bekleyen, yaralarını saran ya da avuçlarını kalplerinin üzerine koyan kalabalığın arasından geçtim, sanki onun kontrolünün acısı dayanılamayacak kadar fazlaymış gibi. Mab'ın her zaman bir karanlığı vardı. Her zaman o kadar derin bir kötülüğe sahipti ki kimse onun zalimlik yeteneğini sorgulamaya cesaret edemezdi.

Eşleri öldürmek deliliğe yeni bir inişti, hepimize zarar veren tamamen mantıksız bir patlamaydı. Sadece eş bağı sayesinde bir sonraki Fae nesli var olabilirdi ve cadıların laneti yüzünden nüfusumuz zaten azalırken, her hayat önemliydi.

Sadece insanları öldürmemişti. Artık *asla* yaşayamayacak olan potansiyel yavruları da yok etmişti.

Ben yaklaştıkça Mab bir adım geri çekildi ve kendini koruma duygusunu yeniden kazanmadan önce tahtına yaklaştı. Mab kimse için geri adım atmadı ve o korku anı, koydaki gösterimin onu ne kadar sarstığını göstermeye yetti. Hareket sürükledi

Dikkatimi onun iktidar koltuğunu oluşturan kemiklere, tahtın sağ tarafındaki kafatasına yönelttim.

Daha iyisini bilmeseydim, çene kemiğinin hareket ettiğini, Mab'ın sözleriyle birlikte öğütmek için yer değiştirdiğini düşünürdüm. Kaşlarım birbirine çarptı ama dikkatini çekmemek için bakışlarımı hızla kaçırdım. Tahtta ne sorun varsa, kafatasında ne değiştiyse, Mab'ın henüz bilmesine gerek yoktu.

Mab'ın en sadık adamlarından biri ayaklarının dibinde yatıyordu, vücudu neredeyse tanınmayacak kadar parçalanmıştı. Sadece boynundaki Fae İşareti'nin parıltısı görülebiliyordu ve çarpıcı siyah gözlerine kadar uzanıyordu. Vücudunun geri kalanı şişmiş bir kas ve kan yığınıydı, Mab sadakatsizliğine dair tüm izleri vücudundan silmeye kararlıymış gibi derisinin büyük bir kısmı yoktu.

Mab, benden duyduğu korkuyu unutmuş bir halde onun bedeninin üzerinden duygusuzca geçerek, çocuğunu arkasına almak için acele eden bir sentor kadına doğru ilerledi. Vücudunun alt yarısı benekli bir griydi, genç Lliadhe'yi taht odasının kapısına doğru iterken toynakları uyarırcasına tepiniyordu. Ama arkasındaki kalabalık kaçmasını imkânsız hale getirmiş, onu çenesi taşa dönmüş ve çenesi yukarı kalkmış bir halde Havanın ve Karanlığın Kraliçesi'ne bakmak zorunda bırakmıştı. Saçları geceleyin gökyüzünde parlayan alev taneleri gibi parlıyordu. Aramızdaki mesafeyi olabildiğince hızlı bir şekilde kapattım ve sanki Mab'ın gazabından korunacaklarmış gibi kenardan sessizce izleyen Sidhe'leri görmezden gelerek, çılgınca ayrılmaya çalışanları yönlendirdim.

Ama bir zamanlar karanlık, ışıltılı oniks gözlerinde bana bakan soğuk, kurnaz zalimlik değişmiş, periyodik olarak şimşek gibi çakan delilik nöbetlerinden birinde vahşi ve vahşi bir şeye dönüşmüştü. Her zaman tehdit altında olmanın, kazanmak için çok mücadele ettiği şey üzerindeki kontrolünü kaybettiğini hissetmenin bir sonucu olarak, tamamen farklı bir yaratığa dönüştü.

Köşeye sıkışmış ve *hayatta kalmak* için savaşıyor bir şey.

Mab'ın parçalanmış eli yan tarafında seğiriyor, taş zemine kan damlıyordu. Onu son gördüğümünden beri bir noktada, Estrella'nın kopardığı bileğinin derisi çürüyerek ayrılmıştı. Sanki ipler hâlâ orada duruyor, etini ve kemiğini yeniden yırtmak için mücadele ediyordu.

Tam Kraliçe gölgeleriyle uzanırken sentorun önüne geçtim ve sentor için tasarlanan saldırıyı üstlendim. Mab istese bile, onları geri çekip özellikle benim için tasarlanmış farklı bir saldırıya kalkışacak zamanı yoktu. Boğazıma dolandılar ve vücuduma giden hava akışını keserek sıkıca sıkıldılar. Ellerim onları kavramak, gelmeyeceğini bildiğim bir erteleme için onları çekiştirmek için uçtu. Nefes almak için çırpındım, itaat etmemi emrederken Mab'ın önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Çocuklar kutsaldır," diye mırıldandım, sentorun çocuğunu tehlikeden uzaklaştırdığını . Sentorun tereddüdünü, Estrella'yı *insan* yapan şeyin benzerliğinin tenimin üzerinde dans ettiğini hissedebiliyordum.

Beni acı çekmeye terk etmek istemiyordu, onun olması gereken bir kaderi ben almışken olmazdı.

Kimse ben onun çocuğunu korudum.

İşte o anda Estrella'nın dünyayı görme biçiminin, onunla etkileşime geçme şeklinin ve tüm yaşamı takdir etme biçiminin güzelliğini fark ettim. Müdahale etmekte ve sentor ile kızını kurtarmakta tereddüt etmezdi.

Çünkü *seviyordu*.

"Sadece Sidhe çocukları kutsaldır. Etrafta dolaşacak bir sürü Lliadhe var," dedi Mab acımasızca, sözleri Lliadhe'nin Sidhe ile aynı laneti taşımadığı gerçeğini hatırlatıyordu. Cadılar dünyayı kurtarmak için bir önlem olarak nüfuslarını kontrol etme ihtiyacı hissetmemişlerdi, benim türümle aynı şekilde değil. Lliadhe'de benim hiç düşünmediğim bir şey görmüşlerdi. Bizde eksik olan bir şey.

Sadece karanlığın olduğu yerde *iyi* bir şey.

"Kraliçem, eğer onu öldürürseniz Barlowe kızıyla yaptığınız anlaşma hükümsüz kalır. O sizin kontrolünüzden çıkacak," dedi Eowyn, Mab'a cesaret edebildiği kadar yaklaşarak. Genç kız bir asırdan fazla bir süre boyunca Mab'ın emrinde gönüllü olarak hizmet etmiş, etrafındakilerin acı çekmesinden zevk almıştı. İşkenceyi ve çığlıkları seviyordu ama Mab yine de ona ters bakıyordu.

Mab o duygusuz bakışlarını sadık takipçisinden kaçırdı ve parmak uçları yanağıma değene kadar bana yaklaştı.

"Senden kurtulması anlamına gelecekse seve seve ölürüm," diye homurdandım, enerjimin geri kalanını kelimeleri serbest bırakmak için kullandım, sahip olmadığım bilgisine güveniyordum. Taktığı o çok keskin maske çatlarken gölgeleri hafifçe gevşedi ve bana nefes alma imkânı verdi. "İkimiz de biliyoruz ki geri döndüğünde beni gitmiş bulursa seni öldürecek."

Gölgelerini geri çekerken dudakları büküldü ve Estrella'nın intikam tehdidi altında beni bıraktı. Daha önce bu konuda emin değildim, Mab'ın eşimin potansiyelinin benim kadar farkında olup olmadığını bilmiyordum.

Ama oniks tacına dokunmak için elini uzattığında gözlerinde parlayan korku her şeyi anlatıyordu; elindeki titreme de bunu doğruluyordu. Tartarus'a gidip Medusa'nın tacındaki yılanı geri getirmesi için Estrella'ya ihtiyacı vardı ama yine de sonucun ne olabileceğinden korkuyordu -Arkadaşımanın o dehşet dolu yerde başka neler bulabileceğinden korkuyordum.

"Sen benim oğlumsun. Nerede yanlış yaptık da benim ölmemi umuyorsun?" diye sordu, sesi çatallaşırken gözleri gözyaşı tehdidiyle parlıyordu. Bu bakıştaki kırılmanlık beni derinden sarstı, Rheaghan'ın hatırladığı kızın bana baktığını gördüm.

"Beni sen öldürdün," dedim, sesim de düşüncelerim kadar inanmazdı. Babamı öldürmüş, beni kendi eğlencesi için hayatımı taciz ve tecavüzle geçirmeye zorlamıştı. "Sen öldürdün

Sephtis. Bana getirdiğın tek şey acı oldu. Neden tüm Alfheimr'ın kutlaması için kelleni bir kazığın üzerinde görmek istemeyeyim ki?"

"Sen ve sefil baban sadece beni sevseydiniz, bunların hiçbirine gerek kalmazdı. Ailemin beni olduğum gibi sevmesini istemek neden bu kadar zordu?" diye sordu, öfkesi yükseliyordu. Tacının taşında bir gölge kıpırdandığında parmakları güçlkle kontrol ederek iki yanında seğırdi.

"Rheaghan seni seviyordu," dedim ondan önce ayağa kalkarak. O kadar ki, Gölgeler Sarayı'na etkili bir şekilde girip babamın tahtını çalana kadar lanetinin gerçeğini saklamasına yardım etmişti.

Ölümüm için bile olsa eşimi kaybetme riskini almayacağından emin olarak çenemi dikleştirdim. Boğazım, derimin altında oluşan ve oluşur oluşmaz iyileşecek olan geçici çürüklerin baskısıyla . "Bu onu nereye götürdü?"

Bakışlarını başka yöne çevirirken irkildi ve yutkundu. Şimdiye kadar gördüğüm utanca en yakın şey yüz hatlarından geçti ve odanın içinde ondan korkanlara bakarken yüz ifadesini sertleştirdi.

"Rheaghan beni sevmedi. Olmamı istediğı kızı sevdi," dedi, bakışları küçümseyerek benimkine döndü. "O senin eşini sevdi. Ona beni hatırlattığı için."

Onun ardından bakarken çenem gevşedi ve açık kaldı.

Bu hiç de doğru değildi. Estrella,

Mab'a *hiç* benzemiyordu.

Ben cevap veremedim Mab topuklarının üzerinde döndü ve kürsüye doğru ilerledi. "Yemekten önce bu pisliğı temizle. Bir daha görmek istemiyorum," diye seslendi ve emrini vurgulamak için elini omzunun üzerinden salladı. "Ve Ölüler Tanrısı'nı hücrelerinden çıkaranı bulun bana. Tanrılarla konuşmak istiyorum."

Gölgeleri açtı, gölge âlemine adım attı ve gözden kayboldu.

Her zamanki gibi pisliğini temizlemeyi bize bırakıyor.

BEŞ

ESTRELLA

Morrigan'ın peşinden gittim, üç figür de benim sahip olmadığım emin adımlarla yürüyordu. Altımızdaki zemin pas rengindeydi, ışıktaki ateş gibi parlayan o derin, topraksı ton. Dağların belli belirsiz izlenimi uzakta, yukarıdaki mağaranın tavanına doğru uzanıyordu. Tartarus'ta güneş yoktu, başımın üzerindeki gökyüzünde ne ay ne de yıldızlar vardı. Sanki devasa bir mağaranın içine hapsolmuş gibi, taş, hapishanenin varlığını imkansız hissettirecek şekilde kaplamıştı, sanki dünyanın merkezinde varmış gibi, yukarıdaki Fae ve insanların yüzeyinin altında dans ediyordu.

Ateşler kırmızı toprak üzerinde minyatür alev hunileri gibi hareket ediyordu. Tek bir yerde durmuyorlar, boşlukta esen doğal olmayan esintiyle hareket ediyorlardı.

"Nereye gidiyoruz?" Ateşlerden biri rahat edemeyeceğim kadar yaklaştığında yana doğru sıçrayarak sordum. Ateşin sıcaklığı

Ateş kolumu öptü, sıcaklığın yakıcılığı tenimdeki tüyleri yaktı.

Morrigan yanan spirallerin altısından geçerek, kızarmış topraktan çıkan taş bir harabeye doğru ilerledi. Basamaklar tavana doğru yükseliyordu, üst üste duran iki mağara canavarının sığabileceği büyüklükte bir kemer yukarı doğru kıvrılıyordu. Sinirlerime hâkim olup peşlerinden gittim, böylesine büyük bir girişe ihtiyaç duyacak kadar büyük bir yaratığın ne olabileceğini düşünmemeye çalıştım.

"Seni olman gereken yere götürüyorum," dedi Nemain uğursuzca, ilk basamakları çıkarken sözleri neredeyse rüzgârda boğuluyordu. Harabelerin girişinden esen rüzgâr Morrigan'ın saçlarını senkronize bir şekilde geriye savurdu.

Cwn Annwn üç kadının yanından hızla geçerek merdivenleri kiskandığım bir hızla çıktı. Günün adrenalini beni yakalamakla tehdit ediyordu ve başarılı olmak için on üç günümün olması benim için iyiye işaret değildi. Caldri'sin hayatını kurtaracak tek şeyi başarmak için minimum uykuyla geçen on üç gün.

"Beni Medusa'ya mı götürüyorsun?" İmkânsız olduğunu bile bile sordum. Hayatımda hiçbir şey bu kadar basit olmamıştı.

"Zaman içinde. Medusa, Yaratılışın Beşiği'nde İlkellerle birlikte yaşıyor. Sadece layık olduğunu kanıtlayanlar Kaderler Tapınağı'ndan geçebilir ve her şeyin başladığı yere girebilir," diye yanıtladı Badb, ben arkalarından gelirken son basamağa tırmandı. Kız kardeşleri de basamakları yavaşça çıkarken beni izlemek için geri dönerek ona katıldılar.

Basamakların tepesindeki girişe yaklaşırken tenim uğuldadı, ayaklarım öncekinden daha yavaş hareket ediyordu - sanki vücudumun o kısmı korkulacak bir şey biliyormuş gibi.

Morrigan eşiği geçerek yıkık kapının ötesindeki topraklara adım attı. Üzerlerinden bir sis geçti, Nemain'in dudaklarından dökülen sözcükleri boğan bir tür baloncuk.

ayrıldı. Taşa dokunmak için elimi uzattım, tüm kolumu titreten güç sarsıntısından irkilerek geri çekildim.

Nemain bir elini uzatarak, "Tartarus'un sınavlarına rıza gösteriyorsan, korumadan geçmelisin Kaderin Çocuğu," dedi.

"Bana ne yapacak?" Bir adım geri çekilerek sordum. Sihrimin hissedebiliyordum; içimde var olan o güç kuyusunu çekip çağırmak paniğin bedenimi dondurmasına neden oldu.

"Tartarus senin ya da eşinin büyüyle ilgilenmiyor," dedi Badb, bocalama şeklini keskin gözlerle izleyerek.

"O zaman neyi test etmesi gerekiyor?" Macha sisin içinden geçip bir kez daha önümde belirirken yüzümü buruşturarak sordum. Gülümsedi, güzel ağzının kenarları biraz fazla genişlemişti, saçları sıvı ateş gibi etrafında dalgalanıyordu.

Uzandı ve tek işaret parmağını göğsüme doğru uzattı. Tam ortasına dokundu, tırnağını kumaşa ve altındaki tenime batırdı. "Sen, kızım. Senin ruhun. Senin varlığın ve içindeki güç. Herkes büyüye sahip olabilir ama herkes onu korumaya layık değildir."

Düşüncelerim hemen Mab'a, ona verilen büyüye ne kadar değersiz olduğunu kanıtladığına kaydı. Ben doğmadan yüzyıllar önce cüceler tarafından çalınan sihir.

"Büyüm olmadan bu sınavlardan nasıl sağ çıkacağım?" Parmağını göğsümden çekip tutmam için elini uzatmasını izleyerek sordum.

"Her zaman yaptığın gibi. Bir insan olarak," diye cevap verdi, parmakları beni sahip olduğum tek seçeneği kabul etmeye zorlarken kıpırdıyordu.

"Bir hapishaneye girmeye layık olduğumu kanıtlamak zorunda kalmak pek adil görünmüyor," diye tersledim dişlerimi sıkarak. "İşkence pek de bir hediye sayılmaz."

"Hiçbir yer gerçekten iyi ya da kötü değildir, Tempest. İnsanlar kadar mekânlar da bir süreklilik içinde var olur. Doğru kişi için Tartarus, alabileceği kadar çok şey sağlayabilir."

"Eğer layık olduğumu kanıtlayabilirsem. Değilsem, bunun bedeli ağır olur," dedim ve sözlerimin acımasız gerçekliğine rağmen onun elini tuttum.

"Belki bu da bir armağandır. Eğer başarısız olursan, eşin ölecek. Bu şekilde, Boşluk'ta ona katılabilir ve Folkvangr'da Anne'yle birlikte huzuru bulabilirsin. Unutulmanın huzuru, uğruna neredeyse her şeyi yapabilecek bu kadar çok kişi varken hafife alınacak bir hediye değildir. İpliklerin seni neden buraya getirdiğini, neden seni sayısız hayattan geçirerek tam da bu yere ve bu karara getirdiklerini asla bilmek zorunda kalmayacaksın," dedi ve beni puslu geçide doğru yönlendirdi. Diğer tarafa adım attı, su gibi akan sisin içinden geçti ve diğer tarafta tekrar belirerek bana çok tanıdık gelen yüz hatlarıyla baktı. "Bazen ölüm bir merhamettir, ama eğer yaşarsan, sen bile Kader'den sonsuza dek kaçamazsın."

Titreyen parmaklarımı girişteki buğuya dokundurdum ve dokunuşla elimi saran derin soğuktan irkilerek geri çekildim. Fenrir, Morrigan'ın ötesinde belirdi, soğukkanlı yüzü kıpırtısızdı ve gözleri benimkileri tutuyordu. Başını sallıyor gibiydi, sanki tereddütlerimi anlamış ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu.

Ama olmayacaktı. Hiçbir şeyin bir daha düzelmeyeceğini şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordum.

"Sınavlar benden ne isteyecek?" O geçitte tereddüt ederek sordum. Tartarus'un iç mabedine geçmeye bir türlü cesaret edemiyordum, hele ki bir zamanlar, çok da uzun olmayan bir süre önce, dile getirmekten korktuğum soruları sormadan.

"Bu Tartarus'un büyüünün sizi nasıl değerlendirdiğine bağlı. Denemeler sende görmek istediklerine, test etmek istediklerine göre oluşturulur," dedi Badb, alacağımı bildiğim tek cevap bu şifreli cevaptı.

Nemain bir elini kaldırdı ve parmaklarını sisin karşı tarafındaki benimkilerle aynı hizaya getirdi. Elim daha uzağa bastırıp sisli sulara doğru iterken yutkundum.

Etrafına yayıldı, kalın ve yapışkan ve o kadar soğuktu ki yakıyordu. Elim diğer taraftan çıkarken nefesim kesildi, kolum ve ardından bedenim onu takip etti. Nemain benimle birlikte hareket etti, yüzümü çevreleyene, kulaklarımı, burnumu ve gözlerimi yakıcılığıyla doldurana kadar soğukta bana rehberlik etti. Ondan kaçamadım, ciğerlerimi göğsümde hareketsiz bıraktığı için nefes alamadım. Bacaklarımı donmuş gibi hissetmeden önce zorlukla ileri itmeyi başardım, Nemain bir adım geri atarken diğer tarafta ortaya çıktım, eli hala benimkini yansıtmak için kaldırılmıştı.

Sıvı burnumdan sızdı, boynumun kenarlarından aşağı damladı ve damlacıklar halinde cildime aktı. Sol elimin arkasında toplandı, ben hareket edebilmek için savaşıırken siyah dairenin ortasında birikti. Gözeneklerime battı ve oradaki Fae İşaretimi yiyip bitirdi.

Beni havasız bırakırken hırıldadım, dizlerimin üzerine çöktüm. Gücümü acı verici bir şekilde benden alırken, hepsini kendi içinde topladı ve orada tuttu. Çemberin merkezi bir kez daha et rengine döndü, tenimin kırmızımsı kahverengisi daha önce sadece karanlığın olduğu yerde görünüyordu.

Dizlerim taşa çarpmanın acısıyla zonkluyor ve beni kaybettiklerimi kabul etmeye zorluyordu. Kaybettiğim sadece büyüm değil, aldığım yaraları iyileştirme yeteneğimdi. Böyle sıradan önemsiz şeylerden etkilenmeme yeteneği.

Derimin kemiklerimden sıyrılmasının acısına karşı yarı uyuşmuşken, şimdi dizlerimdeki her taşı hissediyordum.

Dizlerimin bükülmesine izin vermemeye çalışarak kendimi ayağa kaldırdım. Caldri's'in bağımızdaki değişimi hissedip hissetmediğini, aramızdaki güce erişemediğim gerçeğini hissedip hissetmediğini merak ettim. Belki de bu onun güce daha fazla erişebileceği anlamına geliyordu.

Belki de bu savaşabileceği anlamına geliyordu.

Bir bağın dengesini ve bir ruhun iki yarısı arasında titreşen büyüyü anlıyormuş gibi yapmadım.      bildiğim tek şey, bedenimin taşıyamayacağım kadar ağır olduğunu hissettiğimde hiç şansım olmadığıydı.

"Daha önce hiç hatırlamadığın kadar kötü hissediyorsun, değil mi?" Badb ilerlemem için başını sallayarak sordu. Haklıydı ama fiziksel ağırlıktan daha da kötüsü içimdeki boşluktu. Bağımın bir zamanlar zihnimde parlak bir şekilde titreştiği, uzak bir ışık olduğu yerde, artık Caldris'in zihninin sıcaklığını kendiminkine bastırđıđını hissedemiyordum.

Birden kafamın içinde tamamen ve bütünüyle yalnız olmanın ne demek olduğunu hatırladım. Onu susturmanın.

"Hadi şu işi bitirelim," dedim kaşlarımı çatarak ve diğer taraftaki merdivenlerden aşağı indim. Dizlerim her adımda   kmekle tehdit ediyordu.

Ama yine de onları aldım. Her zaman yaptığım gibi.

ALTI

CALDRIS

Düşen formlardan birini daha merdivenlerden aşağı, saatler önce henüz kurtulduğum zindanlara doğru taşıdım. Lliadhe ve ben onları taht odasından çıkarmak için yorulmak bilmeden çalışırken, nehir çıkışının önündeki ceset yığını her seferinde daha da büyüyordu. Kalan Fae'ler kendi arkadaşlarını taşıyor, ceset yığınının yanında olması gerekenden çok daha uzun süre kalıyorlardı.

Bu manzara onlara sadece eziyet verecek, mahrum kaldıkları tüm anları hatırlatacaktı. Kendilerini bekleyen kederden ya da diğer yarısı olmadan eninde sonunda ortaya çıkacak delilikten kaçmaları mümkün değildi ama bu, eşlerinin acı ve ıstırabına bakmaları gerektiği anlamına gelmiyordu.

Mab yok ederken nazik davranmamıştı.

En yeni cesedi diğerlerinin yanına indirdim, tek suçu Mab patladığında yanlış yerde olmak olan bir Lliadhe kadınıydı. İlk ölen oydu, insanları Mab'ın taht odasına götürmek için gönderilen haberciydi. İddiasına göre yolculuğu çok uzun sürmüş ve Mab'ın sabırsızlığını ceza olarak kazanmıştı.

Onlara baktım, bakışlarım ruhlarıyla yolculuk yapmamı bekleyen teknenin arasında gidip gelirken, Lliadhe ruhlarına Boşluğun gerçek ayrımını sunduktan sonra fiziksel formlarını ele aldı. Yerimi biliyordum, görevimi kanımdaki bir çağrı gibi anlıyordum. Beni o tekneye doğru çekti, adımlarım tereddütlüken diğer parçam diğer yönden çağırdı.

Sadece Estrella beni görevimden vazgeçirebilir, ruhların acılarını uzatabilir ve kendilerini Alfheimr'da sonsuza dek dolaşmaya mahkûm etme ihtimallerini artırabilirdi. Onlara yardım etmeyi neredeyse her şeyden çok istiyordum ama bakışlarım beni daha fazla cesedin beklediği taht odasına geri götürecek basamaklara kaydı.

Eğer tepeden sağa dönersem, Mab'ın kendi eşimi benden aldığı koya doğru gitmiş olacaktım. Onun için doğru olanı yapma ihtiyacı, bir başkasının eşi için doğru olanı yapma ihtiyacımdan daha güçlüydü ve bencilce davranışımdan dolayı beni yargılayacak bir izleyicinin olmadığı birkaç dakika içinde bir adım geri attım.

Kapıya ve beni bekleyen merdivenlere doğru döndüm, Nila'yla yüz yüze geldim, o daha... yok edilmiş kalıntılardan bazılarını aşağı taşıyordu. Elbisesi kan ve irinle lekelenmiş, et parçaları kumaşa yapışmış halde bana bakıyordu.

Çoğu kişi bir sonraki cesedi almak için döndüğümü düşünürdü ama bakışlarında ağırlık hissi veren keskin bir şey vardı.

Nereye gittiğimi çok iyi biliyordu ve halkını ihtiyaç duydukları anda terk ettiğim için beni yargılayıp yargılamayacağını görmek için bekledim. Çünkü hiç şüphe yok ki, insanlar

Tartarus Nila'nındı. Onların hükümdarı ya da ona yakın bir şey olmayabilirdi ama Sidhe ve Lliadhe topluluğunun içine o kadar derinlemesine i lemi ti ki artık bireysel duygularını onlarınkinden nasıl ayıracağını bildiğini sanmıyordum.

"Git," dedi, yumuşak komutuyla beni  a ırttı. Yan tarafa doğru adım attı ve onu ge ebilmem için bana boş kapı aralığını verdi. "Fırsatın varken ona git."

Omzumun üzerinden geriye baktım, bedenlerine yakın duran ruhlara tereddüt ettim, muhtemelen hayattayken bile korktukları dostlarına uzanıp dokunamıyorlardı. Ama ölümle birlikte berraklık geldi, insani yetiştirilme tarzları ve önyargıları onları hissettikleri bağı kucaklamaktan alıkoyarken sahip olmadıkları daha sağlam bir anlayış geldi.

"Peki ya onlar?" Ben sordum.

"Zamanı gelene kadar onlarla kalacağım, onları burada kalıp seni beklemeye ikna etmek için elimden geleni yapacağım," dedi ve kanlı bedeni diğerlerinin yanına yere indirdi. "Ama onlar zaten  l . E in  lmedi."

Bu duygusuz sözler, Estrella'yla geçirdiği zaman boyunca tanıdığım iyimser kadına hiç benzemiyordu ama o anda duymam gereken sözlerdi. Eğer bilmeseydim, Nila'nın kendine has bir büyüsü olduğundan, bir insanın her an duyması gereken sözleri bildiğinden   phelenirdim.

Kapıdan içeri girdim ve olabildiğince hızlı bir şekilde basamakları  ıktım. Basamakları ikişer ikişer , sadece tepede kısa bir an durup koridorları ve orada olabilecek her türlü hareketi inceledim. Mab'ın bir sonraki katliamına kadar zemini kan lekelerinden arındırmak için taze bezler ve temizlik malzemeleri getirmek için ko u turan Lliadhe dışında koridorlar bo tu. Karga aya sırtımı dönerek, dikkat çekmemeye çalışarak hızlı adımlarla sessiz koridorda ilerledim.

Tar Mesa'nın altından geçen dar geçidin girişi kapalıydı, bir daemonun geniş figürü nöbet tutuyordu. Mab'ın bunu yapmayı, artık zindandan kurtulduğuma göre gideceğimden emin olduğum yeri korumayı hatırlayacak kadar mantığını koruduğunu fark edince kalbim sıkıştı.

İblis ve ben göz göze geldik ve birbirimize baktık. Daha fazla şüphe ya da dikkat çekmemeye çalışarak yanından geçerken seçeneklerimi değerlendirdim.

Eğer bir daemonla savaşacaksam, bunun için lanet olası bir plan yapmam gerekiyordu. Aksi takdirde, o gece koyda iblisin Estrella'yı bulup ikimizi de neredeyse öldürmesinden daha iyi bir son olmayacaktı.

Sarayın diğer tarafındaki merdivenlere doğru devam ettim, bu geçitten bu kadar kısa sürede tekrar geçmektense etraftan dolaşmayı planlıyordum. Kafamda bir cümle vardı, seçeneklerimi düşünürken görmezden gelemeyeceğim bir mantra, onları kafamda dövüyor ve içlerinden birinin kötü muameleye dayanabileceğini umuyordum.

Ölülerken ya da hapisteyken ona bir faydam dokunmadı. Ölülerken ya da hapisteyken ona bir faydam olmadı.

Lanet olası bir plana ihtiyacım vardı ve hızlı olmalıydı.

YEDİ

ESTRELLA

Karanlık hapishanenin üzerine çöktüğünde, mağaranın tavanında parıldayan ateş ışıkları yavaşça sönerek yer üstündeki güneşin batışını canlandırdı. Caldri's'le aynı döngüde olup olmadığımızdan emin olamıyordum, eğer böyle ayrıcalıkları takdir edebileceği bir yerde olsaydı.

Mab'ın onu öldürmeye çalışsa bile isyanını hoş karşılayacağından şüpheliydim. Sahip olduğu tuhaf zayıflıklara dair gördüğüm ilk bakışlar, sergilediği vahşetten daha da dehşet vericiydi.

Hikayesinin kurbanı olduğuna gerçekten inanıyordu, sanki kocası bir başkasıyla çiftleştiği ve bu yüzden bir ilişki yaşadığı için şiddeti haklıymış gibi.

İlişkiyi bir ihanet olarak görüyordu. Eğer insan olsaydık, onunla aynı fikirde bile olabilirdim. Ama şimdi eş bağı ve bunun ne kadar her şeyi tüketebileceğini daha iyi anladığım için, Fae'lerin bir bağ oluştuğu anda tüm ilişkileri bir kenara atma şeklini tamamen takdir ettim.

Hiçbir şey kader arkadaşlarının aşkıyla kıyaslanamaz.

Nemain durdu, bakışlarını mağaranın tavanına doğru çevirdi ve solmakta olan ateş hortumlarına baktı. Tepelerindekilerle birlikte sönükleştiler ve biz izledikçe büyüyen gölgeler oluşturdular.

"Bizimle gel. Çabuk ol," dedi Badb ve aniden elimi tutmak için uzandı. Beni harabelerdeki duvara, hapishanenin bu kısmını çevreliyor gibi görünen sınıra doğru götürdü. Çifte kapıları merak ettim, Tartarus'un kalbi olduğuna inanmak zorunda kaldığım yeri çevreleyen sınırı geçmenin başka yolları var mıydı, yoksa buraya giren herkes kapının kendisine katlanmak zorunda mıydı?

"Ne yapıyoruz biz?" Beni taşın içindeki bir oyuğa götürürken onu takip ederek sordum. Küçük bir oyuktu, hepimizin sığabileceği kadar büyük değildi ama büyük yırtıcıların giremeyeceği kadar da küçüktü.

Girişte durduk ve hapishanenin karanlığa gömülüşünü huşu içinde izledik. Ta ki ışığın tüm izleri kaybolana ve sadece aysız ve yıldızsız bir gecenin taklit edebileceği türden bir karanlığa gömülene kadar.

Bu düşünce bana hemen karanlıkta ormanda dolaştığım tüm o geceleri, sadece birkaç dakika özgürlüğü hissetmek için tehlikeyi göze aldığımı düşündürdü.

"Bu gece burada durmalıyız. Tartarus'un karanlığında dolaşan yaratıklar senin gibilere göre değil," diye uyardı Macha, üçü beni duvara doğru bastırırken. Beni henüz sadece benim için yeterince büyük olan oyuğa girmeye zorlamadılar. "Yarın ilk sınavınızla başlayacağız. Size yardımcı olacak büyünüz olmadan ilk nehre canlı olarak ulaşmalısınız. Buranın sizi tehlikeye iten, zayıflıklarınızı size karşı kullanan bir yolu var. Bu gece iyice dinlendiğinden emin olmalısın Kaderin Çocuğu. Hayatta kalmak için aklını başında tutman gerekecek."

"İyi bir günümde bile aklımın başımda olduğundan emin değilim, hele ki bir mağarada tehdit altında uyuduktan sonra

Morrigan'ın beni izlediği yerin ötesine bakarak, "Ölümün üzerimde belirmesi," diye mırıldandım.

Cwn Annwn sadece kürklerinin beyazlığı sayesinde görülebiliyordu ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde karanlığın içinde oynuyorlardı. Sadece Caldris'i haftalarca özledikten sonra onu yakaladıklarında çok hafiflerdi.

Ölümün ve karanlığın yaratıkları olduklarını, cezadan kaçan Fae ve insanları avlamak ve yargılandıktan sonra Tartarus'a götürmekle görevlendirildiklerini bilseler bile, onları oynarken izlemek bir şekilde sağlıklıydı.

Farkına vardığım şey o kadar keskin oldu ki ciğerlerimdeki nefesimi çaldı. "Eğer Mab Vahşi Av'a insan eşleri avlatıyorsa, suçluları cezalarına kim teslim ediyor?" Badb meraklı bakışlarımı karşılayınca kaşlarımı çatarak sordum.

"Hiç kimse. İlkellerin kendileri tarafından buraya çağrılanlar dışında yüzyıllardır Tartarus'a gönderilen yeni bir mahkûmumuz olmadı," dedi ve gözlerini karanlığa dikti. Alevlerin sonuncusu da yakınlarda titriyor, siklonlar zar zor ışık saçıyordu.

"Tartarus'a getirilmeyi hak eden ve kurtarılamadan ölen ruhlara ne olacak?" Mab'ın hükümdarlığı sırasında cezadan kaçan herkesi düşünerek sordum.

"Boşlukta oyalanırlar, çarpık ve canavarca bir şeye dönüşürler. Baba'nın ya da Anne'nin kucaklamasına layık olmadıkları sürece öbür dünyaya geçemezler. Feribotçu onları nehrin içinde hapseder, böylece huzuru hak eden ruhlara zarar veremezler."

"Dönen dişleri olan şey," dedim, ondan çok kendime, rüyamda beni yemeye çalışan yaratığı düşünerek - kayıkçı hatırladığım baba olduğunu açıkladığında.

Ama aynı zamanda değil.

Nemain başını sallayarak yaklaştı ve bir elini üzerimi örten hafif giysilerin üzerinde gezdirdi. Aynı ,

Mab'ın giymem için seçtiği yarı şeffaf elbise. Vücudumdaki altın rengi boya çizgileri kavgamdan dolayı kısmen lekelenmişti, koydaki su onları akıtmış ve kanatmıştı.

Elini üzerinde salladı, eli bir kuzgun kanadının gölgesiyle bulanıklaştı, siyah tüyler göğsümün üzerinde gezindi, içlerindeki büyü tenimin üzerinde kayıyordu. "Bu seni burada korumak için hiçbir şey yapmayacak."

Kumaş şekillendi, boğazımın tabanını sarana kadar yukarı doğru kaydı. Siyah parıltılı kumaş sertleşerek bir yılanın gibi tek tek pullar oluşturdu. En hafif yeşil ışıltıyla parıldıyorlardı, göğüs zırhımın üzerinde göğsümü ve gövdeyi kaplayan pullu zırhtan sıyrılan kabarık bir altın yılan vardı. Kollarımdan aşağıya doğru süzüldü, ancak ellerimin sırtını bir V şekliyle kapladığında durdu ve elimin ortasında bir noktaya geldi.

Etekler kayboldu, bacaklarımın etrafında sıkılaşıp pullu, neredeyse deri benzeri pantolonlara dönüştü. Bundan daha sertlerdi, benimle birlikte esneyip hareket etseler de dışları daha sıkıydı. Elbise terliklerim botlara dönüştü, baldırlarımdan ve inciklerimden yukarı kıvrıldı ve beni daha fazla örttü. Tabanları sertleşti ve Macha önüme çıkarken daha sağlam basmamı sağladı. Kız kardeşi Nemain geri çekildi, Macha avuçlarını uzatırken zırhımın hediyesi tamamlandı.

Karanlığın ve hiçliğin kendisini şekillendirirken, pırıl pırıl parlayan iki kılıcın oluşmasını dikkatle izledim. Mistfell'de zorunluluktan ve seçeneksizlikten dolayı çalışmak zorunda kaldığım kılıçlardan daha kısıydılar, daha büyük bir vücuda ve farklı bir denge merkezine sahip bir adam için tasarlanmış bir kılıç.

Kabzanın etrafında kıvrılan bir yılan şekli metalin içine oyulmuştu. Her kılıç bununla işaretlenmişti, bıçağın kendisi altın yıldız ışığı gibi parlıyordu. Büyürken gördüğüm gümüş tonlu metal değil, benekli koyu gece mavisi bir kılıçtı.

Titreyen ellerimle uzanıp her iki elime birer kabza aldım. Düşündüğümde daha hafiftiler, sanki ellerime göre şekillendirilmişler gibi küçük avuçlarıma oturuyorlardı.

Bıçakları ondan alırken gözlerimi Macha'ya kaldırarak, "Denemelerde bana yardım edemeyeceğini sanıyordum," dedim. Onları geri vermeyecektim, büyümü hissettiğim kadar keskin hissettiğim, elimin o hafifletilmiş çemberinde kalan ayrılmayacaktım.

Hepsi benim bir parçam. Büyümün ulaşamayacağı bir yerdeyken, alabileceğimi .

"Denemelere zaten sana ait olmayan hiçbir şeyle giremezsin," diye yanıtladı Badb, son ateşler de sönerken bana verdikleri hediyeleri işaret ederek. "Bunlar uzun zaman önce senin için yapıldı. Biz sadece sana doğuştan gelen hakkını teslim ediyoruz," dedi.

Macha'nın eli omzuma indi ve beni küçük taş oyuğa doğru bastırdı. "İçeri gir. Biraz uyu. Sabaha ihtiyacın olacak," dedi.

Sözleri uzaktaki Cwn Annwn'ın ulumasıyla vurgulanırken, sesleri sevinçten açlığa dönüştü.

Bunlar hayvanların ve avların saatleriydi ve bu yerde?

Ben ikincisiydim.

Mağaraya girip taşın üzerine uzandığımda derin bir hırıltı kafamın içinde *uyu* diyordu. Yerleşmeye ve rahatlamaya çalıştım, kafamdaki kelimeler garip bir rahatlıktı, serin bir gecede kalın bir kürk gibi beni çevreliyordu.

Ben de öyle yaptım.

SEKİZ

CALDRIS

Yorulmadan çalıştım, şeytanı Tar Mesa'nın altına giden tünelden uzaklaştırmanın yollarını düşündüm. Eğer koya ulaşabilirsem, kendimi sulara atmaktan ve Estrella'nın peşinden gitmekten çekinmeyecektim. Bedenimi meşgul ederken bile düşüncelerimin kabarmasına, onun iyi olup olmadığını sürekli sorgulamama engel olamıyordum.

Lliadhe ölülerin gözlerine para koymama yardım ederek bedenlerini Gölgeler Sarayı'nın altındaki taşların üzerine bıraktı. Bu yaratıkların hiçbiri fiziksel formlarının insan tutsaklar için tasarlanmış zindanlarda sonsuza dek beklemesini hak etmiyordu, ancak bedenlerini onları Boşluğun girişine götürebileceğim kadar uzun süre korumamızın tek yolu buydu.

"Sağ salım varabilecekler mi?" Nila bir elini koluma koyarak sordu. Diğer eliyle Mab'ın son kurbanlarının ailelerinden topladığı altınlarla dolu bir para kesesini bana uzattı. Gözleri yaşlarla doluydu.

başarısız girişiminin ve kaybın birleşimiydi. Artık gerçek anlamda veda etme vakti geldiğinde, Nila tanıdığı insanlar için duyduğu kederin üstesinden gelmişti. İnsan eşlerle benden çok daha fazla deneyimi vardı, Estrella'nın ona ihtiyacı olmadığı zamanlarda sık sık onlarla ilgilenirdi.

Estrella'nın da bunu isteyeceğini biliyordu ama çoğu zaman görmezden gelinenlerle ilgilenmek de onun doğasında vardı.

"İsteyen herkes," diyerek elini çektim, bir adım uzaklaştım ve beni bekleyen tekneye yaklaştım. Yola koyulmam gerekiyordu ama aynı zamanda onunla bile dokunmanın sınırını yeniden teyit etmem gerektiğini hissediyordum. Dokunuşunda romantik bir şey olmamasına rağmen, Estrella'nın üzerinde bir el olsaydı yine de hor göreceğim bir şey gibi hissettiriyordu.

Küreği iki elimle kavradım, taşı itip tekneyi nehre doğru yönlendirirken onun bakışlarını tuttum. "Ama bir ruhu beni öbür dünyaya kadar takip etmesi için zorlayamam. Eğer kalmak ve yarım kalmış işleriyle ilgilenmek istiyorlarsa, bu onların tercihi. Ama unutmasınlar ki, zaman geçtikçe hayatlarına devam etmek daha da zorlaşacak ve onları onlar yapan şeyler, akılsız birer gezgin olana kadar yavaş yavaş yok olacak."

Hangi ruhların beni takip etmeyi seçtiğini görmek için arkama bakmadım, kendilerini nehre bıraktılar ve rehberleri olarak hizmet etmem için bana güvendiler. Bakmamak için bir neden yoktu, çünkü Mab'ın beni olmaya zorladığı her şeye rağmen, bu benim gerçek amacımdı.

Kader benim için doğduğumda böyle bir karar vermiş ve bana çoğu kişinin asla anlayamayacağı bir sorumluluk yüklemişti. Çoğu kişi bunu bir lanet olarak görürdü; ölümün beni çağırdığı her yere seyahat eden bir göçebe hayatı.

Hayatımı geçirmek için yanımda dostumla dünyayı görmekten, dünyayı seyretmekten daha iyi bir yol düşünemezdim.

Gördüğü her şeyden duyduğu huşu, sevimli ve şok olmuş ifadesinin üzerine yerleşti.

Nehir boyunca kürek çektim ve Tar Mesa'nın sarsıcı tepelerinin omzumun üzerinden arka planda kayboluşunu izledim. Gölgeleer suyun içinde hareket ediyor, kıyıları benim yolculuğumu ve beni takip edenlerin yaptığı hac yolculuğunu hissedebilenlerle doluyordu. Yavaşça, teker teker nehrin içine daldılar, suyu işimi yapamadığım için terk edilmiş ve lanetlenmiş olanların ruhlarıyla doldurdular. Mab'ın acımasız zulmünün etkileri sarayındakilerin çok ötesine uzanıyordu.

Doğanın kendi dengesini altüst etti. Aramızda dünyaya karşı görevleri olan, başka yerlerde ihtiyaç duyulan ama güç için umutsuz bir oyunla onun yanında tutulan kişiler vardı. Bu görevler göz ardı edildiğinde, sonuçları felaket olabilirdi.

Dünya, kendileriyle savaşacak kadar güçlü olmayan yaşayanların bedenlerini ele geçiren kayıp ruhların istilasına uğramıştı.

Nehre atlayan ve Boşluk'a giden yolda bana katılan her bir ruhla birlikte rahat bir nefes aldım. Dolaşmak ve içgüdüden başka bir şeye dönüşmemek için bir ruh daha eksilmişti. İntikamcı olmak ve nefretle hareket etmek.

Boşluğun kapıları yavaşça göründü, feribotçunun parıldayan beyaz mermer sembolleri gökyüzüne doğru yaylanıyordu. Kukuletanın altındaki gözler güneş ışığında parıldayan altın rengiyle ışıldıyor gibiydi. Figürlerin arasındaki tepeye oyulmuş iki siyah kapı, Boşluğun bekçisinin benim bile karşı koyamayacağım büyüyle sıkıca kenetlenmişti.

Bu kapıların dibinde feribotçular kayıklarında bekliyorlardı. Nehir tam önlerinde daralıyor, herhangi bir ruhun muhafızlarını geçmesini imkânsız hale getiriyordu.

Yeraltı dünyasının yaşayanların dünyasıyla buluştuğu bu yer, bana babamı hatırlatmaktan asla geri durmadı. Babamın

Gölgeler Sarayı, Mab onu bugünkü haline dönüştürmeden önce bir zamanlar temsil ettiği şeydi.

Dikenli kenarları olan kötülük, pişmanlık duymadan herkese ve her şeye yanlış yapmaya istekli. Tarihimize göre, bir zamanlar Fae politikalarına karşı kayıtsız kalmıştık.

Gölgeler Mahkemesi'nin kendi başına bir şey olarak var olduğu, Kış Mahkemesi'nin bir parçası olduğu ama yine de ayrı olduğu ve diğerleri tarafından tamamen görmezden gelindiği zamanlar. İşimiz, çoğu kişinin yokmuş gibi davranmayı tercih ettiği gölgelerde yapıldı. Bu, acı çektiği kadar dikkat çekmek için de yaşayan Hava ve Karanlığın Kraliçesi'nin işine gelmiyordu.

Kayıgımı feribotçunun yanına çektim, bana dikmekten çekinmedikleri altın rengi gözlerinden irkilerek geri çekildim. Birbirimize her zaman saygı duymuş, amaçlarımızın bir ve aynı olduğunu, sadece yaşam ölüm arasındaki sınırın karşı taraflarında faaliyet gösterdiğimizi anlamıştık. Bir zamanlar Estrella'nın baba figürü olan adamın, feribotçuyu oluşturan ruhlar topluluğunun içinde var olduğu bilgisiyle bir şeyler değişmişti. Hâlâ eşime karşı bir bağlılık hissediyorlardı.

"O nasıl?" Onun güvenliğine dair haber almak için duyduğum çaresizlik beni aramızda genellikle var olan gelenekleri görmezden gelmeye zorlayarak sordum. Avuçlarını uzatarak, cesetlerinin gözleri için ödeme alacak kadar şanslı olan ruhların nehirden yükselmesine izin verdiler. İlk bedensel ruh kendini yukarı kaldırdı, elinde altın bir sikkenin gölgesi parlıyordu. Üzerinden damlayan su, bir ruhun güzel bir şey yaratmak için oluşturduğu saf enerjiyle birlikte dönüyordu. Parılayan özü ışığı yakaladı ve madeni parayı feribotçunun eline bırakırken üzerine yapışan sudan yansımaya izin verdi. Ellerinde tuttukları, tepesinde bir kurukafa olan asayı sallayarak ona başlarıyla selam verdiler.

Hangi talihsiz ruhun sonsuza dek onlara eşlik etmekle lanetlendiğini sormaya hiç cesaret edememiştim.

"Onu gördünüz mü?" Bir sonraki ruhla ilgilenmek için beni yine görmezden geldiklerinde, ilkinin teknesi ile nehrin kenarı arasındaki küçük boşluktan geçmesine izin verdiklerinde sordum.

Yine de cevap vermediler, yüz ifadeleri parasını verirken ağlayan ruh için yumuşamıştı. Onu Mab'ın sarayından tanıyamadım ve haksız yere zarar gören insan eşlerden biri olması gerektiğini fark ettim. Bu Fae'lerin inandığı her şeye aykırıydı, özellikle de yüzyıllar boyunca bizimle birlikte olması gerekenlerden ayrı kaldıktan sonra.

"Kharon!" Onları sonunda dikkatlerini bana çevirmeye zorlayarak tersledim.

"Eşini görmedik, Ölülerin Tanrısı," dediler, sesleri tonlamadan tamamen yoksundu. Yetiştirdiği çocuğa bakan adamdan eser yoktu, sanki tamamen ortadan kaybolmuştu. Kaderlerin yarattığı kümülatif yaratık, tüm kaderlere ve acılara karşı tarafsız kalmak amacıyla bir bedene hapsedilmiş ruhlar topluluğu tarafından kaybedilmişti.

Tartarus'a girmenin bir yolu olsaydı, onu görebilmek için her şeyi yapacağımı bildiğimden, hayal kırıklığımla dişlerimi sıktım. Geçidi korumak için orada bulunan şeytanla birlikte koyaktan içeri girmek bir mucize olurdu. Onlar ruhlarla beklemek, görevleri olduğu gibi, sahip olduğum ve sahip olmadığım tüm sabrımı aldı. Ödeme yapan son ruhlar da karşıya geçtiğinde elimi cebime attım ve Nila'nın bana verdiği altın dolu para kesesini çıkardım. Onu feribotçunun eline bıraktım, onlar da boştaki ellerini salladılar ve ödemelerini aldıktan sonra kalan ruhların geçmesine izin verdiler.

"Onu bulabilir misin? İyi olup olmadığına bakabilir misin?" Cevabı zaten bildiğim için sordum. Boşluk Tartarus olmayabilirdi ama Yeraltı Dünyası'nın tüm boyutları birbirine bağlıydı. Sadece nasıl olduğunu bilmiyordum.

"Biz tek başımıza yapamayız. Amacımız casusluk yapmak değil, nakletmek..." dediler ve sesleri kesildi. "Ama eğer yeterince cesursan Tartarus'a giden başka bir yol daha var, Ölülerin Tanrısı."

"Cesaretin bununla hiçbir ilgisi yok," dedim çünkü hapisanede Estrella'ya yardım etmek için her şeyi yapardım. Hayal edebileceğim tüm kâbuslardan çok daha kötü olan bir yerde ona zarar verecek her şeyden onu korumak için.

"Fiziksel bir formun Tartarus'a doğrudan girebileceği tek yer Gölge Mahkemesi'nin içindeki koydur. Ama tabiri caizse, Boşluğun içinde bir arka kapı var," dedi Kharon, omuzlarının üzerinden Boşluğa açılan kapılara bakarak.

"O zaman beni oraya götür," dedim küreğimi daha sıkı kavrayarak. Eğer gereken buysa geçip gidecektim.

"Boşluk'a girmenin bedelini ödedikten sonra Yeraltı Dünyası'ndan çıkamazsın. Buraya girersen ölürsün," diye cevap verdi Kharon, anlamlı bir şekilde yolumu keserek. "Ve eğer ölürsen eşin için bir işe yaramazsın."

"Bu danstan bıktım, feribotçu. Estrella'ya yardım etmek için ne yapmalıyım?" Hırladım, uyarı boğazımdan yukarı tırmanıyordu. Bir Tanrı bile Kaderler tarafından yaratılmış ve onların aracı olarak kullanılan bir şeye karşı işe yaramazdı ama bu beni onlardan bir parçayı yanıma almaktan alıkoyamazdı.

"İnsan aleminde bir yer var. Yeraltı Dünyası'nın tüm bölgelerine bağlanan yeryüzünde bir oyuk. Bir yolcunun yaşam nehri aracılığıyla Boşluk'a girmesini sağlar, ancak nereye ineceğinizi kontrol edemezsiniz. Kendi halinize bırakılırsanız, Tartarus kadar kolay bir şekilde Folkvangr ya da Valhalla'ya sürüklenebilirsiniz," diye açıkladı Kharon asasını daha sıkı kavrayarak.

"İhtiyacım olan yere gittiğimden emin olmanın bir yolu olmalı? Yapabileceğim bir şey, yoksa bu alabileceğimden emin olmadığım bir risk. Eğer Estrella olmadan Valhalla'ya gidersem, bunların hepsi boşa gider," dedim küreğimi nehrin dibindeki alüvyona saplayarak. Kayığımı sabit tutuyor, vereceğim cevabı bekliyordu.

O teknedeki sihir Tar Mesa'ya dönmek için doğal zamanımın geldiğini bilse bile buna ihtiyaç vardı.

"Üç gece sonra girişe gel. Yaşam nehrinde seni bekliyor olacağım ve çok uzağa gidemeden seni sulardan çıkarıp Tartarus'a götüreceğim," diye kabul etti Kharon, her bir kelimeyi gıcırdatarak. İçlerindeki ruhlar birbirleriyle savaşıırken, bir baba kızını sevmeye çalışırken tarafsız kalmaya çalışıyorlardı.

"Nereye gitmem gerekiyor?" Yüzlerindeki değişimi izleyerek sordum. Gözlerindeki altın rengi biraz daha parladı, kelimeleri acı içinde ve sıkılmış dişlerinin arasından çıktı.

"Bencil çıkarların uğruna eşine ilk haksızlık ettiğin yere git," dedi kayıkçı ve kaşlarım çatıldı. "Sana bundan daha fazlasını söyleyemem."

"Hayatım bu bilmeceye bağlı, farkında mısın? Estrella'nın hayatı da lanet olası bir kelime oyununa bağlı olabilir," diye çıkıştım, onlardan bundan daha fazla bilgi alamayacağımı bile bile. Yüz hatlarının sürekli yer değiştirmesi, sanki içlerindeki isyanı kontrol edemiyorlarmış gibi seğirmeleri, bu meselenin kendi içlerinde çözülmesi gerektiğine inanmama neden oldu.

Estrella'ya ilk nerede yanlış yaptığımı bulmak için tek başıma olacaktım.

"Caldris," diye seslendiler Tar Mesa'ya dönmek için teknemi döndürürken. "Gitmeden önce önemli bir şey var. Yaşam nehrine sadece ruhun girebilir. Bedenin sulara değerse yok olur."

Harika.

DOKUZ

ESTRELLA

Saatler zifiri karanlıkta geçti, sesler beni yavaşça oyuğa geri götürdü. Acı ve ıstırapla bu kadar tanımlanmış bir yerde var olan şiddeti düşünmek istemiyordum. Etrafımı saran bunca acıyla kendimi acı verici bir şekilde yalnız hissettiğimde, dostumun kollarına kıvrılıp sesleri bastırmasına izin vermekten başka bir şey istemiyordum. Ateşler yanarken, ayaklarımın altındaki pas rengi topraktan yavaşça yükselirken, korkunç bir çığlık havayı deldi. Ateşten yapılmış bir kuş, tüyleri alevler gibi yanarak karanlık gökyüzünde süzüldü. Külden bir iz onu takip etti, yolunu takip ederken aşağıdaki her şeyin üzerine inmek için aşağıya doğru sürüklendi.

Alev kasırgalarından biri çok yaklaştığında yeni zırhımın şükrederek düzlüğe çıktım. Fenrir, gece boyunca evim olarak adlandırdığım oyuğun girişinin yanından çıktı. Beyaz kürkü yüzünün etrafına ve göğsüne keçeleşmiş, kan kırmızısıyla lekelenmişti. Ne tür bir yaratık olduğunu düşünmemeye çalıştım.

elimi boynunun arkasındaki temiz kürke koydum. Lupa ve Ylfa yavaşça yaklaşarak alevlerin ortasından geçip yanıma geldiler. Başlarının üzerinden tek bir kuzgun uçtu, siyah tüyleri kurtların pırıl pırıl kürklerinin kanlı kanıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Kuzgun, Morrigan'ın üç Tanrıçasına dönüştü ve hiç başaramayacağımı düşündüğüm bir şekilde yumuşak bir iniş yaptılar. Kuşa iki küçük kanat, insansı altı kanada ayrıldı ve hepsi de kumun üzerinde hızla ilerleyerek tam önümde durdu.

"Gece hep böyle midir?" Boynumu yana çevirerek sordum. Sadece birkaç saat titrek bir uyku çekebilmişim, katliam sesleri uykumu belli aralıklarla bölüyordu. Sadece Fenrir'in hırıltısının tanıdıklığı beni rahatlatıyordu, kurt yoldaşımın o yanımda olduğu sürece bana zarar gelmesine izin vermeyeceğini biliyordum.

Morrigan cevap vermeden önce topuklarının üzerinde döndü ve Tartarus'un hapishanesine doğru yürümeye başladı. Onları takip etmeden önce yutkundum ve omzumun üzerinden uzanarak sırtımdaki kılıçlarla rahatlardım. Caldri's'in kılıçlarını taşıma şekli o kadar andırıyordu ki, bu bana ekstra bir rahatlık veriyor, sanki bir anlığına olduğundan daha yakınmış gibi hissettiriyordu. Imelda'nın çantası cebimde bir güvenceydi, oradaki varlığı ve ağırlığı Tar Mesa'da beni bekleyen dostlarımı da hatırlatıyordu.

"Birçok yırtıcı gece avlanır," dedi Nemain, omzunun üzerinden bana bakıp başını sallayarak beni takip etmem için motive etti. Söyleneni yaptım ve içeride beni neyin bekliyor olabileceğine dair korkumu bastırdım.

Caldri's'i kurtarmanın tek yolu ilerlemekken korkumun bir önemi yoktu.

"Senin geldiğin yerde de işler böyle yürüyor, değil mi?" diye sordu ve kız kardeşlerinin etrafımı sarmasına izin verdi. Nemain solumda, Badb sağımda yürüyordu, Macha da

arkadan geliyordu. Cwn Annwn, bu yerde geçirdikleri zamanın verdiği güvenle hareket ederek yol gösteriyordu.

"Öyle. Bir şekilde daha sessiz gerçekleşiyor gibi görünüyor," dedim ve ardından böyle bir ifadenin gülünçlüğüne güldüm. İnsan diyarındaki yırtıcılar iyiydi, çünkü genel olarak konuşursak kavga ettiklerini duymazdınız?

Tamam.

Anka kuşu gökyüzünde tekrar yol aldı, daha önce olduğundan farklı bir yol kesti. Bu kez küller üzerimize yağıyor, tenimi yakmayan bir sıcaklıkla kaplıyordu. Kuş devasa boyutlardaydı, yayılan bir alev canavarı. Varlığının özünde koyu kırmızı bir ışıkla parlıyor, kanatları ve kuyruğu uçlarında parlak sarıya dönüşüyordu. Sağ tarafımda uzaktan bir adam çığlık attı, ses alevli kuşun izlediği yolla çakışıyordu.

Ona doğru bir adım attım, bu kadar tiz bir çığlığa neden olabilecek her türlü acıya müdahale etmeye hazırdım. "Burada acı çekenler senin yardımının ötesindedir," dedi Badb, yolumu keserek. "Cezalandırılmalarına müdahale etmek, onları buraya koyan İlkel'in öfkesini kışkırtmak olur. Onların yerine geçme riskini almak istemiyorsanız, sizi rahat bırakmamızı öneririm."

Lupa geri dönerek Macha ve benim aramda pozisyon aldı. Başını sırtıma bastırdı ve ben hâlâ tereddüt etsem de devam etmemi işaret etti. İnsanları acı çekmeye terk etmek, kimsenin acı çekmesine izin vermek bana göre değildi.

"Cezasını hak edecek ne yaptı?" Gözlerimi, çığlıklarının yeraltı mağarasının boşluğunda yankılanmaya devam ettiği sağ tarafımdaki mesafeden ayırmayı reddederek sordum.

"Boş ver onu," dedi Macha, beni ezmemesi için hareket etmekten başka çarem kalmayana kadar ilerleyerek. "Bilmen gereken tek şey, burada acı çeken her ruhun işledikleri yanlış yüzünden bunu hak ettiği. Bu insanlar nazik değil. Yanlış anlaşılmadılar. Bunlar katiller.

öldürmekten zevk aldılar. Sayamayacağın kadar çok kadının ırzına geçen tecavüzcüler. Onlar, eğer tanısaydın senin de kınayacağın türden insanlar, Tempest," diye ekledi.

Sürekli adalet arayışımın beni tam da bunu yapmaya iteceğini bildiğimden, kendimi onun sözlerine başımı sallarken buldum. Mab'ın asla kaçamayacağını bilseydim, ona hızlı ve merhametli bir ölüm vermek yerine Tartarus'a gönderir miydim?

Bu sorunun cevabı istediğim kadar çabuk gelmedi ve bunun benim hakkımda ne söylediğini düşünmek için durmak istemedim. "Bana neden öyle diyorsun?" Onu dikkatle inceleyerek sordum.

Morrigan yüzünde hafif bir sırıtışla omuz silkti. "Fırtına şiddetli bir fırtınadır, öyle değil mi? Ölmene izin vermeyi reddedene kadar var olan dünyaya zarar verdiğini düşünmez miydin?"

Caldris'in o gün Peçe'de yaptıklarının suçlusunun ben olmasından nefret ederek kaşlarımı çatmıştım. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yine de senin varlığın *her şeyi* değiştirdi," dedi Nemain ve yoluna etti.

Ayaklarımın altındaki zemin giderek artan kırmızı bir nabızla parlıyor gibiydi ve yanık deri kokusu burnuma ulaşana kadar ayağımdaki botlara gerçekten bakmadım. Beni toprak bile denemeyecek sıcak kirden koruyan tabanlara. Yürürken botlarımın değdiği yerdeki çamur ve kum hafifçe tıslıyor, temastan küçük duman bobinleri yükseliyordu.

Fenrir önden giderken ona doğru baktım ve pençelerinin hiçbir şey yapmadan yere değmesini izledim. Toprağın kavurucu sıcaklığı onu rahatsız etmiyordu, patileri her adımda kuru tanelere batıyordu.

"Cwn Annwn buranın bir parçasıdır. Damarlarında helfyre ile doğarlar," diye yanıtladı Nemain, her hareketimi ne kadar yakından izlediklerini belli ederek.

Fenrir'in kırmızı uçlu kulakları Tartarus'un rengiyle eşleşiyordu ve ben bunu her zaman taze kırmızı ile ilişkilendirmiştim.

Ama onu alevlerin ortasında dururken izlediğimde, başından beri yanıldığımı anladım.

Saf, kontrolsüz ateşin rengiydi.

"Vücudunda zalim bir kemik bile yok. Bu yerden nasıl gelebilir?" Sağımızdaki sivri tepeye doğru bakarak sordum. Yerden sivriltilmiş bir taş gibi çıkıyordu, dibinde parlak kırmızı bir ateş havuzu çalkalanıyordu.

Styx Nehri'ne olan yolculuğumuzda etrafından dolaşarak ondan kaçtık.

"Kurbanları muhtemelen farklı bir hikâye anlatacaktır," dedi Badb inanmaz bir kıkırdamayla.

, ama yine de ...

"O insanlar bunu hak etti. Cwn Annwn'ın sadece korumak için öldürdüğünü gördüm," dedim, sadece nefsi müdafaanın bir suç olmadığı gerçeğini düşünerek.

Sevilen bir kişinin savunması da aynı şekilde ele alınmalıdır.

"Buraya ceza için gönderilenler de öyle," diye karşı çıktı Badb, gözlerinde bilmiş bir parıltıyla. Beni kendi beklentilerimin ve ikiyüzlülüğümün keskin kenarına doğru götürmüştü.

Ona ters ters bakarken kahkaha atmama engel olamadım.

Dudağının kenarı yukarı kalktı, yüzündeki eğlenceyi yansıtmaktan kendimi alamadım. Sadece kasvetli ortam ve burada olmama neden olan koşullar, o ana hak ettiği genişliği vermemi engelledi.

Ayaklarım acıyla zonkluyor, bana Peçe ilk düştüğünde Caelum'la birlikte seyahat ettiğim günleri hatırlatıyordu. Değişen onca şey ve bildiğim onca şeyle birlikte şimdi onları düşünmek tuhaftı. Alfheimr'a geldiğimden beri acı ve rahatsızlık gibi insani kavramlardan kaçınmak çok güzeldi ve kemiklerimi delik deşik eden yorgunluğun üstesinden gelmek imkânsız görünüyordu. Eklemlerim ağrıyor, sırtım taş mağara zemininde uyumaktan zonkluyordu.

Kendi cehaletimin aramızdaki bağı gerildiğini hissetmememi sağladığını düşünmek garipti, oysa şimdi tek istediğim bu bağı güçlendiğini hissetmektir.

Bizden çalınan şeyi istedim.

Biz yürüdükçe yer değişti, toprak daha az yanmış ve daha canlı hale geldi, alevler onu dolduran otların arasında dans ederken bile. Morrigan ve ben artık konuşmuyorduk, Styx Nehri'nde beni neyin beklediğine dair duyduğum korku beni şimdilik herhangi bir soru sormaktan alıkoyuyordu.

Deri benzeri pantolonumun kumaşını gıdıklamalarına izin vererek alevlerin arasında yürüdük. Alevler tenime hiç değmedi, koruyucu bir bariyer oluşturduğu için bana hediye edilen kumaşı hiç yakmadı.

Morrigan'ın onların her zaman benim olması gerektiği yönündeki sözlerini düşünürken, kendimi bu hediye için son derece minnettar buldum. Ama onları kim yapmıştı?

Avuçlarıma mükemmel bir şekilde oturan bıçakların kabzasını kıvıran yılanları düşündüm. "Neden helfyre'a dayanacak kıyafetlerim olsun ki?" Bir elimi alevlerin üzerine koyarak sordum. Sıcaklık çıplak tenimi gıdıklıyor, beni mesafemi korumaya ya da yanma riskini göze almaya zorluyordu. Ona baktığımda Nemain bakışlarımı karşıladı, göz ucuyla başını çevirdiğini görmüştüm. Elini yolu kapatan büyük bir alevin üzerinde gezdirdi ve alevlerin üzerine siyah tüyler bıraktı. Büyüsünün etkisiyle alevler söndü ve yaralanma riski olmadan geçebileceğim bir yüksekliğe indi.

Biz geçerken sağımızdaki bir bina alevler içinde kaldı, kolonlar yanıyor ve yapıların kendisi hiç alev almamış gibi görünse de etrafı ateşle çevriliydi. Üzerinden dalgalar halinde yayılan muazzam ısıya rağmen hiçbir yıkım yoktu.

"Muhtemelen Fenrir'in seni gördüğü andan itibaren sana çekilmesinin nedeni de aynı," dedi ve elimi kendi elinin içine aldı. Elimi yanına çekti ve alevin üzerinde tutarak

sıcaklık tenimi öptü. Bakışlarımı tuttu, iki eliyle benimkileri yanlarımızdaki ateşe doğru itmeden önce aramızda sessiz bir uyarı geçti.

"Hayır!" Elimi geri çekmeye çalışarak çığlık attım. Beni sıkıca tuttu, kapı tarafından kilitlenen gücümün gerçeğiyle yüzleşen Tanrıça'nınkine karşı mücadelem zar zor kaydedildi. Derim acı içinde patladı, yanık içime battı ve sanki etim kemiklerimden eriyecekmiş gibi hissettim.

"Bak," dedi, sesi sessiz ama sertti. Gözlerimi zorla açtım ve her şeyi görmezden gelip gözlerimi kapattığım için tek gördüğümün karanlık olduğunu fark ettim.

Kolumu alevlerin içinde kızarmış bir şiş gibi çevirdi.

Avucumun ve ön kolumun lekesiz derisine baktım, hâlâ her şeyi tüketen acıyla inledim. "Acıyor," diye itiraz ettim, elimi tekrar geri çektim. O

Sonunda beni serbest bıraktı ve yaralanmamış kolumu göğsümde korumalı bir şekilde tutmama izin verdi.

"İlginç," diye mırıldandı Macha arkamdan.

"Bunun onun alışılmışın dışındaki yetiştirilme tarzının bir sonucu olduğunu varsaymak zorundayım. Vücudu gerçekten ona ait değil, değil mi?" Badb sordu, üçü de önümde durmak için yer değiştirdiler ve bana bir meraklıymışım gibi baktılar.

Sanki az önce elimi ateşe sokmamışlar gibi. "Bunun beni yakmayacağını bilmiyordun, değil mi?" Nemain topuklarının üzerinde dönüp yoluna devam ederken dehşetim artarak sordum.

"Söz konusu sen olduğunda kimse kesin bir şey bilemez. Senin gibi biri daha önce hiç var olmadı," dedi ve omzunun üzerinden bana baktı. "Ben de bir tahminde bulundum."

"Eğitimli bir tahmin," diye tekrarladım, bir kez daha dönerken başının arkasına göz kırptım. "Ya yanmış olsaydım?"

Omuz silkti, omuzları hareket ederek zırhının altından görünen tüy dövmelerinin ince oyununu ortaya çıkardı. "O zaman sanırım

yanmış olsaydı, muhtemelen bu denemelerin hepimiz için beyhude bir çaba olduğunu bilirdik."

"Umursamazlığın çok dokunaklı," diye çıkıştım, onun bu rahat tavırları karşısında öfkem artıyordu. Sanki ben oynanacak, parçalara ayrılacak ve anlaşılabacak bir şeymişim gibi. Hayatımı ya da uzuvlarımı umursamaması... Gerçekten yalnızdım.

Fenrir sanki bu düşünceyi duymuş gibi hırladı.

Ortaya çıkarılması gereken çok daha ciddi imalar varken buna odaklanamazdım.

"Neden yanmadım?" diye sordum.

"Çünkü sen, sevgili Fırtına, Yaratılışın Beşiği'nde ilk kez doğdun," dedi ciğerlerimdeki rüzgârı çalarak.

ON

ESTRELLA

Kafamı tam olarak toparlayamadığım bu vahiy karşısında yaşadığım şok içimde dalgalandı. Bunun sonuçları içime işlese bile, artık bildiğim için beklediğim şekilde tam olarak çarpmadı.

Ailem Tartarus'luydu.

Morrigan'dan alabildiklerim bu kadardı. Nemain sanki fiziksel olarak daha fazlasını söyleyemeyecekmiş gibi dudaklarını hemen kapattı ve beni onun bıraktığı yerden devam etmeleri umuduyla kız kardeşlerine bakmak zorunda bıraktı. İkisi de tek bir kelime bile mırıldanmadı, cevap almak için sorduğumda bile.

İçimdeki canavar, geçit sihrimi elimden aldığı anda yok olmuştu ama onun bu doğuştan gelen hakkın bir sonucu olması mantıklı olabilirdi. Eğer bedenim gerçekten benim bedenim değilse, gerçekten olmam gereken şey o muydu?

Gece duyduğum korkunç yaratıkları düşünerek yutkundum. Eve dönüp Caldri's'i kurtarmadan önce bu sınavları tamamlamak ve Medusa'yla yüzleşmek için Tartarus'ta daha kaç gece geçirmem gerekecekti?

Onlardan biri olabileceğim düşüncesi, kendime ait olmayan bu dünyaya ait bir şey ...

Tanrılar.

Çok farklı türden bir ses, bir köy gibi görünen harabelerin arasından geçerek biz yaklaştıkça diğer taraftan çıkıyordu. Binaları tüketen alevler onu gizliyor, biz neredeyse üzerine gelene kadar çevreyle karışmasını sağlıyordu. Morrigan ve Cwn Annwn beni sokağın ortasından geçirerek sese doğru yönlendirdiler.

Bu, acıyla ilişkilendirdiğim boğuk bir inleme değil, saf, su katılmamış bir zevkten gelen türdendi. Sinirlerimi yuttum, çenemi dik tuttum ve Caelum'un iddiası ve daha yaratıcı çabalara katılma isteğiyle karşılaştırıldığında bir zamanlar çok sakat görünen o hassas insani duyarlılıkları aşağı ittim.

"O da ne?" Nemain'e doğru bakarak sordum. Kadın gülümsedi, beyaz dişleri etrafımızı saran alevler sayesinde kırmızı bir tonla parlıyordu. Kırmızı gözleri de ateşle uyumlu görünüyordu.

"Bunun ne olduğunu tam olarak bildiğini sanıyorum," dedi kıkırdayarak.

Durakladım, ayaklarım yoldan geriye kalanların ortasında durdu. Ayaklarımın altındaki topraktan başka bir şey kalmamıştı ama daha önce orada parke taşları olduğunu hayal etmekten kendimi alamadım.

Pitoresk bir kasabanın çizdiği portre, geldiği gibi zihnimden kayboldu ve beni Morrigan'ın peşinden koşmak zorunda bıraktı. Beni yeme ihtimali olduğu kadar beni kendisiyle bir yapma ihtimali de olan bir yerde geride kalmayı göze alamazdım.

Köyün daha yeni bir kısmına yaklaştıkça alevler azaldı, karanlık kırmızı toprağın üzerine inen beyaz, filmsi bir sisle birlikte çöktü. Burada ağaçlar, bitkiler ve yangın tarafından tüketilmemiş taze yaşam belirtileri vardı.

Ayrıca köyün merkezinde toplanmış bedenler üzerinde kıvranan bir et yığını vardı. Görebildiğim kadarıyla evlerde hayat yoktu, sanki her bir ruh köyün merkezindeymiş gibi. Merkezdeki tek şenlik ateşinin etrafını gündüz yatakları çevreliyordu, benim köyümde olsa su içmek için bir kuyunun etrafında toplanırlardı.

Bu ateşin hemen çevresinde garip, neredeyse çadır benzeri yapılar vardı. Ancak bu yapıların brandaları şeffaftı ve herkesin içeride olup bitenleri görmesine izin veriyor ve hiçbir şekilde mahremiyet sağlamıyordu. Ancak içlerinde rahat etmek için minderler, yastıklar, battaniyeler ve kürkler vardı.

Çadırlardan birinde rahat etmenin yolunu bulamayan insanlar dışarıda oyalanıyor, çoktan bir ya da iki ya da üç partnerle tutkularının sancılarına kapılmışlardı.

Kıyafetler çok azdı, özel bölgeleri örten küçük parçalar ve başka hiçbir şey yoktu. Partnerlerinin erişimini sağlamak için yol dışına atılmışlardı, unutulmuş ve önemsiz bir rahatsızlıktı.

Yalnızca bir adam, şenlik ateşinin üzerine yerleştirilmiş kaidenin üzerinde oturan yalnız bir figür olarak, seks partisinin tutkusundan ayrı görünüyordu. Elleri arkadan zincirlenmiş bir halde aşağıdaki figürlere bakıyordu. Yer değiştirdiğinde metal şingırdıyordu ama kaçmak için hiçbir hareket yapmadı.

Bileklerinde, demirin derisine değdiği yerde oluşan yaralar daha önce hiç görmediğim kadar derindi ve sanki yüzyıllardır orada acı çekiyormuş gibi yara dokusuyla çevriliydi. "Bu da ne böyle?" Köy merkezine yaklaşırken Morrigan'a yakın durarak sordum.

Müziğin belirgin nabızı kulaklarımda çınladı, ancak bundan sorumlu olabilecek tek bir enstrüman bulamadım. Davullar sabit bir nabızla atıyor, vuruşların ritmi kemiklerime işliyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, büyüün belirgin ürpertisi omurgamda geziniyor ve gözeneklerime işleyen karıncalanmayı görmezden gelmek için boynumu bir yandan diğerine çevirmeye zorluyordu beni.

"Phlegyas," dedi Badb, sesi çok yakınımdan geliyordu. Karnımda kıvrılan sıcaklığı görmezden gelmeye o kadar odaklanmışım ki sokulduğunu fark etmemiştim. Nefesi yanağımı okşadı, sıcaklığı tenim için fazla sıcaktı. Sanki bir dokunuşla yanacaktım, havayı kaplayan seksin büyüyle tükenecektim gibi hissettirdi. "Kızı kendini ve bedenini Peçe'den önce Rheaghan'ın tapınaklarından birine adadı. Eski Tanrılara direnen ilk insanlardan biriydi, Kral ve Baş Rahiple birlikte Baba ve Anne'ye sadakat yemini etmişti. Kızının Yaz Sarayı geleneklerine katılımı hakkında ne düşündüğünü tahmin edebileceğinizden eminim."

"Yaz Sarayı gelenekleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ettim, bir kadın bana yaklaşıırken yutkundum. Erkek partnerinden ayrılmış, yanımdaki Morrigan'ı ya da yaklaştığında hırlayan Cwn Annwn'ı umursamadan ilerliyordu.

Yabancı kadın parmaklarının tersini elmacık kemiğimin üzerinde gezdirirken Badb gülümseyerek, "Zaman zaman buna çok benziyorlar," dedi.

"Tüm bu giysilerin içinde sıcak değil misin?" diye sordu kadın, sıcak kahverengi gözleri deri ve zırhımın üzerinde geziniyordu. "Onları çıkar ve bize katıl," dedi, bir elini karnından yukarı ve çıplak göğüslerinin vadisi arasında gezdirerek.

Nefesim kesildi ve kadının bakışları, gözleri ayrılmış dudaklarıma düşerken bilerek bakıyordu.

Damarlarımda zonklayan sıcaklığı görmezden gelerek yutkundum. "Benim bir var," dedim, elimi tutmak için uzandığında gülümseyerek. Elimi yavaşça boynunun yan tarafına yerleştirdi.

Köprücük kemiğinin belirgin kadınsı kıvrımını hissedebilmem için aşıya doğru kaydırdım.

"Eminim umursamayacaktır," dedi, kelimeler üzerimde yıkandı. Sistemime soğuk bir su sıçraması gibiydi, beni elimi geri çekmeye zorladı ve onun umursayacağını kesin olarak anladım.

önemserdi.

"O zaman benim Caldri'si hiç tanışmamışsın demektir," dedim gülerek ve kadının elini sıkıp bıraktım. Başını yana eğerek çenesini kaldırdı. Onun bu ismi tanıdığını, şiddet konusundaki ününün Tartarus'un derinliklerine kadar gittiğini ruhumda hissettim.

Başını yana eğmiş, beni incelerken sıcak kahverengi gözlerini hüznü dolduruyordu. Koyu kırmızı saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor, solgun teni tüm o ateşin gölgesinde parlıyordu.

Çok güzeldi.

"Çok gençsin. Eşlik bağı kurulmadan önce bu yönünü keşfetmeye hiç vaktin oldu mu?" diye sordu.

Yutkundum, cevabı düşündüm. Gecenin kadınları mahrem aktivitelerini gerçekleştirirken Lord Byron'dan çok onlarla ilgilendiğim günleri düşündüm. Bunun Lord'a olan küçümsememden kaynaklandığını varsaymıştım, çünkü bu tür şeyler insanlar aleminde o kadar yasaktı ki, onları düşünmeye bile cesaret edemiyordum.

"Sadece sihir," dedim başımı sallayarak, çekimin önemini inkâr ederek. Bunu hep saklıyordum, bazen kendimden bile. Bu, Baş Rahip'in üreme beklentilerine göre seksin ve ilişkilerin doğasını kontrol ettiği püriten toplumda ölümüne yol açabilecek türden bir çekimdi.

Gizlice gülümsedi, benden uzaklaştı ve daha önce geride bıraktığı adama doğru yürüdü. Adam onu kollarını açarak karşıladı, benim arkadan hoşuma giden kalçalarının önden sallanışına hayranlıkla bakıyordu.

Ona birkaç kelime mırıldandı, dişlerini alt dudağına gömerken omzunun üzerinden bana baktı. Onun bakışlarını takip etti, bakışlarımı tutarken elleriyle kıcını kavramak için aşağı uzandı. Gözlerimi kaçırmaya zorladığım bir gösteri sergiliyor, onlara istemedikleri mahremiyeti veriyordum.

Ayak sesleri bize doğru geliyordu, ta ki kadının uzun bacakları ve kalın kalçaları görüş alanımı doldurana kadar. Bana dokunmak için uzanan el erkekti, tek bir parmak çenemin altından geçerek bakışlarımı kaldırdı. Gözlerimin adam ve kadın arasında gidip gelmesine engel olamıyordum, söyleyebilecekleri her şeyi bekliyor ve etrafımdaki işkencenin yükselen sıcaklığına karşı kendimi çelikleştiriyordum.

"Seni kalmaya ikna edemeyeceğimizden emin misin?" diye sordu adam, elini kadının boğazının ön kısmına uzatarak. Kadını oradan kavradı ve dokunuşun fısıltısını kendi boğazımda hissettiğime yemin edebilirdim.

"Bu bizim küçük sırrımız olabilir," diye fısıldadı kadın, adamın elinin boğazına yaptığı baskıyla sesi kısılmıştı. Arkasına uzandı ve adamın kasıklarını görünmeyecek şekilde örten ince kumaşın üzerinden onu okşadı. Adam kadının kulağına inledi ama kadın ona dokunurken bile gözleri benim üzerimdeydi.

"Eşim ve benim sırlarımız yoktur," dedim yutkunarak ve geriye doğru kayarak. "Zevkinizi istekli olanlardan alın. Ben onlardan biri değilim." Geriye doğru kaymaya devam ettim, son sözlere itaat edip beni pek umursamadan birbirlerine daha fazla bağlandıklarında aralarına mesafe koydum. Son kovulma büyüünün içindeki bir şeyi yatıştırmış gibi görünüyordu, etrafımdaki sıcak baloncuk patladı, böylece bir kez daha içinden nefes alabileceğimi hissettim. Şehvet hala oradaydı, her zaman mevcuttu ama artık beni boğmuyordu.

"Büyünün yoktan bir şey var edemeyeceğini her zaman aklınızda tutmalısınız. Bu, tanımlı gereği doğanın, zaten orada olanın vurgulanmasıdır" dedi Macha,

Döndüğümde onun bakışlarının da benimkiler gibi aynı kadına dikilmiş olduğunu gördüm. Nemain ve Badb daha çok bir grup erkeğin birbirleriyle olan ilişkilerini izlemekle ilgileniyor gibiydiler; ağızları yavaş ve kışkırtıcı bir dansla birbirlerinin üzerinde geziniyordu. "Eğer ondan etkilenmemiş olsaydın, seni baştan çıkarmazdı. Buranın büyüü sadece seni baştan çıkaracak birini gönderir."

"Burada kapana kısıldılar, değil mi?" Tutkunun pençesinde kaybolmuş düzinelerce ruha bakarak sordum. Ne kadar zamandır aynı yakınlık döngüsünde sıkışıp kalmışlardı?

"Buradan geçen herkes, imtihanlarının bir parçası olarak buradaki büyü tarafından baştan çıkarılır. Günaha teslim olurlarsa, sonsuza dek burada kapana kısılırlar ve kutlamaya katılırlar," dedi ve kolunu benimkinin içinden geçirerek beni arbedeye doğru yönlendirdi. Ben geçerken kolları bana dokunmak için uzandı, deri ve zırhımın üzerinde baştan çıkarıcı ama nazik bir şekilde kayıyordu. Yalvaran ama ısrarcı olmayan. Ciğerlerimi dolduracak kadar yoğun hissettiren büyüün içinden geçmek için onları görmezden geldim.

Sadece dostumun anısı ve aramızda titreşen o parlak altın bağ beni yürümeye devam ettirdi, sadakatle ilerlemeye itti.

"Erkeklerle olduğu kadar kadınlara da ilgi duyduğunu kabul etme fırsatını hiç bulamamış olman çok yazık," dedi Macha, bir adamla kucaklaşan ve önünde diz çökmüş başka bir kadının yanından geçerken parmaklarını bir kadının kışının kabarıklığında gezdirerek. Bacaklarından biri diğer kadının omzuna atılmış, yüzü kalçalarının arasına gömülmüştü.

Yutkundum, bakışlarımı başka yöne çevirdim ve Caldris'in Tartarus'un dışında bile ihtiyacımı hissedip hissetmediğini merak ettim. Tartarus'a girdiğimden beri bağ aracılığıyla ondan hiçbir şey hissetmemiştim ama bu sessizleşmenin her iki tarafa da yayılıp yayılmadığından emin olamıyordum.

Katılmak istemedim, özellikle de onsuz ve sonsuza dek kapana kısılacağım bir durumda. Ama bu

onu daha çok özlememe neden oldu. İçimde var olan bir Şeyi kabul etmekten başka seçeneğim olmadığı için yanımda olmasını diledim. "Öyle mi?" Kendimi odaklanmaya zorlayarak ona sordum.

Önümdeki tutkunun sonunu görebiliyordum ve sonun yakınımnda olduğunu bilmek bana biraz zihin açıklığı verdi.

"Kimden etkilendiğimin artık pek bir önemi yok. EŞimi seviyorum ve ona sadakatsizlik etmeyi asla düşünmem. Kadınlara ilgi duymam bunu erkeklere ilgi duymamdan daha fazla deđiŐtirmez," dedim aykırı grupların yanından geçerken. Köyün diğer tarafına adım attığımızda son gruplar arka planda kayboldu, bu cazibenin büyüőü kulaklarımı patlatan hızlı bir atırtıyla yok oldu.

ON BİR

ESTRELLA

Daha önce içimde titreşen sıcaklık daha karanlık bir şeye dönüştü, içimdeki canavar aynı anda kafesinden kaçmış ve artık benim bir parçam değilmiş gibi hissediyordu. Onun varlığını hiç hissetmediğim anlar oldu ve sonra sadece beni tüketip tüketmediğini merak ettim. Onu kaybetmemin nedeni büyümün şimdilik susturulmuş olmasıysa, bu onu uzak tutacak hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu.

O bendi, ama aynı zamanda değildi.

O, kendisinden farklı bir hayat yaşamaya cesaret için çocuğunu öldüren bir adamın acı çektiğini görmeye bayılan kindar biriydi.

Belki de bu onun aslında bir canavar olmadığı anlamına geliyordu.

Köyden ayrıldığımdan beri yanıma yapışmış olan Fenrir'e ve onu tüketen şehvete baktım, elimi sırtındaki kalın kürkte gezdirdim. Kırmızı uçlu kulakları parıldıyordu, beyaz kürkündeki kan hâlâ keçeleşmişti.

önceki geceden kalma göğsüne bakıyordu. Gözleri etrafımızdaki alevlerle aynı derin, unutulmaz kırmızıydı ve onu izlerken pek çok kişinin onu bir canavar olarak görebileceğini fark ettim.

Tek yaptığı sevdiklerini korumak olan bir iğrenç ya da korkunç bir yaratık. Bazı açılardan canavar gibi görünebilirdi ama günün sonunda sevgi ve şefkate ihtiyacı bir köpek yavrusuydu. Kız kardeşi aramıza girmeye çalıştığında başıyla yanıma sokuldu ve beni Lupa'nın başının üstünü de okşayabilmek için dönmeye zorladı.

"Sana karşı çok korumacılar," diye gözlemledi Nemain, bu sözleri bir tehdit olarak algılayan Fenrir'den bir hırıltı kopardı. "Acaba seni eşinin bir uzantısı olarak gördükleri için mi?" diye sordu ama ses tonunda gerçekten sormadığını gösteren bir şey vardı. Cevap ne olursa olsun, bunu zaten biliyorlardı. Bu da diğer pek çok soru, pek çok deneme gibi burada bir oyundu. Morrigan'ın beni kolladığına kendimi ne kadar inandırabilsem de, bu durum karşısında tamamen sinirlenmeme ve hayal kırıklığına uğramama engel olamıyordum.

Gerçeği istedim. Cevapları istiyordum ve cevapları vermek yerine çocukluk oyunu gibi cevapların etrafında dans etmeye zorlandık.

"Başka ne olabilir ki?" Sözcüklerden en az onun kadar şüphe duysam da, "Başka ne olabilir ki?" dedim. Benden çok daha iri olduğu için olabilirdi ama bildiğim kadarıyla Fenrir, Caldri's'in ona binmesine asla izin vermemişti.

Bu düşünce içime yerleşti, Fenrir'e tekrar baktığımda farkına vardım. Kırmızı gözleri benimkilerle buluştu, içlerindeki inançsızlık o kadar belirgindi ki sanki kelimeleri kendisi söylemiş gibiydi.

Duh, der gibiydi.

Yanımda yürümeyi bıraktı, bacağımı sırtına doğru sallayabilmem için vücudunun üst kısmını indirdi. Pozisyonumu aldım, kalçalarımı ve baldırlarımı kullanarak o ayağa kalkarken vücudunu kavradım.

daha çok tutundum. Ellerim ensesindeki beyaz kürke gömüldü, birkaç adım ilerlerken onu kavramak ve tutunmak için kullandım.

Lupa ve Ylfa onun etrafında dönüyor, elle tutulur bir enerjiyle volta atıyorlardı.

Kaçmak istediler ama bana yakın durmak zorunda kaldılar.

"Ona binmene izin mi veriyor?" Nemain sordu. Sırıttım, bariz olanı belirtmekten zorlukla kaçınarak. Alay etti ve hepsi bana bakarken kız kardeşlerine doğru baktı.

"Cwn Annwn bir zamanlar Yeraltı Dünyası Tanrısı Sephtis'e aitti. O öldüğünde, yeni sahibi olarak oğlunu seçtiler," diye açıkladı Macha, Caldri's'in babasına atıfta bulunarak.

Kurtların ona ait olduğunu bilmiyordum.

"Ama onların asıl sahibi o değildi. Cwn Annwn yaratılışın başlangıcından bu yana var olmuştur ve bir şekilde ölümle bağlantılı olanlara tutunurlar çünkü doğdukları yere ve asıl sahiplerine en çok benzeyen yer orasıdır." diye ekledi Nemain.

"Bunun benimle ne ilgisi var?" Çok sabırsızlanmamaya çalışarak sordum. Bana parça parça verdikleri bilgilerden gerçekten sıkılmaya başlamıştım.

"Çünkü Fenrir'in ona binmesine izin verdiği son varlık asıl sahibiydi," diye yanıtladı Badb, Fenrir adımlarını durdururken bakışlarımı tutarak. Parmaklarımı kürkünde gezdirirken buldum, kelimelerden daha derine inen bir arkadaştan teselli arıyordum. "Fenrir'in ona binmesine izin verdiği son varlık, ölümden önce var olan şeyin ta kendisiydi. O hiçliğin vücut bulmuş haliydi. Belirgin bir yaşam eksikliği. O ölümün geldiği yerdir. O Boşluk'tur."

"O sensin," diye homurdandı daha derinden gelen bir ses, ses zihnimde titreşiyor gibiydi. Sarsıldım, kaynağa bakmak için döndüm ve bana eşlik eden Morrigan'dan başkasını bulamadım.

Fenrir boynunu yavaşça çevirdi, o ses bir kez daha zihnimde yankılanırken bakışlarımı yakalamak için omuzlarının üzerinden baktı. "*Sen ve baban bir ve aynısınız.*"

O parıldayan kırmızı gözlere bakarak geri çekildim. Sözcüklerin kafama girmesi için zaman yoktu, kafa karışıklığının yarattığı sisin ötesine geçememiştim.

O ...

"O senin tanıdığın," dedi Macha ve bakışlarımın bir anda ona kaymasına neden oldu. Beni dikkatle inceliyor, Fenrir ile aramızda geçenleri izliyordu. Sesini benim duyduğum gibi duyabildiğini sanmıyordum ama bir şeylerin değiştiğinin farkındaydı.

Tekrar altımdaki kurda baktım ve o derin, hırçın sesin gölgeli fısıltısı zihnimde bir yankı gibi çınlarken hızla göz kırptım. "İlta'nın baykuşları var. Bryn'in arıları var. Oshun'un kalamarları var..." Sözlerinin imasının havada asılı kalmasına izin vererek sözlerini sonlandırdı.

Bu isimlerle hiçbir ortak yanımdı yoktu. Hepsi aynıyken beni onlarla aynı kefeye koymak için hiçbir neden yoktu.

Hepsi Primordial'dı.

Yutkundum, bir an durup Fenrir'in zihnimde homurdanarak söylediği sözleri düşündüm ve parçaları birleştirmeye çalıştım. Ama hepsi imkânsızdı, kendim hakkında doğru olduğunu düşündüğüm her şeye tamamen ihanet ediyorlardı. Macha'nın imalarının, İlkellerle ilgili bilgimin parçalarını çekip almasına izin vermek bile istemiyordum.

"*Khaos.*"

Boşluk'ta kendisinden çok fazla güç çektiğimde babam olduğunu iddia eden altın gözlü adam Khaos'tu.

Her şeyin ve hiçbir şeyin babası.

Kahretsin.

ON İKİ

ESTRELLA

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Beni inceledikleri Morrigan'a bakarak sordum. Hiçbiri tek kelime etmedi, donmuş gibiydiler. Benim ne bildiğimi bilmiyorlardı, Fenrir'in neyi açığa çıkarmış olabileceğini bilmiyorlardı ve zaten sahip olmadığım bir bilgiyi bana verme riskini göze alamazlardı. Zihinlerinde Fenrir'in sesinin fısıltısını benim duyabildiğim gibi duyamadıklarını fark ettim, bu da beni Fenrir'in daha önce benimle konuşmayı tercih etmediği halde şimdi nasıl konuşabildiğini merak etmeye itti.

"Zihnini eşin dışında herkese kapalı tutuyorsun ama duvarların büyün olmadan zayıflıyor ve ben evim dediğim yerde daha güçlüyüm."

Yeniden sarsıldım, onun zihninin benimkine yaptığı baskıyı asla atlatamayacağımdan emindim. Kelimelerin hırıltılı söylenişi rahatlatıcı bir okşayış gibiydi. Sanki...

"Sevilmek."

Bu çok saçmaydı. "Kes şunu!" Ellerimi ensesindeki kürkten kaldırarak tersledim. Bu

ama panik halindeyken bile Fenrir'e, düşme riskimi almayacağını bilecek kadar güveniyordum.

Ciğerlerindeki nefesi, belirgin bir şekilde iç çekmeye benzeyen bir şeyle dışarı atarak ofladı. Ağzımı kapattım ve gözlerimi sıkarak birkaç derin, sabit nefes aldım. Eğer büyüm olmadan zihinsel duvarlarım zayıfladıysa, bu Caldri's'ten hissettiğim sessizliğin gerçekten Tartarus'un kendisinin bir sonucu olduğu anlamına geliyordu. Şüphesiz beni izole etmek için yapılmış bir tıkanıklıktı ve bir yolunu bulur bulmaz bunu aşmak istiyordum.

"Sen onu duyamazsın çünkü Tartarus'un koğuşları kendi büyüğü dışındaki tüm büyüleri, hatta eş bağını bile susturur. Sen de ben de bu yerin bir parçasıyız." Fenrir düşüncelerimin izlediği yolu doğruladı ve ben kafamın içinde neler olduğunu anlamaya çalışırken bana biraz güvence verdi.

"Khaos'un benim babam olması nasıl mümkün olabilir?" Her birinin bakışlarını üzerimde hissederek Morrigan'a sordum. Dudaklarını ilk ayıran Nemain oldu, bakışları paylaşmamaları gereken sırrı ortaya döken kurdun üzerine yerleşti.

"Oops." Fenrir başını yana eğdi ve ön ayakları üzerinde kıpırdanarak göğsünü omuz silkmeye benzer bir şekilde kabarttı.

"Bizi gizliliğe bağladı ama seni bağlamadı mı?" diye sordu, Fenrir gururla başını kaldırırken bakışları derinleşti. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin onu bağlayamayacağını hissediyordum, inatçı herif.

Homurdandı, vücudu altımda gümbürdüyordu. *"Bunu duydum."*

"Nasıl?" Zihnime girdiği için onu dışarı atamadığım gerçeğini görmezden gelerek tekrarladım. Zihnimi artık onun izinsiz girişinden koruyacak kadar güçlü değildim ve onu özel düşüncelerimde başıboş bırakıyordum.

Ellerim kürküne dokunduğunda titredi, farkındalık çöktü. Koğuşlar sihrimi elimden almıştı,

Beni ölümsüz bir yaratığa ve ölümün habercisine karşı etkili bir insan haline getirdi. Zihnime girip benimle iletişim kurabiliyordu çünkü Peçe düştüğünden beri ilk kez tamamen savunmasız kalmıştım. Bedenimin savunmasız olmasına alışkındım ama zihnim her zaman benim güvenli alanım olmuştu.

Bir zamanlar insan olmanın ne demek olduğunu bilirdim, etrafımdaki tek varlık insanken ya da en azından büyüden . Şimdi etrafım büyüyle çevriliydi ve bunun bana getirdiği dezavantaj çok tanıdık geliyordu.

Fenrir'e döndüm ve Morrigan'ın bana sadece daha fazla soru bırakacak belirsiz bir cevap vermesini beklerken soruyu sordum. Belki şimdi en azından sahip olmadığım bilgi boşluklarını doldurmak için Fenrir'e sahip olacaktım. *"O zaman neden benimle daha önce konuşmadın? Neden şimdiye kadar bekledin?"* Düşüncelerimi serbest bırakarak sordum.

"Biraz meşguldün..." Fenrir sözlerini yarıda kesti, derin hırıltısı mizah, alaycılık ve bir kurdun ifade edemeyeceği şeylerle doluydu. Bu çok kafa karıştırıcıydı. *"Kazanana kadar sana söylemek niyetinde değildim ama üçünün cevaplar etrafında dans etmesini izlemek beni çok rahatsız ediyor. Eğer hoş onları yerdim."*

"Baban," dedi Nemain belli belirsiz, sanki onun adını söylemeye kendini zorlayamıyormuş gibi. Gerçeği kabul etmeme rağmen, sırrını korumak için koyduğu bağ sabit kaldı. "Birkaç çocuğu var. Bir Primordial'in üremesi alışılmadık bir şey değil. Onlar cadıların yavruları üzerine koydukları lanetle bağlı değiller çünkü onlar doğanın ta kendisi ve zapt edilemezler."

Diğer çocukları.

Rheaghan. Artık ölü olan *kardeşim*.

Mab. Kız kardeşimin amcığı.

Hasta olacaktım.

Elimin tersiyle ağzıma bastırdım ve o an farkına vardığım mide bulantısını bastırmaya çalıştım.

En büyük düşmanımla akrabaydım. Başkalarının eylemleriyle eşime tecavüz eden kadın benim etim ve kanımdı.

Mutluluğu bulmak için öldürmem gereken kadın, sahip olduğum tek biyolojik aileydi. Onları kim olursa olsun, Kaderler acımasız, amansız işkencecilerdi. İyilik umurlarında değildi.

"Mab..." Sustum.

"Hemera'nın kızıdır. Sen değilsin," dedi Badb, Mab'a doğrudan üvey kardeşim demekten kaçınarak. "Annen bir Primordial bile değil."

Anne kanımın uzaklığı, Rheaghan biz gerçeği öğrenmeden ölmemiş olsaydı, olabileceklere duyduğum özlemin acısını hafifletmek için çok az şey yaptı. Sahip olduğunu hiç bilmediği kız kardeşi olarak yanımda durmayı seçebilirdi. Kefareti çoktan geçmiş olduğu kanıtlandıktan sonra bile Mab için savaştığının yarısı kadar benim için savaşıyorsa, başa çıkmam gereken koruyucu bir üvey kardeşim olurdu.

"O zaman ben bir Tanrıça mıyım? Mab ve Rheaghan gibi mi, yoksa Tanrı ve Fae arasında bir şey mi?" Yerimi gerçekten anlayamadığım için sordum. Sahip olduğum ve Mab'ın sadece İlkelerde olduğunu iddia ettiği yetenekler vardı, inkar edemeyeceğim şeyler beni Tar Mesa'nın dışındaki kumlarda savaşırken izlediğim Tanrılardan ayırıyor gibiydi.

İplikler.

"Sen bir Tanrıça'dan daha fazlasısın..." Macha elinden geldiğince kaçamak cevaplar verdi. Sonunda sesi hafifçe kesildi ve diline dolanan kelimeleri söyleyememenin ona acı verdiği belliydi. "Baban seni diğer çocuklarından ayırmak için sana bir şey verdi."

"Bu da ne demek oluyor?" Lupa'nın beni rahatlatmak için vücudunu bacağımın uzunluğu boyunca ovuştururken kalçama yaptığı baskıyı hissederek sordum.

"Yani o sizsiniz ve siz de ."

Kimseye bu kadar yakın olmak istemiyordum, hele ki biyolojik babama ki ben bilmiyordum . Bu beni yaptı

En iyi ihtimalle rahatsız edici.

"Sahip olduğun büyü onun sana bir armağanı. Kendisinden başka kimseye vermediği bir parça," dedi Nemain hızla ve bağlama onu durduramadan kelimeleri tükürdü. Nefes nefese kaldı ve büyü etrafını sararken elini kaldırıp boğazını kavradı. Altın iplikler halinde belirdi ve nefes almak için savaşıırken bir ilmik gibi sıkılaştı.

Kendimi Fenrir'in sırtından atıp, dizlerinin üzerine çökerken sağlam adımlarla ona doğru yürürken boğazına iki kez dolandılar. Badb ve Macha çaresizce bakıyorlardı ve muhtemelen *göremeseler* de neler bildiklerini fark ettim. Badb'ın eli, sanki müdahale etmek istediği için istemsiz bir şekilde yan tarafında kıpırdandı ama kız kardeşine olanları durdurmak için hiçbir şey yapamadı.

"Yapma," diye uyardı Macha, ipleri kavramak için uzandığımda. "Büyünü Tartarus'a verdin. Orada değil ve geri alana kadar ona yardım edemezsin."

İpler Nemain'in derisine batarken Macha elimi tuttu, beni geri çekti ve müdahale etmeye çalışmamı engelledi. Nemain'in gözlerinin altındaki deri, kan damarları patlarken kırmızıya boyandı, ağzı hava alamamasına rağmen genişçe açıldı. İpliklerin boğazında açtığı yaralardan kan fışkırdı ve parıltı onun içinde kaybolurken boynundan aşağıya doğru aktı.

Gözleri tamamen kaybolduğunda derin ve ani bir nefes aldı. Ağzını bakışları yerde sabit kaldı, ayağa kalkarken küçük bir inilti çıktı. Morrigan'ın üç parçasından birini bu kadar savunmasız görmek içimde bir şeylerin öfkeyle kenetlenmesine neden oldu.

İlkellerin sırlar gibi sıradan bir şey için oynadıkları oyun ne kadar aptalcaydı. Babam nasıl bir insandı ki *bu* kadar küçük bir suç için böyle bir ceza veriyordu?

"Nemain?" Bakışlarını bana çevirdiğinde irkilerek sordum. Gözleri kanıyor gibiydi, beyazları pembeyle renklenmişti.

mücadelesinden. Sessizce başını salladı ve ağzını açarken boğazının ön kısmına dokundu. Dudakları konuşuyormuş gibi kıpırdadı ama kendisinden bir şeyler alan yaraları kavrarken ses çıkmadı.

Sesini alınca fark ettim.

"Neden bana cevap veriyorsun? Neden bana yardım etmek için böyle bir cezayı göze alıyorsun?" Nemain'in kendi adına cevaplayamadığı soruyla Badb'a dönerek sordum.

İç çekmeden önce bir an duraksadı, tereddüt etti. "Bilgi güçtür ve buradaki herkes senin karanlıkta tökezlediğini görmez," dedi Macha'ya dönerek.

Macha detaylandırmaya karar vermeden önce ikisi dikkatli bir bakış alışverişinde bulundu. "Herkesin kendine göre bir amacı vardır ve bunu unutursan aptallık etmiş olursun. Herkes seni kendi çıkarları için kullanacaktır, özellikle de burada. Sizler sürekli değişen gelgitlersiniz. *Hepimiz* sizi bize hizmet bir yöne yönlendiririz. Bizler sadece bu işle görevlendirilecek kadar şanslı olanlarız."

Badb devam etti, yüzü bir sırtışı dönüştü. "Sana yardım ederek kendimize ve kendi kaderimize yardım ediyoruz, Kaderin Çocuğu," dedi. Sert ve keskin bir hatırlatma içime yerleşti. Burada dost yoktu, sadece işlerine geldiği anda dönecek müttefikler vardı.

"Devam etmeliyiz," dedim ve ilk nehre giden yolu bulmak için belirlediğimiz patikada ilerlemeye devam ettim. Onlar için sadece bir araçken, bir başkasının acısında debelenerek daha fazla zaman kaybetmek istemezdim. Morrigan peşimden gelirken Fenrir sırtımı dürttü ve tırmanabilmem için kendini alçalttı. Bildiğimi sandığım her şey paramparça olmuşken, bacağımı onun sırtına doğru salladım ve beni taşımasına izin verdim -sadece bir süreliğine.

Konuşmaya cesaret ettiğim için başıma gelen buysa, Khaos'un kendimi kanıtlamam için benden ne isteyeceğini düşününce ürperdim. Büyü olmadan bir değerim var mıydı ki?

Yürürken Fenrir sessiz kaldı ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Zihnimdeki belirgin varlığını hissedebiliyordum, sanki zihinsel durumumdan beni gerçekten kendi halime bırakamayacak kadar emin değildi. Nemain'in boğazının kapanışını hatırlamaktan kendimi alamıyordum, sanki onun hakkında kötü konuşursam beni cezalandıracakmış gibi kendimi sık sık kendi boğazıma dokunurken buluyordum.

Onunla Boşluk'ta karşılaştığım birkaç olayda zalimlik izlenimi edinmemiştim ve böyle şeyler yapabilen kalpsiz bir erkekle, çok fazla büyü yaptığımda beni kurtarmaya gelen kişiyi bağdaştıramıyordum.

Ondan.

Tek kelime etmeleri halinde Badd ve Macha'yı da benzer bir kaderin beklediğinden korktuğum için annemi sormaya cesaret edemedim. Zaman zaman ne kadar zor olsalar da, ne kadar uzak ve uhrevi görünseler de, bir araç olduğuma dair iddialarına rağmen arkadaşlıklarından keyif almaktan kendimi alamadım.

Doğrusu, onların ve Cwn Annwn'ın varlığı aklımı başımda tutan tek şeydi. Tüm dünyam ayaklarımın altında parçalandığında ve eşime dönemediğimde, yapmam gereken şey konusunda kendimi sağlam hissetmemi sağladılar.

Belki, sadece belki, yapmak istediğim şeyi başarabileceğime inanmamı sağladılar. Beni, gerçekleşeceğini söyledikleri her şeyden sağ çıkma şansım olmadığı konusunda uyarmış olsalar bile, dünyayı bensiz daha iyi bir yer olarak bırakabilirdim. Imelda ve Fallon'a huzur bulmaları için bir şans verebilirdim.

Fenrir zihnimde sessizdi, annem hakkında duyabileceğini bildiğim soruya bilgi vermiyordu. Cevap vermek istememesinden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordum ama burnumu sokmaya cesaret edemedim.

"Bu zaten bildiğiniz bir cevap. Hazır olduğunuzda size gelecektir," dedi ve bir

Benden gelen hırıltı özellikle köpek gibi hissettirdi.

Lupa ve Ylfa önden koşuyor, alevlerin arasından dünyayı umursamadan hızla geçiyorlardı. Fenrir biraz daha yavaş hareket ediyordu ama yine de o kadar hızlı koşuyordu ki Morrigan tepemizdeki gökyüzünde uçarken elimden geldiğince tutunmam gerekiyordu. Ortadan kayboluyor ve hiç beklemediğim bir anda yeniden ortaya çıkıyorlardı; kuzgun kanatlarının parıltısıyla yanımızdan geçmek için alçalıyorlardı. Tüyleri ateş ışığında parıldıyor, kehribar rengi gözlerinde belirgin bir altın ışıltısı görünüyordu.

Bu şekilde seyahat ederek iyi zaman geçiriyorduk ve bunu daha önce denemeyi düşünmediğim için nefret ediyordum. Fenrir hareket ettikçe kendimi koltuğumda tutma çabasından kığım ve kalçalarım yorulsa da ayaklarımı rahatlatıyordu.

Yakında dinlenmem gerekecekti ve bazı alevler önceki gece olduğu gibi titremeye başladığında bunun bir sorun olacağını sanmıyordum. Bu gecenin yaklaştığını gösteriyordu ve Cwn Annwn'ın avlanabilmesi için saklanabileceğim bir yer bulmamız gerektiğini düşündüm.

Yemek yememiştim ama yine de midem o bildik açlık homurtularıyla beni rahatsız etmiyordu. Alfheimr'a gelmeden önce, bundan daha uzun süre aç kalabilir ve bunu hiç düşünmeyebilirdim. Ama Mab'ın elinde işkence görürken bile ziyafetlerle şımartılmışım ve bedenim artık bu kadar uzun süre dayanmaya alışkın değildi.

"Zaman burada farklı akıyor. Bedenin için sadece birkaç saat geçti. Aslında bir gece."

Yakında yemek yemem gerekecek, diye düşündüm, Caldris'e ulaşmak için bağdan aşağıya duyguları nasıl gönderdiğimi düşünerek. Bu da benzer bir duyguydu, Fenrir'e bağlı olan farklı bir parçam. Daha eksiksizdi, sanki ondan ayrı bir parçam yokmuş .

"Tamamladığınızda eş bağınız da benzer olacaktır."

Ama Fenrir ve benim hiçbir şeyi tamamlamamıza gerek yoktu.

"Tamamlanacak bir şey yok. Ben Khaos'tan geliyorum ve sen de onun Prensesisin. Aramızdaki bağ sadece bu."

Sadece öyleydi. Eş bağının tamamlanması için benim rızam gerektiği için minnettar olmalıydım, çünkü Fenrir'i suçlamasam da bu bir şekilde ihlal gibi geliyordu.

Ki bu aptalcaydı, onu geri çevirmezdim. Sadece *seçme şansına* sahip olmak istemiştım, Caldri's'in kaçınılmaz olan bir konuda bana mümkün olduğunca fazla seçenek sunmak için kendi çarpık yöntemiyle elinden geleni yaptığını hissettiğim gibi. Seçme şansımı elimden alanlar, hiçbir şekilde bağlı olmadığım kişilerdi.

Hırladı ama sesi alçak ve sakindi. Bir tehdit ya da hoşnutsuzluğu dile getirme gibi hissettirmiyordu. Bir kurdun, bir kedinin mırıldanma şekline en yakın olduğunu düşündüğüm şeydi, korkutmaktan ziyade yatıştırmaya yönelikti. Vücudumu sırtına daha sıkı bastırdım, kollarım boynuna daha sıkı sarılırken omurgası boyunca uzanmak için öne doğru eğildim. Onu iyice kavradığım anda hızlandı ve harabelerin, kayaların ve ateşin içinden geçerken kız kardeşlerine katıldı.

Ateşin solan ışığında hızla ilerledik, Fenrir o gece bana yiyecek bir şeyler bulacağına söz verdi. Sabahları hızlı bir kahvaltı hazırlamak için bolca ateş olacaktı ve midemin ihtiyaçlarını dikkatimi dağıtacak kadar büyümeden giderecekti. Yakında gerçekleşecek sınavlar için gücüm ihtiyacım olacaktı. Morrigan havada süzülerek güvenlik zamanını işaret etti.

"Bekle!" Fenrir'e seslendim, son ışık mükemmel yuvarlatılmış bir taşın üzerine gölge düşürürken vücudunun üst kısmını çılgınca yukarı itiyordu. Bir erkek bedeni onu bölgedeki tek tepeye doğru itmeye çalışıyordu ve zirveye o kadar yaklaşmıştı ki bahse girerim zaferin tadını alabiliyordu. Tepeye ulaşmadan hemen önce toprakta kaydı, taş üzerine yuvarlandı ve onu taşın etrafına sarılmış zincirlerden tutarak korkunç görünen bir açıyla bükülmüş kollarıyla taşın arkasına çekti.

Biz izlerken o ve taş tepenin altındaki vadiye düştü, Fenrir yavaşlayarak durdu. Pençeleri toprağı kazıyor, daha fazla yaklaşmayı reddediyor ama yardım teklif etmeden geçip gitmeme isteğime saygı duyuyordu.

Fenrir'in sırtından tırmandım, yere pek de zarif olmayan bir şekilde düştüm ve yavaşça ayağı kalkmaya çalışan adama doğru ilerlemeye başladım. Bir sığınak bulmam gerektiğini bilmeme rağmen yaklaştım - mantıksız bir çekim beni ileri doğru çekiyordu. Bilmek istiyordum, karşımdaki kişiyi görmek istiyordum.

Kolları kırıldı, görünmez, büyülü ellerin altında kendilerini düzeltirken kemikleri çatırdadı. Taşa yaklaştı, altına yerleşti ve yorgunluktan dizlerinin üzerine çökmeden önce onu tepeye doğru itmeye başladı.

Ben yaklaşırken alnını taşa dayayarak öne doğru eğildi. Bu kemik yorgunluğunu biliyordum, bahçelerde hasat yaptıktan ve malikânede beni bekleyen bir gece olduğunu bildikten sonra her gün bunu hissetmişim. Çizmelerim vadisini çevreleyen kurumuş, yanmış çimenlerde çıtırdarken adam başını bana doğru çevirdi. Phlegyas ve şölenini çevreleyen alanın gürlüğünün aksine bu bölgedeki her şey ölüydü. Sarı saçları karanlıkta zar zor görünüyordu, açık altın rengi teni daha önce tanıdığım tüm insanlardan daha uzun bir forma sahipti. Bana bakarken sıcak kahverengi gözleri şokla genişledi, her şey tamamen karanlığa gömülmeden önce bakışlarımız tek ve kısa bir an için birleşti.

"Brann?"

ON ÜÇ

ESTRELLA

"*Estrella!*" diye çılgınca seslendi. Tüylü bir şey omurgama bastırdı ve onunla yüzleşmek için döndüğümde benden panik içinde bir ciyıklama çıkardı.

"*Sakin ol,*" diye emretti Fenrir, karanlıkta beni sırtına yönlendirmek için dürttü. Gecenin içinde canavarların sesleri çınlarken hiçbir şey göremiyordum, beni onun yönünü takip etmeye ve sırtına tırmanmaya zorladı. Kürkünün içine tamamen gömüldüm ve bölgede olabilecek yırtıcı hayvanlardan korunmak için kendimi düzleştirdim.

"*Estrella!*" Brann tekrar seslendi, sesi karanlığın içinde çınılıyordu. Bir kanat çırpıntısı sırtıma değdi, havadaki büyüyü hissettiğimde üzerimde çırpındı. Morrigan yanımda yer değiştirdi, kanatları bir hava dalgası içinde kayboldu ve sonra insana çok benzeyen bir el sırtımın ortasına dokundu.

Badb, "*Sessiz olmalısın,*" diye uyardı ve kız kardeşlerinin Fenrir'in etrafını sardığı anı hissettim. "*Burada sığınak yok.*"

Ağzımı kapattım, inlerinden çıkan yırtıcı hayvanların hırıltılı sesleri beni sessizliğe zorluyordu. Kardeşime, öldüğünü sandığım adama seslenmemek için kendimi zor tuttum. Onunla ilgili duygularım sevgi, nefret ve kafa karışıklığından oluşan bir karmakarışıklığa dönüşmüş olsa da, onu öylece yenilmeye terk edemezdim. "O benim kardeşim."

"Gardıyan," diye düzeltti Fenrir.

"Onu öylece bırakamam," dedim, Fenrir'in ayaklarının nasıl hareket ettiğinin farkındaydım. Hızlı bir yere gitmiyordu ama ilerlemeye devam ediyordu. Morrigan, Lupa ve Ylfa etrafımızı sarmış, beni saklamak için senkronize bir şekilde hareket ediyorlardı. Bu yerde, bu anda, zayıf halka bendim.

Bir Primordial'in kızı ya da değil. Khaos Prensesi ya da değil. Gardıyanlar tüm bunları ve Caldri's'in büyüsunu benden almış, beni canavarlarla dolu bu yerde yeni doğmuş bir geyik yavrusu kadar savunmasız bırakmıştı.

Macha, "Sabaha bir şeyi kalmaz," dedi ama bu sözler beni rahatlatmadı.

"Bu da ne demek oluyor?" Fısıldadım, sesim çok fazla sert bir tıslama gibi çıkıyordu. Brann'ın canının yanması, acı çekmesi düşüncesine katlanamıyordum ama sırtımdaki kılıçlara rağmen kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Yani bu gece muhtemelen bir şey onu yiyecek ama Anka kuşu burada cezalandırılan herkese yaptığı gibi sabah onu da diriltecek. Bu sonsuza dek sürecektir bir ölüm ve acıdır," diye yanıtladı Badb.

"Hayır," dedim korkumu bastırarak. Çığlıklarını duyup ona yardım etmek için hiçbir şey yapmazsam kendimle yaşayamazdım. Hayatta kalsın ya da kalmasın, bu ruhumda asla temizlenemeyecek bir leke bırakacaktı.

"Hayır mı?" Fenrir'in bedeni bir iç çekişle sarkarken Macha sordu. Bu işin peşini bırakmayacağımı çok iyi biliyordu ve bedenini Brann'ın benim için ağlamaya devam ettiği yöne doğru kaydırıldığını hissettim. "Hayatta kalamayacaksın. Eğer ölürseniz anka kuşu sabah sizi diriltmeyecektir. Fiziksel bir hastalığın var."

burada duruşmalar için bir ziyaretçi olarak bulunuyorsunuz. Tartarus'un bir tutsağı değilsiniz."

"O zaman ölmesem iyi olur, değil mi?" Bunu düşünürken yüzümü buruşturarak sordum. "Daha önce çekip gitmiştim ama bu sefer yapamam. Korkunç biri olduğunu ima ettiğin bir yabancı neyse de, o benim kardeşim!"

Badb, "Karanlıkta göremiyorsun bile," diye karşı çıktı. Haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım ama neyse ki kurtlar görebiliyordu. Morrigan görebiliyordu ve duruşmalara müdahale etmelerine izin verilmese de, inatçılığımın sonuçlarından kendilerini koruyamayacaklarını söyleyen bir şey yoktu.

"*Yine de bana inatçı dedin,*" diye hırladı Fenrir.

"Hayır!" Brann yaklaştığımızda ağladı ve karanlıkta göremediği için böyle davrandığından şüphelendim.

Fenrir durup Brann'ın önünde dururken, "Sorun yok," diye mırıldandım. Fenrir'in sırtından atladım, bedenimi kardeşimin yanına kaydardım ve elini aradım. Altımızdaki yer sarsıldı; bu, gecenin içinde ortaya çıkmak üzere olan canavarların bir uyarısıydı.

"Bir sığınak bulun. Çabuk," diye bağırdı ve elini reddederek geri çekti. Yana doğru yuvarlandım, taşın altındaki zemin çatlarken düştüm. Elimin altında yarıldı, yüzeyin üzerinden fırladı ve yerde bir yarık açtı. Fenrir beni zırhımın arkasından yakalayıp kumaşı dikkatlice dişlerinin arasına alırken ve beni yana fırlatırken ateş fışkırdı.

Peşimden atladı, topraktaki nefes kesici yaradan ateş çıkarken devasa vücudu üzerime geldi. Alevler daha da yükseldi ve beni kör edecek kadar parlak olan ani bir ışık dalgasına neden oldu. Bir elimi gözlerimi en kötüsünden korumak için iterek, diğer kurtları, Morrigan'ı, *Brann*'ı ararken kendimi elimden geldiğince korudum.

Uçurumdan kaçmışlardı, büyük bir kısmı Fenrir'in beni fırlattığı yerin karşı tarafına. Sadece Brann

korumamızın çoğunu yerde açılan devasa mağara ile bizden ayrı bırakarak bu tarafa gelmişti.

"Ateş, Estrella!" Badb bağırdı, kelimeler hiçbir anlam ifade etmiyordu. Alevlere karşı bağışıklığım olabilirdi ama bu onları bir silah olarak kullanabileceğim anlamına da gelmiyordu. "Bıçakların!"

Fenrir uçurumda homurdanırken altından sürünerek çıktım, ayaklarımın üzerine yuvarlandım ve kılıçlarımı hızlı, akıcı bir hareketle kınlarından çıkardım. Bu hareketin sihirle hiçbir ilgisi yoktu, her şey kas hafızasına dönüşecek kadar derin bir eğitimle ilgiliydi. Uçurumun üzerine eğildim, ellerimi ve kılıçlarımı patlayan alevlerin içine daldırdım.

Ateşin içinden bir şey çıkmaya başladı, beni yutkunmaya zorlayan devasa bir et ve kas kütlesi. Yarık, Fenrir'e yaklaşarak yere adım attığı anda kapanmaya başladı. Bıçaklarımın alevlerin içinde mümkün olduğunca uzun süre yanmasına izin vermeye çalışırken, gözden kaybolduğu her an nabzım yükselirken o karanlığın içinde kayboldu.

Uçurum arkasından bir dalgalanmayla kapandı ve bu sırada ezilmemek için bıçaklarımı sertçe geri çekmemi sağladı. Ellerim ve zırhım alev almayı reddetse de bıçaklar yanmaya devam etti, alevler metalik yüzey boyunca sanki çıra için bir ağaç dalı gibi yaladı, ayağa kalkıp Brann'a giden yolu bulmak için bıçakların ışığını kullanırken bana en ufak bir ışık sundu.

Taşın yanında yere çömelmiş, kendini küçültmeye çalışırken zincirleri şangırdıyordu. Onu yana ittim, kılıçlarımdan birini başımın üzerine kaldırdım ve hızlı, seri bir kesikle zincire indirdim. Metal metale çarparak tıngırdadı, zincirler kılıcımın keskin kenarının altında kaldı ve ben bunu tekrar tekrar yaparak ateşin demiri asla yapamayacağım bir şekilde yakmasına izin verdim.

Fenrir hırladığında ve Brann acı içinde bağırdığında zincirin son halkasını da kesmeye çok yaklaştım. Ayağa fırladım ve kılıçlarımı hazır hale getirdim. Biri belimde kaldı, diğeri karanlıkta görmeme yardımcı olmak için gözümün hizasına kadar yükseldi.

Fenrir ağzını kendisinden bile büyük bir yaratığın üzerine kapatmış, dişleri bir kolun deri görünömlü etine saplanmıştı. Kafasını bir o yana bir bu yana savuruyor, yapıştığı şeyin derisini ve kaslarını parçalamaya çalışıyordu. Lupa ve Ylfa mesafeyi aşmak için kapalı uçurumu kullandılar ve kendilerini yaratığın sırtına fırlattılar. Tüm güçleriyle ona çarparak onu öne doğru savurdular.

Kılıcımı kaydurdım ve kurtlar onu meşgul ederken uçurumdan sürünerek çıkan yaratığı daha net görmemi sağladım.

Güçlü, çıkıntılı bir kaşın altında alevden iki açılı göz vardı. Yaratığın burnu ya da dudakları yoktu, sadece jilet gibi keskin dişlerden oluşan bir ağzı vardı ve ben karşılık vermek için kılıcımı kaldırdığımda bana saldırdı. Son anda ısırmasını engelledim, dişleri bıçağımı sıkıştırdınca geri çekildim ve bıçağı ısırarak geçmeye çalışırken diş etlerini kesti.

O dikkatini dağıtırken ikinci kılıcımı ileri doğru savurdum ve alevli bıçağı karnına sapladım. Çıkardığı yankılanan uluma Tartarus'ta yankılandı, boyu düşünöldüğünde kulağa yanlış gelen yüksek perdeli bir çığlıktı. Bıçağımı çekerek geri çekildim. Yeterince hızlı değildi çünkü serbest kalan kolu ileri atıldı ve yumruğı yüzümün yan tarafıyla birleşti. Yana savruldu, bıçaklarımı tutmaya çalıştım ve toprağı düştüğömdede, üzerinde kayarken ve tüm küçük çakıl taşlarının ve kayaların yanağımın derisini sıyırdığını hissederken onları kendime saplamalarını önledim. Bana vurduğu yerin altından ısı fışkırdı, morarmanın belirgin hatırası ayağı kalkarken çenemi bir o yana bir bu yana kaydırmama neden oldu.

Yüzüm şiştikçe zonkluyordu, dudığım zaten yüzüm için fazla büyük geliyordu.

Fenrir dişleri ve pençeleriyle yaratığa tırmanmaya çalışırken ben ileri atıldım. Ylfa ve Lupa geri sıçrarken ben ileri atıldım ve onlara doğru koştum.

Bana doğru uzandığında kendimi yere attım, kolları ince havayı kavrarken arkama döndüm ve toprakta kaydım, ayaklarının arasından kayarken bıçaklarımı yakın tuttum. Geçerken bıçaklarımı açtım, dizlerinin arkasındaki siniri kestim ve öne doğru tökezlemesini izledim.

Dizleri toprağa çarptı ve Fenrir'in boğazına yaklaşmasına yetecek kadar kısa kaldı ama yeterince yaklaşmadı. Fenrir hamle yapınca toprak zemine yayılarak sırt üstü düştü.

Yaratık Fenrir'i çenesinden yakaladı, üst ve alt dişlerini devasa elleriyle kavradı. Fenrir kendini kurtarmak için mücadele ederken inledi ve onu esir tutan yaratığa doğru koşarken beni ayağa kalkmaya zorladı.

Benim katil köpeğim değil.

Bıçaklarımdan birini tekrar kınına sokarak vücudunun üzerinden geçtim. Kısa bir süreliğine göğsünün üzerinde durarak, yaklaşmakta olan yeni tehde odaklanmak için Fenrir'i yana fırlatan yaratığın alev alev yanan gözlerinin genişlemesini izledim. Yere düştüm, iki elimi kalan kılıcımın kabzasına koyarak yere doğru indirdim ve yaratığı tam boğazının ortasından yakaladım.

Bıçak etini hızla deldi ve altındaki toprağa battı. Eli beni belimden kavrayıp kılıcımdan kurtarıırken gözlerindeki alevler titredi ve beni yana doğru fırlattı.

Havada uçarken Fenrir'in sırtına sürtündüm, yankılanan iniltisi ben üzerinden yuvarlanırken hâlâ nefes aldığını anlamamı sağladı. Soğuk ve sert bir şeye çarptım, başım kısa bir an için çarptı.

Acıdan kurtuluş karanlığın geri gelmesiyle oldu.

ON DÖRT

ESTRELLA

Islak, kaba bir dil yüzümde gezindi. Bir elimi kaldırarak onu uzaklaştırdım ve gözlerimi yavaşça açtım. Bu hareket çok fazlaydı ve beni yüzümün sağ tarafındaki acıyı kabul etmeye zorladı. Dokunmak için bir elimi kaldırdım, parmaklarım şişmiş ete değdiğinde irkildim.

"Burada olmamalısın," dedi Brann, sırtını taşa dayayarak onu tepeye doğru itmeye çalışırken.

Ateşler gün için geri dönmüştü, vadiyi ve Morrigan ile Cwn Annwn'ın beni temkinli bir şekilde izleyip işimi yapıp yapamayacağımı görmek için bekledikleri yolu aydınlatıyordu. Şişmiş yüzümdeki salyaları nazikçe silerken Fenrir'i ve ıslak dilini iterek doğrulmaya çalıştım.

"Köpekler yaralarını yalar. Seninle ilgilendiğini sanıyor," dedi Macha, dudaklarını birbirine bastırarak.

eğlenceli bir kıkırdama.

"Ne kadar tatlı," dedim, Fenrir yanıma uzandığında ona sakarca gülümseyerek. Kocaman başını kucağıma koydu, ben oturup ona bakarken ağırlığı beni yere yapıştırdı. Üzerinde çok az yaralanma izi vardı, sadece birkaç çizik ve yarattığın çenesini kavrayıp ezmek için savaştığı bazı pençe izleri vardı. Elimi burnunun üzerinde nazikçe gezdirdim, varlığıyla beni yatıştırdığı kadar onu da yatıştırdım.

"Neden Tartarus'tasın?" Brann'a ters ters bakarak sordum. Durakladı, taşın tekrar üzerine yuvarlanmaması için ayaklarını dikti.

"Buraya birini bulmak ve onu sana yardım etmeye ikna etmek için geldim," diye durakladı, hayatıma dahil olduğu gerçeği hakkında zaten ne kadar çok şey biliyor olabileceğimi düşünüyor gibiydi.

"Seni Ay Meclisi'nde benim vasım olarak atayan kişiyi mi kastediyorsun? Babam mı?" Ayağa kalkabilmek için Fenrir'in hareket etmesini dileyerek sordum.

Artık Brann tehlikede olmadığına göre, sırları ve aldatmacaları yüzünden onun ağzını burnunu kırmam gerekiyordu.

Brann gözlerini kırıştırdı ve bir zamanlar olduğum kadar cahil olmadığım ortaya çıkınca yutkundü. "Sen öldüğünden beri dostum ve ben birtakım keşifler yaptık," diye tersledim.

"Eş bağıni gerçek olarak kabul etmek zorunda değilsin. Bunu reddetmeyi seçebilirsin," dedi, hayatımdan kaybolduğundan beri Caldri ve benim başımıza açıkça nefret . "Ve ben ölmedim," dedi iç çekerek. Göğsü de onunla birlikte sarktı ve yorgunluğunun seviyesini tam olarak anlamamı sağladı. "Denize çekildim. Ben insan değilim, yüzden düşüş beni öldürmeye yetmedi. Tartarus'a gizli bir giriş var ve ruhumu bedenimden ayırmak için bir ritüel gerçekleştirebildim, böylece içeri girebildim. Sana yardım etmek için yapabileceğim tek şey buydu. Sana *gerçekten* yardım etmek."

"Ruhunuzu bedeninizden ayırın," dedim. şu sözler. "Tartarus'a bedenim ve her şeyimle girdim. Neden?"

sen de aynısını yapmaz mıydın?"

Macha, "Sadece ana kapılar yaşayan bir insanın fiziksel formuyla girmesine izin verir," diye cevap verdi ve Nemain'in sessizce başını salladığını görmek için ona baktım. Hafifçe gülümsedi, konuşamaması konusunda beni rahatlatmak ister gibiydi.

Bana güven veriyordu. Yeteneğini kaybetmesi benim hatamdı.

"Yani öldüğüne inanmama izin verdin," dedim. Fenrir artan hayal kırıklığını hissedince başını kaldırdı ve yanımdaki yere bıraktı. Belli ki bu durumdan memnun değildi, toprak uyluklarımdan çok daha sert ve daha az rahattı.

"Seni Vahşi Av'a karşı korumak için hiçbir şey yapamazdım. Tek yol buydu. Burada sonsuz bir cezaya çarptırılmayı hiç beklemiyordum. Khaos'un benden bu kadar nefret edeceğini düşünmemiştim," dedi Brann, onu taşa bağlı tutan zincirler birbirine vurarak. "Bundan kurtulabilmemin tek yolu, gece ateşler sönene kadar bu taşı tepenin zirvesine çıkarmayı başarmak. Her gün denedim."

"Kızını ondan anlaştığımızdan daha uzun yıllar sakladın. Tabii ki sana çok kızgın," diye tersledi Badb, Brann'a doğru yürüdü ve ancak ben ayağa kalkınca durdu. "Son yaşam döngüsünde yeniden doğduğunda onu geri vermek gerekiyordu. Yaratılış Beşiği'nde büyümesine izin vermeyerek ne tür hasara yol açtığını kimse bilemez."

"Eğer Mab onun varlığından haberdar olsaydı, onu öldürürdü. Peçe düşmeden önce onu meclisin geri kalanından uzaklaştırdığımdan emin oldum. Onu korudum. Amacının gerçeğini ve bunun getireceği acıyı asla bilmek zorunda kalmamasını sağladım," diye açıkladı Brann, ben onun yanına doğru ilerlerken.

"Diğer herkes pahasına!" Macha bağırды, öfkesi havada hissediliyordu. Bu, Morrigan'dan hiç duymayı düşünmediğim bir şeydi, o kadar bağımsız görünüyordu ki

Çoğu zaman insani duygulara benzeyen her şeyden uzak dururdu. "Beşikte güvende olurdu."

"Eğer durum böyle olsaydı, en başta orada kalmasına izin verirlerdi. Onu göndermeyi seçtiler. Onu ben yetiştirdim. *Onu* değil," diye tersledi Brann, kelimeler ondan daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle doluydu. Kendini toparlamak için bir an durdu ve iki parmağının arasında burun kemiğini sıkıştırdı. "Onu şimdi çıkarabilirim," dedi, beni uzak tutmaya çalışmak için verdiği onca şeyden sonra burada olduğumu düşününce sesi ıssızlaştı. "İçeri nasıl girdiysem öyle çıkacağım. Burada olmak zorunda değilsin."

"Buraya nasıl geldiğimi düşünüyorsun?" Kardeşim olduğuna inandığım adamı incelerken başımı yana eğerek sordum. "Bu tesadüfen mi geldim?"

Yaklaştığımda yutkunduydu, gözleri ona yönelttiğim yargıya karşı titriyordu. Imelda, kendi halkına karşı işlediği suçlara ve zamanı geldiğinde Fallon'la beni geri getirmek için ettikleri yeminlere inanmadığı için Brander'dan bahsetmek istediğinde ondan saygıyla söz etmişti. "Mab'dan kaçtın. Kader seni kendi amaçlarına hizmet etmen için buraya yönlendirdi."

"Beni buraya Mab kendisi gönderdi. İlkellerin gücüne bir şekilde sahip olduğum gerçeği dışında kim olduğuma dair en ufak bir fikri yok. Medusa'nın tacından bir yılan alıp ona geri vermem gerekiyor, yoksa ceza olarak eşimi öldürecek," diye cevap verdim.

"O zaman bırak ölsün," dedi Brann, kelimelerin kofluğu beni şok etti. Bana vereceği acıyı umursamıyor, muhtemelen onsuz devam edemeyeceğim gerçeğini tamamen görmezden geliyordu.

"Bırakalım ölsün mü?" diye sordum. Yüzyıllardır Fae'lerle birlikte yaşamış birine göre, bağıın gerçekliği konusunda aptaldı.

"Eğer Mab onu aldıysa, bu bir merhamet olur," dedi bakışları yana kayarak. Bana bakmaya, sözlerinin umursamazlığıyla yarattığı yıkıma tanık olmaya zahmet edemedi.

Kılıcımı kınından çıkararak önünde diz çöktüm. "İçinde eşim olmadan bir gün bile yaşamadan bu dünyayı ve bir sonrakini yerle bir ederim," diye tersledim, yüzümü buruşturarak uyardım. Fenrir arkamdan hırladı, kendi öfkesiyle duygularımı yankıladı. Bana ait olabilirdi, benim tanıdığım olabilirdi ama ondan önce yüzyıllardır Caldris'in yanındaydı.

Cesedimi çiğnemen lazım.

"Estrella," diye uyardı Brann, bakışları önümde tuttuğum kısa kılıca kaydı. Bana korkulacak bir şeymişim, beni ilk kez görüyormuş gibi baktı ve bu andan ne kadar zevk aldığım beni şok etti. Hayatım boyunca bana korunması gereken bir şeymişim gibi davranmıştı.

Zapt edilmesi gereken

bir şey. O *benim*

hapishanemdi.

Bir daha asla birinin beni küçük düşürmesine izin vermeyeceğim.

Kılıcımı yana kaydırarak zincirlerini taşa bağlayan son parçanın üzerine kaldırdım. Badb, daha önce bana yaptığı uyarıyı yineleyerek, "Eğer onu serbest bırakırsan, ilksel sorumlu onun yerini almanı isteyebilir," diye uyardı.

Brann sözünden için cezalandırılmayı hak ediyordu, özellikle de seçimlerinin nelere yol açtığını asla bilemeyecekken. Ama dünyanın Mab'ın ellerinde acı çekmesini izlerken, *diğer herkesin* çıkarına karşı beni korumayı seçtiğini bilerek acı çekecekti.

Bıçağın keskin kenarını zincirin üzerine indirerek zinciri tamamen kopardım. "O zaman Khaos gelsin ve beni hapsetsin. Onunla konuşmak istiyorum," dedim ve ayağa kalkıp Fenrir'e doğru ilerledim. Ayağa kalktı ama üzerine binebilmem için kendini yere bıraktı ve ölü yaratığın boğazındaki kılıcı almam için beni bıraktı. Onu çektim

serbest bıraktı, Brann etten çekip çıkarırken çıkardığı gıcırtılı ses yüzünden yüzünü buruştururken açtığı deliğe baktı.

Kanlı bıçağı kınıma geri soktum, bir bacağımı Fenrir'in sırtına attım ve rahatça yerleştim. Brann bizi yavaşlatacaktı. Bunu biliyordum ama yine de onu geride bırakamazdım.

Badb önüme çıktı, bakışları ağırlaşmıştı. "Sana haksızlık etti," dedi, gözleri yüzümde geziniyordu. İçimdeki her duyguyu, incinmeyi, ihaneti, kafa karışıklığını ve öfkeyi görebildiğini biliyordum.

"O benim kardeşimdi," dedim omuz silkerek ve ileride ona güvenip güvenemeyeceğimi anlamak için mücadele ettiğim tüm yolları küçümsedim. Dürüst mü davranıyordu yoksa yalan söylemeye devam mı ediyordu, bu sadece gerçekliğin başka bir çarpıtması mıydı ve beni istediği kafese geri sokmaya çalışmanın bir yolu muydu karar veremiyordum.

Beni oraya sevgisinden ya da bencilce bir motivasyondan dolayı koymuş olsaydı.

"Ve yine de sana haksızlık etti. Ama sen yine de, kendini riske atarak onu cezasından kurtaracak kadar affediyorsun," diye karşılık verdi, başını düşünceli bir şekilde yana eğerek. "İkinci sınavını da geçtin."

"Artık sır saklamak yok Brander," dedim, onun hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğumu göstermek için gerçek adını kullanarak. Benim yanımda büyümek için büyüü nasıl kullandığını, aslında sadece ayı ve ay büyüsunü kullanarak kendini büyülediği halde benimle büyüyen bir çocukmuş gibi görünmesini sağladığını.

"Babanın kim olduğunu biliyor musun? Ve hâlâ burada mısın?" diye sordu ayağa kalkarak.

Fenrir nehir yönünde yürümeye başladığında, "Eşim için her şeyi yaparım," dedim. "Hayatım boyunca bana yalan söylenmesinden sonra, gerçek için de her şeyi yaparım ve içimden bir ses bunu bana verebilecek tek kişinin Khaos olduğunu söylüyor." Brann'ın bu sözlerdeki suçlamadan dolayı geri adım atmasını görmezden gelerek söyledim.

Yıllar boyunca benden sakladığı her şey için öfkemi hak ettiğini söyleyerek suçluluk duygusunun içime işlemesine izin vermedim.

Sırların değerine inanmayı bırakmıştım.

ON BEŞ

CALDRIS

Yaşanan katliamı görmezden gelerek önümdeki duvara baktım. Mab bir kez daha sadık takipçilerinden birini öldürmüş, şiddetinin kurbanı olan kişiler arasında hiçbir fark gözetmemişti. Tek istediğim bunun durmasıydı ama belli bir noktadan sonra sürekli çığlıklar insanı duyarsızlaştırıyordu.

O noktaya yüzyıllar önce ulaşmıştım ve sarayındaki katliam buna hiç benzemiyordu. Normalde böyle değildi.

Bir şeyler yanılttı, hatta normalden daha da yanılttı.

Boşluk'un girişinden döndüğümden beri bu üçüncü ölümdü. Birkaç saat içinde üçüncü ölüm. Bu bana geri dönmek ve feribotçuya onunla Boşluğun gizli girişinde buluşabileceğimi söylemek için bir neden verecekti.

Keşke o yerin nerede olduğunu bilseydim.

Kendi takipçilerinin sayısını azalttığı gerçeğini umursamaya zahmet edemezdim, ancak bu

Onun şiddetine kapılan ve sadık olmayanlar talihsizdi. Bir Lliadhe daha onun ellerinde acı çekmişti ve bunu böylesine duygusuz bir şekilde düşünmekten nefret etsem de, tek düşünebildiğim isyanın alevlerini körüklediği gerçeği idi.

Masum Sidhe ve Lliadhe yan yana öldürülürken her zamankinden daha parlak bir şekilde yanarak çalkalanıyordu.

Öldükten sonra farklılıklarının o kadar da önemi kalmamıştı. Onları bir et ve kemik yığınınna dönüştürdüğünde hepsi aynı görünüyordu.

"Aklını kaçırmış," dedi Nila, yanıma yaklaşarak.

Bir Lliadhe kadını, bir satir, diğer tarafına yaklaştı, konuşurken bakışlarımı tutmak için keçi bacakları ve toynakları üzerinde öne doğru eğildi. "Tacının içindeki taş çok dikkat et," dedi, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

Mab'a baktım, diğer her şey arka planda kaybolmaya çalışırken ona bakarak öfkesini riske attım. Bir figürün gölgesi taşın içinde hareket ediyordu, ağzı keskin dişleri ve yılan gibi çatallı bir dili ortaya çıkaracak şekilde ayrılmıştı. Mab'ın yanında geçirdiğim onca yıl boyunca taşın içindeki kadını hiç görmemiştim.

Bazıları bunu en kızgın olduğu zamanlarda, öldürme konusunda daha az stratejik davrandığı zamanlarda gördüğünü iddia ediyordu. Zaman zaman böyle durumlara şahit olsam da, kendimi hiçbir zaman ona doğrudan bakabilecek bir konumda bulmamıştım. Mab'ın dikkati bana kaydı, kısa bir an için bana eşlik ettiğine şahit olunca bakışları daraldı.

"Ne oldu?" Nila, satir ve benim tam ortamızda durmuş, sanki aktif olarak sohbet etmiyormuşuz gibi görünmek için elinden geleni yaparak sordu. O da Mab'ın dikkatinin fazlasıyla farkındaydı, yüzyıllar boyunca gölgelerde kalıp onun dikkatinden kaçmaya çalışmıştı.

"Emin değilim," dedi satir kadın. "Kardeşim Sisko, biz çocukken köyümüzde hikâyeler olduğunu söylemişti. Yoldan geçen bir gezgin, cüceler tarafından çalındıktan sonra taş musallat olan Gorgon'dan bahsetti. O

Ben çocukken Tar Mesa'ya çağrılmamıştı, bu yüzden onu şahsen görmedi. Kökeni konusunda emin olamıyorum."

"Bir Gorgon mu? Emin misin Maeryn?" Nila satirin insan kolunu mükemmel cilalı tırnaklarıyla kavrayarak sordu.

"Evet, öyle dedi," diye cevapladı Maeryn, Mab'a dönüp bakarken başını sallayarak. Mab Estrella'yı koya gönderdiğinde Lliadhe sahilde bulunmuyordu. Estrella'nın yolculuğunun tek amacının Medusa'nın tacından bir yılan almak olduğunu bilecek kadar orada bulunmamıştı. Tar Mesa'daki çoğu kişi Mab'ın mahkûmlarını özgürlüklerini kazanmaları için sürekli Tartarus'a gönderme ihtiyacının nedenlerini bilmiyordu ama bunun bir tesadüf olduğunu düşünmek çok zor görünüyordu.

Medusa'nın tacından bir yılanın bir ödül olacağını ya da yılanlar üzerindeki kontrolünü bir şekilde güçlendireceğini düşünmüştüm. daha fazlası olabileceğini tahmin edememiştim. Estrella'yı gönderdiği yolculuğun onun akıl sağlığıyla ve ona musallat olan taştaki kadınla tahmin edebileceğimizden daha fazla ilgisi var mıydı?

Mab'a bir kez daha baktım, ben taşın kendisine bakarken onun dikkati başka yöne kaymıştı. Figür gitmişti, sanki ben onu hayal etmişim gibi iz bırakmadan kaybolmuştu ama bu koşulların birleşiminde beklediğimden daha fazla bir şey olduğu bilgisinden kurtulamıyordum. Nila'nın bilgili bakışları kendi şüphelerimi doğruluyor, elimde olduğunu bilmediğim bulmacanın parçalarını birleştirme arzumda yalnız olmadığımı bilmemi sağlıyordu.

"Mab, Estrella'yı Medusa'nın tacından bir yılanı alması için gönderdi," dedim Nila'nın düşünce zincirini yankılayarak. Medusa lanetli mücevherin kendisinden mi sorumluydu? Cüceler onu çalmadan önce onun sahibi miydi?

Mab'ın kendisinden bir kez daha çalması için birini göndermesine kızmış ve kendi öfkesiyle ondan intikam mı alıyordu?

Maeryn geri çekilirken, "Olayların bu şekilde gelişmesi en çok kardeşimin ilgisini çekecek," dedi. Taht odasının kapısından çıkarken toynaklarını yere vurdu ve olabildiğince hızlı bir şekilde güvenli bir yere doğru çekildi.

Kardeşi.

Bu düşünce beynimin arkasını gıdıkladı, haberi onunla paylaşmak için bu kadar çabuk davranmış olması aklıma bir düşünce getirdi. Bir zamanlar Estrella'nın kardeşi onun sırdaşıydı, kendisi ve hayatı hakkında yeni bir şey öğrendiğinde başvurduğu ilk kişi olurdu.

Lanet olasılık kardeşi.

O uçurumdan atlayışını izlemiştim ve Estrella'yı da yanında götürmeyi amaçladığı ilk atlayış sırasında müdahale edecek konumda olmasam da, sonrasındaki mücadelelerine müdahale edebilirdim. Onu kurtarabilecekken piçin ölmesine izin verdim. Bu her şeyi mahvederdi, kendimi büyülemek için yaptığım tüm planlar boşa giderdi. Kimliğimi onlara, Estrella'ya ve kardeşine açıklamadan Holt'u ve Vahşi Av'ı durduramazdım. Ölmesine izin verdim, hayatta kalsaydı sadece yoluma çıkacağını çok iyi biliyordum. Bana ve Fae'lere karşı duyduğu küçümseme, Ay Meclisi'nin bir büyüğü olduğunu öğrenmeden önce bile aşikârdı. Estrella kimliğimle ilgili gerçeği bilseydi bana aşık olması için onu ikna etme şansım olmazdı, özellikle de o piç kulağına fısıldarken.

Bunu yaparak, onunla tanıştığım ilk gece eşime ihanet etmiştim.

Yerdeki cesetleri toplama görevimi görmezden gelerek başka bir şey söylemeden taht odasından çıktım. Mab nasıl olsa benim dönmem için geçen sürede daha fazlasını yapacaktı.

Cevaplamam gereken bir bilmece vardı.

ON ALTI

ESTRELLA

Brann arkamızdan geldi ve bizi umduğumdan daha yavaş hareket etmeye zorladı. Onu daha hızlı hareket etmeye teşvik ettim, sanki hayatı buna bağıymış gibi yürümeye zorladım.

"Acele eder misin lan?" Tüm sabrım tükenmiş bir şekilde tersledim. Eğer onunla Caldris arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, dostumu seçerdim. Özellikle de Brann'ı kurtarmak için zaten zaman kaybetmişken ve onun yavaş hızı kaçınılmaz olanı geciktirmek için kasıtlı bir yöntem gibi görünürken. Eşimi, gerekirse beni kurtarmak için dünyayı feda edebileceğini söylediği için kınamıştım ama ben de daha iyi değildim.

Ona zamanında ulaşabilmek için kendi kardeşimi feda etmeye hazırdım ve bu, kısa bir süre önce kolaylıkla yapabileceğim bir seçim değildi.

Artık bu bir seçim değildi.

"Olabilirdiğince hızlı gidiyorum Estrella," diye karşılık verdi, aramızdaki o eski kardeş rekabeti nabız gibi atıyordu. Artık daha iyi biliyor olsam ve Brann'ın gerçekten

Bir daha fazlası olarak benimle birlikte büyüdü, yine de kalbimde kardeşim gibi *hissediordu*.

"Umarım bu doğrudur, yoksa seni geride bırakacağım. Ya devam et ya da etme, ama bunun için zamanım yok," dedim ve Caldri'sle aramızdaki eş bağına bir sevgi dalgası gönderdim; ipleri göremesem ya da büyümü aynı şekilde hissedemesem bile onun bunu hissedebilmesini umuyordum. Büyü gücümün eksikliği bunları büyük ölçüde benden almış, en güçlü büyü'nün devrede olduğu zamanlarda bana sadece gölgelerini bırakmıştı.

Nemain sesini kaybettiğinde onları görmüş, benimkiyle aynı olan büyüyle olan bağlantıyı hissetmişim. İçimden akan büyü, onun eziyet etmek ve cezalandırmak için kullandığı büyüyle aynıydı ve beni asla olmak istemediğim bir şeye dönüştüreceği hissinden kurtulamıyordum.

Azgın suların sesi, yanan ovaların sessizliğiyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Nehrin kendisini görebilmemden çok önce, uzaklarda oyalanıyordu. Kalbim sanki mideme inmiş gibi hissediyordum, içimde korku ve beklentinin farklı bir karışımı vardı. Sonunda ilk nehrin bulunduğu yere yaklaşıyorduk. Yaşayacaklarımdan korksam da, Caldri'sle yeniden bir araya gelmeye bir adım daha yaklaşmışım.

Onu güvende görmeye.

"Bu duruşmada ne beklemeliyim?" Parmaklarımı Fenrir'in kürkünde gezdirerek sordum. Onunla konuşmak doğal gelmiyordu, zihnimde başka bir varlığın bulunmasından duyduğum rahatsızlık beni kelimelere ses vermeye zorluyordu. Morigan tepemden uçup gitti ve Brann ile beni korumak için Cwn Annwn'ımla baş başa kaldım. Gerektiğinde insan formlarına döneceklerinden pek şüphem yoktu ama bu tür sorulara cevap vermenin onlar için gerekli olmadığı açıktı.

"Deneme mi?" Brann benimle Fenrir'in arasına bakarak sordu. Yutkundu ve yüzünü buruşturarak bakışlarını ileriye çevirdi. "Lütfen bana seni Beş Nehir'in Denemeleri'nden geçmeye zorlamadığını söyle."

Hiçbir şey söylemedim, Fenrir'in cevabını zihnimde mırıldanmasını bekledim. Sustu ve beni yanımda dışlarını sıkıp başını ellerinin arasına alan öfkeli kardeşimle baş başa bıraktı. "Tartarus'a fiziksel formlarıyla giren herkesin sınavlara katlanması gerekir," dedim sesimi kendi hayal kırıklığımla titrememeye zorlayarak. Babamın kim olduğunu öğrendikten sonra bunun daha da anlamsız görüldüğünü itiraf etmek umurumda değildi. Burayı yöneten kanunlardan sorumlu olan bir varlık varsa, o da oydu.

Beni böyle bir kadere mahkûm edebilecek tek kişi oydu ve aynı zamanda beni kurtarabilecek tek kişi de oydu.

Zahmet etmemişti. Büyüm bana fazla gelmeye başladığında yanıma gelen ve hayatta kalabilmem için fazlalıkları alan adam bana uzak bir anı gibi , sanki şu anda bildiklerimden kopukmuş gibi. Khaos'un bu versiyonu denemeler sırasında acı çekmemi umursamıyor gibi görünüyordu ve bu da dilimde acı bir tat bırakıyordu.

Onu bir yabancı olarak gördüğümde bana karşı daha nazikti, ama şimdi babam olduğunu öğrendiğimde hayal kırıklığına uğradım.

"Beş Nehir Denemeleri, bir kişinin Yaratılış Beşiği'ne ulaşması halinde kendisine bahsedilecek büyülü armağanlara layık olup olmadığını belirlemek için tasarlanmıştı," diye açıkladı Brann, bakışları uzaklara dalmıştı. İfadesindeki bir şey o kadar *eski*, o kadar yorgundu ki, Mistfell'de yaşarken hissetmiş olması gereken yorgunluğu nasıl olup da hiç görmediğimi merak ettim.

İnsani bir varoluş için mücadele edişimi kaç kez izlemişti? Aynı hataları tekrar tekrar yapmamı kaç kez izlemiş ve beni kısır bir döngüyü tekrarlamaktan asla ?

"Farkındayım. Bu bana *bu* denemenin neleri içereceğini söylemiyor," dedim yüzünün yan tarafına bakarak. Tartarus'ta geçirdiği süre boyunca yüz hatları incelmışti, sanki ruhu bile uzun süreli açlıktan ve bedeninden ayrı kalmaktan zarar görmüş gibiydi. Sihrinin bu kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordum.

Ruhu ayrılmış olsa bile fiziksel formunu koruyabilirdi ya da burada geçirdiği süre boyunca çoktan ölmüş olabilirdi.

"Nehirlerin her biri güçlü bir insan duygusunu temsil ediyor. Kontrol edilmediği takdirde en masum insanı bile bir zorbaya dönüştürebilecek bir şey. Denemeler, bu duyguların üstesinden gelme yeteneğinden yoksun insanların veya Fae'lerin Beşik'e ulaşmasını engellemek için bir tür koruma sağlıyor," diye açıkladı ve kahverengi gözlü bakışlarını sonunda bana çevirdi.

"Cüceler Mab'ın tacını Beşik'ten çaldı," dedim, ani bir farkındalık göğsüme çarptı. En güçlü büyülü armağanların çıktığı yer orasıysa, başka hiçbir şeyin anlamı yoktu.

"Evet," diye yanıtladı Brann, sözlere başıyla eşlik ederek. Lupa Brann'a sokuldu, vücudunu Brann'ın vücuduna dayadı ve ilgi beklemeye başladı. Elini kararsızca sırtına koydu, sanki bir hayvanın şefkat isteyebileceğini hiç düşünmemiş gibi tamamen garip görünüyordu. "Sınavlar her zaman gerekli değildi. Aynı şekilde var olmadılar ve İlkeller pazarlık yapmak için kendilerine gelenlere daha çok güveniyorlardı. Cüceler Lanetli Mücevher'i gecenin köründe Beşik'ten çaldı ve İlkel İnsanlar da bir daha asla Mab gibi bir tiranın yükselişine katkıda bulunmayacaklarından emin olmak için Beş Nehir Denemeleri'ni yarattı."

Başımı salladım ve Beşik'e vardığımda beni ne tür bir hediye beklediğini merak ettim. Lanetli Mücevher çalındıysa, isteyerek ne verilecekti?

"Önceki galiplere denemeleri tamamladıktan sonra ne hediye edildi?" Brann'ın yüzünün hüzünlü bir teslimiyete bürünmesini izleyerek sordum.

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve sessizce benden uzağa baktı. Bekledim, vermeye isteksiz görüldüğü bir cevap bekliyordum.

"Hiçbiri denemelerden sağ çıkamadı," dedi Fenrir, o derin sesi Brann'ın cesaret edemediği her şeyi doğruluyordu.

Söyle.

Peki o zaman.

"Sanırım her şeyin bir ilki var," dedim, olacıklardan duyduğum endişeyi yutkunarak.

Morrigan bize doğru dalışa geçti, yere indiklerinde yer değiştirdiler. Havada uçuşan tüylerin çırpınışı beni şaşırtmayı hiç bırakmadı, tozlu toprağa konduklarında arkalarında üç parlayan Tanrıça bıraktılar.

"Hiçbiri bir bütün olarak denemelerden sağ çıkamamış olsa da, bazıları bir ya da iki tanesinden sağ çıktı. Ancak denemeler hayatta kalmaktan çok daha fazlasını içeriyor," diye açıkladı Macha saçlarını omzunun üzerinden savurarak. "Pek çok kişi bir denemeden sağ çıkmayı başardı ama Primordial'lar için bir hediye tedarik edemedikleri için evlerine geri döndüler. Hediye alabilmek için güce *layık* birine yakışır bir performans sergilemeniz gerekir. Sizi insan yapan duygulardan daha güçlü olduğunuzu kanıtlamalısınız."

"Ama Fae'ler insan değil," diye karşı çıktım, eğer hepsi olsaydı, içlerinden biri çoktan yarışmayı kazanmış olurdu diye düşündüm.

"Değiller, ama bu duyguları olanın sadece insanlar olduğu anlamına gelmez. Fae'ler öfke ve üzüntü, sevgi ve kayıp gibi şeyleri hissederek. Hissetmediklerini söylemek, hissetme kapasitelerini fena halde küçümsemektir. Sadece İlkelerin bu tür duygulara karşı bağışıklığı vardır," dedi Badb, nehri tutan yarık açılırken ileriye doğru adım atarak.

Altımdaki sular yokuş aşağı akıyordu, akıntı en güçlü yaratıkları bile yüzeyin altına çekecek kadar hızlıydı.

Babam duyguları hissedemezdi. Tartarus'a gelmeden önce onunla olan etkileşimimde bunun tam olarak doğru olmadığını hissetmiştim ve bu tutarsız bilgi karşısında hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamamıştım. Bu, zaten bildiğimi hissettiğim şeylerle doğrudan zıtlık içindeydi.

Eğer Morrigan haklıysa, kazanamazsam onun için hiçbir değerim yoktu. Her ne olursa olsun kaybedilmiş bir aşk olmayacaktı.

Benim için bir amacı vardı.

Kaderde ne varsa.

Bu dünyada beni koşulsuz sevmesi gereken tek insan için bir hiç olma fikrinden nefret ediyordum ve Khaos'la hiçbir şekilde normal bir ilişkim olmasını beklemesem de, tüm şefkatten yoksun bir ilişki yüzleşilemeyecek kadar karanlık bir gerçektir.

Fenrir'in sırtından indim, nehrin en uç noktasına kadar yürüdüm ve aşağıya baktım. Sular öfkeyle çalkalanıyor, dalgalar hiçbir anlam ifade etmeyen kaotik bir ritimle birbirlerine çarpıyordu. Akıntının hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu, sadece saf, amansız bir öfke vardı.

"Duruşma nedir?" Dönüp Morrigan'a bakarak sordum. Nehir kıyısında bizimkinden başka yaşam yoktu ve kendimi tam olarak nasıl kanıtlayacağımı merak ediyordum. Yenmem gereken hiçbir şey, savaşmam gereken hiçbir canavar yoktu.

"Bunu sadece sen bilebilirsin."

"Deneme, nehre giren her varlık için değişir. Hiçbir deneme birbirine benzemez, çünkü size özeldir. Seni sınamak içindir, başka kimseyi değil," diye yanıtladı Badb, elini omzuma koyarak. "Ve bununla tek başına yüzleşmelisin, Tempest."

Başımı salladım, omzumun üzerinden azgın nehre baktım. Denemede yapmam gerekebileceğini düşündüğüm onca şey arasında, beyaz sulara atlamak ve canlı çıkmayı beklemek bunlardan biri değildi.

Tüm hayatımı suların tamamen yasak olduğu Mistfell'de geçirdiğim için yüzmeyi bile bilmiyordum.

Yutkundum, bağırsaklarım aşağıdaki sular gibi çalkalanıyordu. Badb'in eli omzumu itti ve ayağım çamurlu bankın kenarından aşağı kayarken dengemi bozdu.

Daha sert bir şekilde bastırıp beni geriye doğru savururken hüznle gülümsedi. Başım ayağımın üzerine devrildi, geriye doğru aşağıdaki sulara düşerken dönmeye başladım.

Yüzeye çarptığım anda dünyam durdu, çarpmanın etkisiyle nefesim ciğerlerimden çalındı. Akıntı beni hemen yakaladı ve ciğerlerimi doldururken beni sulara savurdu. Nefes almak için zamanım olmamıştı, beyaz akıntıların altında nefes alamıyordum ve göğsüm yanarken yönümü bulamıyordum.

Yanık yayıldı, her köşemi hissettiğimi hatırlayamadığım, sadece beni iğrenç bulan düşmanlarımın gözlerinden bana baktığını hatırladığım bir ateşle doldurdu.

Nefret.

Saf, ateşli nefret ciğerlerimi ve damarlarımı doldurdu, kanımın derimin yüzeyinin altında kaynamasına neden oldu.

Nehir beni tamamen akıntının altına çekerken dünyam kıpkırmızı oldu.

YEDİ

ESTRELLA

Nehrin dibine doğru düştüm, toprak zemine indiğimde su kayboldu. Göğsümden boğuk bir hırıltı yükselirken yanağım yüzeye çarptı. Ayağa kalkmak için kendimi zorlarken, daha ayağa kalkmaya vakit bulamadan kılıçlarımı elime aldım ve kendimi içinde bulunduğum arenaya bakarken onları dramatik bir şekilde . Üzerinde durduğum kum bir daire şeklindeydi ve sıcaktan yanıyordu. Tepemden baktığımda, bir tür büyülü bariyer tarafından tutulan nehrin üzerimden aktığını gördüm. Mantık bana içimde çalkalanan nefretin sebebinin bu olduğunu söylese de su serin ve ferahlatıcı görünüyordu.

Yine de bu nefreti inkâr edemezdim. Arenaya baktığımda kör edici öfkenin ötesini göremiyordum. Stadyumun taştan yapılmış sıralarında oturan sayısız seyirci tezahürat yapıyordu.

Ölmemi izlemeye gelmişlerdi. Sonunda nafile olacak bir şeye karşı savaşmamı ve mücadele etmemi izlemeye.

Beni kan istemekten, hepsini katletmekten alıkoyacak hiçbir şey olmayacaktı.

Ben onların eğlencesi için var olmadım. İster yaldızlı bir kafese hapsedilmiş, ister seçmediğim bir savaşa kurban edilmiş olayım, kullanılmak ve bir merak unsuru olarak görülmek için var olmadım.

Bana bakan yüzleri incelerken öfkeden başka bir şey hissetmiyordum, ikiz bıçaklarımı ellerimde sıkıca tutarak bir daire çiziyordum. Hiçbir şey durakladığımda hissettiğim tam, zihnimi uyuşturan öfkeyle karşılaştırılmazdı, bakışlarım bir gölgelik altında duran altın gözlü adama indi. Güneşten korunuyordu, gölgeli vahası canlı bitkiler ve yeşilliklerle doluydu. bir sürahi su duruyordu ve ancak o zaman kendi susuzluğumun gerçekliğini kabul ettim.

Sürahiyi kaldırdı, suyu koyun derisinden mataraya yavaşça boşalttı. Kapağını sıkıca kapattı ve sanki hediye için teşekkür etmemi bekliyormuş gibi kaşlarını çatarak matarayı aşağıdaki arenanın kumlarına fırlattı.

Vücudumdaki her kemik su için hareket etmek istese de kıpırdamadan durdum. Ciğerlerimi dolduran nehir susuzluğumu gidermek için hiçbir şey yapmamış, sadece gerçek ferahlığı daha çok arzulamama neden olmuştu. Khaos dudaklarını büzdü, dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Beni hayal kırıklığına uğrattın kızım," dedi, o kadar kendinden emin görünüyordu ki kimliğinin gerçeğini bilmiyordum. Ne de olsa Nemain'i kimliğini açıklayamadan susturmuştu. Kim olduğu gerçeğini zaten bildiğim halde bu kelimenin beni sarsmasını, benden bir tepki almasını beklemişti.

Ve Fenrir'in zihnime fısıldadığı kelimeleri duyamadığından şüpheleniyordum. Kurtlarla arasındaki bağ her neyse, benimkinden farklıydı. Sonunda yeterince ayrıydı.

"Memnun etmek için yaşıyorum," dedim, bildiğim gerçeği kendime saklayarak. Böyle bir bilginin ne zaman işe yarayacağı belli ve eğer çocuğu olarak benim için sakladığı şey *buysa*?

Onun büyük planlarının hiçbirinde yer almak istemedim.

"Hayatta kalma içgüdülerinizin aptal gururunuzdan daha büyük olduğunu düşünmüştüm," dedi ve zarif bir şekilde koltuğuna çöktü. O sırada omuzlarından birinin üzerine örtülmüş olan altın rengi kumaş kayarak, hangi pozisyonda olursa olsun onu eşit şekilde örtecek şekilde hareket etti.

"O zaman beni hiç tanımıyorsun," dedim, tatlı tatlı gülümseyerek, şömineye tırmanıp oturma alanına ulaşmamın ne kadar süreceğini düşünürken. Gözlerinin ardında parıldayan altın güçle beni yere sermeden önce bunu başarabileceğimden şüpheliydim.

Beni düşürdüğü duruma duyduğum öfkeyle onun gazabını göze alarak bir adım öne çıktım. Eğer çocuğuna karşı biraz olsun sevgi ya da sadakat besliyor olsaydı, denemeleri tamamen atlamama izin verir ve diğer kızını yenmem için ihtiyacım olan şeyi bana verirdi.

Kendi yarattığı bir canavar. Kendi cehaleti ve aptallığıyla yarattı.

Öfkemin mantıksız olduğunu biliyordum - bana gerçeği söylemediği için duyduğum nefret bana göre değildi ama yine de ...

Devasa bir şeyin ağır ayak sesleri tüm arenayı titretti. Khaos'un oturduğu kaidenin altındaki gölgelerden bir yaratık çıkarken her adımda dizlerim titredi. Yaratığın önce başı belirdi, göz hizamın hemen üzerinde ortaya çıktı. Burnundan tanıdık bir yüzük sarkıyordu; yüzüğün altın rengi, vücudunu kaplayan siyah saçlara boyanmış parıldayan altın işaretlerle uyumlu bir şekilde parlıyordu. Minotor'un aksine dört ayağı üzerinde yürüyordu, toynakları devasaydı ve ayak parmaklarını ayıran bir yarık vardı. Boynu kalın ve kaslıydı, omurgasından aşağıya doğru bir yol izleyen altın zırh pullarıyla kaplıydı. Göğüs zırhı da aynı altın zırhtan yapılmıştı ve daha hassas bölgelerini kılıçlarımdan koruyordu.

Vücudu arkaya doğru inceliyor, ön gövdesindeki kas ve yağ oranına kıyasla inceliyordu. Adam

Mistfell'de toprağı sürmek için kullandığımız atlardan daha büyüktü. Birkaç adım ötede durdu, koyu kahverengi gözleri benimkilerle eşleşen bir öfkeyle bana bakıyordu.

"Boğa intikam yemini etti ve tanıyabileceğiniz birinin şampiyonu olmayı kabul etti," dedi Khaos ve bakışlarımı öfkemin asıl kaynağına çevirdi. Hepimizin iplerini elinde tutan ve onun şarkısıyla dans etmemizi bekleyen kukla ustasına. Yanına bir adam yaklaştı, gümüş rengi saçları en kötü kâbuslarımdan hatırladığım kadar düzgündü.

Bana boyun eğmem için dayak atılmasını emreden ve beni yetiştiren Lord platformdan aşağıya baktı, sözde babamın yanındaki yeri tüylerimi diken diken etti. İçimdeki her şey kasıldı, sert bir aşinalık midemde esneyen, devasa bir çukura dönüştü. Bu çukuru tamamen ve mutlak bir öfke doldurdu, ellerim iki yanımda yumruk haline gelene ve görüşüm kırmızının belirgin pusuyla renklenene kadar içimde dönüp durdu. Khaos ayağını kaydırıldı ve bir şekilde kendini Tartarus hapisanesine çağırılmış bulan adamlar arasına daha fazla mesafe koydu.

"Ölüyken bile küstahlığınıza katlanmak zorunda kalmak ne kadar tatsız, Bayan Barlowe," dedi Byron, gülümsemesi nefret dolu bir alaycılığa dönüşerek.

"Bana musallat olmak için buralarda olman ne kadar da uygun," diye mırıldandım, ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyordu. Sanki ayaklarımın altındaki kumu kavramama yardımcı olacakmış gibi tabanları kavradılar. Kendimi ona doğru fırlatmamı ve platforma tırmanmamı engelleyen tek şey buydu.

Khaos iç geçirdi, bu durumda hissetmekte haklı olduğum nefretten bıkmış gibi gözlerini devirdi. İyi bir eş olması için bir çocuğı istismar eden birinin yanında yer alan biri, kanımdan biri olarak görmek istediğim biri değildi. Khaos, "İkinize karşı işlediğiniz bir hatanın intikamı olarak bu arenadan sadece biriniz canlı çıkacak," dedi,

Byron'ı görmezden gelirken ve onunla daha fazla ilgilenmezken bakışları üzerimdeydi.

"Onu hayatımda daha önce hiç görmedim," diye terslendim ve omuzlarımı silkerek başımı boğaya doğru salladım. Kılıçlarımın kabzasını kavramak için arkama uzandım, onları başımın üzerinde sürüklerken elimde döndürdüm ve dövüş pozisyonuna getirdim.

Onu tanımamak beni onu öldürmekten alıkoyamazdı, onun kanına ve *ölümümü* izlemek için toplanan herkesin kanına duyduğum arzuyla değil. Byron'a olan nefretim damarlarımda nefes alan, elle tutulur bir şey gibi dururken olmazdı.

"Oğlumu öldürdün," dedi boğa, sözleri beni şoke etti. Ağzı da onlarla birlikte hareket etti ve bu sözlerin Fenrir'inkiler gibi zihnime söylenmediğinden emin olmamı sağladı.

Onu incelerken başımı yana doğru eğdim, burnundaki altın halka yüzüme bir gülümseme getirdi.

Hoppala.

"Toynakların ondaydı," dedim, sessiz bir mırıltı arenayı çınlatırken kalabalığın içinden bir kahkaha sesi yükseldi. "Beni yemeye çalıştığını düşünürsek, umarım bir özür beklemiyorsundur."

"Bir çocuğun acısını ve kaybını telafi edecek kadar büyük bir özür yoktur," diye homurdandı. Ön toynaklarını yere vurdu, toprağı geriye doğru sürükledi ve altına tekmeledi. Üzerime salınmayı beklediğini fark ettim.

"Sanırım sevgili babacığım bu notu kaçırmış olmalı," dedim, sanki büyük bir sırmış gibi kelimeleri fısıldamak için eğildim. Boğa başını sertçe geriye çekti, bir anlık şokla gözleri büyüdü. Bu an geldiği gibi geçti ve onu bir kez daha öfkesinden göz kırpmaya bıraktı. Bu sözleri alaycı bir tavırla söylemiş olsam da, konuşmadaki gerçeği hissetmekten kendimi alamadım. Ne kadar yanlış yönlendirilmiş olursa olsun, burada bir baba vardı.

oğlunun *hatıras* için hayatını riske atmaya hazırdı, benimki ise yıllardır bana eziyet eden bir adamın yanında oturuyordu.

"Yeter, Estrella," dedi, kelimeleri sessiz bir uyarı gibiydi. Bana bakan ilgisiz erkekte bir baba potansiyeli gördüğüm ilk andı. Bana babamı hatırlatan bir andı bu, babam beni gizlice kendi çıkarıma olacak şekilde davranmaya ikna etmeye çalışıyordu. "Başla," dedi elini pasif bir şekilde sallayarak. Babalık bağlarına dair tüm düşünceler bir anda uçup gitti. Artık Byron'dan alacağım intikamı düşünecek zamanım yoktu, sadece hayatta kalmayı düşünecek zamanım vardı.

Boğa saldırırken toynakları kuma çarptı ve beni saldırısından kaçınmak için kendimi yana atmaya zorladı. Ayaklarımın üzerinde yuvarlandım ve arenanın etrafında bir daire çizerek koşan yaratıkla yüzleşmek için geri döndüm. Hızla dönemiyordu, devasa bedeninin yönünü değiştirmesi için geniş bir alana ihtiyacı vardı.

Bu bilgiyi işe yarayacağını bildiğim bir yere kaydedip, ikinci kez geldiğinde bıçaklarımı hazırladım. Saldırısından sıyrıldım ve bıçaklarımdan birini yanından geçerken sırtına savurdum. Metalin çınlaması arenada çınladı ve zırhın büyüğü bir şey tarafından yapıldığına dair şüphelerimi doğruladı. Tıpkı kılıçlarım gibi, tıpkı kendi zırhım gibi.

Kılıçlarımın, yaşayanların diyarından gelen çoğu zırhı keseceğinden şüphelendiğim yerde, eşit bir şekilde eşleşti.

Bana saldırırken gözlerimi ondan ayırmadım, yoldan çekildim ve savunmasız, korunmasız kısımlarına etle temas edecek kadar yaklaşmadığımı fark ettim. Yapabildiğim tek şey, arka bacağının üst kısmındaki yağlı kısma bıçağımla bir vuruş yapmak oldu, o da ancak bir et yarasından fazlası değildi.

Ben mücadele ederken kalabalığın mizahını *hissettim*. Dövüştüğüm zorluğun onları eğlendirdiğini hissettim. Boğanın başındaki boynuzlar büyük bir tehdit oluşturunuyordu.

toynakları ve vücut ağırlığı beni yere düşürmeyi başarsa bile ezmeye yetecek kadar büyüktü.

Öfkem yükseldi, bu öfke kör edici hale geldi. Nehirde görüşümü dolduran kırmızı geri döndü ve beni gözlerimdeki kan lekesini kırıştırmaya . Boğa bana tekrar saldırırken duruşumu korudum, yaklaştıkça kendi kanlı bakışları benimkilerle buluşuyordu.

Daha yakın.

Bıçağımı bacağının ön tarafına saplayarak saldırdım. Bacağı altına çöktü ama öne doğru devrilirken ivmesi orada bitmedi.

Kör edici bir sıcaklık midemi doldurdu, bir çığlık boğazımı yırtıp oradaki eti parçalamakla tehdit ederken acı acı veriyordu. Nefes nefese, boğa kendi üzerinde takla atıp önümdeki toprağa sırt üstü düşmeden hemen önce kendimi geri çektim.

Toynaklarının üzerine çıkmak için mücadele etti ve beni karnımdaki açık yaraya bir elimle bastırmak zorunda bıraktı. Kan derimi kapladı ve ben hırıldarken derimi kaplamak için aşağıya damladı.

Boğa ayağa kalktı, bacağı tekrar altından çıkınca tökezledi.

Boynuzlarından birinin ucu kanımla parlıyordu, içimden akan güç olmasa bile kırmızının içinde altın parılıyordu.

Sikeyim.

SEKİZ

CALDRIS

Boşluk'un girişinden dönüp Tar Mesa'daki sarayın ön kapısından içeri adımımı attığımda acı içimi yaktı. Feribotçuyla buluşmamın zamanlamasına dair tüm düşüncelerimi unutarak sendeledim ve bir elimle karnımı tutarken diğer elimle kendimi duvara yasladım.

Elimi geri çekip baktığımda kandan arınmış olduğunu gördüm. Üzerimde hiçbir yara yoktu, ortasından bıçaklanmış olmanın yakıcı acısını hissetmemi gerektirecek hiçbir belirti yoktu.

Estrella.

"Hayır," diye mırıldandım, ileri doğru adım atarak. İçimdeki hiçbir şeyin sorumlusu olmadığını bilerek acıyı bastırdım. Yaralanma, ona eşlik eden duygular olmadan da ona aitti.

Koyda kaybolduğundan beri Estrella'dan hiçbir şey hissetmiyordum, bu sessizliğin ne kadarının

ne kadarının aramızdaki bağın üzerine pencereyi kapatmasının bir sonucu olduğunu ya da ne kadarının bulunduğu konumun bir sonucu olduğunu bilmiyordu. Yaşadığı şeyin bu sessizliği bozacak kadar şiddetli olduğu düşüncesi bile dehşet vericiydi. Bu, aramızdaki duygusal bağdan çok daha fazlasıydı; hayatlarımız birbirine bağlıydı, onun bedeni ve benimki.

Onun *hayatı* ve benimki.

Sakinleştirici düşünceler gönderdim, her ne olduysa onu yatıştırmaya çalışırken derin çektim.

Bilinmeyenin verdiği acı, kendim şahit olmaktan çok daha kötüydü. Hayal edebileceğim en büyük acıydı, yaralanmanın benim için önemli olan her şeyin sonundan mı önce geldiğini yoksa buna rağmen toparlanıp toparlanamayacağını bilmemek.

Beni koya götürecek koridora doğru aceleyle ilerledim ve yüzeyin daha da altına inmenin getirdiği karanlığa gömüldüm. Bir mucize eseri girişi korumasız bulacağımı umarak nefes almaya cesaret edemedim. Ona ulaşma ihtiyacı her şeyi tüketiyor, beni Boşluğa ve dolayısıyla Tartarus'a giden gizli girişi görmezden gelmeye zorluyordu. Bu daha yakındı.

Eğer geçebilirimsem bu beni doğrudan arkadaşşıma götürecek.

Mab'ın şeytanlarından biri sarayın altından geçen dar geçidin girişinde bekliyordu. Kılıcıma uzandım, sırtımdaki kınını boş bulunca irkildim. Tar Mesa'dan daha uzun süreli ayrılmama izin verilene kadar silahlarımı geri .

İblis bana doğru döndü, yavaş ve sağlam adımlarla bana doğru gelirken ben ileri atıldım ve hızımı kullanarak onu geçmeye çalıştım. Kalçasıyla taş duvar arasındaki boşluktan geçerken yerde kaydım, dizlerimin derisi yüzüldü ve onu geçtikten sonra ayağa kalkarken pantolonumun kumaşı yıprandı.

Estrella iyileşmiyordu. Ağrısı gitgide artmaya devam ediyordu, karnındaki o acı endişemi daha da artırıyordu. Neden büyüsu onu iyileştirmiyordu?

Daemon peşimden koşarken hiçbir şeye dokunmaya cesaret edemeyerek koridorda hızla ilerledim. Ağır ayak sesleri ayaklarımızın altındaki taşa çarpıyor, ben koya doğru koşarken titreşimler koridorda yankılanıyordu.

Köşeyi döndüm, düzlüğe çıktığımda koşmaya başladım ve geçidin diğer ucundaki koyun parıldayan ışığını görebiliyordum. *Çok yakındı.*

Bir şey açıklığa adım atarak görüşümü tamamen engellediğinde ve beni hızla durmaya çalışmak zorunda bıraktığında ışık gözden kayboldu. İblis iki eliyle uzanarak geniş her iki yanındaki açıklığı kapattı.

Botlarım taşın üzerinde kaydı. Yaklaşırken döndüm, momentumumu durduramadım ve bunun yerine kendi avantajıma kullandım. Çizmelerim dizine çarparak onu tek ayağının üzerine düşmeye zorladı. Duvara atladım, kendimi duvardan ittim ve o düşerken kendimi üzerinden atmaya çalıştım.

Gizlice yanından geçtiğim şeytan zırhımın arkasını kavradı, sümüksü, kalın parmakları derinin altına batarken tenime değdi. Beni geri çekti, nefes nefese kalıp ayağa kalkmaya çalışırken beni taşın üzerine yuvarladı.

Buz ve gölgeler parmak uçlarımda toplanmış, kazanamayacağımı bildiğim bu savaşta bana yardım etmeye hazırlanıyordu. Kullandığım herhangi bir büyü, şeytana doğru gönderdiğim herhangi bir güç, sadece emilecekti. Bu sadece onu güçlendirecek ve beni zayıflatacaktı.

Biri bana doğru dönerken diğeri ayağa kalktı ve tek bir birim halinde bana doğru ilerlediler. Tek bir zihin, tek bir ruh. Tüm düşünceleri ve varlıkları onları Tartarus'un derinliklerinden buraya çağıran kadına bağlıydı. Tek umursadıkları şey kadının onlara verdiği emirlerdi ve üçüncüsü koyaktan geçide adım attı,

Bana doğru ilerlerken tekmelediğim kişinin boşalttığı nöbete devam ediyordu.

Biri ağır elini çenemin altına sardı ve ben ona ters ters bakarken beni boynumdan tutup kaldırdı. Eğer sonu böyle olacaksa, en azından Estrella'ya ulaşmak için harcadığım bir dakika içinde olacaktı.

En azından ona ulaşmaya çalıştığımı bilerek ve bana katılmasını bekletecek kadar uzun yaşamasını umarak Boşluk'a gidecektim.

Yüzümün yan tarafını taş duvara çarptı, kafatasımın çatlama sesi kulaklarımda çınladı. İşini bitirdiğinde beni yere bıraktı, her şey karanlığa gömülürken diğerinin bana uzanıp beni omzuna atmasını dehşet içinde izledim.

★ ★ ★

Gözlerim irkilerek açıldı, kafatasımın kendini iyileştirme hissi beni Estrella'nın acısının hatırasıyla işkence gören bir uykudan çekip çıkardı. Rüyalarıma girmiş, onun neler yaşamış olabileceğine dair en kötü hayallerimi canlandırmıştı. Bağın aşağısında onun hayatının zonkladığı, ıslıl ıslıl parladığı yeri aradım.

Oradaydı, sönüktü ama canlıydı.

Oturmak için kendimi zorladım ve bir kez daha beni çevreleyen hücreye baktım. Hayatımın son günlerini bu diyarda, demirle çevrili bir hücreye hapsolmuş bir şekilde geçirmeye mahkûm gibiydim ve Estrella'nın bana en çok ihtiyacı olduğu anda ona yardım edemeyecektim.

En önemli kişiye yardım edemeyeceksem Tanrı olmanın ne anlamı vardı ki?

"Bundan daha zeki olduğumu sanıyordum. O kaltak Opal seni serbest bıraktıktan sonra Tar Mesa'da dolaşmana izin vererek sana nezaket gösterdim," dedi Mab gölgelerden çıkarak. Mahkûmlarla uğraşmaya nadiren tenezzül ederdi.

Buraya kilitlenmişti ve onu demirlerin arasında görmek bana sadece zayıflamış hatırlattı.

Öldürülebilir.

Sadece ondan daha güçlü birine ihtiyacımız vardı.

Ayağa kalkarken cevap vermedim, etrafımı saran kafesin kısıtlılığı nedeniyle öne doğru eğildim. Böyle bir hapisane için fazla uzun boyluydum ama kışımın üstünde otururken Mab'ı olacaklar konusunda uyaramazdım.

"Ne yaptığının farkında değilsin," diye suçladım, Estrella'nın kaybının sadece benim hissettiğim bir şey olmayacağını ruhumda hissediyordum. Bu sadece isyanın acı çektiği bir şey olmayacaktı. Onun kaybının hepimiz için çok daha büyük bir felaket anlamına geleceğini şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordum.

"Öldü mü?" diye sordu, sesi kahkahasıyla birlikte yükseliyordu. Estrella'yı, istediği görevi başarabilecek tek kişi olduğuna inanarak Tartarus'a gönderdiğini düşünmüştüm. Ama o kahkaha...

Bu, kazanmış bir kadının kahkahasıydı.

"Hayır," dedim, kelimelerle birlikte çenem sıkıştı. Daha önce hiç bilmediğim bir öfke damarlarımda yükseldi ve Estrella ile aramızdaki bağa aktı. Bana öfkesini verdi, odağını bulması için ne alması gerekiyorsa onu verdi ve ben de onu ağgözlülükle içtim.

Bana enerji vermesine izin verdim.

"Çok kötü," dedi Mab suratını asarak, deliliğinin kötü niyetli kısmı mizacının önünde oynuyordu. Dişlerini kan çekecek kadar sert bir şekilde dudağına gömdü ve geniş gözlerle hücreme doğru eğildi. Başının üstündeki mücevherde Gorgon kadının figürü dans ediyor, Mab'ın karanlık gözleri parlarken yılanlar kıvranıyordu. "O aptal küçük sürtük yüzünden benimle birlikte delirmeni izlemeyi dört gözle bekliyordum."

demir parmaklıklarını kavradım ve derimi yaktıklarını hissettim. Mab bir adım geri çekildi ve

tüm sihrimi ve gücümü metale zorlayarak sabit dururken parmaklıkları dehşet içinde gördüm. Ben kapıyı iterken odadaki gölgeler demirin etrafında toplandı ve beni çevreledi.

Sonunda ellerimi geri çektiğimde tenim ona yapışık kaldı ve kışın bana doğal gelmeyen buzunu demir parmaklıklara doğru ittim. Dondular, sihir ellerimin soğuktan yanmasına neden oldu. Sıcaklık, demirden kaynaklanan yanıklarla o kadar zıttı ki, geri çekilip omzumu donmuş parmaklıklara iterken nefesim kesildi.

Mab irkilerek geri çekildi, ben tekrar tekrar yapınca şok içinde bakakaldı.

Ta ki parmaklıklar altımda kırılana, yarattığım açıklıktan düşerken kafesin tepesi aşağıya doğru çökene kadar. Yavaşça ayağa kalktım, arkamdaki katliam bükülmüş metali oluştururken, kana bulanmış ve kemikli tek bir elimi Mab'ın boğazına doladım. Gücüm damarlarımda hissediliyordu, hatırlayabildiğimden çok daha güçlüydü. Dilimdeki tat aynı anda hem tatlı hem de metalikti; Estrella'nın tanıdık kokusu da ona eşlik ediyor ve *nedenini* merak etmeme *neden oluyordu*.

Nefes nefese kaldı ve göğsüme dokunmak için kendi elini kaldırdı.

Kalbimin etrafındaki yılan sıkıştı ve beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı. Mab'ı da kendimle birlikte yere indirdim, onu bırakmayı reddederken yere çektim. İçimdeki öfke kırmızıdan başka bir şey tanımıyor, ölümünün yakınlığından başka bir şey görmüyordu. Eğer bir silahım olsaydı, onu kalbine saplar ve bu işi bitirirdim.

Muhtemelen hayatta kalamayacağımı bile bile. Yaptığı son şey beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmek olacaktı.

Göğsümdeki baskıdan nefesim kesildi, nefes almak için savaşıırken elim gevşedi. "Eğer ona bir şey olursa..." Elimi boğazından çekecek kadar öfkemi bastırarak konuşmamı sonlandırdım. Kalbimdeki tutuşu azaldı ve derin nefeslerin bir kez daha ciğerlerimi doldurmasına izin verdi.

Estrella'dan gelen bu öfke, eşime ve onun daha barışçıl doğasına hiç benzemiyordu.

"Ne?" Mab ayağa kalkarken aramızda asılı kalan tehditle sordu. Bir elini boğazındaki kırmızı izlerin üzerinde gezdirerek soğukkanlılığını toplamaya çalıştı. Ama sesi sert, çarpık ve acılıydı.

"Uğruna yaşayacak hiçbir şeyim kalmayacak," diye uyardım ona ters ters bakarak. Ayağa kalkma zahmetine girmedim, yaralı elimi göğsüme bastırırken ne demek istediğimi çoktan anlatmıştım. "O yüzden seni de kendimle birlikte alaşağı edeceğime inansan iyi edersin. Şu anda beni kontrol etmek için sahip olduğun tek pazarlık kozu o, o yüzden ölmemesini umsan iyi olur."

NINETEEN

ESTRELLA

Boğa durup bana baktı, burnu neşeyle kıvrılmıştı. Titreyen ayaklarımın üzerinde durdum, ciğerlerim acı içinde nefes alma çabasıyla kabarıyordu. Elim kana bulanmıştı, bıçağımın kabzası ıslak deride kayarken onu sırtımdaki kınına soktum.

"Orada öylece oturup nasıl izleyebiliyorsun?" Sessiz sesimle Khaos'un platformunda oturduğu yere doğru ilerleyerek sordum.

Khaos gözlerini kırıştırtarak bana bakarken acı öfke sisini yardı, ölümümün sonunda beni bulup bulmadığını merak ettiğim anlarda dostumun sakin güveni bana ulaştı.

Hayır.

İkinci bıçağımı kınına geri soktum, parıldayan, parlak bağ var olan nerede ben'e odaklandım.

göremedim. Öfkemi eşime gönderdim ve tutamadığım şeyi almasına izin verdim. Kazanmak istiyorsam, içimde dolaşan öfke beni bu kadar kör edemezdi.

Bunun üstesinden gelmem gerekiyordu.

Üstesinden gelmem gerekenin *onun* öfkesi olmadığını keskin bir açıklıkla fark ettim. Düşmanlarım her zaman öfkeli ve şiddet yanlısı olacak, beni içinde yer almak istemediğim savaşların içine çekeceklerdi. Etrafımdakilerin hareketlerini kontrol edemiyordum.

Ama ben kendiminkini kontrol edebiliyordum.

Dilimdeki öfkenin acı tınısını görmezden gelerek onu bastırdım. Artık kabul ettiğim için havada somut bir şekilde hissediliyordu ve stadyumu kan isteyenlerin gürültülü tezahüratlarıyla dolduruyordu.

Onlar da Styx'in büyüünden etkilenmişlerdi, havayı kaplayan büyüünün etkisiyle bana karşı nefretleri artmıştı.

Boğa saldırdı, gürleyen adımlarla bana doğru koşuyordu. Vücudu mesafenin ötesine sıçradı, yürüyüşü benim hayal bile edemeyeceğim kadar büyüktü. Ellerimi ileri uzatıp onu boynuzlarından yakaladım. Beni iterken ayaklarım toprakta geri kaydılar ama beni tekrar boynuzlamasını engellemeyi başardım. "Dur," dedim, sesim sessizdi ve sadece onun içindi.

İtmeye devam etti, beni duvara doğru zorladı, orada beni alt edeceğini biliyordum. Beni kıstırırsa, ölmüş sayılırdım.

"Dur!" Beni görmezden geldiğinde ve gözlerindeki kırmızı da parladığında irkilerek bağırdım. Arka planda, Khaos'un yavaşça ayağa kalkışını izledim, kendi nefretimin üstesinden geldiğimi anlayınca bana baktı. Gözlerim artık kan akışıyla yanmıyordu, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar insan hissediyordum.

Omzumun üzerinden baktım, ellerimi dikkatlice boynuzlarına yerleştirdim ve kendimi yukarı çekmek için bu tutuşu kullandım. Vücudumu ters çevirerek boğanın sırtına oturdum ve boğa boynuzunu duvara çarparak taşa saplandı.

Kan dökülmeden bu işi bitirmenin bir yolunu düşünürken, beni yerinden oynatmaya çalıştıkça ona tutundum. Öfkem geçtikten sonra, beni neredeyse bir canavara dönüştüren büyü'nün etkisinde olan bir yaratığı öldürmeye hiç niyetim yoktu.

Duvarıdan çekip çıkardığı boynuzlarını kavradım, sırtına doğru yassılaşıırken kendimi yerimde tutmak için onları kullandım ve olabildiğince sıkı kavradım. Kulaklarına doğru eğildiğimde kelimeler kolayca döküldü, sessizliğe rağmen arenada çınlayan yumuşak bir mırıltı. "Oğlunuz için üzgünüm," dedim, ölüm koşullarına rağmen kelimeler doğru çınılıyordu. Hayatta olduğum anlamına geldiği halde öldüğü için üzgün değildim, ama en başta bu duruma düştüğümüz için üzgündüm. Ya o ya da ben olacağım için üzgündüm ve beni oraya koyan kaltak yüzünden başka seçeneğim olmadığı için üzgündüm.

Beni sırt üstü çevirdi, ellerim ellerine yapıştı. İleri atılıp beni vücudunun altına sürüklerken boynuzları da çıkıyordu. Botlarımı zırhının etrafına dolayarak toynaklarının ağır ayak seslerinden kurtulmayı başardım ve bir elimi zırhı vücuduna bağlayan kayışları gevşetmek için serbest bıraktım. Zırh kanat çırparak açıldı ve sonunda bana bir açıklık verdi.

Bir arıza emniyeti.

Başını sertçe salladı ve ben yere düşerken boynuzlarını bırakmam için beni zorladı. Ben küçük hançerimi belimdeki kılıftan çıkarmak için uğraşırken o üzerimde durdu ve tek toynağını kolumun üst kısmına bastırdı.

"Nefreti nezaketle yenemezsin. Hiçbir şey saf, mutlak nefretin üstesinden gelemes, seni aptal," dedi, derin sesi çok yüksekti, yüzümden bir ısırık almaya hazırlanırken yakınımaya eğildi. Bakışlarını tuttum, *bunun* yenmek için yeterli olmayabileceğini biliyordum.

Ama benim için yeterliydi.

"Yanılıyorsun," dedim, kendi nefretimden beni ele geçirmesine izin verdiğim tüm anları düşünerek. Aramis'i her bıçakladığımda, o sadece onu kurtarmak için gerekeni yapmıştı.

Beni öldürmeye kararlı kardeşimden hayatımı kurtardım. İçimdeki öfke yüzünden aptalca seçimler yaptığımda, asla kazanamayacağım kavgalara tuttuğumda. Hepsini affettim, ama bundan daha fazlasını.

Kendimi affettim.

"Seni affediyorum. Sen onların seni dönüştürdüğünden çok daha fazlasısın," dedim, gözlerimdeki yaşların yakıcılığını hissederek. Bu dava, bu savaş, oğlunun intikamını almak isteyen bir boğadan çok daha fazlasıydı. Ama bu onun affetmem gereken bir şey daha olmasını engellemedi.

Kendini hazırlayarak geri çekildi ve sonra ileri atıldı. Hançerimi yan tarafındaki kaburgalarının arasından geçirip, kalbine erişebilmem için ayırdığım zırhın altından geçirdiğimde boynuzu gözüme sadece bir nefes uzaklıktaydı.

Boğa dondu kaldı, bana baktı ve gözlerindeki kırmızı bulanıklığı kırıştırdı. Bacağını kolumdan itip kuma düşmeden önce kurtulmak için geri çekildiğimde gözden kayboldu. Elimde hançerim, yere yığılışını izledim; bir hayvanın kahverengi gözleri kanlar içinde bana bakıyordu.

"Özür dilerim," dedim, bakışlarını tutarak ve ölümle parıldamasını izleyerek. "Folkvangr'ın çayırlarında oğlunuzla birlikte huzur bulmanız dileğiyle."

Gözlerini kırıştırdı, uzun ve yavaş bir şekilde, burnu çoktan ağarmış dilini ortaya çıkarmak için ayrıldı. "Affedildin, Kaderin Çocuğu."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerimdeki yanmanın beni tüketmesine izin verdim. Gözyaşlarım kuma düştü, ayağa kalkıp Khaos'un düşürdüğü mataraya doğru tökezleyerek ilerlerken onlara bir anlığına su verdim.

Kapağı açtım, ağzıma boşalttım ve suyun tatlı berraklığının içimi serinletmesine izin verdim. Bakışlarımı, davası için ölmeme izin vermeye fazlasıyla istekli olan, araya girmemiş olan Primordial'a çevirdim. "Babam, babalığımı kanıtlamak için ona hediye olarak ne getirmemi istiyor?"

değer mi?" Öfkemi sesimden uzak tutmaya çalışarak sordum.

Bu yerde, bu kadar nefretle dolu bu nehirde benim yerim yoktu.

Ben kendiminkini saklar, sadece ihtiyaç duyduğum anlar için saklardım.

"Seni kanatan boynuz," dedi çenesini sıkarak. Duygularını çabucak bir kenara itti ve hemen aklıma Macha'nın hiçbir duyguyu hissedemediğini söylemesi geldi. Primordialler hissetmezdi. Sadece öyleydiler.

Peki babam neden sanki cesedine daha fazla saygısızlık etmemi istermiş gibi boğanın boynuzunu kesmemi izledi?

İşimi bitirip boynuzu elime aldığımda, babama ve hâlâ yanında duran adama baktım, yüzü çok iyi tanıdığım bir kaş çatmayla çarpılmıştı. "Bana zarar veren adamdan nasıl intikam almazsın?" Vücudumdaki tüm enerji izleri kaybolurken sordum. Styx'in yokluğunun nefretimle oynamasından mı yoksa kanamaya devam eden yaramdan mı kaynaklandığını bilmiyordum ama aradaki mesafeyi kapatıp intikamımı yeniden alacak gücü kendimde bulamıyordum.

"Ah, aptal kızım," dedi Khaos üzüntüyle başını sallayarak. "Çoktan yaptım bile."

Byron gözden kayboldu, bedeni sanki başından beri bir hayaletmiş ve gerçekte orada değilmiş gibi bir rüzgârın içinde kayboldu.

Hayal gücümün bir ürünü, geçmişimi bana karşı kullanmak için mahkemeler tarafından getirildi.

Gözümü kırptım ve Mistfell Lordu gitmişti.

YİRMİ

ESTRELLA

Elimdeki boynuzu kavradım ve altın alevlerden bir çemberin oluşmaya başladığı arenanın merkezine doğru ilerledim. Khaos bir elini kaldırdı ve alevler tamamlamadan önce çemberin içine adım atmamı bekledi. Etrafımı sardılar, kumun derinliklerine gömüldüler ve altımdaki toprağı oydular.

"Bir dahaki sefere kadar kızım," dedi, kelimeler fazlasıyla duygusaldı. Tekrar konuşacakmış gibi ağzını açtı, sonra daha iyi düşündü ve ağzını kapattı. Yine o duygu hissi tenimin üzerinde dans etti.

Onları geldikleri gibi hızla kapattı, yüzü o boş maskeye geri döndü. Aralarındaki boşluğu, hiçbir zaman tam anlamıyla gelişemeyecek bir bağın talihsiz kopuşunu hissettim. Boğazımı saran bir mengene gibiydi.

Nemain'inkine sardığı ipleri benimkine öyle duygusuzca bastırdı ki.

Önemsediğini ummaya cesaret etmek istemiyordum, Morrigan'ın onun hiçbir şey hissetmediğine dair ifadelerinin yanlış olduğuna inanmaya cesaret edemiyordum.

Ama aşk ya da sevgi kadar güçlü bir şey hissetmek *istemiyor* gibi görüldüğünü, bunu bastırdığını ve çabucak dışladığını inkar edemezdim.

Yine, önümde sallanan bir babaya sahip olmanın acı tatlı azabı, ancak onun bir zamanlar tanıdığımın bu çarpık, kopuk versiyonu olması. Onun başarısızlığı beni büyüten adamı daha çok özlememe neden oldu.

"Benim bir babam vardı," dedim, boğazımı tıkayan duyguyu yutmak için mücadele ederken bakışlarımı ondan kaçırarak. "Ve o senin olabileceğinden on kat daha iyi bir adamdı."

Khaos dişlerini sıktı, elini kaldırırken dudaklarını büzdü. "Çünkü ben bir erkek değilim," dedi sonunda, son kelimeye ihtiyacı olduğu belliydi. Nehirden bana doğru bir su akıntısı fırladı, beni yuttu ve arenanın dışına çekti.

Su bir kez daha etrafımı sardı ve hak etmeyen bir erkeğe hediye edeceğim boynuzu tutmak için savaşıırken beni oradan oraya savurdu. Bana kendini kanıtlayana kadar, yaptığım fedakârlıkların hiçbirine layık değildi.

Sadece Caldris devam etmemi, savaşmaya devam etmemi sağlayabilirdi.

Sudan çıktım, ani bir nefes alış verişiyle yüzeyi kırdım. Fenrir kıyıda uluyarak ileri doğru koşmaya başladı. Ben boynuzu yere saplayıp nehrin beni aşağı çekmeye çalışan akıntısına karşı kendimi çelikleştirmek için kullanırken ayakları çamurlu kıyıda kaydı.

Fenrir beni deri zırhımın arkasından yakaladı, dişlerini yakaya geçirdi ve beni dışarı çekmek için kullandı. Elimden geldiğince yardım ettim, bir elimi altına soktum ve

Kendimi çamurlu kıyıda itmek için ayaklarımı kullandım, çünkü tekrar kayarak boğulacağımdan korkuyordum.

Ölmek için onca yol varken, kendi nefretimden oluşan bir nehirde boğulmak kulağa korkunç geliyordu.

Kıyının tepe yaptığı yerde çamurun üstüne yığıldım. Vücudumun yarısı çamurun üzerindeydi, diğer yarısı ise Nefret Tarlaları'nın kuru, yanmış kumunun üzerinde yatıyordu. Brann yaklaştı ve bir eliyle karnımda kendi başıma iyileştiremediğim yaraya dokundu. Yaradan sızan kana bakarken yüzünü buruşturdu ve gömleğinin altından bir kumaş şeridi yırttı. Onu belime bastırdı ve kan akışını durdurmaya çalışırken gevşek bedenimi kaldırdı.

Fark etmezdi. Bu durumda bir sonraki duruşmaya devam edemezdin. Hareket edecek enerjiyi bulamazsam alevlerin söndüğü gece hayatta kalamazdım.

Brann düşüncelerimi okumuş gibi, "Sadece bu gece hayatta kalmak zorundasın," dedi. Bunun bir son olacağına dair teslimiyetimi. "Anka kuşu sabah her şeyi doğal haline döndürür."

"O değil," dedi Macha, Brann'ın doğru olduğuna inandığı şeyi yalanlayarak. Bakışlarını bana çevirdiğinde bakışları genişti, anlayışı kaşlarını örüyordu.

Beni kurtarmaya gelecek bir ateş kuşu yoktu.

İçimi çektim, başımı salladım ve ağlama isteğime karşı koydum. Brann ayağa kalktı ve üzgün olduğumda her zaman istediğim gibi bana alan tanıdı. Aynı geçirdiğimiz onca zamandan sonra bile neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Fenrir bana sokuldu, yanıma uzandı ve ben şoktan titrerken bana sıcaklık sundu.

Üşüyordum. Etrafımda ateşlerin döndüğü yanmış topraktan bir düzlükte oturmak için çok soğuktu.

Morrigan tepemde duruyordu, üç parıldayan yüz bana bakıyordu. "Böyle mi olacak? Neredeyse ölmemi mi izleyeceksin? Tekrar ve tekrar ve tekrar?" diye sordum, gözyaşlarımın yakıcılığı geri dönerken kelimeler boğazımda düğümlendi.

Bir can daha almıştım. Kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verme yetkisi olmayan işgüzar Primordial'lar dışında tamamen önlenebilirken başka bir varlığı öldürmüştüm. Kimin kiminle savaştığına.

Badb yanımda diz çökerken Macha, "Yolculuk, gerçeğe giden yolu keşfetmekle ilgilidir," dedi, sesi ciddiye. Hüzünle gülümsedi ve uzanıp elmacık kemiğimdeki bir damla yaş sildi. Kendim hakkında bildiğim her şey kırılıyormuş gibi hissediyordum.

Dünya hakkında bildiğim her şey bir yalandı.

"Bunda ne gibi bir gerçek olabilir?" diye sordum. Yalanlar ve sırlar, ölüm ve yıkım içinde var olan gerçeğin herhangi bir parçası olmak istemiyordum.

Badb eğilip ağzını alnıma değdirdi ve geri çekildiğinde beni şok ederek susturdu. Başparmağıyla bir damla gözyaşımı daha silerken, olması gerekenden daha anaç bir ifadeyle bakışlarımı tuttu. "Senin."

Zaten öğrendiğim her şeyle birlikte, daha ne kadar gerçek olabilirdi ki?

YİRMİ BİR

ESTRELLA

Gece
çöktü.

Uzaktaki yaratıkların uluma sesleri beni Fenrir'in yanına daha sıkı kıvrılmaya zorladı. Brann karşıma oturdu ve karanlıkta bana baktı; bakışlarını göremesem bile ağırlığını hissediyordum.

Gövdemde, önleyemeyeceğim kadar hızlı kan sızan bıçak yarasına odaklandığını hissettim. Kokusu duyularıma nüfuz etti, etrafımızdaki havada asılı kaldı. Tartarus'un yaratıklarının benim kokumu alabildiğini biliyordum. Yaşayan bir varlığın kanının kokusunu alıyorlardı, çoktan ölmüş olanlardan elde edemeyecekleri gerçek türden bir kanın.

Ben baş avdım.

Bir şey hırladı, daha önce olduğundan çok daha yakındı. Fenrir ayağa kalktı ve burnuyla beni dürttü. Dişi kurtlar çok uzakta değillerdi, hırıltıları uzaktan gelenlerle buluşuyordu. Gözlerimi kapanmaya zorladım, içimde acının olmadığı o boşluğa daldım. İzin ver

Fenrir ayağa kalkmama yardım ederken, etrafımı saran zifiri karanlığı içime çektim.

Tartarus'ta gece sadece karanlık değildi. Tüm ışığın tamamen yok olmasıydı. Yolumu gösterecek bir ateş olmadan, Fenrir'in yanına doğru tökezledim ve elime taze bir kan akışı damlarken irkildim.

Gecenin yaratıkları kanıma çekilmişti, kokum uzaklardan onlara ulaşıyordu. Sadece diğerlerine zarar verebilirdim, ama özellikle de burada savunmasız olan Brann'a. Onu terk etmem gerekiyordu ama tekrar veda etmeye dayanamıyordum.

"Estrella," dedi Brann, sesi etrafımdaki boşluktan geliyordu. Karanlığın içinde tökezleyerek beni arıyor ve yolumuzu kaplayan taşlara takılıp düşüyordu.

Hareket etmeye cesaret edemedim, parmakları benimkilere değene kadar kıpırdamadan durdum. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi, ellerimizi birbirine bağladı, böylece onun nabızsızlığını elimde hissedebildim. Benimki o kadar hızlı atıyordu ki, damarlarımda kükreyen kanın sabit gümbürtüsünü zar zor duyabiliyordum.

"Sakin bunu söylemeye cüret etme," diye tersledim, göremediğini bildiğim halde başımı iki yana salladım.

Elimi sıkarak sahip olmadığım gücü bana verdi. "Gitmek zorundasın. Fenrir onlardan daha hızlı koşabilir," dedi ve en büyük kurt başını omzuma doladı, sessiz bir onaylama sunmak için bana sokuldu.

"Lupa'ya binebilirsin," dedim diğer kurdu işaret ederek. Brann benden daha iriydi ama yine de onun ağırlığını taşıyabilecek kadar büyüktü.

Lupa yanıt olarak hırlayarak bu öneri hakkında tam olarak ne düşündüğünü söyledi.

"Bir kurdun sadece bir binicisi olur," dedi Brann üzüntüyle ve parmaklarının yanağıma değdiğini hissettim. Elime dokunduğu için aldığı kanla ıslanmışlardı, kokum her tarafına yayılmıştı. "Ve ben onun değilim."

"Olabilirsin," diye karşı çıktım, bunun faydasız olduğunu bile bile. "Henüz birini seçmedi."

Sözlerin doğru olup olmadığına dair hiçbir fikrim olmasa bile, bunu *hissettiler*.

Fenrir itiraz etmedi.

"Sadece bir ruh olan birini seçemez, Estrella," dedi Brann, kanlı eli yanağımı avuçlarken.

Durakladım, boğazımdaki gözyaşlarının belirgin yanması kelimeleri bulmamı zorlaştırıyordu. Hayat beni bir seçim yapmaya zorluyordu; eşim için en iyi seçim olduğunu bilerek kardeşimden ayrılmak ya da birlikte kalıp Brann'ı korumak için her şeyi riske atmak.

O ya da Caldris.

Çünkü burada ölürsem, eşim de peşimden gelirdi. Bu bir seçim değildi.

"Seni tekrar kaybetmek istemiyorum," dedim ama sesimdeki zayıflık, seçeneksizliğimin ilk işaretiydi. Caldris'i kurtarmak için her şeyi verebilir, herkesi feda edebilirdim.

Brann bile.

"*Acele etmeliyiz*," dedi Fenrir kafamın içine, vücudu gerilmişti. Tetikteydi, ikimizin de yaklaştığını bildiği saldırıya hazırlanıyordu.

"Sizi tüm hayatlarınız boyunca korudum," dedi Brann, sesi onu görebilmeyi dilememe neden olacak kadar yumuşaktı. Onu son bir kez görmeyi. "Bunu son bir kez yapmama izin verin."

Elimi bıraktığında boğazımdan boğuk bir hıçkırık döküldü, parmaklarının yavaşça kayarak elimi çekmesi kalbimi sızlattı. Ruhumda asla bırakamayacağım bir leke, bir iz bıraktı - aşkı ve amacımı kardeşimi korumaya tercih ettiğim gün.

Tar Mesa'da beni bekleyen sadece Caldris değildi. Geri dönmemi ve savaşta onlara yardım etmemi isteyen sadece o değildi.

"Bedenine geri dön. Git kendine mutlu bir köşe bul ve hayatını istediğin gibi huzur içinde yaşa," dedim, geriye doğru birkaç adım atarken kelimeler yumuşaktı.

Brann başını sallayarak, "Hayır," diye karşı çıktı. "Seninle Cradle'da buluşacağım. Eğer bunu yapmaya kararlıysan, o zaman yalnız yapmayacaksın."

"*Burada ölmeyecek,*" dedi Fenrir, keskin ve beni yatıştırmaya yönelik bir hatırlatmaydı. Brann uzaklaştı, diğer yöne doğru ilerlerken ayak sesleri azalıyordu. Adımları önce yavaştı, sanki benden ayrılmakta tereddüt ediyormuş gibi, ama sonunda hızlandılar.

Beni arkasında karanlığın bırakarak kaçtı. O Tartarus'un bir parçasıydı ve Anka kuşu tepeden uçup alevleri toprağa geri verdiğinde bir kez daha yükselecekti.

Lupa arkamdan yaklaştı, burnunu altıma yerleştirdi ve beni Fenrir alçalırken sırtına kaldırmak için kullandı. Kendimi pozisyona getirmek için elimden geleni yaptım, ağırlığımı onunkinin üzerine verdim ve bir elimi boynunun kenarındaki kürke soktum. Ayağa kalkıp boynuna doğru yükselirken onu sıkıca kavradım.

Morrigan'ın kuzgun formuna büründüğünü ve bana doğru gelen yaratıklardan kaçınmak için tepemde süzüldüğünü yakınlardaki kanat çırpma seslerinden anladım.

Fenrir ileriye doğru yürüdü ve bana sıkı durmam gerektiğine dair sessiz bir uyarıda bulundu. Yürüyüşü tırıs, sonra da düpedüz depara dönüştü. Gözlerimi açık tutmak için elimden gelen her şeyi yaparak karanlığa bakarken, Lupa ve Ylfa'nın yanımda koşarken çıkardıkları sesler beni rahatlattı.

Uykuya dalmaktan ve uzuvlarımı saran halsizliğe teslim olmaktan başka bir şey istemiyordum ama yapamadım.

"Anka kuşu sabah Brann'ı geri getirecekse, beni de geri getirmez mi?" Sesimin uykulu tınısı beni bile sarsarak sordum.

"*Sen buranın bir parçası değilsin,*" dedi Fenrir, kelimeler zihnimde hırlayarak. O kadar hızlı koşmasına rağmen sesi nefes nefese kalmış gibi çıkmıyordu.

Brann'ın acı çığlıkları geceyi yırtarcasına yükselirken Fenrir'e daha sıkı sarıldım, yüzümün yan tarafını kürkünün içine soktum. Onları duyduktan sonra asla aynı olamayacaktım, değil

Onu kurtarabilir miydim diye düşündüm. Ona sırtımı dönmek asla hayal edemeyeceğim bir şeydi, onsuz bir hayatı asla hayal edemezdim.

Bir gün çocuklarımla amcası. Hiç istemediğim ama bir türlü kurtulamadığım koruyucum.

Onun ve eşimin benim iyiliğim için tartıştıklarını görebilecek miydim bilmiyordum ve bu birkaç saat önce başa çıkılması gereken bir rahatsızlık gibi görünse de, şimdi bunu her şeyden çok istiyordum.

Kurtlar koşarken attığı çığlıkların sesini kafamın içinde sessiz bir uğultuyla bastırdım, Fenrir'in bu acınası gürültüyü duyabildiğini bile bile. Vücudu sanki kimsenin duyamayacağı bir şarkıya cevap veriyormuş gibi derin bir mırıltıyla gürledi.

Brann'ın çığlıkları sonunda kesildi ve sessizlik birden fazla nedenden ötürü sağır ediciydi.

Canavarların bundan sonra gideceği tek bir yer vardı, kanımın kokusu her zamankinden daha net bir şekilde duyularına kazınmışken avlayacakları bir yemek daha.

Benim için geliyorlardı ve Cwn Annwn'ın onlarla savaşmasına yardım etmek için hiçbir şey yapamayacaktım.

★ ★ ★

Fenrir bir kayanın üzerinden atladı ve ben can havliyle ona tutunurken beni sırtında salladı. Sırtındaki yaratıklar karanlığa karışmıştı ama bize doğru yaklaştıklarını hissedebiliyordum. Fenrir daha hızlı hareket etmek için mücadele ederken nefeslerinin ensemda dolaştığını hissedebiliyordum.

Morrigan tepelerinde uçuyor, gaklamalarıyla uyarılarda bulunuyorlardı. Fenrir sanki içindeki talimatları anlamış gibi bu seslerle uyum içinde hareket etti. Ylfa ve Lupa yanımda koşuyor, biraz daha zaman kazanmak için savaşıyorlardı. Fenrir'in öfkesine göğüs gererek onun yanına gelen yaratıklara karşı bizi savundular ve onları teker teker yere serdiler.

Saatlerce dövüşmüşlerdi, yorgunlukları sonunda onları yakalamıştı. Geceyi atlatırsak gündüz uyumak için değerli zamanımızı kaybedecektik, hepimiz dinlenmek için elimizden gelen her fırsatı değerlendirmeliydik.

"Dikkat et!" Şafak sökerken ateşlerin en sönük ışıkları arkamızda dönerken seslendim.

Fenrir sola doğru sıçradı ve bana uzanan budaklı elden kaçınmak için beni yana savururken tutuşumu gevşetti. Yaratık kıl payı ıskaladı, kurt acı içinde ulurken pençeleri Fenrir'in omurgasını tırmıkladı. Aynı el benim de yan tarafıma çarptı ve kalan tek tutuşum Fenrir'in kürkünün arasından kayana kadar beni daha da yana savurdu.

"*Neamhai!*" diye bağırdı panik içindeki sesi, ben onun yanından yuvarlanıp henüz yeni yeni aydınlanmaya başlayan kırmızı toprağa düşerken. Fenrir kendi ağırlığının altında ezilirken arkamdaki yaratık hırladı ve kayarak durdu.

Toprağın içinde yuvarlandım, ellerimi toprağa sokup kendimi dizlerimin üzerine çökmeye zorlarken acıyla irkildim. Yaratık benim için döndü ama gözlerimi alamadığım şey Fenrir'in sırtından aşağı akan kırmızı kütleydi.

Yavaşça ayağa kalktım, başımın üzerinden uzanıp kılıçlarımı kınlarından çıkarırken sendeleyerek yana doğru yürüdüm. Yaratık arka ayakları üzerinde durdu ve bana doğru koşarken boynunu döndürdü. Neredeyse insani bir hareketi, yemeğini yemeden hemen önce gerginliğini gideriyordu.

Bacaklarımı omuz genişliğinde açmaya zorladım ve geleceğini bildiğim darbeyi beklerken kanatlarımla önden gittim.

Ylfa yaratığa saldırdı, yan tarafına çarptı ve Lupa sırtına atlarken onu rotasından çıkardı. Dişlerini yaratığın boynuna doladı, göğsünden kan akarken dişlerini derinlere batırdı. Mesafemi olabildiğince korudum, iki kişi daha yaklaşıırken onların yaratıkla boğuşmasını izledim.

Anka kuşu hiçbir yerde yoktu, gökyüzü Morrigan dışında uçan her şeyden arınmıştı.

Tepesinde daireler çizerek yaratığı pençelemek ve kısa süreliğine dikkatini dağıtmak için aşağı indi.

Dikkatimi yaklaşmakta olan yaratık dalgasına yönelttim ve kendimi ölümüm olacağı kesin olan şeye hazırlarken yutkundum. Fenrir'in yerde kanlar içinde yattığı, ayağa kalkmaya çalıştığı ve her seferinde ağırlığının altında kaldığı yere doğru baktım.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarak, kendimi onunla yaklaşan yaratıklar arasında konumlandırımdı. Bana dönüp bakarken inledi, gözlerindeki yalvarış neredeyse kararlılığımı eritiyordu. "*Kaç, seni aptal kız.*"

Ama komutun hiçbir gücü yoktu, çünkü o da benim kadar iyi biliyordu ki, onlar üzerime gelmeden önce on adım bile atamazdı.

Yaratıklar, beni ikiye ayıracak korkunç bir deri ve diş, kürk ve pençe dalgası halinde ileri doğru koşarak geldiler. Bana en yakın olanın boncuk gibi kırmızı gözleriyle karşılaştım, kılıçlarımı pozisyon almak için kaldırırken onu da benimle birlikte indirmeye kararlıydım.

Anka kuşu uzaklarda ağlarken derin bir nefes aldım ve havanın ciğerlerime dolmasına izin verdim.

Çok uzak.

Onlar beni yutmadan önce bana asla ulaşamazdı.

Öyle olsa bile, *bu* üstesinden gelebileceğim bir şey değildi. Cwn Annwn ve benim aynı anda savaşabileceğimiz bir şey değildi.

Bu sondu.

Yaratıklar, derilerindeki her bir tüy çizgisini seçebildiğim kadar ilerlediler, sadece bir grup fesleğen yerde süründüğünde yavaşladılar. Tek bir birim olarak hareket ettiler, altısı da önümde durdu. Bana saldıran yaratıklar durmaya çalıştı, ayakları ve pençeleri yerde kayıyordu.

Fesleğenler kuyruklarının üzerinde yükseldi, *başka* bir şeye dönüşürken vücutları yerden ayrıldı. Bir zamanlar tek bir kuyruk olan şey iki bacağa ayrıldı, pullar soldu

ölçekli zırh ve botlar lehine. Ayaklarından başlarına kadar altı kadın figürü ortaya çıktı. Başlarındaki saçlar sanki canlıymış gibi hareket ederek kıvrandı ve fesleğenlerin pulları yere düştü.

Fenrir bir kez daha bu ismi kullanarak, "*Bakma Neamhai,*" dedi. "*Sadece güvende olmak için.*"

Göksel olan.

Yaratıklar teker teker oldukları yerde donup kaldı, yüzlerinde dehşet ifadeleri hapsoldü. Gözlerini çevreleyen bölgeden başlayarak, derileri çatladı ve kürkleri sertleşti.

Yaratıklar taşa dönüşerek ayaklarının altındaki kırmızı toprakla bütünleşti. Bitkiler uzakta oyalanıyor, aksi takdirde tek renkli bir manzaraya parlak bir yeşil patlaması sunuyordu.

Yaratıklar heykellere dönüşmüştü, kıpırdamıyorlardı ve toprağın bir parçasıydılar. Taş olduklarında sayılarının çokluğu nefesimi ama anka kuşu nihayet tepemden uçarken bunun ne anlama geldiğini düşünmek için duramadım.

Çağrısı içimde yankılandı ve karnımdaki yaradan yeniden kan fışkırırken soluk soluğa kaldım. Deri ısındı ama iyileşmedi ama Fenrir bir iniltiyle ayağa kalktı. Bakışlarını yere dikmişti, sırtı iyileşirken bakışları fesleğenlerle buluşmuyordu.

Bakışlarımı sıkıca yere sabitledim, kadınlardan biri dolaştığında irkildim. Botları görüş alanımı doldurdu, pantolonundaki pullar karmaşık ve büyüleyiciydi. Çenemin altına bir parmağını dokundurdu, beni oradan kavradı ve başımı kaldırmam için baskı uyguladı.

Başımı ona doğru çevirdiğinde gözlerimi kapattım ve çaresizlik içinde sıktım. Eğer beni taşa çevirmek istiyorsa beni kurtarmasının ne anlamı vardı?

"Aç gözlerini, Küçük Yılan," dedi, sesi alçak ve melodikti. Bu sesteki bir şey beni çağırdı, beni

Ona itaat etmek istiyordum. İnadına gözlerimi kapalı tutarak burnumu kırıştırdım. "Bizden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

Ona inandım. Sesindeki dürüstlüğe inandım.

"*Estrella...*" Fenrir uyardı, kafamın içindeki sinirli sesi beni caydırmak için hiçbir şey yapmadı.

Kadın iki sert elini yarama bastırdı, dokunuşu yaranın alev alev yanan sıcaklığına kıyasla soğuktu. Onu geri itmeye çalışırken çığlık attım ama o beni bırakmadı. Gözlerim açıldı ve güzel bir kadının yüzünde bir yılanın gözlerini buldum. Bir Gorgon olduğunu fark ettim, bakışlarım başının etrafında sürünen yılanların üzerinde geziniyordu. Bana doğru uzandılar, sanki beni kokluyormuş gibi yüzüme yakın durdular. Diğerlerinden bir bez parçası aldı ve kanamamı durdurmak için belime sıkıca sararak bandaj haline getirdi.

"Evine hoş geldin Estrella Barlowe," dedi kadın ve Fenrir'in iç çekerek rahatladığını sırtımda hissettim. Lupa ve Ylfa yanıma sokuldular ve ben Gorgon kadının gözlerine bakarken bakışlarını benden kaçırdılar.

Ama taşa dönüşmedim.

Fenrir'e döndüm, zihnim sorularla dans ediyordu. Benim de diğerleri gibi taşa dönüşeceğimden şüphelenmişti, peki ben neden dönüşmemiştim?

"*Asla çok tedbirli olamazsın, Neamhai.*"

YİRMİ İKİ

CALDRIS

Estrella'nın odasının dışındaki terk edilmiş koridora adım attım. Nila odada oyalanıyor, sanki Estrella her an dönüp onun hizmetine ihtiyaç duyacakmış gibi etrafla ilgileniyordu.

Masa kır çiçekleriyle kaplıydı, Lliadhe'nin yavaş bir alayı Mab'ın tam karşısında sessizce odaya girip çıkıyordu. Estrella'nın saraydan ayrılmasından sonra sarayın bu kısmına uğramadığını, uğramak için de bir nedeni olmadığını tahmin ediyordum ama eğer uğrarsa, eşimi destekleyen bu sessiz isyanı görünce çok öfkelenirdi.

"Neler oluyor?" Boğazımı temizleyerek sordum. Nila ve Estrella'nın taht odasındaki dansına çektiği iri gözlü *acalica*, sergiyi dikkatle düzenlemek için çalıştıkları yerden başlarını kaldırıp baktılar. *Acalica*'nın parmakları uzundu.

ve cılızdı, bakışlarını bana çevirdiğinde dişleri jilet gibi keskindi.

"Sevdiği bir çiçek var mı?" Nila masanın üzerinde kalanlara göz gezdirerek sordu. Enerjisi gergindi, sanki Estrella'nın dönmesi günler almayacakmış gibi onları düzeltmeye çalışırken hareketleri çılgıncaydı.

Yolculuğumuz sırasında geçtiğimiz çiçeklerin anılarını inceleyerek zihnimde olasılıkları gözden geçirdim. Kış yaklaşırken çok az seçenek vardı, gerçek çiçeklerin çoğu çoktan ölmüştü. Ama bir anı vardı, Direniş'te kaldığımız süre boyunca bir kitapta parmaklarını üzerinde gezdirdiği ve incelemek için durakladığı bir çizim.

Daha önce hiç görmediğini hayal ettim, Nothrek'i beslemek için mahsul yetiştirmek üzere tasarlanmış bir köyde ağaçlar pek tercih edilmezdi.

"Gece Çiçekleri," dedim, yazın zirvesinde Loreth ağaçlarında tomurcuklanan çiçeklere atıfta bulunarak. Bu çiçekler sadece Yaz Sarayı'nın ilkbahar ve Sonbahar'a dokunduğu sınırlarda bulunur ve yapışkan, ılık geceleri tercih ederdi. Dolunayın ışığı altında tomurcuklarından çıkan çiçeklerin yaprakları gece yarısı gökyüzünün en koyu mor rengini alırdı.

Nila *acalica*'ya döndü ve başını sallayarak onu cesaretlendirdi. "Diğerlerine de söyle. Çiçekleri bulmakta özgür olanlara mesajı iletebilirler."

Lliadhe perisi Nila ve beni yalnız bırakarak yatak odasından kaçtı. Gözleri hüznüydü, yüz hatları eşim için duyduğu endişenin her zerresini yansıtıyordu. "Geri dönecektir," dedim sesimi güçlü tutmaya çalışarak. Eşim insanları toplardı, iyiliği hak eden ve onları boyun eğmeye zorlayanlar tarafından bundan mahrum bırakılanların ruhlarını toplardı.

Lliadhe'ler Estrella'da kendilerinden bir şeyler gördüler. Onlar, dünyanın bir kadın yapmaya kararlı olduğunu gördüler.

Küçüktü, cezalarının ağırlığını taşımak anlamına gelse bile zalimlere karşı duruyordu.

"Geri döneceğini nereden biliyorsun? Bundan sağ çıkacağını nereden biliyorsun?" Nila sordu, sesi ancak fısıltı halindeydi. Kapıya baktı ve Nila'nın umutlarını canlı tutma görevini üstlendiğini fark ettim. Diğerleri için güçlü kalmaya zorlanmıştı ama şu anda savunmasız olabileceğini biliyordu.

Llaidhe'nin kurtarıcıları olarak gördüklerinden daha fazlasını özlediğini biliyordu. Sevdiğim kadını özledim.

"Çünkü hiçbir şeyin onu bizi acı çekmeye terk etmeye zorlamasına asla izin vermezdi. Yardımına ihtiyacı olan insanlar olduğunu bilerek bu dünyayı asla terk etmezdi," dedim Nila'ya doğru bir adım atarak. Ona dokunmadım ve o da aramızdaki boşluğu geçmeye cesaret edemedi.

"*Seni* burada onsuz asla bırakmazdı," dedi Nila, yüzünde küçük bir gülümseme belirerek.

"Beni asla terk etmez. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapar," diye kabul ettim ve bu sözlerin verdiği güvenin içimde derinlere işlemesine izin verdim. Estrella mesafeliydi, aramızdaki bağ gerilmişti ve beni duygularının sınırlarında bırakıyordu. Duygularını anlayamıyordum ama yine de kendimi ona, gerçek kimliğimi öğrendikten sonraki anlarda hissettiğimden daha yakın hissediyordum.

Sonra eşimin beni affedip affetmeyeceğini, kabul edip etmeyeceğini, beni *seçip seçmeyeceğini* merak etmek zorunda kaldım. Şimdi ise hayatının geri kalanında her gün beni seçeceğini, yanıma dönmek için ne gerekiyorsa yapacağını bilmenin huzurunu yaşıyordum.

Bu aşktı. Artık onun bile inkâr edemediği, aramızdaki yadsınamaz bağıdı.

En başta benim affetmesine neden olan şey buydu.

"Onun geri dönmesine ihtiyaçları var. Onlara umut verdi," dedi Nila, sanki her an başka bir Llaidhe'nin ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi boş kapıya doğru bakarak. Ellerini yüzünde ovuşturarak yüzündeki tüm izleri sildi.

duyguları ve hepsini devam ettirmek için takmış olması gereken maskeyi takıyor.

"Bunlar adak," dedim, masanın üzerindeki çiçekleri incelerken sesim kısıldı.

"Fazla bir şeyleri yok," dedi Nila, insanların bir zamanlar taptıkları Tanrıların tapınaklarına bıraktıkları altının eksikliğini açıklarken.

Estrella zaten altın veya madeni para istemezdi.

Bu şeyler onun için acıdan başka bir şey ifade etmiyordu.

"Ama ellerinden geleni yapıyorlar," dedim ve farklı bir hayatta aynı şeyi yapmış olabilecek genç Estrella'yı düşünerek gülümsedim.

"İnsanların kendi Tanrıları var," dedi Nila, artık Eski Fae Tanrıları yerine Baba ve Anne'yi seçtiklerini bildikleri halde, kendilerine ebedi huzur getireceğine inandıkları varlıklara adaklar adıyorlardı. "Şimdi de Lliadhe'nin kendi Tanrıları var."

"O dönmeden önce ölecekler," dedim çiçeklere bakarak.

"Ve her gün daha fazlasını getirecekler. Belki bunu hissedebilir, inancımızı hissedebilir. İnsanlar *inandığında* Fae Tanrılarının daha güçlü olduğu söylenir. Belki o da öyle olur," dedi Nila, bunun doğru olabileceğine dair herhangi bir işaret için yüzümü inceleyerek.

O kadar uzun zaman önceydi ki, nefret ettiğim bir Kraliçe'nin hizmetkârı olarak yaşamaya ne zaman başladığımı bile bilmiyordum. Bir zamanlar ona kendi yöntemlerimle karşı çıkacak kadar güçlüydüm ama Estrella'ya kadar bizi ondan gerçekten kurtarabileceğimi hissetmemiştim.

Nila'nın inancına katılarak, "Belki de öyle olur," dedim. Estrella'ya yardım etmese bile, geride bırakmak zorunda kaldığı kişilere yardım etmiş olacaktı.

Bu, döndüğünde emrindeki orduya yardımcı olacaktı.

"Ya Mab onları görürse? Bunun senin için doğuracağı sonuçlardan korkmuyor musun?" Ben sordum. Nila'nın Estrella'ya ve odalara bakmakla görevlendirildiği düşünülüğünde

Tar Mesa'da geçirdiği süre boyunca, zamanı geldiğinde Mab'ın savaş yolundaki ilk şüpheli o olacaktı.

Nila, Estrella'nın yanında tanık olduğum umutlu kadına kıyasla çok yenilmiş hissettiren bir omuz silkmeye, "O zaman bırak görsün," dedi. "Ama artık kalenin bu kısmına gelmek için bir nedeni yok."

"Peki ya casusları?" Açık kapıya dönüp bakarak sordum. Bu mekâna gelip giden diğerleri bunu aceleyle yapmıştı ama Nila, konum böyleyken bunu saklamasının bir anlamı olmadığını bilecek kadar iradeli biriydi.

"Artık kimse yaptıklarımızı rapor edecek kadar uzun süre onun önünde durmak istemiyor. Onun gazabından saklanmakla çok meşguller ve itiraf etmeliyim ki bu bize kale içinde hareket etme özgürlüğü getirdi. Mab'ın gerçek gücü her zaman geniş erişim alanı ve her yerde sahip olduğu gözler olmuştur. Bu açık sadakat olmadan, en azından kendini biraz zayıflattı," dedi Nila, odanın içindekilerle uğraşmaya geri dönerek. Belli ki Estrella'döneceği zaman için mekânı mükemmel tutmaya çalışıyordu ama doğal olmayan bir şekilde endişeli bir enerjiyle doluydu.

Durdu, iç geçirdi ve sonunda bana bakarken kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Gülümsemesi tereddütlüydü. "Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?" Nila yüzümü inceleyerek sordu.

"Tar Mesa'dan ayrılmam gerekiyor," dedim ve gözlerinin açılmasını izledim. Estrella döndüğünde burada olmamak ikimiz için de düşünülemezdi ama o yokken yanında olabilmek için bunu yapmam gerekiyordu. "Tartarus'a gizlice girmenin bir yolunu biliyorum ama bir süreliğine ruh yürüyüşü yapmam gerekecek. Yanımda bir cadı olmadan bu ritüel riskli ve Imelda'yı koydaki o günden beri görmedim." Sözlerimi söylerken endişeliydim ve Nila'nın kısılmış kaşları onun da görmediğini anlamam için yeterliydi.

"Vahşi Av burada," dedi Nila ve şok içinde kolumu kavramak için uzandı. Hemen geri sıçradı ve kapıya yöneldi. "Daha fazla insan eşi getirmişler

Aşağıdaki zindanlar. Acele ederseniz onları gitmeden yakalayabilirsiniz."

Holt'un gece ruhumu bedenimden ayıracak şarkıyı çalması için Kraliçe'sine itaatsizlik etmesi gerekecekti ama bunu yapabiliirdi.

Döndüm ve Estrella'nın yatak odasını hiç düşünmeden arkamda bıraktım. Tar Mesa'nın koridorlarında gezinirken hızımı kontrollü ama hızlı tuttum. Mab'ın takipçilerinden herhangi biriyle göz teması kurmaktan dikkatle kaçınarak gölgelerin arasından geçip gölge âlemine adım attığımda hiçbiri bana müdahale .

Büyüm beni gitmem gereken yere götürdü, Estrella'nın odası ve oraya yerleştirilen koşuşlarla kendim arasına yeterince mesafe koyar koymaz gibi karanlık beni çevreledi. Eve dönmek gibiydi, ocağın başında serin bir kış gecesinin beni sıcaklığıyla sarması gibiydi. Gölgeler tenimin üzerinde sürükleniyor, zırhımın kenarlarını şefkatle gıdıklıyordu.

İnsan zindanlarında ortaya çıktım ve Vahşi Av'la birlikte en yeni grup arkadaşları bir hücreye götürürken Holt'a baktım. Gölgeler âleminden çıkıp bir ayağımı diğerinin önüne atarak önünde durduğumda gözleri fal taşı gibi açıldı. "Caldris," dedi, sesi alçalarak.

Omzumun üzerinden baktı, arkamdaki boşluğu eşim ya da görmeyi çok istediği cadı için inceliyordu. Yüzyıllar önce aralarında geçenler yüzünden ondan açıkça nefret ederken bunu yüksek sesle itiraf edemezdi.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim, omzunun üzerinden bakınca Aramis'in Holt'un arkasında durduğunu gördüm. Arkalarında, Vahşi Av'ın diğer üyeleri, düzinelerce insan arkadaşın bulunduğu hücrelerin kapılarını kapatırken yüzlerini buruşturdular. Mab benim kaybolduğumu fark ettiğinde onları burada nasıl bir kaderin beklediğini düşünmeden edemedim. Ne zaman değil

Estrella'nın ve hepimizin hayatı onu Tartarus'ta bulmama bağılıydı.

"Ne istersen," dedi Holt öne doğru bir adım atarak. Elini kaldırdı, benimkini onunkine koymama izin verdi ve şefkatin erkek versiyonu olarak elini sıkıca kavradı.

"Neye ihtiyacınız var?" Aramis, Vahşi Av'ın geri kalanı arkasında olduğu halde bir adım öne çıkarak sordu.

"Estrella Tartarus'ta," diye açıkladım ve Holt'un irkilmesini izledim. İkimiz de onu orada bekleyen dehşeti, Medusa'yı bulma çabaları sırasında katlanmak zorunda kalacağı işkenceleri biliyorduk.

"Caldris," dedi, elini elimden çekerken başını sallayarak. Onu daha sıkı kavradım ve zırhımın göğüs zırhı dövmele tenine değecek kadar yakınımaya çektim.

"Yaralıydı Holt," dedim, gözlerinin içine bakarak ve bunu inkâr etmesi için ona meydan okuyarak. Yüzyıllardır süren dostluğumuz, ona en çok ihtiyaç duyduğum anda bana sırtını dönmesini gerektirmiyordu. "O ölürse bana ne olacağını sana açıklamama gerek yok."

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye homurdandı Holt ama yine de başını salladı. "Orada bir kapı var."

"Biliyorum," dedim, feribotçuyla buluşmam gereken yerden zaten . "Ama fiziksel formumla oraya giremem."

Holt alay etti. "Bu gece Av'a katılman için seni çağırmamı istiyorsun," dedi ve boğazından inanmayan bir kahkaha yükseldi. Holt'un Vahşi Av'a katılmaya çağırdığı ruhlardan bazıları zaten ölmüş ya da ölmek üzere olanlardan gelirken, diğerleri de mışıl mışıl uyuyan, huzur içinde dinlenmek yerine çağrıya uyup katılan insanlardı.

"Tek yol bu," dedim, planımı inkâr etme zahmetine girmeden.

"Bu tehlikeli. Bir gölgeden biraz daha fazlası olacaksınız ve bu da sizi Tartarus'un iddialarına açık hale getirecek. Eğer

Çok uzun süre kalırsan asla kaçamazsın," dedi Holt, dilindeki uyarı dikkate almam gereken bir şeymiş gibi geliyordu. Umarım Estrella'ya arayışında yardımcı olmak ve onu sağ salim evine ulaştırmak için yeterli zamanım olur, çünkü onu bırakabileceğimi sanmıyordum.

"Cesedimi saklayacak bir yere ihtiyacımız olacak. Aksi takdirde Mab'ın yordakçıları benden sonsuza dek kurtulmak için ben uyurken beni ezip geçerler," dedim zindanın etrafına bakarak. Zindanı tekrar terk etmek çok riskliydi, Mab'ın bir şeylerin peşinde olduğumu fark etme ihtimali zayıftı ama mümkündü.

Beni sorguya çekerse, ona gerçeği söylemek zorunda kalacaktım. Yalan söyleyemezdim.

"Şuradan," dedi Tara, kendilerini izleyen Vahşi Av'ın geri kalanından ayrılıp zindanın yan tarafına doğru koşarak. Köşeyi dönerek insanların görüş alanından çıktı, Holt ve ben de arkasından onu takip ettik. Bir parmağını dudaklarına götürerek, taşın üzerinde el yordamıyla ilerlerken sessiz olmamız için bizi uyardı. Duvardaki taşlara dokunuyor, sadece kendisinin hissedebileceği bir şey ararken taşların üzerinde geziniyordu. Sonunda parmaklarını taşlardan birine daha sıkı bastırdı ve panel sanki sihirle yana kayarken geri adım attı.

İçerideki küçük oda kemiklerle doluydu. Bir zamanlar bu yerde tek başlarına bırakılmış olan ölümler çoktan unutulmuştu.

"Burası neresi?" Küçük odaya adımımı attığımda sordum.

"Burası babanın, Mab'ın bilmesini istemediği mahkûmları için tercih ettiği bir hücreydi," dedi ve odayı dolduran iskeletleri işaret etti. "Onlarla bizzat ilgilenirdi. Bu odanın varlığından bizden başka kimsenin haberi yok."

Elimi içerideki taşlarda, duvarlarda sallanan işkence aletlerinde gezdirdim. "Bunu nereden biliyorsun o zaman?" Ellerini önünde sıkarken onu izleyerek sordum.

"Bir zamanlar bu odayı annenle gizli buluşmalar yapmak için kullanırdı," dedi ve gözlerimin anlayışla parladığını izledi. Annemle babam benim doğumuma neden olan o yasak geceden daha fazlasını paylaşmışlardı.

Annem onu görmek için Tar Mesa'ya gitmişti.

Ama benim katılmama asla izin vermediler, çünkü Mab'a hizmet etme lanetim onların sırrını korumamı imkânsız hale getirmişti.

İçimdeki her şey soğudu ve acı içimde parıldarken elim taştan düştü. Isı yayıyordu, kendi aklı olan, yanan, kıvranan bir şeydi.

"Onu buraya nehir girişinden getirdim. Mab'ın ikisiyle de bir bağım olduğuna inanması için hiçbir neden yoktu," dedi ve ben yere çöküp kemiklerden arındırılmış bir yer bulduğumda düşüncesini tamamladı.

Taşa sırt üstü uzandım, tavana baktım ve bu hücrede neler olduğunu düşünmeyi reddettim.

Bizim kaderimiz aileminkiyle aynı olmayacaktı.

"Onu kaybettikten sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı," dedi Tara ve devam etti. "Ölümümden önce Kış Mahkemesi'nde ona hizmet ettim ve o her zaman hayat doluydu. Çok canlıydı ama şimdi o bile deliliğin sınırlarında dans ediyor. Eğer tahtta hak ettiğin yeri alacak olursan, inanıyorum ki ona katılmak için kendi isteğiyle Boşluğa geçecektir."

Beni bir kez daha terk etti, ama bunun için ona kızacak enerjiyi bile toplayamadım.

Estrella'sız bir hayat yaşamaya değmezdi.

Ellerimi başımın arkasına koydum, gözlerimin kapanmasına izin verirken rahatlamaya çalıştım. Holt anlama ihtiyacımın geçtiğini, ailemle aramızdaki geçmişin artık önemli olmadığını fark etmiş gibiydi.

Benimle zaman geçirmek yerine birbirlerini seçmişlerdi ve bunun için onları suçlayamazdım.

Onu kurtarmak için ikisini de feda edecekken olmaz. Holt konuştu ve Tara'yı sesiyle susturdu.

"Uyu, Ölülerin Tanrısı. Uyandığında, ata bineceğiz."

YİRMİ ÜÇ

ESTRELLA

Gorgon kadın bana baktı, yüzümü incelerken ciğerleri kabarıyordu. Ellerim kılıcımın kabzasını sıkıca kavradı, parmaklarım metale işlenmiş yılanların pullarında gezindi.

Önümde duran kadın nefes kesici bir güzellikteydi. Gözleri, saçlarının arasında dans eden yılanların parlak, canlı yeşiliydi; kahverengi lekeler gözbebeklerindeki pulların desenini oluşturuyordu. Saçları dalgalı ve koyu kahverengiydi, neredeyse mavimsi bir alt tona sahipti. Kahverengi bir teni vardı, dudakları koyu gül rengindeydi. Yüksek elmacık kemikleri ve belirgin kaşlarıyla yüz yapısı keskindi.

Zamansız bir şekilde büyük ve korkunç bir güzellikti, erkeklerin uğruna savaşlar açtığı türden bir nefes kesiciydi.

En koyu yeşilden bir zırh giymişti, omuzları çıplaktı ve zırhın kıvrım yaparak boğazını ortasından sardığı, sonra da yaka kısmına doğru indiği görülüyordu. Onun her bir

Kolları bir yılanı sarılmıştı, dişleri etine gömülmüştü. Yılanların dişlerinin etrafındaki deri griydi, sanki ısırıkları onu her an taşa çevirmekle tehdit ediyordu.

Karmaşık bir metal bant alnının üzerinde kıvrılıyor, altın rengi ateş ışığında parlıyordu. Başının etrafında bir bant gibi devam ediyor, bana bakan yılanların pullarındaki altın tonlarını tamamlıyordu. Gözleri aynı altın rengiyle parlıyor, merakla beni incelerken başlarını yana eğiyorlardı.

Hayatımızı kurtarmışlardı. Bunu inkar etmek mümkün değildi.

Yutkundum, karşılığında ne bekleyebileceklerine dair korkumu bastırmaya çalıştım. Bu yerde kimse kalbinin iyiliğinden dolayı bir şey yapmıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, sesim çok kısık çıkıyordu. Gorgon kadın başını saçındaki yılanları anımsatan bir şekilde yana eğdi, neredeyse kıkırdayacaktım, diğerleri onun bakışlarıyla karşılaşma riskini göze alamadıkları için tek başıma duruyordum.

Nothrek'te hiç Gorgon kalmamıştı ama bu, yüzyıllar önce Fae'lerle olan savaşımız sırasında geride bıraktıkları heykellerin kalıntılarını görmediğim anlamına gelmiyordu. İnsanlar durdukları yerde taşa dönüşmüş, kendilerini savunamaz hale gelmişlerdi.

Morrigan'a baktım, Gorgon kadınlarına sırtlarını dönmüşlerdi, kendi rahatlığım doruğa çıkmıştı. Şaşkınlığım yok değildi ama babamın soyu göz önüne alındığında, belki de bu tür büyüler benim için bir tehdit değildi.

Bu yüzden mi taşa dönüşmemiştim?

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Küçük Sserpent," dedi ve bana doğru tek bir adım attı. İçgüdüsel olarak ayaklarımı omuz genişliğinde açarak kendimi destekledim. Kılıçlarım otomatik olarak yanlarımda yükseldi, dirseklerim bir saldırıya hazırlanmak için büküldü. "Baban duruşmalara karışmayacağına yemin etmiş olabilir ama ben böyle bir söz vermedim."

"Yardımanız karşılığında ne istiyorsunuz?" Onu incelerken dudaklarımı büzerek sordum. Her kim olsun, hayatlarımızı bağışlayarak ne elde etmeyi düşünüyorsa düşünsün, Fenrir onun bana zarar vermeyeceğini biliyor gibiydi.

Taşa dönüşeceğini düşünse bile, canavar bir tehdit görürse beni kurtarmak için müdahale ederdi.

"Canavar," diye alay etti Fenrir kafamın içinde. *"Bana hakaret etme Neamhai. Ben senden daha fazla canavar değilim."*

"Fenrir," dedi Gorgon kadın ama sesindeki şefkat beni hazırlıksız yakaladı. Kurdum gözlerini yere dikmiş, anka kuşu sayesinde yaraları iyileştiği için ayağa kalkmıştı. Gorgon kadınlarına yaklaştı, ayaklarının dibinde durdu ve ellerini kürkünün üzerinde gezdirmelerine izin verdi.

"Tanıdığımı biliyorsun," dedim kılıçlarımı yanlarıma indirerek.

"Aile," dedi Fenrir, başını bakışlarını benden ayırmayan kadının pullu pantolonuna sürterken sözleri sıcaklık doluydu. Ylfa ve Lupa arkasındaki diğer Gorgonlara yaklaşıp sırt üstü dönerek yılanların karınlarını gıdıklamasına izin verirken, kadın dalgın dalgın onu okşadı ve elini tatlı tatlı yalamasına izin verdi.

Aile, diye düşündüm, onun sözünü yankılayarak. Duyduğunu biliyordum.

Bu düşünceye inanmadı, ne olduğunu anladığını biliyordu.

Ailemle ilgili pek bir şeyim yoktu. Kış Sarayı'nda saklanan bir annem ve Yaratılışın Beşiği'nde onunla buluşacağıma dair ince bir söz vererek Tartarus'ta acı çekmeye terk ettiğim erkek kardeşim. Sözünü tutacağına güvenilebilir miydi? Onca yalandan sonra?

"Fenrir ve ben çok uzun zamandır bir aileyiz," dedi kadın, hâlâ elimde sıkıca tuttuğum kılıçlara kaşlarını çatarak.

"Benzerliği göremiyorum," dedim, ses tonumdaki alaycı ifade beni bile şaşırtmıştı. Zaten benim bir parçamış gibi hissettiren bir kurt üzerinde başka birinin hak iddia edebileceğini düşünmek aptalcaydı, aptalcaydı.

Birbirimizin kafasının içinde var olmak için onlarca, yüzyıllarca zamanımız olsaydı nasıl olurdu?

Gorgon kadın gülümsedi, düz, mükemmel beyaz dişleri ortaya çıktı. Sadece ağzının kenarlarından görünen dişleri bana onun insan olmadığını hatırlatmaya yetti. Gülümsemesi gözlerine kadar uzanıyordu; yüz hatlarını saran gerçek neşe, devam edebileceğim herhangi bir karşılık vermeyi ortadan kaldırıyordu. Bana doğru bir adım attı, elini sanki beni yatıştıracakmış gibi temkinli bir şekilde uzattı.

"Fenrir bir zamanlar kocama bağlıydı," dedi ve içimdeki her şeyin kırıldıktan durmasını sağladı. Fenrir sessizdi. Zihnimdeki bulanıklığın içinden bana ulaşan tek şey hızla yanan ateşin sesi ve saçlarındaki yılanların sürünmesiydi.

Hiçbir anlamı yoktu. Caldri's'in babası, annesi olmayan bir kadınla evliydi.

Kadın usulca gülümsedi ve gözleri yumuşarken dişlerinin parıltısını gösterdi.

"Kimsin sen?" Kendimi inanılmaz derecede yalnız hissederek sordum. Morrigan bana doğru bir adım daha atarken müdahale etmek için hiçbir harekette bulunmadı ve Cwn Annwn diğer Gorgonlarla bir araya gelirken onlarla kaldı.

"Bu sorunun cevabını zaten biliyorsun, Küçük Ssserpent," dedi, sesi yumuşaktı, bana o kadar yakın durdu ki ona dokunmak için uzanabildim. Kılıcımı kaldırdım ve ucunu uyarı amacıyla boğazına dayadım. Sırıttı, bana bakmak için yer değiştirirken yılanlarının alçak tıslaması yankılandı. "Tıpkı senin neden taşa dönüşmediğini bildiğin gibi."

"Fenrir olabileceğime inanıyordu," dedim yanımdaki kurda bakarak. Sözlerindeki imaları düşünmek istemiyordum, yüzüme bakan gerçekte yüzleşmek istemiyordum.

Fenrir ile olan bağlantısı. Yılanlara olan yakınlığı.

Hayır.

"Sizinki gibi karışık soylarda asla emin olamazsınız, ama onun olduğu kadar benim de soyumsunuz. Belki de şimdi sana bakınca daha fazla," dedi.

Gorgon elini kılıcın etrafına doladı, taş şingirtısı kılıca değdi. Kılıcı itti, ben meydan okurcasına diğer elimi ona doğru iterken teni lekesizdi. Kılıç kolunun derisine değdi ve sanki bir kayaya çarpmışım gibi acı elimden bileğime doğru yayılırken sekti.

"Söyle," dedi, ona vurmaya ve mesafe koymaya çalıştığım her darbemi engelleyerek. "Adımı söyle, Esstrella."

Kılıcımı ayaklarının dibindeki toprağa fırlatarak irkildim. Diğer elimle uzanıp saçından bir yılanı yakalamaya çalıştığımda kılıcımdan ürküp kaçmadı bile. Yılan beni ısırıldı ve dişlerini başparmağımla işaret parmağımın arasındaki etli kısma geçirdi.

Geriye doğru sarsılarak iki deliğe ve onlardan fışkıran kana baktım.

Bakışlarımı bana bakan kadına çevirdiğimde, yüzünde bir sabır maskesi vardı ve görevimin ne kadar imkânsız olduğunu fark ettim.

Diğerlerinin neden başarısız olduğunu anladım.

"*Medusa*," dedim, kelime yarım bir tıslamayla çıkmıştı. Yılanının zehri damarlarımdan süzüldükten sonraki anlarda kendimi hiç bu kadar yılan gibi hissetmemiştim. İçimde bir yol açmış, içimdeki her şeyi soğuk ve sert hale getirmişti.

İçimi taş gibi hissettiren bir şeye dönüştürdü.

"Benden bir şey istiyorsan tek yapman gereken *kıçını* kaldırmak," dedi ve uzanıp yanağımlı avucunun içine aldı. Bıçaklarımın vücudundan sekmesine rağmen dokunuşu bir şekilde yumuşaktı, içimdeki yanmayla savaşırken başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde geziniyordu. "Doğuştan gelen hakkını talep et, Esstrella."

Acıyı bir kenara ittim ve benekli yeşil gözlerine odaklanmaya çalışırken göz kırpmaya başladım. "Tacından bir yılan ihtiyacım var. Bunu bana isteyerek verecek misin?" Mab'ın anlamadığı şeyi anlayarak sordum.

Hiç kimse bu kadından zorla bir şey alamayacaktı. Bir daha asla kendisinden bir şey çalınmasına izin vermeyecekti, en başta bu forma lanetlendiğinde nasıl haksızlığa uğradığından sonra değil.

Medusa efsanesi sayısız kitaptan, Mistfell köyünün yakmayı düşündüğü sayısız hikâyeden aktarılmıştı. Onlardan bahsedildiğini görmüştüm, ancak Direniş'le birlikte mağaralarda geçirdiğim süre boyunca yaşadığı dehşetin tüm gerçeğini öğrenmiştim.

Medusa serbest eliyle uzandı ve saçındaki yılanlardan birinin elinin ve bileğinin etrafına dolanmasına izin verdi. Elini benimkine doğru indirdi ve yılan onun kolundan benimkine geçerken parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

Bileğime doğru ilerledi, ön kolumu kaplayan zırhın üzerinden sürünerek geçti ve dirseğimdeki pulların arasındaki küçük yarıktan içeri girdi. Medusa beni demir pençesiyle sabit tutarken, yılan zırhın altından kıvrılarak çıplak tenimin üzerinde ilerledi ve dirseğimin iç kısmını gıdıkladı. Yılan küçüktü, bileğimden daha inceydi ve vücudunu çevirip yerleşirken en koyu mor renkteydi. Kuyruğu omzuma dolandı ve kolumun etrafında iki kez kıvrılırken göğsüme yerleşti. Başı dirseğimin hemen altında duruyordu, o ürkütücü altın gözler zırhımdaki yarıktan bana bakıyordu. Çenesini çözdü, ağzını ön kolumun etrafına yaydı ve dişlerini bir kez daha derime gömdü.

Ateş içimi yaktı ama ayrılmak için hiçbir hamle yapmadı. Uzun mesafe için yerleşerek, zehrini etime pompalarken bana baktı.

Dişlerinin etrafındaki deri çatladı, tıpkı önümdeki Gorgon kadın gibi taşa dönüşürken grileşti.

Yayılmadı ve beni damarlarımdaki ateşin ne yapacağını merak etmeye bıraktı.

Medusa parmağını yılanın başının üzerinde gezdirdi ve yaratığın gözlerinin mutlulukla kapanmasını izledi. Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi, konuşurken o çilli yeşil gözleri benimkilere dikilmişti. "Sana her şeyimi verirdim kızım."

YİRMİ DÖRT

CALDRIS

Av'ın müziği beni uykunun derinliklerinden çağırarak içimde sarsıldı. Uyandım, gözlerimi açtım ve oturmak için hareket ettim. Vücudum normalden daha hafifti, Holt'un bakışlarıyla karşılaştığımda formum kolaylıkla hareket ediyordu. Şarkıyı çalmayı bıraktı, Tar Mesa'daki diğerlerini bu gece bize katılmaları için çağırma riskini almak istemiyordu, özellikle de yerimi ifşa etme riski varken.

Ayağa kalktım ve huzur içinde uyuyan bedenime baktım. Odada özgürce hareket eden sadece ruhumdu, fiziksel formumun ağırlığı bir pelerin gibi üzerimden atılmıştı.

Hiç vakit kaybetmeden gizli odadan çıktık ve Holt ile Vahşi Av'ın diğer üyelerini Mab'ın sarayının koridorlarında takip ettim. Saraydakilerin çoğu uyumuş ya da en azından gece için yataklarına çekilmişti, biz merdivenlerden çıkarken sadece nöbetçiler oyalanıyordu.

zindandan adımlarımı attım ve ana salona çıktım. Ayaklarım altımdaki zemine hiç değmedi, Vahşi Av'ın üyeleri etrafımı sararken ve biraz fazla yakından bakıp gölgemi görebilecekler için beni gözden gizlerken yüzeyde süzıldüm.

Bedenlerini terk eden ruhları ya da geride kalan ölülerin hayalet formlarını görebilenler her Fae değildi, sadece ölüm büyülerine yakınlık duyanlardı, ama Gölge Divanı bu Fae'lerden diğer yerlerden daha fazlasına sahipti.

Eğer Tanrı değillerse büyüleri çok azdı. Kanları, bizleri ilk doğuran İlkellerden uzaklaştıkça seyreldi.

Holt, Tar Mesa'nın kutsal salonlarından çıkarken bir kez bile durmadı ve taht odasından gelen çığlıkları duymazdan geldi. Yanımdaki Avcı Kadın acının keskin ve tiz sesi karşısında irkildi, yüzü bize ne olduğu hakkında tam olarak ne düşündüğünü ifade ediyordu.

Zorba bir Kraliçe'nin kölesi olarak hepimiz çok yakında ölecektik. Yaşama ya da uyuma hiç saygısı yoktu, her şey bittiğinde küllerden başka bir şeye hükmetmese bile umurunda değildi.

Vahşi Av'ın iskelet halindeki atları bizi kale kapılarında bekliyordu ve ben Azra'yı hemen özledim. Mab şimdilik ayrılışımdan habersiz olsa bile ona binmek imkânsızdı. Kalbimin etrafındaki yılan onu içimde değişen bir şey konusunda uyaramazdı, fiziksel formum sadece uyurken değil. Benden başka hiç kimse atıma binmemişti ve Holt'un atının yanına gidip yarattığı benimle dikkatli gözler arasına koyduğumda bu sadece beni izleyen muhafızları uyaracaktı. Holt atına bindi, binicisi olmayan biri yanında yerini alırken tek kelime etmedi.

Vahşi Av'a her an katılabilecek, Folkvangr Çayırları'nın huzuru yerine av hayatını seçecek bir sonraki üye için .

Tar Mesa'dan uzaklaştık, kumlu tepelerden birinin üzerinden geçene kadar atın yürüyüşüne ayak uydurabileceğim kadar yavaş ilerledik. Muhafızlar artık bizi göremeyince kendimi eyerin üzerine attım.

Ve Vahşi Av at sürdü.

★ ★ ★

Hiçbir insanın dayanamayacağı bir hızda at sürdük ve Gölge Yürüyüşü'ne bir birim olarak adım attık. Bizi Nothrek'e taşıdı, aksi takdirde günlerimizi alabilecek bir mesafeyi kat etmek sadece bir saatimizi aldı. Vahşi Av'ın, insanları gölge âlemine kaptırmaktan korktuğu için yavaş yoldan geri dönmesi gerekecekti ama yolculuğumuzda bizi durduracak hiçbir şey yoktu.

Yoldan saptığımızda bizi bekleyen sonuçları hepimiz biliyorduk. Bizi toplamak ve sonsuza kadar ziyafet çekmek için bekleyen yaratıklar. Bir ruhun gücü gölgeler için değerliydi.

Bir insaninkini bile.

Eşimle göz göze geldiğim ilk geceden hatırladığım uçuşumun kenarında belirdik. Attan indim, suya inen dar patikaya doğru boynunun yan tarafını okşadım.

Holt arkamdan geldi ve diğerlerini uçuşumun tepesinde beklemeye bıraktı.

Kıyıda durup suyun kum ve çamura vuruşunu izleyene kadar sessizce yürüdük. Estrella bir zamanlar kendini bu sulara atmıştı, tehlikeleri ve uçuşumun uzağında kalan geçidi bilmiyordu. Holt yanımda durdu ve uzakları işaret etti.

Ufuk, insan alemini çevreleyen sislerin içinde kaybolmadan hemen önce, suyun içinden bir ağaç çıktı. Devasa bir ağaçtı, gövdesi bükülmüş ve budaklanmıştı. Kökleri sudan dışarı uzanıyor, altındaki çok küçük bir toprak parçası suyun üzerinde bir köprü oluşturunuyordu.

"İşte," dedi basitçe ve dondurucu sulara adım atmama izin verdi. Sular ayak bileklerime vuruyor, belime kadar ilerlerken beni bile ürpertiyordu. Büyüm, onu tutacak bir beden olmadan ruhumdan sızdı ve ben ilerlerken arkamdaki suyu dondurdu.

Ellerim yüzeyde gezinirken, ikimizin de son bir veda olabileceğini bildiğimiz bir şekilde Holt'la yüzleşmek için döndüm.

"Tartarus'ta çok uzun süre kalmanın feci sonuçları olacaktır. Siz bir gölgesiniz, ölümsüzsünüz ve bu nedenle Beş Nehir'in çekimine açıksınız. Tartarus sizi sonsuza dek hapsedmeden önce geri döndüğünüzden emin olun," dedi.

Vahşi Av'ın çağrısını serbest bırakıp özgürce dolaşmama izin verdiğini hissettiğimde başımı salladım. Çağrının eksikliğine rağmen geri dönemeyecek kadar bedenimden uzaktaydım ve boğazıma değene kadar suyun içinde ilerledim.

"Geri döneceğim," dedim, ikimizin de inanıp inanamayacağımızı bilmediğimiz sözlerle onu rahatlatarak.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Holt.

"Hayır," diye karşı çıktım başımı sallayarak. Bu düşünceyi ne kadar takdir etsem de, benimle bu yolculuğa çıkmak için her şeyi riske atması mantıklı değildi. Hele ki burada onun yardımına benden çok daha fazla ihtiyacı olan başkaları varken. "Benim yokluğumda birinin ruhları Boşluğa taşınması gerekiyor. Ben gittiğim için acı çekmelerine izin vermeyin."

Holt başını salladı, bu sözlerdeki gerçeği kabul ederken çenesi kenetlendi. Estrella ona yardım etmem için bana sahip olacaktı ve ben de onun bana göz kulak olmasını sağlayacaktım. Yardıma ihtiyacı olan ruhların geçişinde ben yokken kimse yoktu. Tartışmak yerine "Dikkatli ol," dedi ve ikimiz de gelememesinin diğer nedeninden bahsetmedik. Vahşi Av ölmemiş olabilirdi ama gerçekten hayatta da değillerdi. Bu halleriyle Tartarus'un hapisanesine ne kadar duyarlı olacaklarını kim bilebilirdi?

Vücudumu uzattım ve ağacın oluşturduğu köprüye doğru olabildiğince hızlı yüzdüm.

Yaklařtıķa aēaēların arasındaki karanlık çukur ortaya ıktı. Su ona doēru akıyor, denizin içinde adeta bir nehir oluşturuyor ve akıntı hızlanıp beni içine çekiyordu.

İstesem bile, akıntı beni yüzeyin altına çekmeden önce aēaē köklerine tutunacak zamanım olmazdı.

Karanlık etrafımı sardı, tanıdık bir soēukluk kemiklerime işledi ve paramparça edecek kadar soēuk hissettirdi.

Su beni evrelediēinde buza dönüştü, parçalar altımdaki akıntıda yüzüyordu.

Aēacın altındaki köprünün altından geçerken üstümdeki gökyüzü kayboldu. Suyun dönüp dururken tüm ışık kayboldu.

Ve boşluēa daldım.

YİRMİ BEŞ

ESTRELLA

"Kızım," diye fısıldadım, ondan uzaklaşırken tökezleyerek. Aslında bu bir soru değildi, çünkü bir ihtimalin olduğunu kabul etmeye zaten cesaret edememiştim. Bana o kadar çok benziyordu ki, aynı gözler ve benzer tavırlarla, bunları öğrenilmiş davranışlar haline getirmek için onunla zaman geçirmedeğimden imkansız görünüyordu.

Beni bıraktı ve dişlerini derimin içine gömmüş olan yılanla baş başa bıraktı. Sanki artık benim bir parçammış gibi bırakmadı. Geriye düştüm, kığımın üstüne düştüm ve damarlarıma dolan zehrin yanması avuçlarımda yoğunlaşırken irkildim.

Altımdaki toprak sertleşti, kendimi zorla ayağa kaldırıp şok içinde aşağıya bakarken taneler çakıl taşlarına dönüştü. Tökezleyerek kenara çekildim, avuçlarımla Medusa arasında gidip gelirken kafam karışmıştı,

umutsuzca ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kumu taşa çeviren o muydu, yoksa ben miydim?

Ayağım takıldı, son anda kendimi yakaladım. Pullu pantolonumun küçük cebinde hareket eden bir şeyin ağırlığı beni içgüdüsel olarak uzanıp ona dokunmaya zorladı. Zırh dokunuşuma tepki vermedi ve üzerime çöken dehşet duygusunu kısa bir süreliğine bastırmamı sağladı.

Elimi cebime attım, parmak uçlarım Imelda'nın bana verdiğini neredeyse unuttuğum kadife çantaya değdi. Yumuşak kumaş dokunuşumla yer değiştirdi ve ben onu çekip alamadan sertleşmiş taşa dönüştü. Taş, ayaklarımın dibinde bıraktığım çakıl taşlarından çok daha güzeldi; yarı saydam bir kehribar rengindeydi ve yolculuğum için bana vermiş olması gereken otlar kabuğunun içine hapsolmuştu.

Ellerim iki yanımda titriyordu, dokunuşumun yaptığı şey beni Fenrir'e bakmamaya bile zorluyordu.

Tanrılar.

"Estrella, bana bak," dedi Medusa, önüme çıkarak. Ellerimi avuçlarının arasına aldı, nazik dokunuşu beni yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Ya taşa dönüştürmeden hiçbir şeye dokunamazsam?

Ya Caldris'in gözlerinin içine hiç bakamazsam?

"Ne yaptın sen?" Başımı iki yana sallayarak sordum. Kendisine yapılanı bana yapmıştı, bu kaderin gerçekliği beni canı yapıyordu.

"Bunu kontrol edebilirsin," dedi ve ellerimi bırakarak yüzümü kavradı. Beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı, öne doğru eğilip alnını alnıma değdirirken bakışlarımı tuttu. Başının etrafındaki yılanlar yüzüme sürtünerek ve saçlarımın kokusunu içine çekerek benimkinin üzerinden geçti.

Badb bir adım öne çıktı, elini tutmam için bana uzatırken gözlerini kaçırdı. Başımı salladım, geride kalan taş bahçesine ekleme riskini almak istemedim.

Gorgonlar. "Sen sahip olduğun güçten daha fazlasısın," dedi Badb, aramızdaki mesafeyi aşarak.

Parmaklarını bileğime doladı, parmakları bana dokunduğu yerde taşa dönüşürken hareketsiz kaldı. Derin bir nefes aldım ve taşın bedenime geri çekilmesini diledim.

Benim yüzümden geçmişin bir heykeli haline gelmesine izin veremezdim.

Derimi dağlarken yaktı, üzerimden geçen kayanın parıltısıyla ön kolumu griye çevirdi. Etimin içinde kayboldu ve kaybolmadan önce bir an için ağırlaştığımı hissettirdi. Badb bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdı, göz temasının onu bırakacağı kesin kaderi beklerken göğsü nefes alıp verirken inip kalkmıyordu.

"Bunu bana neden yaptın?" Medusa'dan uzaklaşarak sordum.

Başını yana eğdi, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Sana sadece şeyi verdim."

"Beni bu hale getireceğini bilmiyordum-"

"Bir Gorgon mu?" diye sordu, Fenrir bana doğru ilerlerken bir adım geri çekildi. Koluma sokuldu, kocaman kafasını kullanarak elimi dürttü, ta ki onu okşamaktan başka çarem kalmayana kadar. "Sen bir Gorgon değilsin, Esstrella. Sadece bir Gorgon'un kanını taşıyorsun. Mirasının diğer yarısı çok daha güçlü."

"Yani Mab'a bu yılanı verirsem, ona kurbanlarını taşa çevirme yeteneği vermeyecek mi?" Yanıtını bekleyerek sordum.

"Hayır. O Gorgon'un kanına sahip değil. Yılan onun için deliliğe giden yolda onu daha da ileriye götürmekten başka bir şey yapmayacak. Neye inandığının bir önemi yok," diye yanıtladı Medusa. Fenrir ve kurtlar yollarına devam ederek bir sonraki nehre doğru yürürken Morrigan da onları takip etti. Bana da onların arkasından yürüyen Medusa'nın yanında, annemin yanında ilerlemekten başka seçenek bırakmadı. Diğer Gorgonlar arkamızda yürüyordu, bedenleri ve yüzleri tetikteydi ve araziye tehditlere karşı tarıyorlardı.

Her nasılsa, artık denemeler arasında ölme riski altında olacağımı düşünmüyordum.

"Lanetli taş," dedim, içinde gördüğüm kadının yüzünün *annemin* nefes kesici yüzüne çok benzediğini fark ederek. Aynı unvana sahip bir kadınla yüz yüze dururken, Kış Sarayı'nda muhtemelen kafası karışmış ve dehşet içinde beni bekleyen bir annem vardı. Bu en iyi ihtimalle kafa karıştırıcı, en kötü ihtimalle de mide bulandırıcıydı. "Senindi," diye ekledim, kendimi konuşmaya ve ondan alabileceğim cevaplara odaklanmaya zorlayarak.

"Onu ben yarattım evet; baban ona kendi gücünü aşıladı. Bir gün senin olmasını istemişti ama gebe kalmak için çok mücadele ettik. Biz tanışmadan birkaç yıl önce çocuklarını Hemera'dan doğurmuştu ama çok mücadele ettik. İlkeller kolayca çocuk sahibi olurlar ama Gorgonlar için bu o kadar kolay değildir. Tıpkı lanetten sonra bir Fae çiftinin yapacağı gibi, bizim de yüzyıllarımızı aldı," diye açıkladı, sesi en yumuşak melodi gibiydi. Başka bir hayatta olsa bana aynı ses tonuyla masal okur muydu diye merak ettim ve bunu yapan bir annem olduğu için anında kendimi suçlu hissettim. "Mücadeleyi tahmin edemedik. Baban kim olduğu için bunun çok daha hızlı gerçekleşmesini bekledik. Onun büyüünü taşa yerleştirmek için beklemeliydik. Öyle yapsaydık, cüceler onu asla çalamazdı."

"Taş benim için mi yapıldı?" Bu tek ayrıntıya odaklanmayı seçerek sordum.

"Evet. Baban, büyüdükçe sana İlkellerin yöntemlerini öğretebilmek için kendi sihrinin bir kısmını kullanmanı istedi. Bunu çocuklarından biriyle paylaşabilmek ve seni onun çırağı olarak yetiştirebilmek onun en büyük arzusuydu."

"O zaman neden sadece Mab'ı almadı?" Medusa'nın yüzünü buruşturmasını izleyerek sordum.

"Onun izinden gidecek olanın bizim çocuğumuz olması konusunda kararlıydı. Beni o kadar çok seviyordu ki, başka birinden doğurduğu çocuğu büyütmek zorunda kalmamı istemiyordu.

Rheaghan ve Mab'ın ise onları her şeyden çok seven anneleri ve üvey babaları vardı," dedi üzüntüyle iç çekerek. "Mab taşı aldıktan sonra onu himayesine almak için iki aileyi yok etmesi gerekirdi. Bunu yapmaya istekli değildi."

"Bunun yerine dünyayı onun zalimliğine mahkûm etti," dedim, taş onu bozduğundan beri Mab'ın yaptığı her şeyi düşünürken.

"Taş üzerindeki etkimin benim kanımı paylaşmayan birine ne yapacağını tahmin edemedik," dedi. "O iktidara geldiğinde, İlkelerin hepsi Fae'lerin işlerine karışmayacaklarına dair kan yemini etmişlerdi. Çoktan Yaradılışın Beşiği'ne çekilmişler ve yaşayanları kendi kaderlerine karar vermeye bırakmışlardı."

Macha alay etti. "Kaderlerini Kaderlere bırakmak demek istiyorsun."

Badb kız kardeşine ters ters baktı. "Yeterince zaman kaybettik. Acheron ileride bekliyor," dedi ve Morrigan'ın kırmızı gözlü üçüncüsünü fikirlerini susturmaya zorladı.

Durdum ve parmaklarımı koluma dolanmış yılanın üzerinde gezdirdim. Dokunuşumla kıpırdandı, belirgin bir şekilde sevecen bir izlenim bıraktı. "Almaya geldiğim şeyi zaten aldım," dedim, Morrigan bana bakarken ona bakarak.

Badb ve Nemain birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar ama taş dönüşeceklerinden korktukları için Medusa'nın kendisine asla çevirmedi. Gorgonların da aynı yeteneğe sahip olup olmadıklarını, sadece istedikleri zaman mı taş dönüşüklerini, yoksa bunun istemsiz bir hareket mi olduğunu merak ettim.

Badb üzüntüyle, "Beş Nehir Denemesi'ne girdin," dedi. "Şimdi ayrılmayı seçersen, arayışını terk etmenin bir sonucu olarak Tartarus'a girerken verdiğin büyü olmadan bunu yapacaksın."

"Ne?" diye sordum. Medusa ve Morrigan arasında bir ileri bir geri bakarak sordum. "Yılanı bana vermeye razı olmana şaşmamalı. Yılan olmadan onu kullanamıyorum bile."

Tüm gücümü burada bırakarak, Mab'ı yenmek istiyorsam bu bir seçenek değil."

"Yapabilirsin. Geri dönebilir ve eşini kurtarabilirsin. Bunu sadece onun insan eşi olarak yapacaksın, çünkü Tartarus ve baban geri çekilmeni Beşik'in senin için sakladığı hediyelere layık olmadığının kanıtı olarak kabul edecek," dedi Medusa. Sanki bu durumdan o da benim kadar nefret ediyormuş gibi ağzını sıkıca kapattı, dudakları birbirine yapıştı. "Şu anki halinle dönmeyi seçersen, bağını tamamladığında Caldris'in bu savaşı kazanma ihtimali var ama bunu yapmanın tek yolu Mab'ı öldürmek olacak."

"Ölmesi neden umurumda olsun ki?" Medusa'yı incelerken kaşlarımı çatarak sordum. Taş onu bozmadan önce olduğu küçük kız için midemdeki çukur üzülse bile, o kız yüzyıllardır yoktu.

"Çünkü sen böyle bir insansın Estrella. O senin kız kardeşin ve Beşik'te seni bekleyen, Mab'ın üzerindeki laneti kaldıracak güce sahip bir silah var. Çocukluğundan beri ilk kez kendisi olmakta özgür olacak ve onu kendi bedeninin dönüştüğü hapishaneden kurtarmayı herkesten çok senin isteyeceğini düşünürdüm," dedi Medusa, sözleri sert bir azarlama gibiydi.

"Hiçbirinize değerimi kanıtlamak zorunda kalmamalıyım," diye söylenerek ilerledim. Hiç tanımadığım bu kadının benim ve motivasyonlarım hakkında bu kadar çok şey biliyor gibi görünmesinden *nefret ediyordum*, beni bir ebeveyn gibi terbiye etme yeteneğine sahip olduğunu düşünmesi bir yana.

"Estrella, ikimiz de seni seviyoruz," dedi Medusa, yanımda bana ayak uydurmak için adımlarını hızlandırarak. Sert sözlere rağmen bir sonraki nehre doğru ilerlemeye devam ettik çünkü Caldris'e yardım etmek için o büyüye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Onun hayatını kurtarmak için geri dönmek, Mab'ın iltihaplı yarasını tamamen iyileştirebilecek bir şey yapma yeteneğim varken, sadece bir bandajdı.

"Siz ikiniz aşktan ne anlarsınız ki?" Arenada bana tepeden bakan ve bir boğa tarafından boynuzlandığımda bana yardım etmek için hiçbir şey yapmayan kibirli erkeği düşünerek alay ettim.

"Seni güvende tutmak için uzaklara gönderecek kadar biliyoruz. Senin iyiliğin için seninle olan ilişkimizi feda ettik," dedi Medusa, sesi sert ve alçaktı. Yürüdükçe ayaklarımızın altındaki kızıl kumlar derinleşti ve önümüzde bana Nothrek'in diğer kıyısındaki yanardağ söylentilerini hatırlatan bereketli siyah kuma baktım.

"Khaos'la evli olduğun gerçeği buna inanabilirdim. O orijinal İlkel. Korkacak neyi olabilir ki?" Kelimeler beni duraksatarak sordum.

Ya Morrigan'ın inandığı gibi annemle babam gerçekten sevme yeteneğinden yoksundu ya da doğanın kurallarına rağmen birbirlerini sevmenin bir yolunu bulmuşlardı. İlkeller hissetmezdi; kendilerinden başka hiçbir şeyi umursamazlardı.

"Birileri o cücelerin Beşik'e girmesine izin verdi," dedi, ihaneti düşünürken sesi melankolikti. "Güvendiğimiz biri cücelerin evimizi basmasına ve değerli her şeyi almasına izin verdi. Sorumlunun kim olduğunu asla öğrenemedik ve geri dönüp seni alacakları korkusu bizi felç etti."

"Neden biri beni umursasın ki? Ben sadece Primordial'ların bir başka çocuğuyum. Ne yapacaklarını bildiklerinden çok daha fazlasına sahipler," dedim, bir zamanlar Nothrek'in başına bela olan Tanrıların sayısını düşünerek. Tanrılar iki Primordial'ın çocuklarıydı. İlkellerin başka bir şeyle çiftleşmesinden doğan çocuklar farklı biçimler alarak her iki diyarda da var olan çeşitli yaratıkları ve Lliadhe'yi şekillendiriyordu.

"Sen sadece bir İlk Çağ çocuğu değilsin Estrella," dedi Medusa, eline bir avuç siyah kum almak için uzanırken. Acheron nehrine daha fazla geldik

Beklediğimden daha hızlı bir şekilde, uzaktaki parlayan yeşil suyun görüntüsü ağırlığımı gergin bir şekilde değiştirmeme neden oldu.

Styx'in azgın bir nehir olduğu yerde, Acheron durgundu. Ev olarak adlandırdığı geniş kanalda batarken suyun yüzeyinde hiçbir hareket yoktu, konuşulacak bir akıntı yoktu.

"O zaman ben neyim?" Kaçamak cevaplardan bıkmış bir halde tersledim. Khaos'un onu Morrigan'a yaptığı gibi gizliliğe bağladığından şüpheliydim ama yine de onlara ne olduğumu açıkça söylememişti.

Büyüsünü neden taş yerleştirdiğini.

"Sen bizim *kızımızsın*," dedi yüzünü bana dönerek. Başındaki yılanlar bana doğru uzanıyordu ve ben de tek elimle uzanıp parmağıma dolanarak ona sarılma isteğime karşı koyamadım.

"Mab da onun kızı, değil mi?" diye sordum.

"Aynı şey değil," dedi başını sallayarak. "Herkes onun diğer çocuklarına karşı sevgi beslemediğini biliyor. Onlar, yaşayan çok fazla ruhun olmadığı bir zamanda, ilk karısının ihanetinden dolayı hâlâ kan kaybettiği bir dönemde, sadece krallığı doldurma ihtiyacından dolayı yaratıldılar. Ama sen sevgiyle doğdun, Estrella. Niyetimiz her zaman seni kendimiz yetiştirmektir ama ben hamile kaldıktan sonra her zamankinden daha paranoyak oldu. Mab diğer kardeşlerini arıyor ve onları öldürüyor, Tanrıların kellelerini ganimet olarak topluyordu. Her gece senin kaderini görerek uykuya dalıyordu ve doğumunla ilgili söylentilerin ona ulaşmasının ve seni beşiğinde öldürmesi için bir suikastçı göndermesinin an meselesi olduğunu biliyorduk."

"Demek beni gönderdin," dedim boğazımda düğümlenen gözyaşlarına direnerek.

Khaos benim için kim olursa olsun, ne tür bir baba olmayı amaçlamış olursa olsun, Medusa'nın bahsettiği adamın hâlâ var olduğuna dair çok az kanıt vardı. Eğer bu doğruysa, şimdi hâlâ doğru muydu? Yoksa beni yetiştiren onlar olmadan yaşadığım ve büyüdüğüm yıllar onu katılaştırmış mıydı?

"Senden vazgeçecek kadar sevdi seni," dedi Medusa, sesi hüzünlüydü. "Ben de öyle."

"O zaman beni sevmiş olabilir ama hiçbir baba sevdiği kızını bu sınavlara sokmaz. Ben katlanırken beni insan olmaya zorlamaz-"

"Onun bile çiğneyemeyeceği kurallar var, Estrella. Eğer senin davalarına müdahale ederse, onları senin için kaybeder. Neden burada olduğumu sanıyorsun?" Medusa başını yana eğerek sordu. "Tehlikede olduğumu bildiğimiz için sana gelmemiz tesadüf değil. Beşik'ten buraya uzun bir yolculuk yaptık. Sana zamanında ulaşabilmek için bütün gece yolculuk ettik çünkü başının belada olduğunu söylemişti."

YİRMİ ALTI

CALDRIS

Akıntı beni sürükledi, karanlıkta ileri geri savururken beni kucakladı. Tamamen ağırlıksız hale geldim, sanki ruhumun parçaları nehirde kaybolacakmış gibi hissediyordum.

Tam artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, nehir sonunda beni tükürdü.

Derin bir nefes çektim ve su etrafıma sıçrarken ciğerlerime dolmasına izin verdim. Havada düştüm, beni aşağıdaki havuza döken bir şelalenin içinde kayboldum. Ruhumun yüzeye çarpma sesi kulaklarımı doldurdu ve hemen ardından yüzeyin altına daldığımda sıvı hızla kulaklarımı doldurdu.

Akıntının gücüyle yüzmeye çalışırken, başımı yüzeyin üzerine çıkarmak için savaştım ve kazandığım anlarda yönetebildiğim nefesleri aldım.

Etrafımdaki alan , canlı ve cansız her şeyden tamamen yoksundu. Bunun dışında hiçbir şey yoktu.

Karanlık, havuzun yüzeyinin altına dalarken geçişimi kolaylaştıracak yıldız ışığının pırıltısı bile yoktu. Beni derinliklerine çekti, artık yüzeyi göremeyeceğim kadar derine çekti. Bir anda akıntı yavaşladı ve kendimi karanlığa hapsolmuş, artık hangi yönün yukarı olduğunu bilemez halde buldum.

Bu akıntı yavaştı, beni buraya taşıyan azgın nehre kıyasla aldatıcı bir şekilde sakın hissettiren kolay bir hareketti. Yaşam Nehri beni serin bir şekilde kucakladı ve eğer tepemde sürüklenen figür olmasaydı kalmanın cazibesine kapılabilirdim.

Vücudu normalden daha fazla uzamıştı, sanki biri onu hayattayken çizip dörde bölmüştü ve ruhu bunun izlerini taşıyordu. Gözlerini açtı, bana uzanmadan önce rahatsız edici kırmızı bir bakışla gözlerini kırptırdı.

Tırnakları fazla uzamıştı, keskin ve kıvrıktı, giysilerimin kıvrımlarını kavıyor, suda sürüklenirken beni daha yakına çekmek için tuniğimi çekiştiriyorlardı. İki elimi göğsüne dokundurdum ve tam ağzını açıp üç sıra sivri dişini ortaya çıkarırken kendimi geriye ittim. İçinde bir daire çizerek dönüyor, yarattığı akıntıyla beni içine çekmekle tehdit ediyordu.

Ben onu iterken beni serbest bıraktı, altın bir ışık parlarken suyun yüzeyine doğru çılgınca yüzmeye başladı. Bu yaratıkların sayısız diğerinin yanından geçtim, bana doğru uzandıklarında ve uzun, gergin bedenlerini peşimden gelmek için çevirdiklerinde irkildim.

Bir Fae olarak sahip olduğum büyüye bir ruh olarak sahip olmadığım gerçeğinden nefret ederek ruhumdaki tüm güçle yüzdüm. Ölümde hepimiz aynıydık.

Yaşam ve ölüm arasındaki bu boşlukta, insan da olabilirdim.

Sikeyim.

Suyun tepesine vurdum, beni bırakmayı reddedince geri çekildim. Sanki aramızda camdan bir bariyer varmış gibi

Ben ve yukarıdaki karanlık boşluk, yumruklarımı ona vurdum.

Feribotçunun beni duymasını umarak, beni nehirden çıkarma sözünü yerine getirmelerini umarak.

Pençeli eller ayak bileğimi sarmış, ben çırpındıkça beni yüzeyin daha da altına çekmekle tehdit ediyordu. Yüzdüm, bu çekişe direnmeye çalıştım ama geçen her saniye ivme kaybediyordum.

Yüzeyden bir kafatası fırladı ve bana bahar yosunlarının yumuşaklığını anımsatan bariyeri itti. Bir elimi o kafatasına bağlı asanın etrafına doladım, asayı tuttuğumu sahibine bildirmek için çekiştirdim.

Kayıkçı beni dışarı çekerek teknelerinin köşesinden aşağı sarkıttı. İçine düştüğümde tahta kaburgalarım bitti, asalarını benden çektiklerinde serbest bıraktılar.

Ayak bileğime sıkıca tutunan yaratığın kafasına vurmak için kullandılar, kendini nehirden çıkarmak için beni kullandı. Yaratığın kafası kan ve irin yığınının dönene kadar durmadılar, beyni yan tarafta açıktaydı.

Yaylı bariyer yeniden ortaya çıktığında suya geri döndü ve feribotçunun dikkatini bana çevirmesine izin verdi.

"Erkencisin," diye homurdandılar, kürek çekmeye devam etmek için kafataslarıyla kaplı küreklerini kullandılar. Nehirde ilerlemeye devam ettiler ve beni teknenin kenarından içeride sıkışıp kalmış çok sayıda ruha bakmaya bıraktılar.

Boşluk, Tartarus'un girişine varmadan önce ne kadar yol aldığımızı anlamama imkân bırakmadı ve beni sessizce oturmak zorunda bıraktı. "Teşekkür ederim... benim için geldiğin için," dedim, Estrella'ya ulaşmak için bana tek şansımı veren varlığa teşekkür etmek için gururumu yuttum.

"Bunu senin için yapmadık, Ölüler Tanrısı," dedi kayıkçı, altın gözleri meydan okurcasına parlayarak.

Kaderler müdahale etmeden önce feribotçunun Estrella'yı daha ne kadar tercih edebileceğini merak ettim ve yüzlerindeki gerginlikten bunun çok da uzun sürmeyeceğini düşündüm.

Dikkatimi tekrar nehre ve yaratıkları suyun içinde tutan garip sınıra çevirdim. Orada geçirdikleri zamanın etkisiyle öyle korkunç bir şeye dönüşmüşlerdi ki, yutkunmaktan kendimi alamadım ve eğer feribotçu beni kurtarmasaydı benim de başıma bunun gelip gelmeyeceğini merak ettim.

Estrella'nın müttefiki oldukları süre ne kadar uzun olursa olsun, bir babanın kendisine karşı yığılan tüm olasılıklara ve Kader'in müdahalesine rağmen kızına duyduğu sevgi için asla minnettar olmayacağım.

Devam ederken havuzun tepesinde bir şey duruyordu, suyun kenarında yüzüyormuş görünen taştan bir kadın figürü. Onu dikkatle inceledim, figür bana fazlasıyla tanıdık geliyordu. Sedefli bir kuvars taşından yapılmamış olsaydı, eşimin benimle buluşmak için bir şekilde Boşluk'a girip girmediğini sorgulayabilirdim.

Pelerin yüzünü çerçeveliyordu, taşın oyulma şekli kumaştaki kırışıklıkları bile taklit ediyordu. Kalbimde bunun eşimi tasvir etmesi gerektiğini biliyordum, kayıkçı bizi onun yanından geçirirken ruhumdaki o çekimi hissettim, ama Estrella'nın yüzünün olması gereken yerde sadece karanlık bir maske vardı. Tıpkı gece gökyüzüne bakar gibi, sadece yıldız ışığının altın ve mor kıvılcımlarının ışık boşluğunda parlamasıyla tamamen özelliksizdi. Yanlarında yükselen elleri de aynıydı ve bana parmaklarının gece gökyüzüne daldırılmış gibi görünmesini hatırlatıyordu.

Yanındaki Boşluk değişti, mor ve mavi ışıktan oluşan bir kıvılcım merkez üssünden yayıldı. Yarattığı boşluktan bir erkek figürü çıkarken, şekil değiştirdi ve bir tür geçide dönüştü. Gölgelelerin ve yıldız ışığının bükülmesinden başka bir şey değildi, altın gözleri yarattığı galakside parlıyordu.

Onun kim olduğunu hemen anladım, çocukken okuduğum kitaplarda bu benzerliği pek çok kez görmüştüm,

Mab kudurduğunda babamla kütüphane arşivinde saklanıyorduk.

Khaos.

"Kharon," dedim ve dikkatlerini aramızdaki Primordial'a çektim. Varlığın varlığından etkilenmiş gibi görünmüyorlardı, kürek çekmeye devam etmeden önce nefeslerinin altında homurdanıyorlardı. Khaos suyun yüzeyinde süzülerek ilerledi ve kayığa ayak uydurmak için eşimin heykelinin yanındaki yerini terk etti. Oraya varmak için acele etmedi ama küçük bir mağaranın diğer tarafında boşluğu kırmızımsı bir renkle aydınlatan ışık belirlediğinde, Khaos formunu yolumuza taşıdı ve yolu kapattı.

Kharon asasını suya batırarak teknenin sallanarak durmasını sağladı. Ayakta durabilmek için mücadele ederken dengem bozuldu ve bedenim kaçınılmaz olarak teknenin kenarına çarptı. Khaos'un gözleri beni incelerken yanan bir altın rengindeydi, vücudundaki formdan binlerce yıldızın ışığı parlıyordu.

O karanlığın ete kemiğe bürünmüş haliydi, gece gökyüzünün gerçeğe dönüşmüş haliydi. Galaksinin gücü tek bir nefeste toplanmıştı.

Kayıkçı başını eğerek teknenin arkasına geçti ve beni Khaos'un önünde bir kurban gibi diz çökmek zorunda bıraktı. "Boşluğumda ne işin var, Ölüler Tanrısı?" diye sordu sonunda İlkel. Okuyabileceğim yüz hatları, hatta bir duygu belirtisi görmeyi her şeyden çok diledim ama böyle bir şey bulamadım.

İlkeller insan değildi, ancak istedikleri zaman insansı formlar alabiliyorlardı. Büyülerinin kişileşmiş haliydiler, doğanın çeşitli yönlerinin barındığı bir yuvaydılar.

Sesimi sakın ve sessiz tutarak, "Ben sadece Tartarus'a geçmek istiyorum," dedim. Tartarus'un bu girişini kullanmak izinsiz girmek, Tanrılara ve şeylerin doğal düzenine karşı gelmek gibi geliyordu. Yine de eşimin iyiliği için bunu yapacaktım ama Khaos'un buna izin vermesi gerekiyordu.

Hemen cevap vermedi, o yakıcı altın bakışlarının ağırlığı üzerimdeydi, beni inceliyor ve beni tamamen eksik buluyordu. Bu duygunun tanıdıklığından, daha önce de hissetmiş olduğum ve böyle bir yargıyla nerede karşılaşmış olabileceğimi bilemediğim bilgisinden nefret ediyordum.

"O artık sana ait değil," dedi sonunda ve başımı kaldırıp bakışlarıyla tam olarak buluşmamı sağladı.

"O benim eşim," diye karşı çıktım tedirginliğimi bastırarak. Khaos'un Estrella'yla ne işi vardı ki beni uyarmak için burada buluşuyordu? "Biz birbirimize aitiz."

"Kader Çocuğumuz sonunda evine döndü. Onun buradaki amacına müdahale etmeyeceksin, Caldris. Buna yemin edersen Tartarus'a geçmene izin veririm, böylece buradaki sınavlarında onu rahatlatabilirsin," dedi Primordial ve ben de bu uyarıya duyduğum kızgınlığı bastırdım.

Estrella'nın kaderine ya da amacına asla engel olmak istemedim.

"Burada geçireceği süre boyunca kendisinin yapmak istediği hiçbir şeye karışmayacağım. Buna yemin ederim," dedim, kaderinin Primordial'larla bu kadar sıkı bir şekilde bağlı olduğunu bilseydi nasıl hissedebileceğini düşünerek.

"Pekâlâ," dedi sonunda, son bir önseziyle başını öne doğru sallayarak. "Eğer ona zarar verirsen, bize hesap vereceksin." Karanlık bir kez daha açılarak onun içinde kaybolmasına ve bizim mağaradan çıkıp Tartarus'a girmemiz için yolu açık bırakmasına izin verdi.

Kayıkçı kürek çekmekte tereddüt etmedi, bizi boşluğa getirdi ve nehirden aşağı akmamıza izin verdi. Mağara aydınlıktı, hapishaneden gelen ışık mağaranın duvarlarına yansılıkça kristaller parıldıyordu. Bu da mekâna ürkütücü bir renk katıyor, duvarları sanki Hel'in çukurları gibi yanıyormuş gibi gösteriyordu.

Akıntı bizi sürükleyerek öyle keskin bir inişe sürükledi ki dengemin bozulduğunu hissettim. Yerde otururken

Teknenin kenarlarına tutunarak ışıĒa doĒru ilerledim.

Aynen , Boşluk'u arkamızda bırakmış ve Tartarus'un hapishanesine girmiştik.

YİRMİ YEDİ

ESTRELLA

Acheron'un parlayan yeşil suları Styx'ten o kadar farklıydı ki nefesimi kesti. Hayal ettiğim zehir gibi görünüyordu, bir şişenin içinde parıltıyor ve sadece birinin onu yutmasını bekliyordu. Kıyıya yaklaşırken yutkundum ve dikkatimi rehberim olacak Morrigan'a çevirdim.

Medusa'nın varlığına rağmen, bana sadakat ve dürüstlük göstermiş olan Tanrıça'dan uzak duramazdım. Medusa'nın ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenebileceğimi bilmiyordum, kendi çıkarları benim için bir gizemdi.

Belki de ben bebekken bana gerçekten değer veriyordu, belki de doğduğumda beni istiyordu.

Hayatım ve yetiştirilme tarzımla ilgili hayal ettiği her şeyi kısa sürede fark edeceğinden hiç şüphem yoktu.

durum böyle değildi ve dönüştüğüm kadın bu eylemlerin bir ürünüydü.

Yaşadıklarımın beni daha güçlü kıldığını iddia edebilirlerdi ama bu saçmalıktı.

Kendimi daha güçlü yapmıştım. Bana yapılanlardan kurtulmuş ve hayatımın zorluklarına rağmen diğer tarafa geçmiştim, onlar sayesinde *değil*. Güç kazanmak için acı çekmek, istismarcılar ve ayrıcalıklılar tarafından uydurulmuş saçma bir bahaneydi.

"Acheron nedir?" Üç katlı Tanrıça'ya sordum.

Badb ellerini önünde kavuşturmuş, hüzünle yeşil sulara bakıyordu. Pençe şeklinde sivrilttiği siyah tırnaklarını karıştırdı ve göz göze gelmeden önce iç geçirdi.

"Acı Nehri," dedi sonunda ve benimle alay etti.

"Tabii ki öyle," dedim, suya bir adım daha yaklaşırken gözlerimi devirerek. Hayatımda yeterince acıya katlanmıştım ve bunun her şey için bir test olmasından bıkmıştım.

Medusa geldi ve ben ona bakmak için dönerken elimi tuttu. Benekli yeşil gözleri benimkilerle buluştu, içlerinde sessiz bir yakarış vardı. "Nehir en kötü korkularını sana karşı kullanacaktır," dedi, uyarısı yankılanıyordu. "Korku senin en büyük düşmanıdır. Korku acı ve ıstırapı çok daha kötü hale getirir. Zihninizi bu korkuların ıstırabına karşı uyuşturabilirsiniz, bedeninizi de *biraz* uyuşturabilirsiniz, böylece nehir size ne zorluk çıkarsın üstesinden gelebilirsiniz. İnsanların yanarak, boğularak, diri diri derileri yüzülerek dayandıklarını gördüm-"

Elimi onunkinden geri çektim, bakışlarım keskinleşti.

"Diri diri derimin yüzülmesinin ya da yakılmanın en büyük korkum olduğunu düşünüyorsan benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun demektir. Zaten üstesinden geldiğin bir şeyden korkamazsın," dedim ve karşılık olarak çarpık bir kaş aldım. Gülümsedim, bu acı ifade bana bile duygusuz geliyordu. "Beni on üç hayat önce doğurmuş olabilirsin, ama bu şu anda benim hakkımda tek bir şey bildiğin anlamına gelmez. *Bana* yapabilecekleri hiçbir şeyden korkmuyorum," dedim yeşil suya bakarak.

Sadece acı çekmemiş olanlar en büyük acıların ne olduğunu hafife alabilirdi.

Suya daldım, vücudumun her köşesi zonklarken yeşil, bulutlu sıvının içinde yüzdüm. Sanki yıldırım çarpmış gibi hissediyordum, sanki derimde küçük ateşler patlıyor ve beni parçalara ayırıyordu.

Yine de dibe doğru yüzdüm, vücudum durmak istediğinde ve kaslarım acı içinde kilitlendiğinde bile devam ettim.

Daha derine batarak, nehrin beni aşağı çekmesine izin verdim.

YİRMİ SEKİZ

CALDRIS

Kayıkçı kayığı Tartarus'un içinden geçirdi, akıntı bizi Acheron nehrinden aşağı sürüklerken manzara değişiyordu. Boşluk'un karanlığı ani, kör edici bir kırmızı ışık patlamasıyla bizi terk etti, yeşil renkli kıyının yanındaki toprakta ateşler parlıyordu. Buradaki toprak Mab'ın ruhu kadar siyahtı ve sonsuz bir monotonluk içinde devam ediyor gibiydi.

Kürek çekmeye devam ettik, uzakta bir şey görüldüğünde kayıkçı durakladı. Nehirle figürler arasında duran siyah tepenin üzerinden sadece başlarını görebiliyorduk ama taşın grisi açıkça belli oluyordu.

"Bu da ne?" Daha iyi görebilmek için teknenin içinde durarak sordum. Heykellerin modellendiği yaratıklar devasa, korkunç şeylerdi.

en kötü kâbuslarımdan bile daha büyüktü. Bazıları mağara canavarlarından daha büyüktü, açık ağızlarından kıvrılan dişleri bir zamanlar Estrella'yı korumak için savaştığım yaratıktan çok daha uzun ve büyüktü. Estrella'nın onlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalmış olabileceği düşüncesi içime bir huzursuzluk saldı.

O yaşıyordu. Bunu şüphesiz biliyordum.

Ama bu onun güvende olduğu anlamına gelmiyordu.

"Gorgonlar buradaydı," dedi kayıkçı, ağzını sıkı bir çizgi halinde büzerek. Taşa çevirdikleri insansı olan ve olmayan yaratıkların çokluğu dehşet vericiydi, Estrella'nın buraya aramaya geldiği yaratığın basit bakışları karşısında hiçbir şansları olmadığını bilmek.

Sikeyim.

Kayıkçı kürek çekmeye devam etti, yüzündeki gerginlik, herhangi bir parçasının aradığımız kadını önemseyişinin tek işaretiydi. "Ya o heykellerden biriye?" Kocaman gözlerle ona dönerek sordum.

Kürek çekmeye ara verdi, bir süre nehrin sularına bakarken kolları hareketsiz kaldı. Sonunda yüzünü bana döndüğünde, altın rengi gözleri kapüşonunun altından parlıyordu. "O değil," dedi basitçe, beni incelerken başını yana eğdi.

Bakışlarının parıltısının ötesinde, kapüşonun altında bir insana benzeyebilecek herhangi bir şey göremiyordum, sanki feribotçu pelerininin altındaki Kaderlerin enerjisinden başka bir şey değildi. Pelerini geri çekersem ne bulacağımı merak ettim, her şeyi tüketen bir karanlık mı yoksa bir adamın gölgesi mi olacaktı. Yüzü kızgınlığıyla gerilir miydi ya da kaşları şaşkınlığıyla kalkardı.

"Bunu bilemezsin," dedim, bakışlarının tenimde gezindiğini hissetmemeye çalışarak.

Kharon tekneyi köşeden döndürdü, kıyı şeridini kullanarak manevra yaptı ve böylece Acheron'un şeffaf, zehirli sularına girdik.

"Eşiniz Gorgonlardan zarar görmeyecek," diye yanıtladı kayıkçı, bizi ilerideki kıyı şeridine yönlendirerek. Orada küçük bir grup toplanmıştı, saçları yılan gibi olan kadınlar kumların üzerinde duruyordu. Fenrir'i uzaktan da olsa tanıdım; yüzünü diğer tarafında gizli kalmış bir şeye dayamış, kız kardeşleri gölgesinde duruyordu.

Farklı renklerde saçları olan üç kadın suya doğru bir adım atarak Fenrir'in arkasından çıkan kadınla konuştular ve bakarken bile midemi bulandıran baş döndürücü yeşil suya yaklaştılar. Estrella'nın saçları sıkı bir örgüyle bağlanmıştı, siyah, özel dikim zırhı boynundan bileklerine ve ayaklarına kadar vücudunu kaplıyordu.

Başını salladı ve suyun kenarına adım atarken yaydığı küçümseme dolu alayı hayal edebiliyordum.

"Estrella!" Bağırdım ama arkamdaki Styx'in gürültüsünden beni duyamayacağı kadar uzaktaydık.

Arkadaşım yüzüstü Acheron'a daldı ve ben teknenin önüne atlayıp çılgınca onu ararken su yüzeyinin altında kayboldu. Kharon bizi kürek çekerek ilerletti ve hızla Estrella'nın battığı yere yaklaştı. Ancak birlikte seyahat ettiği grubun yanına geldiğimizde durdular ve benim kenardan atlayıp ayaklarımı kıyıya basmama izin verdiler.

Yeni görüş noktamdan suya baktım, nehre adım attım ve bacaklarıma vuran ani, yakıcı acıdan geri çekildim. Kıç üstü kuma düştüm, kaslarım buruşup ölmüş gibi hissederken bacaklarım titriyordu.

"Estrella!" diye bağırdım, suda bir kez daha onu aradım. Suyun içinde ondan hiçbir iz yoktu, sanki dipteki alüvyon onu bütünüyle yutmuş ve bir parçası olarak sahiplenmişti.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve onun peşinden suya daldım. Acı içimi parçaladı, kaslarımın kilitlenmesine neden oldu.

Acı veren kramplar ve yanma beni doldururken. İçime işleyip beni nehrin içine hapsederken hareket edemiyor, işlevimi yerine getiremiyordum.

Çığlık attım, su ağzıma doldu ve boğazımdan aşağı döküldü. İçimi yakıyor, bedenim yüzmek için mücadele edemedikçe beni daha da derine batırıyordu. Bir şey tüniğimin arkasını kavradı, korkunç bir güç beni nehirden çekiyordu. Kumlu kıyı boyunca kayarken, tenime değen her temiz havayla acım biraz daha azaldı.

Fenrir başımda dikilmiş, hayal kırıklığı olduğunu tahmin ettiğim bir ifadeyle kocaman beyaz başını bana doğru sallıyordu. İçimi çektim, Estrella'nın kaybolduğu nehre bakarken bile uzanıp onu okşayarak teşekkür ettim. Acıyı hissetmemiş miydi? Beni nehrin büyüünden koruyacak bir bedene sahip olmamanın bir sonucu muydu bu?

"Nerede o?" Sırtımdaki Lupa ve Ylfa'nın küçük, acılı iniltilerini duymazdan gelerek doğrulduğumda Fenrir'e sordum. Burunlarını omurgama bastırarak istemediğim nazik güvenceler verdiler. Ayağa kalkmaya çalıştım.

"Dostum Fenrir nerede?!" Elimi nehre doğru uzatarak sordum.

Gorgon olmayan üç kadın öne çıktı ve Estrella'yı her ne pahasına olursa olsun koruması gereken kurdun yanında durdu. "Bu senin sınavın değil, Ölülerin Tanrısı," dedi siyah saçlı kadın, kehribar rengi gözleri nehir kıyısının loş, yeşil ışığında parlıyordu. "Buraya gelmemeliydin."

"Yalnız olmamalı," dedim çenemi kaldırıp ona bakarken. Kadınlar her kimse, beni izlerken bakışlarında ebedi bir şey vardı.

"Estrella Barlowe Tartarus'ta asla yalnız olmayacak. Burası onun evi," diye karşılık verdi siyah saçlı kadın, yüz hatları öfkeyle çarpılmıştı. O ebedi bakışın altında bir şefkat gizliydi, sanki eşim yaşayanların ülkesinde olduğu gibi burada da yoldaşlarının derisinin altına girmişti.

"Kaderin Çocuğu ailemizin arasında. Diyarına dönebilirsin Caldri," dedi bir Gorgon, yanıma yaklaşarak. Bakışlarıyla buluşmayı reddederken bile ayaklarının duruşunu, duruşundaki rahatlığı fark ettim. Gözlerinin rengini öğrenirsem başıma neler geleceğini biliyordum.

Bir yılan bana doğru uzandı, görüş alanımda belirdi ve çenemin altına yerleşti. Oraya baskı uyguladı, bakışlarımı Gorgon'un kiyle buluşmaya zorlarken vücudunun kıvrımındaki güç nefesimi kesti.

Gözleri Estrella'nın kilerle aynı yosunlu, *yılsı* yeşildi; onunla tanıştığımdan beri her gün eşimin gözlerinde gördüğüm şeyin aynasına bakmak gibiydi. "Benden korkmana gerek yok, kanımın arkadaşı," dedi ve onun soğuk, taş gibi büyüünün tenime baskı yaptığını hissetsem de beni katılaştırmak için hiçbir şey yapmadı.

"Anlamıyorum," dedim, yılan çenemden ayrılırken kaşlarım çatıldı. Şaşkınlıkla grubun etrafına bakındım.

"Senin büyüün nasıl Estrella'nın içinde yaşıyorsa, onunki de senin içinde yaşıyor," dedi Gorgon, bakışlarını Estrella'nın kaybolduğu nehre çevirerek. "Onunla olan bağının gerçekliğinin ne anlama geldiğini hiç düşünmedin, muhtemelen onun kim ya da ne olduğunu anlamadığın için. Yüzyıllarını sana daha zayıf bir insan eş verileceğine inanarak geçirdin ve zihnin gerçekliğini yakalayamadı."

"Sen neden ?"

"Sen bir Tanrı olabilirsin Caldri," dedi, sanki sahip olduğum sihir sadece salon numaralarından ibaretmiş gibi alay ederek. Öfkemle şehirleri titretmiş, dağları yerle bir etmişim. "Ama *kızımın* yanında bir hiçsin. Hiçbirimiz değiliz."

"Medusa," diye uyardı siyah saçlı kadın, Gorgon'u bir adım geri atmaya zorlayarak. Estrella'nın aramaya niyetlendiğı varlığı çoktan bulmuş olduğu gerçeğı üzerime çöktü.

Ve aynı yaratık onun annesiydi.

YİRMİ DOKUZ

ESTRELLA

Altımdaki zemin çökene kadar suyun içinde battım. Açıklıktan toprak düştü, uçurum ben nehir yatağına sığana kadar genişledi. Yüzeye doğru baktığımda, parıldayan suyun içinden eşimin tanıdık kül rengi beyaz saçlarını gördüğüme yemin edebilirdim.

Nehir beni hemen önce.

Havaya doğru düştüm, düşüşümün rüzgârı tenimi kırbaçlıyordu. Yere düştüğüm yüzey yumuşaktı ve beni en kalın kumaşla doldurulmuş bir minderin üzerinde sekmeye bıraktı. Yanağım kadifemsi pürüzsüz yüzeyde durdu, bedenimi oturmaya zorlarken parmaklarım mindere dikilmiş düğmelerin üzerinde gezindi.

Etrafımdaki alan tropik bir vahaydı, açıklık ağaçlar ve yemyeşil bir alanla çevriliydi. Ağaçların arasında asılı duran Mistfell'deki yollardan daha uzun, ağaçlar ise Calfalls'da gördüğüm harabelerden daha uzundu.

Yolun karşısında, tepesinde bir avuç insanın beklediği tek bir dikilitaş duruyordu. Khaos en önde ve ortada duruyordu; yüzü, denemeleri yöneten İlkel olarak gördüğüm kadar ifadesizdi. Medusa'nın sözlerinin taze yaraları açık yaralar gibi kanarken, ayağa kalktığımda orada bulduğum duygu ve ilgi eksikliğiyle hiçbir şey yapmak istemedim.

Medusa babam olması gereken adam hakkında ne düşünüyorsa düşünsün, bana bakarken o şefkatten eser yoktu.

Altımdaki topraktan altın fışkırıyordu, tek bir başak gökyüzüne ve tepemde akan nehre doğru çabalıyordu. Her iki taraftaki bir destek kirişinden bir terazi sarkıyordu ve ben bunlardan birinin üzerinde duruyordum.

Diğerine doğru baktım ve altın ışıkla parlayan bir kadın figürü buldum. Khaos'un kendi ışığından çok daha soluktu, sanki onun sahip olduğu güçten bir adım uzaktaydı. Teni süt beyazı, saçları ortadan ikiye ayrılmıştı. Başının bir tarafında gece renginde düz saçlar vardı, diğer tarafında ise hiç renk yoktu. Saçının saf beyazı diğer tarafındaki gece göğüne karşı gösteriliyordu ve elbisesinin renkleri saçının desenini taklit ediyordu.

Bana yavaşça başını salladı ve altımızdaki yere baktı. Devasa bir aslan açıklıktaki otların arasında sinsice ilerliyor, bizi havada tutan pulların etrafında volta atıyordu. Kürkü en yumuşak altın rengindeydi, pençelerinin her biri kafam büyüklüğündeydi ve gözlerini kafatasımdan kolayca ayırabilecek pençelerle uçlanmıştı. Yüzü, geniş göğüslü, uzun vücudunu çevreleyen daha koyu kahverengi bir yeyle çevriliydi.

"Melinoe Kâbuslar ve Delilik Tanrıçasıdır," dedi Khaos, sesi aramızdaki mesafeyi aşarak. "Size bir dizi kâbus boyunca rehberlik edecek, size acı ve korkuyu bir arada yaşatacak. Her birinin üstesinden senin görevin olacak, kendini kurtarmayı başaramadığın her kâbus için, yenik düştüğün her rüya için ve

En büyük korkunuzun üstesinden gelemezseniz, terazinin sizin tarafınızdaki kefesi düşecektir."

"Ya yenilmezsem?" Terazideki yerini almış olan Tanrıça'ya bakarak sordum. Ben bir kez daha oturmak için kendimi alçaltırken o arkasına yaslandı ve tepesindeki nehre baktı.

"O zaman alçalacak. Denemenin sonunda, canavarın açlığından sadece biriniz kurtulacak. Kader bunu Acı Nehri'ndeki sınavınız olarak seçti," dedi Khaos ve beni diğer kadına doğru bakmaya zorladı. Kendi hayatı , bana acı çektirmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bana kim olduğumu ve nerede olduğumu *unutturmak* için.

Beni hayatımın en zayıf anlarına geri götürürdü, ve bunun için onu suçlayamazdım bile.

Başımı eğdim, gözlerim isteksizce kapanmadan önce bir süre yukarıdaki sulara baktım. Bu şartlar altında uykuya dalmak imkânsız olmalıydı, uykuya daldığım anda beni bir sınavın ve en kötü hayallerimin denemelerinin beklediğini biliyordum.

Büyünün sıcak ışıltısı tenimi kapladı ve gözlerimi açtığımda yukarıdaki nehirden düşen altın ışık zerreciklerini gördüm. Melinoe kendi platformunda durmuş, altın ışığın büyüğü içimi ısıtıp beni rahatlatırken ve uykuya giden yolumu kolaylaştırırken bakışlarımı tutuyordu.

Gözlerim bir kez daha kapandı, kulaklarım çınlarken seyircilerin sesleri azaldı.

Ve kabuslar başladı.

★ ★ ★

Sonbaharın serin rüzgârı yüzümde esiyor, tanıdık ev kokusuyla tenimle alay ediyordu. Denizin tuzlu salamurası, yeni hasat edilmiş toprak kokusunun hemen ötesinde oyalanıyor, gözlerimi yavaşça araladığımda Twilight Berry tatlılığının sızısı duyumlarımı gıdıklıyordu.

Baş Rahip'in Peçe'nin kenarındaki yerini almasını izlerken tüm rahatlık duygusu kayboldu, onunla aramdaki kalkık toprak bana yılın zamanı hakkında bilmek istediğimden daha fazlasını söylüyordu. Yüzü doğa koşullarından daha az yıpranmış, zamanın lekesiyle daha az kırıışmış ve çok daha genç bir yaşa işaret ediyordu. Bu şekilde görüldüğü bir zamanı hayal meyal hatırlıyordum.

Benim için her şeyi değıştiren o günün dehşetiyle boğazım düğümrlenirken, başparmağıını tören hançerinin kenarında gezdirerek keskinliğini kendi teninde test etti. Annem ve kardeşim için, hayatımın sonraki on dört yıl boyunca izlediğı yol için. Bıçağıın kenarından aşıağı kayan ilk kan damlası sonsuza dek hafızama kazınmıştı, gözlerimi kapattığıımda gördüğüm yavaş ve eziyet verici bir süzölüş.

En kötü anılarımdan birinin ortaya çıkışını izleyen bir gözlemci olarak bu anı yeniden yaşamak...

Bu gerçek bir ıstıraptı.

"Macario Barlowe," diye duyurdu Baş Rahip çenesini kaldırarak, Peçe'nin kenarında toplanan köylüler arasında rahatlatma sesleri yankılanırken. Annemin tanıdık hıçkırığı kulaklarımı tırmaladı ve beni ailemin durduğu yere bakmaya zorladı.

Babamın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı ve beni tüketen kederin içinde kaybolmuş bir kızken göremediğim incelikleri gözlemlememe izin verdi. Brann'ın gözleri kapandı, sanki müdahale etme arzusunu bastırabilecekmiş gibi kollarını kendi etrafında sardı. O zamanlar onun da benim hissettiğim kaybolmuş olduğunu düşünmüştüm ama şimdi ne olduğunu anladım.

Kısıtlama.

Babam, bahçenin önündeki Baş Rahip'in yumuşak teşviklerine aldırmadan annemi kollarının arasına aldı. Sözleri zaman içinde kayboldu, kulaklarımdaki çınlama etrafımdaki tüm sesleri bastırdı. Dudaklarım kıpırdadı ama çınlamayla birlikte gelen başımdaki ağrının ötesini göremiyordum.

Bakışlarının sabit kalışını izledim, anneme söylediği ama benim kulağımdan kaçan sözleri duyabilmek için ona yaklaştım. Çocuk halim onun yanında durmuş, annemin bakışlarını tutup alınlarını birbirine bastırarak ona bir şeyler mırıldanırken çaresizce bacaklarına yapışmıştı. Sonunda Brann'ın bakışlarını yakaladım, o tanıdık sıcaklıktaki bir şey kulaklarımdaki çınlamayı kovaladı.

Ses yeniden, o kadar hızlı bir şekilde içeri doldu ki başım zonkladı ve acıdan inlememe engel olamadım. Kimse beni fark etmedi, Brann dışında kimse, geçmişte kalmış bir olayı izleyen görünmeyen bir davetsiz misafir.

"Kimse bilmemeli, Elora. Bana söz ver," dedi ve annem gözyaşları içinde başını sallayıp bana bakana kadar bekledi. Babam annemden uzaklaştı, aşağı uzandı ve küçük beni belimden kavrayarak kollarına aldı. Onu kalçasına yasladı ve Caldri's'in bana bakışını görene kadar hatırlayabildiğim en sıcak ifadeyle yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

"Ağlama Minik Kuş," dedi alnını onunkine dokundurarak. Hızla yaklaştım, arkasında durdum, böylece döndüğünde yüzünün sıcaklığını kendi gözlerimle görebilecektim. "Bu fedakârlığı seve seve yapıyorum. Neden biliyor musun?"

Başını salladı, hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken dudaklarını sıkıca büzdü. Bir çocuğun çektiği acı, etrafımızdaki minnettar insanların suçluluk duygusuyla rahatsız bir şekilde yer değiştirmesine neden oldu. Hem kendi sevdiklerinin güvende olmasından heyecan duymak hem de komşularımız için korkunç şeyler hissetmek tuhaf bir duygu karışımıydı. Bu durum ailelerin birbirlerinden dışlanmasına neden oluyordu ve sanırım amaç da buydu.

Önemsediğimiz insanları sınırlayıp bizi birbirimize düşürebildiklerinde, inanca sadakati her şeyin üstünde tutmak çok ama çok daha kolay hale geliyordu. Kendi başımızın çaresine bakan bir topluluk olmaktansa, birbirimize yakın yaşayan mahsur adalar olduğumuzda bizi itaatkâr tutmak daha kolaydı.

"Neden, baba?" diye sordu küçük kız, hıçkırıklarının arasından fflingKarşılıklı konuşmayı izlerken, burnumun içini sızlatan duygu dalgasını geri ittim ve boğazımı kapattım. Ardından gelecek kelimeleri biliyordum. Hayatım boyunca peşimi bırakmamış, beni hayal kırıklığına uğratacağına dair kaçınılmaz bir hisle beni takip etmişlerdi.

Benden istediği tek şeyi yapmayı başaramamıştım.

"Çünkü bu, bir yıl daha burada güvende olacağın anlamına geliyor," dedi ve kelimeler şimdi bildiklerimle yeni bir anlam kazandı. O anda ne olduğum hakkında bildiği her şeyle -Kim olduğumu. "Ama bana söz ver, doğru zaman geldiğinde buradan ayrılacaksın. Özgürce uç, Minik Kuş," dedi ve beni yere indirip ayağa kalkarken kalbim sıkıştı. Ona son bir kez gülümsedi, yavaşça bana doğru dönerken yanakları arkadan bile kalkmıştı.

Sanki bu anının kâbusuyla oyalandığımı görüyormuş gibi durakladı. Bakışlarını tuttum, gözlerinin yosun yeşili benimkileri araştırırken devam etmesini bekledim. Benim yetişkin halimden uzaklaşmasını, tıpkı onun çocuk halinden uzaklaşmak zorunda kaldığı gibi. Beni görebildiğini bilmiyordum, ta ki bana en ufak bir gülümseme verene kadar. Bu acı tatlı bir şeydi, sanki büyüdüğümü görme fırsatı bulduğu için minnettarmış gibi, sanki orada beni izlediğini biliyormuş gibi.

Yeniden yaşamak.

temizledi, çocukken ve sırtı bana dönükken görmediğim tek bir gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu. Bu benim için bardağı taşıran son damla oldu ve boğazımdan boğuk bir hıçkırık çıkmasına neden oldu. Elimin tersini ağzıma bastırarak hıçkırığımı bastırmaya çalıştım, o ileri doğru ilk adımını attığında çocuksu sesim çınladı.

"Baba, hayır!"

İçimden geçip gitti, ben onun gidişini izlemek için döndüğümde rüya gibi bedenimin sisleri onun geçmesine izin vermek için ayrıldı. Bir ayağını diğerinin önüne koydu ve başka koşullar altında çok basit görünen bir şey için gereken gücü yeni keşfettiğim için takdir ettim.

Ölüme yürüdüğünü bilmek farklı türden bir güç, artık sahip olduğumu bilmediğim bir hayatla barışıklık gerektiriyordu. Yapmam gereken çok şey, düzeltmem gereken çok yanlış vardı.

Bana güvenen kimse yokken ölüme yürümek yeterince kolaydı. Kendimi haklı çıkarmak kolaydı. Dünya devam edecek, sevdiklerim zamanla iyileşecek, kaybımın yaraları gün ü atlatmaya yetecek kadar kabuk bağlayacaktı.

Bir ebeveyn olmayabilirdim ve bu dünyanın kötülükleri hakkında bildiklerim göz önüne alındığında bunun kaderimde olup olmadığını bilmiyordum, ama şimdi başkalarının hayatlarından sorumlu hissetmenin ne olduğunu biliyordum. Onları hayal kırıklığına uğratmanın acısını hissetmenin ne demek olduğunu biliyordum.

"Sus artık çocuk," dedi derin bir erkek sesi arkamdan. Altı yaşındaki halimin arkasında yerini almış, sert ve kaba ellerini omuzlarıma dayamış olan adama ters ters bakmak için döndüm. Her şeyin başladığı yerin burası olduğunu fark ettiğimde içimdeki her şey gerildi. Yanaklarımdan süzülen gözyaşları Byron'ın sonraki on dört yılını bana eziyet ederek geçirmesine neden olmuş, beni daha o zamandan karısı olarak yaşayacağım bir hayata hazırlamıştı. "Adı ne?" diye sordu anneme, omzumdan bir tutam dalgalı, siyah saçı kaldırarak. Parmaklarının etrafında döndürerek beni ona bakmaya zorladı.

"Estrella, Lordum," dedi annem, vücudunu reverans yapmaya zorlarken bile kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Yüzü bunun acısıyla buruştu ve Byron'ın böylesine korkunç durumlarda bile törene ihtiyaç duymasına duyduğum öfke daha da arttı.

Tarlaların önünde babam kendini ölüme hazırlıyordu. Bunlar annemin her şeyden çok sevdiği adama bakabileceği son anlardı ve annem bu anları kucaklama ayrıcalığına sahip olmak yerine, acısını hiç umursamayan kendini beğenmiş ve kibirli bir lordu ağırlamak zorunda kaldı.

Parmak uçlarıma bakarken elim sıcaklıkla karıncalandı, sihir cildimin yüzeyini kapladı. Dişlerimi sıkarken acıyla zonkluyorlardı, sanki parmaklarım acıyı kalbimden çekip almış ve orada hapsetmiş gibi hissediyordum. Nefes alışım düzensiz, düzensiz ve pürüzlüydü ve kaçmak isteyen boğuk çığlığı durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Acı, korku ve nefret birbirine karışmış, beni asla kaçamayacağım bir şekilde işaretlemişti. Gece gökyüzünün boyasıyla lekelenmiş bu parmaklar, çocukluğumun lekesiz teninden o kadar farklıydı ki. Byron gibi canavarlara kaptırdığım masumiyetin, beni neye dönüştürdüklerinin bir hatırlatıcısıydı.

Tırnaklarım elimin yanımda durduğu yerde uzadı ve Caldris'in vahşi tarafına yenik düştüğü ve öfkesinin duyularına galip geldiği zamanlarda -fırtınaları çağırdığı ve öfkesiyle yeryüzünü titrettiği zamanlarda- üzerinde gördüğüm tanıdık siyah pençeleri oluşturdu.

Byron kendini alçaltarak genç benim yanımda diz çöktü. Dizlerinden birini yere koyup mavi gözlerini onunkilerle aynı hizaya getirdiğinde benimle aynı boydaydı. Gümüş rengi, taranmış saçları onun kirden dağılmış yüzündeki her şeyden çok daha parlaktı.

Sabahımı Loris'le ormanda oynayarak, günün neler getirebileceğini hiç düşünmeden ağaçların arasında koşturarak geçirmiştim. Yetişkinlerin hepsi daha iyisini biliyordu, ama ben aptalca davranmış, etrafımdaki dünyanın yollarını henüz anlamayan bir çocuğun masumiyetiyle kör olmuşum.

Byron bir elini kaldırdı, avucunda bir mendil vardı. Mendili kızın yanaklarını silmek için kullandı ve gözyaşlarının nemini kullanarak yüzündeki kiri sildi. Babamın Peçe'ye yaklaştığı yere doğru baktım, Baş Rahip sinirli bir şekilde değiş tokuşu izlerken bize bakmak için geri döndüm.

Küçük kızın sesi kelimeleri zorla söylerken titriyor, paniğe kapılmamak için nefesi kesiliyordu. "Lütfen babamı almayın." Henüz erkekleri anlamamıştı.

Sanki Byron onlara faydası olmayan hiçbir şey yapmamış gibi. Arkadaşı olmaya bu kadar meraklı görünen adamın onu zayıf ve korkak istemesini anlayamıyordu. Onun babasız kalmasını ve ele geçirilmeye hazır olmasını istiyordu.

Byron müdahale edebilirdi. Beni aynı fedakârlıktan kurtarmak için yaptığı teklif göz önüne alındığında, bunu şimdi biliyordum ama o asla istememişti.

Gözlerimi kapadım ve Lord Byron başını yana eğerken kızın yüzündeki umudun kayboluşunu izledim. "Lütfen babamı almayın Lordum," diyerek kızın görgü kurallarını düzeltirken kız başını coşkuyla sallamaya zorladı. "Kederinin Nothrek'in güvenliğinden daha önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Annemin gözleri kocaman açıldığında ve kızı için bahaneler uydurmak üzere Byron'a döndüğünde yutkundum, gözlerimi kıstım. Sadece bir çocuk olduğumu, ne söylediğimi bilmediğimi açıklamak için. Annemi susturmak için bir elini kaldırdı ama gözlerini benden ayırmadı.

"Hayır, Lordum," dedi, söylemesi gerektiğini bildiği kelimelerin üzerinde tökezleyerek. Babası gözlerinin önünde ölmek üzereyken bir çocuk Krallığın güvenliğini neden umursasındı ki?

"Sana şunu soracağım, Estrella. Onun yerine kendini verir miydin? Onu kurtarmak için kimi önerirdin?" diye sordu ve yol gösterici sözler karşısında dişlerimi birbirine geçirdim. İçlerindeki aldatmacaya, sadece söküp almak için verdiği umuda.

Şimdi bunun bir sınav olduğunu, bir gün çocuklarımı ne kadar seveceğimi ve onlara sevgi aşılayacağımı gösteren bir değerlendirme olduğunu görüyordum. Tüm bunlar babamın bende bıraktığı izlenim, tam ve eksiksiz sevme yeteneği sayesinde olmuştu.

Beni tımar ediyordu, o zaman ve orada bile. O gün bile.

"Kendimi verirdim," diye hıçkırdı, annemin arkamdaki şok protestosunu görmezden gelerek. Söylenecek cesurca bir şey gibi gelmişti ve çenemi çıkarıp dudaklarımı büzerken bu sözlerle gurur duyduğumu hatırlıyordum.

O anda çok ve geriye dönüp baktığımda, Peçe'yi yırtmam gereken anın bu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Byron, Kader'in önceden belirlediğinden sapmış olsaydı. Olması gerektiği gibi Alfheimr'a ve Beşik'e nasıl dönerdim, yoksa sadece... ölür müydüm?

Byron gülümsedi, bir eliyle kızın saçlarını okşarken yüzü rahatsız edici bir şeyle aydınlandı. " yazık ki, Baba seçimini çoktan yaptı, Çocuk," dedi, saçlarından bir avuç tuttu ve Baş Rahibin sonunda başını salladığı ve babamın önünde diz çöktüğü Peçe'ye doğru çevirdi. Görmemek için gözlerini kapattığında iki yana sallayan çocuğu azarladı. "O bu fedakârlığı hepimiz için yapıyor. En azından sen buna tanıklık edebilirsin, Estrella."

"Fedakârlığın için sana teşekkür ediyoruz, Mistfell'li Macario Barlowe. Bir sonraki varoluşunda Baba tarafından sıcak bir şekilde kucaklanarak huzur bulasın," dedi Baş Rahip, hançerini babamın boğazına dokundururken sesi bahçelere yayıldı.

Arkamda, Byron gözlerini her kapatmaya çalıştığında saçlarını daha sert çekerken, bunca yıldan sonra kafa derimi çekiştirirken hâlâ hissedebildiğim acıyla onu zorlarken, benim çocuk versiyonum inliyordu. Byron onun üzerine eğildi, burun delikleri açılırken sesi fokurduyordu. "Beni hayal kırıklığına uğratma çocuğum."

Ben izlerken babamın boğazı yarıldı, kan akıntısı önünde yere düştü. Başı geriye yuvarlandı, gözleri benimkilerle acımasızca birleşti.

Bu kadarı yeterliydi. Kaybetmenin acısı içimi kapladı, o kadar her şeyi tüketen bir şey haline geldi ki nerede bittiğimi ve nerede başladığımı bilmiyordum. Bedenim ağırlıksızdı, etrafımdaki her şey karanlığa gömülürken ben acımdan gelen o saf nefretin içinde kaybolmuştum.

Işık görüşüme geri döndüğünde kendimi Byron'a bakarken buldum. Eli saçlar ıma göm ülm üşt ü ve annem

babam ölürken hıçkırır hıçkırır ağlayarak karşımda durdu. Gözyaşları yanaklarımı ıslatırken Byron'ın mavi bakışları her birini ilgiyle izliyordu.

Bir kez daha Byron'ın elinde kapana kısılmış ve çaresiz bir çocuktum. Bu andan sonra yıllarca acı çekeceğimi biliyordum, o ellerin bana nasıl acı vereceğini biliyordum, sadece onu sarmaya ve silmeye çalışmak için -Sebepe olduğuydu acıyı dindirmek için.

Ellerimi önüme koymuş, kederimi haykırmamak için mücadele ederken onları sıkıyordum. Parmaklarımın yer değiştirmesini, içimdeki karanlığın yüzeye çıkmasını ve masumiyetimi o anda ve orada tüketmesini izledim. İnsandan çok canavar, bir çocuğun olabileceğinden çok daha fazla hayvan gibi hissettiren gürleyen bir hırıltıyla boğazıma doğru tırmandı.

Ellerimi göğsüne dokundururken saçlarımı kavramasına karşı mücadele ederek başımı yana çevirdim. Karanlık bir çocuğun parmak uçlarında çiçek açtı, tırnaklarımdan yayılan pençeler en kötü hayallerimden bir şeye dönüştü - dönüştüğüm canavarın bir yansıması haline geldi.

Tırnaklarımı tenine batırdım ve dokunuşumun altında gömleğinin kırmızıyla çiçek açmasını izledim. Bir çocuğun masumiyeti dönüştüğüm canavarla savaşırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü, elbisemi boğazımla buluştuğu yerden ıslattı. Onu içimde hissettim, yaptığım şeyden tamamen dehşete düşmüş o küçük kızı.

İnsanların içindeki iyiliği gören bir çocuk için ölüm ve kayıp bile cinayeti mazur gösteremezdi.

Elimi Byron'ın etine soktum, kemiklerinin dokunuşumla çatlamasının ve elimin yüzeyini, güneş battıktan sonra yaralarımıyla ilgilenibilsin diye bahçede onca yıl bana toplattığı Alacakaranlık Meyvesi çalılarının dikenlerine benzer şekilde sıyrmasının tadını çıkardım.

Bunlar hayatımın sonuna kadar seve seve taşıyacağım, intikam ve adaletle yazılmıştı yara izleriydi.

Byron'ın gözleri beyaza dönerken ağzım bir çığlığa dönüştü, bir çocuğun dehşetinin tiz sesi havayı doldurdu. Elimi göğsünden çektim, parmaklarım kalbinin narin etine tamamen sarılmıştı. İçinde yarattığım boşluğa baktım ve ona zarar veremeyeceği için rahatlamaktan başka bir şey hissetmedim.

Önümüzdeki on yılı, nazik, tatlı ve bağışlayıcı olan çocuğa dair her şeyi silerek ve onu acımadan öldürebilen bir canavara dönüştürerek geçiremezdi.

Yere yığıldığı anda çocukluk halimden ayrıldım, ondan kurtuldum ve bir kez daha ağırlıksız hale geldim. Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı, beni ilk kez karşısında görüyordu.

Dehşete düşmüş gözleri gece gökyüzünün en saf haliydi, başını yana eğdiğinde yıldız ışığının pırıltısı bana doğru parlıyordu. Gözyaşları yanaklarını kaplamıştı, beni incelerken yüzü dehşetten kıpkırmızı kesilmişti.

Şok içinde geriye doğru tökezledim, Byron'ın kalbini düşürürken yeryüzündeki bir kabarıklığa takıldım ve uzay ve zamanda düştüm.

Onu, ona zarar vermek isteyen canavardan koruduğumu sanmıştım.

Ama ben daha da kötü bir canavara dönüşeceğini göstermiştim.

OTUZ

ESTRELLA

Platform alçalarak beni altımdaki kumlara doğru yaklaştırdı. Aniden oturdum, platform aniden durmadan önce çok uzun süren bir an için midem ağırlıksız hale geldi, teraziye tutan zincirler inişimi durdurmak için çalışırken başımın üstünde sallanıyordu. Bakışlarım diğer platformdaki Melinoe'ye kaydı, gözlerindeki muzaffer parıltı dışında yüzü dikkatle boştu. Onun platformu yükselmiş, onu altımdaki kumlarda sinsice dolaşan ve bir sonraki yemeğini bekleyen vahşi kediden daha uzağa götürmüştü.

Uzaktan Khaos'un ayağa kalktığı dikilitaşa baktım. Elleri, evi haline getirdiği platformun kenarını kavramış, parmakları öyle bir gömülmüştü ki yapının ahşabı tutuşunun altında çatırıyordu.

Melinoe'nin altın rengi uyku tozu bir kez daha başımın üzerinden süzölüp beni başka bir rüya alemine sürüklerken, o bakışta bir anlık panik, görevimde başarısız olduğuma dair bir korku vardı. Uykunun ilk ipuçları vücudumun üst kısmını sallarken bile o yıldızlı bakışı korudum, gözlerinde bir anı olarak çocuksu yüzümde gördüğüm bakışın aynısını gördüm.

"Korkunu yen, Estrella," dedi, sesi alçalarak. Ses uzaklardan bana doğru geliyordu, vücudumun üst kısmını bir kez platformun üzerine bıraktığımda onun ürkütücü sakinliği içimi dolduruyordu. Gözlerim yavaşça kapanırken nehir tepemde çalkalanıyordu, suyun zehirli yeşili yukarıdaki Tartarus'un alevlerini gizliyordu.

Sonunda gözlerim kapandı ve bedenim uykunun etkisiyle gerildi -zihnimde beni bekleyen dehşete hazırlanıyordum.

★ ★ ★

Uyandığımda ellerimde kum vardı. Üzerimdeki deri zırh ıslanmıştı ve her hareketimde gıcırdıyordu. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp kendimi Tartarus'un girişi olan koyun masmavi sularından dışarı çektim. Kumda debelenerek beni Mab'ın sarayına götüreceğini bildiğim koridora doğru koştum.

Caldris'e.

Arkadaşıma

.

Buraya nasıl geldiğimi, denemeleri tamamlamadan geri dönmeyi nasıl başardığımı bilmiyordum. Hareket ederken Medusa'nın yılanı pazıma dolanmaya devam etti, kumun üzerinde yatan cesede doğru aceleyle ilerledim ve burada kalmış olabilecek diğer kişilerin izlerini bulmak için sahili taradım.

Caldris'in tanıdık siyah zırhı kumla kaplıydı, gelgit bacaklarına vurdukça kumlar ona yapıştıyordu. Elimi bileğine koyduğumda hareket etmedi, kafamda her şey bulanıklaşırken kendimi ona doğru çekmek için botunu kullandım.

Etrafımızdaki dünya gözden kayboldu ve geriye sadece kumun üzerinde hareketsiz yatan eşimin görüntüsü kaldı.

Çok hareketsiz.

Nefesinin hırıltısı bana ulaştığında onun üzerine kıvrıldım ve altın sarısı teninin nasıl solduğuna baktım. Dudakları neredeyse maviye dönmüştü, elleri göğsündeki açık yarayı kavriyordu. Başımı salladığımda, gözlerim düşmeye cesaret edemeyen şok gözyaşlarıyla yanarken, yaşamın son ipliklerine sarıldı.

Bir elimle göğsüne dokunarak kalbinin parçalanmış haline açılan deliği kapattım. Bir zamanlar etrafına sarılmış olan yılan kayarak serbest kaldı ve demir dişlerinin parıltısıyla bileğime dolandı.

Caldris'in kanı elimi kaplayıp en kalın boya gibi kırmızıya boyarken onu silkeleyip kumlara savurdum.

"Min asteren," diye mırıldandı, sesi çok zayıftı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, söyleyecek kelimeleri düşünmeye çalıştım. Ne yapabileceğimi bulmaya çalışıyordum.

Onu kurtarmanın bir yolu olmalıydı, çalışan bir kalbi olmasa bile onu burada benimle tutmanın bir yolu olmalıydı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim, sesimin soluk soluğa çıkan tonu hissedebileceğimi sanmadığım dehşeti yansıtıyordu. Şok damarlarımda dolaşüyor, sevdiğim adamla geçirdiğim son anlarda beni korumaya çalışan garip uyuşukluğun hemen ardında daha önce hiç hissetmediğim bir acı .

Çünkü kalbimde bunun ne olduğunu biliyordum. Caldris'in öleceğini.

Onu hayal kırıklığına uğrattığımı.

Başını kucağıma çekip parmaklarımı kül rengi gümüş saçlarında gezdirirken yüzündeki acı dolu ifadeyi görmezden gelerek yer değiştirdim. Saçları kolayca taranarak 'a sadece birkaç dakikalık bir rahatlık sunmamı sağladı. "Sadece benimle kal," dedi Caldris, sesi zayıflayarak. Gözleri kapanmaya başlamıştı ama son bir kez zorla açtı, mavi gözleri öyle bakıyordu ki

İçime öyle bir işledi ki hıçkırıklarımı bastırdım. "Gördüğüm son şeyin senin yüzün olmasını istiyorum."

"Özür dilerim. Seni kurtaramadığım için çok üzgünüm. Daha iyi bir eşi, benden daha güçlü birini hak ediyordun," dedim sesim titreyerek.

Caldris tek elini kaldırdı, kanla kaplı parmağı dudaklarıma dokunarak beni düşüncelerimin saptırdığı yoldan alıkoydu. "Sakin buna cüret etme. Pek çok şey için üzgünüm yıldızım ama senin eşin olmak bunlardan biri değil. Sadece daha fazla zamanımız olmadığı için üzgünüm. Sana hiç huzur veremediğim için," dedi.

Öne doğru eğildim, ağzımı nazikçe onunkine değdirdim ve serbest bıraktığı iç çekişi yuttum. Onu içimde hapsederek, peşinden gitmeden önce kalan zamanım boyunca tuttum. "Sen benim huzurumsun," dedim alnımı onunkine değdirerek.

Gözleri kapanırken bir daha iç çekmedi. Beklememe ve evrene onu bana geri vermesi için yalvararak izlememe rağmen göğsü tekrar yükselmeyi reddetti. "Lütfen," diye fısıldadım, kelimeler zar zor duyuluyordu.

Ruhunun beni beklemek üzere Boşluğa doğru yola çıktığı anı hissettim. Merkezime çarpan derin, parçalayıcı çatlak beni ikiye bölecek gibiydi. sarsıldım, boğazımdan parçalanmış bir ışıltı koptu.

Caldris'i kucağıma alıp vücudunu göğsüme bastırırken ve ileri geri sallanırken ellerim titriyordu. Gözyaşlarım saçlarını ıslattı ve ölümün beni ele geçirmesini bekleyerek ne kadar zaman geçirdiğimi söyleyemedim.

Kan anlaşmamızla, ben de onu takip edecektim. Onsuz sadece bir süreliğine var olacağımı bildiğim için büyük bir minnet duydum. Ne kadar süreceğini söyleyemem, dakikalar, saatler ya da günler, ama acımın bir sonu vardı.

Ayağa kalktım ve arkadaşımın cansız bedenine baktım. Aşağı uzanıp göz kapaklarını kapattıktan sonra kılıçlarımdan birini kayışından kurtardım.

Sırtımı. Koyun girişine döndüğümde, efendisine ulaşmamı engellemeyi düşünen şeytanın bakışlarıyla karşılaştım.

Bu dünyadan ayrılmadan önce kendi ellerimle öldüreceğim kaltak Kraliçe'ye ulaşmaktan.

Bükülmüş, jilet gibi keskin dişleri alaycı bir şekilde birbirine çarptı. Öne doğru eğilip benimle dövüşmeye hazırlanırken yüzüne yayılan dört dişi ay ışığında parlıyordu.

Son dövüşümüzde büyülerime güvenmeyecek kadar yetenekli değildim ama Tartarus'ta geçirdiğim zamanın tamamını olmadan savaşarak geçirmiştım. Ama Tartarus'tan çıkan Estrella daha güçlüydü. Onunla dövüşmek, onu çıplak ellerimle öldürmek ve sonra da hak ettiğim intikamı almak için çok daha yetenekliydim. canavarın kabarmasıyla gözlerim ısındı, bana yapacaklarından korkmama rağmen bir adım daha atarken hırıltısı göğsümde gürledi.

Boğadan kurtulmuştım. Hayatta kalmıştım.

Başımı salladım, omzumun üzerinden Caldris'in yüzükoyun yatan formuna bakarken kollarım kılıçlarımı sıkıca tutarak yanlarıma düştü. Boğazım yeniden düğümlendi ama kendimi durmaya zorladım.

Düşünmek için.

İkinci duruşma neydi?

Hatırlayamıyordum, duruşmanın anısını kavrayamıyordum. Caldris'e baktım, kendimi o mutlak kör edici acının yüzeyini hissetmeye ve aramızdaki bağı bulmaya zorladım. Bağı göremiyordum ama hissedebiliyordum.

Tek parmağımı uzatıp onu okşadığımda rüzgârda sallanıyordu ve tam da olabileceğini düşündüğüm yerde tenimi gıdıkladığını hissettim. Işığının parıltısı yavaşça geldi ve parlak bir şekilde parlayana kadar görüşümü doldurdu.

Hayatla parlıyor.

Tek bir elimi uzattım ve doğruluğunu ruhumda hissettiğim çok basit kelimeler söyledim. Acıyı kovaladı, kederi uzaklaştırdı. "Bu gerçek değil."

Vücudum bir an için kaldı, havalanırken ayaklarım kumdan havalandı.

Ve bir kez daha platforma indim, Melinoe'nun şaşkın bakışlarını üzerimde bulmak için boşluğa baktım.

Bizim platformlar vardı Hatta bir kezYine. Onun benim zaferimle yükselebilsin diye düşmüştü.

Caldris yaşıyordu. Peki
ya ben? Katil gibiydim.

OTUZ BİR

ESTRELLA

Dikkatimi Khaos'u tutan dikilitaşa yönelttim ve onun belli belirsiz bir iç çekişini izledim. Dudakları sırtmak için fazla yukarı kalkmıştı ama tam bir gülümsemeye dönüşmeden önce bunu bastırdı ve omzunun üzerinden onu dikkatle izleyen Primordial'lara baktı.

O gülümsemeden ve içerdiği her şeyden nefret ettim. Bunun onun için bir gurur anı olduğu düşüncesinden nefret ediyordum. Evet, kazanmıştım.

Ama ne pahasına? Eşimle geçirdiğim yıllar boyunca peşimi bırakmayan bu hayalin geleceğim üzerindeki ağırlığı ne olacaktı?

Podyumda oturduğum yerden bakışlarımı tekrar Melinoe'nun kaynayan yüzüne çevirdim. Dişlerini göstermiş, bakışlarının ardında kötülük çalkalanıyordu. Kediye benzeyen canavar altımızda volta atıp yemek beklerken onu suçlayamazdım bile.

Ben tekrar uzanırken ağzını sinsi bir sırıtışla yukarı kaldırdı. Beni kırabileceğini düşünebilirdi ama kıramayacaktı. Etten ve kemikten yaratılmışım, istismarın ve zorbaların ateşinde dövülmüştüm.

Altın başımın üzerinde parıldıyor, yüzüme düşüyor ve beni Melinoe'nun hüküm sürdüğü derin uykuya sürüklüyordu. Rüyalarımı ve kâbuslarımı kontrol ediyor, bana en güzel rüyaları ya da en kötü anıları yaşatacak gücü elinde tutuyordu.

Derin bir nefes aldım, travmatik deneyimimin ardından bedenim yırtık pırtık ve parçalanmış hissediyordu. Caldris'i kaybetmek beni neredeyse yıkmıştı ve uyku beni sürüklerken sadece onun hâlâ Mab'ın pençelerinde yaşadığını bilmek beni ayakta tutuyordu.

Khaos'u zihnimde tuttum, bakışlarının parıldayan altın rengi kapalı göz kapaklarının arkasından beni takip ediyordu.

Ben Khaos'un kızıydım.

Yani kaos benim kucaklayacağım şeydi.

★ ★ ★

Baston annemin omuzlarına indi ve onu öne doğru uçurdu. Sandalyeden düştü ve sert ahşap zemine çakıldı. Avuç içlerinin yüzeye çarpma sesi duyuluyor, günlerce itaatkâr bir şekilde diz çökmeyi öğrendiğim Tapınak'ta yankılanıyordu.

Annem oturmak için kendini itmeye çalışırken kolları titriyordu, Lord Byron sopayı bir kez daha sırtına indirdiğinde vücudu sopanın şiddetiyle sarsıldı. Annemi döverken parıldayan, kötü niyetli mavi gözleri benimkilere dikilmişti ve ben de sopayı elinden alıp karnına saplamak için öne atıldım.

İlk seferinde onun ölümünden mahrum kalmıştım; bu sefer kaybetmeyecektim.

Annem başını kaldırdı, gözyaşlarıyla dolu kahverengi gözleri odanın önündeki aynada benimkilerle buluştu. Rahibeler bunu bizi kendi çenemizi görmeye, bir gün kocamızın yapacağı gibi onlara bakmaya zorlamak için kullanırlardı.

İçinde annemin tükenmişliğini gördüm.

Hızla ilerledim ve ona ulaşmamı engelleyen görünen bir bariyere çarptım. Bir avucumu bariyere vurarak, bu yerde yuvası olmayan büyüde herhangi bir kırılma olup olmadığı hissettim. Mistfell büyüü kınadı. Rahibeler ve Lord Byron da kınamıştı.

"Sevdiğiniz herkes acı çeker. Tüm sevdikleriniz ölür," dedi Baş Rahibe, sesi kulağıma nazik bir fısıltı gibi geliyordu. Onu aramak için döndüm ama arkamda ne bir şey ne de bir kimse bulabildim. Annem ve Lord Byron o büyüü sınırın hemen ötesindeydi ve beni, Caldri öleceğimi bildiğinde ve Peçe bana ulaşmasına engel olduğunda böyle hissedip hissetmediğini düşünmeye bıraktı.

Sopayı sırtının küçük kısmına indirdi ve ben ona ulaşmak için bir yol ararken vücudunun sarsılmasına neden oldu. Yumruklarım aramızdaki cama çarpıyor, sanki içeri girebilecekmişim gibi bastırıyordu. Byron aynanın yansımasında bana sadece sırttı ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Asla yeterli olamayacaksın," dedi Baş Rahibe, bakışlarımı kendime çevirmeye zorlayarak.

Kaç yılımı bu aynada kendi yansıma bakarak ve kendimi eksik bularak geçirmiştım? Kaç yıl boyunca kendime baktım ve onun sözlerindeki nefrete inandım?

Asla yeterli olamayacağım. Bu alem için asla yeterince iyi olamayacağım.

Çünkü buraya ait değildim.

Aynadan yansıyan güneş ışığı, bakışlarımı tutmaya çalışırken başımı yana eğmeme neden oldu. Gözlerimde yüzeyin altında bir şey dans etti, irislerimin arkasında altın bir ışık pırıltısı parıldadı. Aşağıya bakarak

Karanlıkta ve yıldızlı gökyüzünde parmaklarımın ucunu kaldırıp önümdekilere baktım.

Bakışlarımı bir kez daha aynaya çevirdiğimde, gözlerim Caldris'in o gün Blackwater'da gördüğüm karanlık, yıldız gözlü bakışa dalmıştı. İçimde var olan, kaçmasına ve bedenime sahip olmasına izin verilen yaratık.

Onun ne olduğunu ya da beni kime dönüştüreceğini bilmiyordum, sadece bedenime bindiği ve beni geri çekmek için savaşmak zorunda kaldığımız o anlardan daha güçlü hissetmemiştim.

*Çaresiz ya da korkmuş değildi.
O yeterliydi.*

Annem başını hafifçe sallayarak beni korktuğum şeyi yapmamam konusunda uyardı. İşte o anda en büyük korkularımın yüzleşmenin sevdiklerimi kaybetmek olmadığını fark ettim. Kendi ölümüm bile değildi.

Derimin altında sinsice dolaşan, beni ele geçirmeyi ve irademi silmeyi bekleyen o yaratıktı. En büyük korkum onu kabul etmenin kaçınılmazlığı ve bunun geleceğim için ne anlama geldiği.

Onun her zaman benim en tehlikeli parçam olduğunu ve olacağını kabul etmek.

Bu bakışın karanlığına gömüldüm, başımı yana eğerken kendi gözlerimdeki takımyıldızları inceledim. Bakışlarım yer değiştirdi ve ben kıpırdamamış olmama rağmen bakışlarını ellerime çevirdi.

Bakışlarını takip ederken kalbim boğazıma düğümlendi beni yutkunmaya zorladı.

Zayıf altın iplikler zeminden yükseldi ve rüyanın yanlarındaki açık pencerelerden içeri girdi. Bana doğru gerildiler ve onları kucaklarsam ne olacağından korkmama neden oldular. Bunu en son denediğimde, çok fazla büyü yaptığım için Khaos'un müdahale etmesi gerekmişti. Ama o zamanlar canavarı tam olarak kucaklamamıştım.

Ben içinde cesaretlendirme olarak

Eğer o tutulan hepsi ve

Cevaplar.

Eskiden kim olduğuma, şimdi kim olduğuma ve bir gün kim olacağıma.

Ellerimi uzattım ve ipliklerin tenime ilk dokunuşunu kabul ettim. Parmak uçlarıma dokunduklarında sanki hava ciğerlerime geri dönüyor, içimi sıcaklıkla dolduruyordu. Her bir iplik beni kucakladı, önce parmaklarımdan sonra da elimin etrafına dolandı. Fae İşaretlerim soldu, kollarımdan yukarı doğru kıvrılan ipliklerin altın ışığının altında kayboldu. Kendimi hareketsiz kalmaya zorladım, panik kalbimin göğsümde teklemesine neden olsa bile kendi bakışlarımı tuttum.

Bundan daha büyük bir korku yoktu - güç tarafından tüketilmekten daha büyük bir korku.

Kaderin iplikleri omuzlarımı kapladı, gövde mi ve bacaklarımı sararak beni altın ışıltısıyla kapladı. Kendi gözlerimdeki paniğin yanı sıra bana bakan karanlık bakışın verdiği güveni de gördüm.

İpler boğazımı gıcıkıyor, etrafını sarıyor ve yüzümü kaplayana kadar kıvrılıyordu. Ağzımı yuttular, yüzümün geri kalanı yarattığım mezara düşerken yıpranmış kenarlar dilime için dudaklarımdan arasına battı.

Burnumun üzerinden kayarken ağırlıklarının altında hareket etmek için mücadele ettim, göğsümdeki havanın dışarı çıktığını hissettiğimde bir kafese dönüştüler.

Etrafımda sadece ipliklerin altın parıltısı vardı, derimi sıkıp yüzeyi kırdıklarında bedenim dayanılmaz bir acıya hapsoldü. Vücudumun içine, sıcaklıkla dolan Fae İşaretlerinin içine battılar.

Kendimi acı çekerken hareketsiz kalmaya zorladım, gücün ruhumda kök ve damarlarıma akmasına izin verdim.

Bir daha asla çaresiz kalmayacaktım. Bir daha asla korkmayacaktım.

Benim olanı ve Tartarus'un benden çaldıklarını geri alacaktım.

Sonunda iplerin işlediğini, benim bir parçam haline geldiklerini ve Byron'ın bastonu başının üzerinde tuttuğunu ve bir kez daha anneme indirmeye hazır olduğunu gördüm.

O sertleşmiş ipler beni hareketsiz tutuyor, bana zorlamaktan başka seçenek bırakmıyordu. Parmaklarım yanlarımda uçuşuyor, kısıtlamalara karşı savaşıyordu.

Hayır.

Ben sadece bir fırtına değildim. İçimde yeni bir şey kabardıkça fırtına oldum.

Byron sopayı indirdi ve bu seferkine uyguladığı gücü ima eden bir bağırışla sertçe öne doğru salladı.

Aramızdaki ipleri ve cam bariyeri bir adımda kırarak saldırdım. İplerden kurtuldum, elim bastonla birleşip onu havada durdurduğunda altın rengi bir parıltı odayı aydınlattı. Byron'ın şok olmuş bakışları benimkilerle buluştu, korkusu dilimi kapladı. Onu bir yemek gibi tüketerek kana içtim. Böyle bir şeyle beslenmek beni dehşete düşürmeliydi ama yaratık tarafım mırıldandı.

Bastonu havada kavrayarak onu geri ittim ve köşedeki gölgelerin arasında kayboluşunu izledim. Güneş odayı terk etmişti ve odadaki en parlak ışık altının parıltısıydı.

Bir zamanlar beyaz olan Fae İşaretlerim renkle parlıyor, karanlık gözlerimin derinliklerinde yüzen altın yıldızlarla eşleşecek en parlak yıldız gibi karanlığı aydınlatıyordu.

Annemin gözyaşı dolu gözleri gözden kayboldu, ben seçimimi yaparken tapınakta kayboldu.

Üstesinden gelmeyi seçtiğim gibi.

Bastonu elimde sıkıca tutarak, kendi yansımama sırtımı döndüm ve uzay ve zamanda adım attım.

Kabustan kendi isteğimle ayrıldım.

Ve kendi bedenimin içine düştüm, ayağa kalkarken baston hala ellerimdeydi, karnımdaki yara

iyileşti.

OTUZ İKİ

NİLA

Koridorlarda yürüdüm, Tar Mesa koridorlarında ilerleyen muhafızların yanından geçerken başımı eğdim. Alışılmadık derecede sessizdiler, ben onların dikkatinden kaçmaya çalıştıkça onlar da beni görmezden geliyorlardı.

Hiçbiri Mab'ın dikkatini çekecek bir şey yapmak istemiyordu, bu da Mab'ın hoş göreceği sınırların hemen dışında çalışan ve yaşayan bizlerin alışılmadık bir özgürlük hissine sahip olduğu anlamına geliyordu.

Yakalanmanın sonuçları normalden çok daha ağır olabilirdi ama birinin bizi ihbar etme ihtimali çok azalmıştı.

İşime burnunu sokan gözlerin daha az olduğu anlardan yararlanmaya niyetliydim. Uyanık olduğum her anı, gölgede kalmış olabilecek kişileri cesaretlendirmek için çalışarak geçirmeye niyetliydim.

Eğer ölürsem, öyle olsun. Eşimi kaybettikten sonra deliliğe yenik düşmem an meselesiydi ve ben

gitmeden önce *önemli* bir şey yapmak istedim.

Yardım etmek istedim. *Onun* gibi.

Sarayın arka tarafına, kumdan yapılmış dağların daha büyük olduğu yere doğru ilerledim. Lliadhe, Alfheimr'ın daha hareketli saraylarından gelen yiyecek ve erzak teslimatlarını, taze meyve ve sebzeleri ve Mab'ın erişim avantajına sahip olduğu her şeyi ayırmak için çalışıyordu.

Elimi Yazlık Saray'dan gelen bir sandığın üzerinde gezdirdim, kırmızı renkli ahşap beni çağırıyordu. Bir zamanlar damarlarımda güneş ışığının tanıdık çağrısı varken, eşime ait olan büyü artık emrime amade değildi.

Ben bir Tanrı değildim ve büyüsünü benimle paylaşmadığı sürece, başka bir Sidhe'den başka bir şey değildim.

Erzak dağıtımını izleyen muhafızların yanından sinsice geçerek ilerledim. İyi tanıdığım bir Lliadhe ile göz göze gelince, istediğim şeyi bulmayı başardığını onaylamak için başını sallamasını bekledim.

Gece Çiçekleri.

Ellerine bir sandık aldı, muhafızların en dikkatsizinin yanından geçerken başını eğik tuttu. Bana doğru ilerlerken onu durdurmadı, yanından geçip sarayın içine doğru çekilirken ben de hissetmediğim bir kayıtsızlıkla onun peşinden gittim.

Muhafız beni kolumdan kavradı, sonunda bakışlarını karşılamak için döndüğümde parlak yeşil gözleri bana bakıyordu. "Bu kadar çabuk nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu, nefesinde duman kokusu vardı. Bazı Fae'lerin dumanını içlerine çekmek için yaktıkları beyaz yaprakları anımsatan derin, otumsu bir koku vardı.

"Ürünlerin dağıtılmasına yardım etmek için," dedim, kelimeler dilimden yuvarlanarak. Gece Çiçekleri'ni Estrella'nın odalarına götürüp dönüşü için düzenledikten sonra mutfaklarda yardım edecek, teslimatları sıralayacaktım.

"Senin için başka bir işim var," dedi, gardiyanların çoğunun alıştığı şekilde bana bakarak.

"İşini bitirmen için gereken on dakika boyunca senin oyuncağın olmakla ilgilenmiyorum," diye tersledim ve kolumu tuttuğu yerden geri çektim. Kaşlarını çatarak bana baktı, yüzündeki öfke ağzını hırıltıya dönüştürürken bana doğru eğildi.

Yüzündeki her bir kusuru, tehlikeli olduğunu ve zor bir hayat yaşadığını gösteren her bir yara izini seçebiliyordum. Kolunu sırtıma doladı, nefesi yüzümü kaplayana ve vücudum tamamen içime girene kadar beni kendine çekti. "Buradaki yerini unuttun mu kızım? Sana sormadım," dedi ve öne doğru eğilerek dilini yanağımın yüzeyinde gezdirdi.

"Peki ya yerimi unuttuysam bu konuda ne yapacaksınız? Olay çıkarıp arkadaşlarının ikimizi de Mab'a ihbar etme riskini göze alacak mısın? Ya da belki beni ona kendin götürürsün?" Göğsünü iterek sordum.

Beni bıraktı ve bir sandık yığınının üzerinde dengemi sağlayamadan geriye doğru tökezlememe neden oldu. Etrafımızdaki karanlık o kadar fazlaydı ki uzağı göremiyordum, sadece teslimat için aydınlatılmış alanı görebiliyordum. Ama bütün gözler bize çevrilmişti; Sidhe ve Lliadhe tartışmamıza tanıklık ediyor ve gözlemliyordu.

Mab'ın ordusunun bir parçası olan Sidhe'ler şüphesiz onun herkesin gözü önünde bana haddimi bildirmesini umuyorlardı ama bakışlarındaki şüpheyi gördüm. Ziyafeti için gereken sevkiyatlardan herhangi birini mahvettiği için Mab'ın öfkesini riske atmak istemiyordu. Beni tek başıma yakalarsa daha sonra öfkesiyle uğraşmak zorunda kalabilecek olsam da, Lliadhe'nin nasıl umutlu kaldığına tanıklık etmek buna değerdi.

"Hepimiz için bir fırtına yaklaşıyor ve onunla birlikte Kaderler de değişecek. Her şey olup bittiğinde kimin *sahip* olacağını merak ediyorum," dedim ve topuklarımın üzerinde döndüm. Küstahlığım için beni cezalandırmaya kalkışmasını bekledim.

Mab'ın emriyle çalışmaya zorlananların zayıf fısıltısı ve işe dönmeleri için havlayan muhafızlardan başka bir şey yoktu.

Mab ve zulmünü yenmeyi başarırsak sahip olabileceğimiz özgürlüğün tadını aldıktan sonra bir daha asla kendimize sahip olunmasına izin vermeyecektik.

Gece Çiçekleri'ni taşıyan Lliadhe Tindra ile merdivenlerde karşılaştık ve aceleyle Estrella'nın odalarından yaptığımız tapınağa doğru ilerledik. Sonunda Prenses'in odasının kapısını iterek açtığımda bana kaşlarını kaldırdı, sandığı ondan alıp dikkatlice sandalyelerden birinin koltuğuna yerleştirdi.

Kapağı kaldırarak henüz açmamış çiçeklere baktım, yapraklar Estrella döndüğünde çiçeklerin açacağı umuduyla sıkıca kıvrılmıştı. Düzinelerce çiçek getirmişti, masanın yüzeyine ve yatak takımına yerleştirmem için bana bolca vermişti, onları onun onuruna bir yıldız oluşturacak şekilde yerleştirdim.

"Pyralis'i kızdırmamalıydın," dedi Tindra, reddettiğim muhafızı kastederek. Öfkesi Mab'ın muhafızları arasında en kötü olanlardan biriydi ve ifşa edilme tehdidi altında Mab'ın kurbanları üzerinde sahip olduğu kontrolden tam anlamıyla zevk alıyordu. Küstahlığının cezasız kalmasına izin vermezdi ama artık bunun benim için çok az önemi olduğunu fark ettim.

Eyleminin sonuçlarının gerçekliğine karşı hissizleşmiştim. Ölümüm kesindi ve bunu aklımda tutarak, benden sonra gelenlere daha iyi bir dünya bırakmak için elimden gelen her şeyi yapmam akıllıca görünüyordu.

"Yapmamamız gereken pek çok şey var," dedim başımı sallayarak, çiçeklerin yatak boyunca mükemmel şekilde yerleştirilmesi için çalışırken. Bahar Sarayı'nda suyun üzerinde açan lotus çiçeklerine benziyorlardı ve Tindra onları büyülemek için sahip olduğu küçük sihri kullanmıştı, böylece onları canlı tutmak için kendi kişisel su kaynakları ile büyümeye devam edeceklerdi.

"Nila..." Sanki hiçbirimizin konuşmadığı bir konu hakkında konuşmak istiyormuş gibi sözünü kesti. Mab'ın keşfetmesinden korktuğum için dile getirmediğim bir sır olarak, eşim yasak bölgedeydi. "Yapma..." Etrafımızdaki hava durgunlaştığında sözümü keserek uyardım. Gözlerim Tindra'nınkilere kaydı, Bahar Sarayı Fae'sinin de benim gibi hissedip hissetmediğine karar vermeye çalışıyordum. Elini göğsüne bastırdı, nefes almak için savaşıırken ciğerleri kabarıyordu. Bu Meşaleler üzerinde ve duvarlar gittiKaranlık, ve Onlar da ciğerlerimden nefesimi çalan boğulmayı hissettikçe ateşler sönüyordu. Sanki atmosferdeki tüm sihir emilmiş, bir şey her şeyi alıp götürmüş gibiydi.

İhtiyacı vardı ve onu rehin tutuyordu.

Sanki etrafımızdaki durgunluk tüm havayı emmiş, her şeyi ürkütücü ve donmuş bir halde bırakmıştı. Kulaklarım çınladı, içlerindeki basıncın delici çılgılığı ağzım açık kalırken iki elimle kulaklarımı kapatmama neden oldu.

Aynı anda hava patladı. Geri dönerken bir dalgası sırtıma çarptı ve beni öne doğru savurdu. Odayı bir yaz gecesinin sıcaklığıyla doldururken farklı, ılık ve nemli hissettiriyordu. Tindra aceleyle odanın kenarındaki pencereye gitti ve dışarıdaki havanın da aynı hissi verip vermediğini görmek için panjurları açtı.

Yıldızlar gece gökyüzünden kaybolmuştu ve biz karanlığın içinden süzülen bir dalgayı izledik. Odamızda patlak veren aynı hava ve his dalgası, Tar Mesa'nın kumlu dağları boyunca devam etti, yıldızlar ve ay giderken gökyüzüne geri döndü.

Tindra'yı pencereye kadar takip ettim, bana bakmak için geri döndüğünde dışarı baktım. "Nila," diye fısıldadı, sesindeki saygılı huşu beni de geri dönmeye zorladı.

Gece Çiçekleri açmış, yaprakları odanın karanlığında parıldayan altın beneklerle çillenmişti.

Tindra ve ben birbirimize baktık, dünyalarda böyle bir dalgalanmaya kimin neden olabileceğine dair aklıma sadece bir isim geldi.

Khaos.

OTUZ ÜÇ

ESTRELLA

"İmkânsız," diye mırıldandı Melinoe, platformu alçalıp onu aşağıda bekleyen aslana yaklaştıırken. Korkuyla ona baktı ve bastonu ikiye ayırmamı izledi. Uçları altın ipliklerle parıldıyordu, içlerinde kaosun büyüğü dolaşıyordu. Bastonu rüya aleminden çıkarıp benimle birlikte uyanık dünyaya geri götürmemi sağlayan şeyin bu olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Onlar benim anılarımdı. Benim rüyam," dedim platformun kenarına bir adım daha yaklaşarak. "İçinde ne olacağına sadece ben karar verebilirim."

"Denemelere girmeden önce gücünü Tartarus'a verdiğini söylemiştin!" Melinoe bakışlarını Khaos'a çevirerek şöyle dedi. "Yarışmasına izin verilmemeliydi."

"Tartarus'a girerken büyümü verdim," dedim, ayak parmaklarım kenarda asılı dururken. Elimdeki

Kırık bastonunu diğer platformda ayağa kaldırdı, arkama uzandı ve kılıçlarımdan birini çekti.

Bir elimi uzattım, Melinoe'nun üzerinden salınırken esintide dalgalanan hayat ipliğini çağırdım. Onu elimde kavradım ve yüzünde gördüğüm kötülüğün aynısı benimkine de damgasını vurmuş bir şekilde ona gülümserken sarmaladım.

Platformdan adımımı attım, düşerken ipi çekiştirdim ve dizlerime aldığım darbeyi yumuşatmak için öne doğru yuvarlanarak ayaklarımın üzerine düştüm. Aslan bana doğru yaklaşırken ayağa kalktım, kahverengi gözleri elimdeki kılıca kayarken yavaşça hareket ediyordu.

Melinoe'ya baktığımda, onu platform düşerken platformun kenarında soluk soluğa kalmış buldum. Karşı tarafta benim ağırlığım olmadığından, zafer ne derse desin iki teraziden ağır olan oydu. Yaşam ipine sıkıca tutunarak onu kendime doğru çektim ve kenardan yuvarlanıp yüzüstü aşağıdaki kuma düşmesini izledim.

Sonunda ipini bırakıp ona doğru adım attığımda kustu, her yere kum tükürdü. Aslan hareketlerimi takip etti, devasa pençeleri kuma batarken hareketlerimi takip etmek için döndü.

Melinoe'yle aramdaki mesafeyi kapattığımda bu açıdan daha da büyük görünüyordu. Ben ona doğru yaklaşırken o elleri ve dizleri üzerine çöküp benden uzaklaştı. Aslan yanımda beni takip etti ve Tanrıça'nın gözlerinin hangi tehdidin daha büyük olduğuna karar verememiş gibi aramızda gidip gelişini izledim.

Hangisinden daha çok korkması gerektiğini.

Cevabın ben olduğumu kabul etmek beni dehşete düşürmeliydi.

Önünde durdum ve korku içinde nefes nefese kalışını izledim. Önünde çömelerek gözlerinin içine baktım. Bana yaşattıkları için ondan nefret etmem gerektiği halde öfke yoktu.

Sebep olduğu acı için. Bu öyle bir acıydı ki, uyandıktan ve gerçek olmadığını bildikten sonra bile aklımın bir köşesinde hep kalacaktı.

Bu, o günden sonra her hareketimi yönlendirecek türden bir acıydı.

"Kabusların şimdi nerede?" Gözlerinin yaşarma tehdidiyle ıslanmasını izleyerek sordum.

Saçlarını ellerimle kavradığımda yutkundum. "Bakıyorum," dedi, sesi kendi korkularımı sessizce hatırlatıyordu.

Hırlayarak, siyah saçlarının beyazla buluştuğu noktaya ulaşana kadar saçlarını öne doğru çektim, her iki renkten de birer parça kestim ve hatıra olarak sunmak üzere cebime attım.

Kılıcımın ucunu yanağında gezdirdim ve canavarı cezbetmek için ince bir kan çizgisi çizdim. Dehşet içinde elini kesiğe dokundurdu, bakışları omzumun üzerinden geçerek yaklaşan aslana dikildi.

Arkamdan yaklaştı ve ben de elimde kılıcımınla döndüm. Mavi gözleri benimkilerle buluştu, kocaman kafası sadece bir nefes uzağımdaydı ve ben bakışlarını sessiz bir uyarıyla tuttum. Kılıcımı kaldırdım ve boynunun alt tarafına doğru bastırdım. Daha iyi erişebilmem için kaldırdı ve yelesinden bir tutam saç kesmeme izin verdi.

Mırıltısı boşlukta yankılandı ve yüzünün yan tarafını benimkine sürttüğünde kendi göğsümde bir tane ateşledi.

Yanından geçerken, dişleri etle buluşurken çıkardığı ziyafet seslerini duymazdan geldim. Melinoe'nun çığlıklarını duymazdan geldim, dikilitaşın önündeki kumların üzerinde durmak için ilerlerken hiçbir şey hissetmedim.

En tepedeki kürsüde bekleyen Primordial'ların önünde durdum, onlara baktım ve babamın bakışlarını üzerimde tuttum. Gözlerinde eğlence parlarken ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü.

"Seninle ne yapacağım, kızım?" diye sordu, saçlarımı bir adak olarak önümdeki kumların üzerine atmamı izleyerek. "Daha önce hiç kimse güçlerini Tartarus'tan denemelerin ortasında geri almamıştı."

Omuzlarımı silktim ve kılıcımı arkamdaki kınına geri soktum. "Güzel," dedim, gülümseyerek

Babam olarak görmeyi reddettiğim adam. Bana sihrimi vermiş olabilirdi ama yüzyıllar süren yeniden doğuştan sonra içimdeki diğer tüm izleri yok olmuş olmalıydı. "Tahmin edilebilir olmaktan nefret ederdim."

Gülümsemesi genişledi, etrafındakiler şaşkınlıkla ona bakarken boğazından bir kahkaha yükseldi. Sahte bir verdim, o da bir hareketle karşılık verince hafifçe sııttım.

"Bir sonraki nehre kadar, Khaos," dedim, hak ettiğini düşündüğü kelime ve onunla birlikte gelen saygı yerine onun adını kullanarak.

"Bana baba demekten istediğin kadar kaçınabilirsin Estrella, ama bugün daha önce hiç olmadığın kadar benim kızımsın," dedi ve bu sözler karşısında gülümsemem bozuldu. Hissettiğim korkunun bir yankısıydılar, kucakladığım yaratığın muhtemelen ondan gelen bir parçam olduğunu hatırlatıyorlardı. "Bir sonraki nehre kadar."

Su aşağı indi ve beni yeşil girdabın içine çekti. Acı ve keder içime işledi, sular beni her yöne savururken bile beni bir ıstırap çukuruna itti.

OTUZ DÖRT

CALDRIS

Ellerimi iki yanımdaki kuma gömüp oturdum. Ben izlerken nehre dalıp suyun yeşil yüzeyinin altına gömüldüğünden beri Estrella'dan hiçbir iz yoktu. Bir yandan Fenrir, Lupa ve Ylfa sırayla beni teselli etmeye çalışırken bir yandan da hayatta kalamayacağım nehrin derinliklerinde dolaşmamı engellemek için ellerini kürklerinde gezdirerek durmaksızın onu izledim. Kayıkçı teknesinde oyalanıyor, Estrella'nın iyi olduğunu öğrenene kadar ayrılmakta tereddüt ediyordu. Estrella ortaya çıkmazsa beni Boşluk'a kendisinin götüreceğini bildiğimden, bu titizliği için minnettardım.

Ama ona dair hiçbir şey hissetmedim, ölümüne dair hiçbir belirti yoktu.

Kalbimin derinliklerinde onun gittiği anı bildiğimi biliyordum. Onun ruhunun bu dünyadan ayrıldığını hissedecek, benim daha iyi bir parçamı da beraberinde götürdüğünü bilecektim.

Onsuz yaşamak istemiyordum ve bunun için önce benim ölmem gerekiyordu. Asla zorlanmamalıydım.

O yanımda olmadan tek bir an bile yaşayamam.

Fenrir burnuyla kolumu daha güçlü bir şekilde d rt erek bakışlarımı nehirden başka yöne çevirmemi sağladı. Ayağa fırladım ve Fae İşaretlerimin beyaz çizgilerinin içinden altın ışığın d nd ğ  n  gördüm.

"Caldris," dedi Medusa, ben ayağa kalkarken aradaki mesafeyi kapatarak. Ellerini koluma doladı ve altının narin parlaklığını izlemek için ışığa doğru çevirdi. Fenrir fark etmese zar zor fark edilebilecek bir ışıltıdan ibaretti. Kendilerini Morrigan olarak tanıtan Tanrıçalar nehrin kenarında bize katılmak için yaklaştılar.

Medusa ve ben, soluk altın ışığın d vmemin dolambaçlı izleri boyunca yayılmasını, bir zamanlar beyaz olan ve Ineburn' n altın şehri gibi parıldayan her boşluğu doldurmasını hayranlıkla izledik. "Neler oluyor?" En son Estrella'nın kanını i tiğimde işaretlerimin nasıl altına d n şt ğ  n  hatırlayarak sordum.

Ama ondan beslenmeyeli günler olmuştu ve ani güç akışı mantıklı gelmiyordu.

"Gücünü geri aldı," dedi Medusa, başını gökyüzüne eğip gülerken yüzüne yayılan inanmaz sırıtışıyla. Morrigan kardeşler birbirlerini incelediler, onlar da kollarımı incelerken şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı.

"Ne demek *geri* aldı?" Kuş gibi    kadına bakarak sordum. Rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdüler, sonunda siyah saçlı olan ağzını açıp bana cevap verdi.

"Beş Nehir'in Sınavları'na giren herkes, kendilerinden önce belirlenen görevleri tamamlayana kadar sihirlerini Tartarus'a gönüllü olarak sunmalıdır," dedi ve çenesi meydan okurcasına yükseldi.

"Bana mı söylüyorsun?" dedim, ellerim yumruk olurken durakladım. Medusa kolunu benimkinin üzerine koydu, dokunuşu acil yerine güven verici bir şeye dönüştü.

"Eşimin *Tartarus*'ta hayatta kalmaya zorlandığını ve bir insan olarak kim bilir ne tür *sınavlardan* geçtiğini?"

"Eşinizin bir insan olarak yetiştirildiğini hatırlamanız akıllıca olur. Büyü olmadan işlev görmeye yabancı değil," diye cevap verdi kırmızı gözlü Morrigan. Sanki Estrella'nın bunca zamandır bir insanın varoluşuyla acı çekmeye zorlanmış olması, bunu ona tekrar yapmayı haklı çıkarıyormuş gibi, ama onu her an öldürebilecek bir yerde.

Böyle bir yerde karanlığın örtüsü altında ne tür yaratıkların avlandığını düşünmek istemedim.

"Onun sihrini elinden alarak ne elde edebiliriz ki? Bu şekilde neyi kanıtlayabilir?" Kolumu Medusa'dan geri çekerek sordum.

"Estrella hayal bile edemeyeceğiniz bir kader için seçildi. Onun geleceğinde, istediği her şeyi yapabilecek güce sahip olmaktan daha fazlası var. Dış gücü kadar iç gücüne de sahip olduğunu kanıtlamak zorunda. Nazik ama adil olduğunu, yetiştirilme tarzından dolayı kuşkusuz onun bir parçası olan insani duyarlılıklar tarafından kontrol edilemeyeceğini kanıtlamalı," diye cevap verdi Medusa, sesi kısıktı. "Bundan ben de senin kadar hoşlanmıyorum ama Estrella'nın kim *olduğunu* kanıtlamasına ihtiyacı var. Sihrinin gücünü değil."

Durakladım, kaşlarım çatılırken onu inceliyordum. "Kim bu

O mu?" Suyun üzerinden geriye bakarak sordum.

"O aynı anda hem her şeyin hem de hiçbir şeyin kaynağıdır. O şimdi ve buradadır, aynı zamanda daha önce gelen her şeydir," dedi, kelimeleri mükemmel bir şekilde anlamama rağmen bir şekilde hiçbir anlam ifade etmiyordu. Boğazım düğümlendi, Estrella'nın neye dönüşebileceğine dair tüm şüphelerimi giderecek kelimelerin kesinliğinden korkuyordum. "Ve eğer o zaten olmuş olan her şeyse, o da henüz gelmemiş olan şeydir."

"O Khaos'un kızı," dedim, imaları yutkunarak geçirterek. Bu onun Mab'ın üvey kız kardeşi olduğu anlamına geliyordu,

Üvey kız kardeşinin, daha yeni tanımaya başladığı üvey erkek kardeşini öldürdüğüne tanık olmuştu.

"Hem evet hem hayır," dedi Medusa.

Badb itiraz etti, paniklemiş ifadesi yüzünün keskin hatlarını değiştiriyordu. Ağzı, geldiğimden beri gördüğümünden daha fazla gagayı andıran bir şekilde açıldı ama kadınların kim olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

Onlar efsaneydi.

Medusa avucunu kaldırarak onu susturdu, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Çenesini kaldırdı, göğsü gururla kabarıyordu. "O Khaos'un kızından çok daha fazlası. O Khaos'un kızı," dedi bilmiş bir sırtıyla dudaklarını aralayarak. "Estrella onun seçilmiş varisi. O kaosun vücut bulmuş hali."

Şok beni Gorgon'dan bir adım geri atmaya zorladı, dişlerimi birbirine geçirirken bile gözlerim büyüdü. "İlkellerin varisleri *yoktur*," dedim, sesimi sabit tutmak için elimden gelen her şeyi yaparak.

Gözlerim kayığının tepesinde bekleyen kayıkçıya kaydı, bana bakan gözlerinde kaderin altın ışıltısı parlıyordu. Bir kez başını salladı ama ağzı ince bir çizgi halinde birbirine yapıştı.

Medusa'nın bana söylememesi gerekiyordu, onun hoşnutsuzluğuna ve Badb'in müdahale etme girişimine bakılırsa bu çok açıktı. "Artık biliyorlar," dedi Gorgon, dünyamı alt üst etmiş olmasına rağmen sesi yumuşak ve kendinden emindi. "Ve Estrella'ya bundan tek kelime bile etmeyeceksin."

Başımı iki yana sallayarak alnımı ovuşturdum. Böyle bir şeyi eşimden saklayacağımı düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı. "Neden ona söylemeyeyim ki? O bilemeyecekse neden bana söyleyesin ki?"

"Estrella çok yakında kaderinin gerçeğini keşfedecek. Burada geçirdiği zaman onu o noktaya götürüyor ama henüz gelecekte onu nelerin beklediğini bilmeye hazır değil," dedi Medusa, mesafeyi aşmak için bir adım öne çıkarak.

Bana sempati ya da acıma ima eden zayıf bir gülümseme verdi, bu pek sık karşılaşmadığım bir şeydi. "Ama olmayı umabileceğimden çok daha büyük bir şeyin gölgesinde yaşamanın ne demek olduğunu biliyorum. Yüzyıllar boyunca bir gün bir insan eşin olacağına, Kış Sarayı'nı yönetirken yanında oturacak bir kraliçen olacağına inanarak yaşadın. Ama yıldızları ve ayları hareket ettirebilen bir kadın için Alfheimr'ın sarayları nedir ki? Bir parmak şıklatmasıyla dünyayı ebedi karanlığa sürükleyebilen bir kadın için? Boşluğu ve içinde var olan herkesi kontrol edebilecek bir kadın için?"

"Estrella bunları istemiyor. O sadece basit bir hayat istiyor, sıcak ve rahat bir şey, ona eşlik edecek kitaplarla," dedim, sanki bu bir şeyi değiştirmiş gibi.

"Ve ne zamandan beri böyle bir güce sahip kadınların rahat bir yaşam sürmesine izin veriliyor? Bence derinlerde bir yerde, onun *daha fazlası* için yaratıldığını hep biliyordun. Bence kalbinin derinliklerinde onun ne olduğunu ve ne olmak için doğduğunu her zaman biliyordun. Onun içinde kabul etmen gereken bir karanlık var," dedi, gülümsemesinin yumuşaması iki ucu keskin bir kılıç gibi hissettiriyordu.

"Ben Ölülerin Tanrısıyım," dedim gülümsemesine karşılık vererek. Karanlığa ve bu gerçekliğin eşimin de başına bela olacak unsurlarına yabancı değildim.

Kaderin hayatlarımız üzerindeki etkisi ve kim olduğumuzun her parçasının bizim için zaten seçilmiş olan yolla aynı hizada olması beni hiç şaşırtmadı. Bazen unutmak, kaderimiz üzerinde herhangi bir etkimiz varmış gibi davranmak kolaydı - ta ki gerçeklik gelip ayaklarımızı altımızdan çekene kadar.

"*Kaos hüküm sürene kadar,*" dedi Medusa, beni tam kalbimden vuran sözleri söylerken nehre bakmak için döndü. Eşime aşkla söylediğim, onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğimi belirtmenin imkânsız olduğunu ifade ettiğim sözler.

Su dalgalandı, derinliklerin altında bir şey hareket ediyordu. Estrella su yüzeyine çıktı ve başını geriye doğru çevirerek karşı kıyıya su sıçrattı. Saçları

Hâlâ gevşek örgüsünün içinde sıkışıp kalmıştı, ama saç telleri serbest kalmış, yüzüne yapışan su damlalarını silmek için elini üzerinde gezdirirken yüzünün etrafına dökülüyordu.

Bunu yaparken elleri titriyordu, Acheron'un acısı onu titretiyordu. Bize doğru ilk adımını atarken hiç ses çıkarmadı, beni dizlerimin üzerine çökerten suyun içinden süzülürken gözleri kapalı kaldı. Büyüsünün tenimde gezindiğini hissettim, gücünü kullanarak kıyıya doğru ilerlediğini hissederken bağımız yeniden birleşti.

Ne çekmişti, ne yaşamıştı da o nehrin ıstırapı ona bu kadar katlanılır gelmişti?

Fae İşaretleri içinden altın bir ışıkla parlıyor, altındaki sudan yansıyarak sanki güneş ışığıyla yıkanmış gibi görünmesini sağlıyordu. Yürürken elleri yanlarına düştü ve ciğerlerini dolduran havayı derin bir nefesle geri çekti.

Ondan yayılan ışık daha da parlıyordu ve nehirden çıkarken hiç utanmadan ona baktım. Neredeyse suyun kenarına gelene kadar adım adım ilerledi.

"*Min asteren,*" dedim sonunda, ona doğru bir adım atarak.

Sonunda gözleri açıldı ve karanlık bakışlarıyla karşılaştığımda nefesimi geri çekmek zorunda kaldım. İrislerinin yeşilini ele geçiren siyahın derinliklerinden bana altın yıldızlar parlıyordu. Aşık olduğum yeşil gözler gitmiş, tanıdığım kadının masumiyetini özlesem bile daha doğru hissettiren bir şeye dönüşmüştü. Gözbebeğinin etrafında, ahırda bulduğum o insan kıza bir selam niteliğinde ince bir yeşil halka vardı ama ayrı kaldığımız birkaç gün içinde bile değişmiş ve dönüşmüştü. Karşımdaki kadın karanlıktan ve vahşi bir şeyden yaratılmıştı, yıldızlara yazılmış ve gözlerinin galaksilerine hapsolmuş bir kaderi vardı.

Kaos h Ük Üm s Ürene kadar.

"Caldris?"

OTUZ BEŞ

ESTRELLA

Karşımda duruyordu, kâbusumdaki adamın tıpatıp aynısıydı. Gözlerimi kapattım, o anının ve beni uyanık düşüncelerime kadar takip eden şeyin acısına karşı onları sıkıca kapattım. Gözlerimi açmadan başımın üzerine uzandım ve avucumun içindeki kılıcımın tanıdık kabzasıyla rahatladım.

Metalin deriye çarparken çıkardığı sesin tadını çıkararak yavaşça çektim. Gözlerim ancak onu ileri doğru salladığımda açıldı ve bana bir adım daha yaklaşırken boğazımın önündeki görüntüyü yakaladı. Bana bakan soluk mavi gözler sevdiğim her şeyle alay ediyordu, zaten bana çok fazla acı veren bir yerde beni zayıflatmak için yapılmış çarpık bir manipölasyondur.

"Küçüğüm," dedi, sesi sessiz bir fısıltıya dönüşmüştü. Ellerini başının iki yanına kaldırdı.

Yerinde donup kalırken avuç içleri bana dönüktü. Kılıcımı boğazına doğru daha sıkı ittim ve etin direnciyle karşılaşınca durdum.

Caldris tereddütümü hissetti ve bıçağımın boğazının ön tarafında sığ bir çizgi oluşturmaları için ileri doğru bastırdı. Ahırda gizlice yaklaşıp beni dehşete düşürdüğü o ilk karşılaşmamızı hatırlatıyordu.

"Burada değilsin," dedim, kelimelerin boğazımda yarattığı yanmayı yutkunarak geçiştirdim. Mab'ın bizi ayrı tutma konusundaki kararlılığı göz önüne alındığında bu mümkün değildi. Eş bağımızı tamamlamamıza izin verilmemesi konusunda o kadar kararlıydı ki, bunu yaparsak gücümüzün artacağını biliyordu.

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor, düşmek isteyen gözyaşlarıma karşı koyarken alt dudağım titriyordu. Onun burada, Tartarus'ta kapana kısılmış olması...

"Burada olamazsın," diye ısrar ettim.

Burada olması için ölmüş olması gerekirdi. Ölmesi gerekirdi ve bunu iliklerime kadar hissedeceğime inanmak zorundaydım. Başımı sallarken kılıcım yanıma düştü. Tüm bunlardan sonra, ona geri dönmek için yaşadığım onca şeyden sonra, ben yokken ölmüş olabileceği düşüncesi.

Yalnız ölebilirdi.

Medusa yakınlarda oyalanıyor, avucunun içinde kıvrılmış bir yılanla elini uzatıyordu. Fenrir yanıma sokulurken, küçük yaratığın dili hafifçe dışarı çıktı, zırhımı dürttü ve dikkatimi ona çekti. Başını kaldırdı, yüzünü boynuma yasladı ve beni gerçeklikle buluşturdu. "*Yaşıyor*," dedi sert kırmızı gözleriyle bakışlarımı tutarak.

gözlerinden.

"Ölmedi mi?" Alnımı burnuna yaslayarak sordum.

Caldris'in dikkatinin aramızda gidip geldiğinin belli belirsiz farkındaydım, sanki ne olduğunu anlamamış gibi etkileşimin her anını inceliyordu.

"*Evet.*"

"Ben ölmedim Estrella," dedi, sesi sonunda dönüp ona bakmamı sağladı. Kolumu indirdim ve kılıcımın ayaklarımın dibindeki kuma çarpmasına izin verdim. Bunu bir davet olarak algıladı, aramızdaki mesafeyi hemen kapattı ve kollarını bana doladı. Biri omurgama bastırdı, beni o kadar yakınına çekti ki, beni ortasına çekebileceğini düşündüm ve diğeri başımın arkasına sarıldı ve beni göğsüne çekti.

Ellerimi yavaşça ona dokundurdum, ellerimin altında kaslarının tanıdık gücünü hissettim. Sadece birkaç gün olmuştu ama sanki aylardır yokmuşum gibi geliyordu, sanki burada geçirdiğim zaman tüm varlığımı değiştirmişti.

Ama yine de onun kucağına aitmişim gibi sığıdım. Kendimi sonsuza dek değişmiş hissetsem de o beni hâlâ seviyor gibi kucaklıyordu. Başımı eğerek ona baktım, o gergin, sıkılmış çeneyi ve dünya bizi ayrı tutmaya kararlı görünse de çok güvendiğim yüzünü içime çektim.

Başını eğip yüzümü inceledikten sonra öne doğru eğildi ve ağzını ağzıma değdirdi. Ağzı ilk başta nazikti, bana bağlantıya itiraz etmem için zaman verdi. Sadece bir dakika önce boğazını kesmek üzere olduğumu, yaşadığım şeyin beni neredeyse düşünülemez olanı yapmaya zorladığını unutmamıştı.

Diliyle ağzımı açmaya çalıştı, beni daha yakına çekmek için mücadele ederken acelesi artıyordu. Ayaklarımı kumlardan kaldırarak beni bacaklarımı beline dolayabileceğim kadar yükseğe kaldırdı ve ben de onun coşkusuna karşılık verirken yüzünü ellerimin arasına aldı.

Nasıl olduğu umurumda değildi. Neden umurumda değildi.

Dostum buradaydı, ağzı benimkinin üzerinde hareket ediyordu ve dünyamda her şey yolundaydı. O yanımdayken Tartarus'taki bir hayat katlanılabilir olurdu ve belki de burada kalmamız daha iyi olurdu.

İlkellerin yaptığı gibi saklanıyordu.

Düşündükçe irkildim, bencil doğasından nefret ettim. İnsanların Mab'ın ellerinde acı çektiğini bildiğim halde böyle bir hayatı asla kabul edemezdim. Böyle bir acıya sebep olanın kendi kanımdan biri olduğunu.

Fallon ve Imelda ne olacak? Nila ve Soren?

"*Annen seni izliyor,*" dedi Fenrir, ağzımı Caldri's'inkinden çekmem için beni zorlayarak. O da peşimden geldi, belli ki bu ayrılığı benim kadar istemiyordu. Bacaklarımı belinden çözerek, önünde durana kadar vücudunun pürüzsüz, sert genişliğinden aşağı kaymama izin verdim. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Karşılığında sunduğu hüzünlü gülümsemeye bakarak sordum.

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı ve çenesini kaldırarak arkamı işaret etti. Bakışlarını takip etmek için omzumun üzerinden baktığımda, nehir kıyısının kenarında yüzen feribotçunun teknesini buldum. Küreklerini kumun üzerine koymuşlardı, kıpırdamadan durdukları için dibi batıyordu. Tamamen dönüp beni beklerken yavaşça onlara yaklaştığımda gözlerindeki ürkütücü altın rengi beni hiç terk etmedi.

"Onu buraya sen mi getirdin?" Başını salladığında kapüşonunun nasıl hareket ettiğini izleyerek sordum.

"Son bir iyilik, Minik Kuş," dedi, sesinin sessiz tonu içimde bir şeylerin çatlamasına neden oldu. Göğsüm daraldı, ciğerlerim kendi üzerine çöktü. Ölümünü yeniden yaşadıktan sonra, ondan geriye kalanları tekrar kaybetme olasılığıyla yüzleşemezdim. Hafızamda babamınkinden çok farklı olan o sesteki lakap, boğazımdaki gözyaşlarının acısını daha da artırdı, çenemdeki gerginlik başımı ağrıttı.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?" İki ayağımı da onunla birlikte kayığa koymak için kumdan adım atarak sordum. Kayığın yüzeyine dokunduğum yere baktı, sanki ona ayak basmaya istekli olduğuma inanamıyormuş gibiydi.

"Ölümsüz hayatında bizi sık sık göreceğinden şüpheleniyorum ama bizi bir sonraki görüşünde şimdiki gibi olmayacağız.

Yaptıklarımızın sonuçları olacak," dedi ve tekneyi sabit tutarken küreğini sıkıca kavradı.

Kharon'un babam olan kısmına atıfta bulunarak, "O gitmiş olacak demek istiyorsun," dedim. Baş Rahip onu benden alana kadar çocukluğum boyunca benim dayanağım olmuştu.

"Müdahale etmek kurallara aykırı. Sen kırılırken sana tutunacak bir şey vererek Kader'in kendisine itaatsizlik ettik," dedi, sanki onu kaybedecek olmam kalbimi kırmayacakmış gibi davranarak.

Caldris'e sahip olmak bir hediye idi, isteyebileceğim en büyük hediye idi. Ama bu hediye nin bana pahalıya mal olmasından nefret ediyordum.

"Çok fazla sorum var," dedim, keskin dişlerin parıltısı kapüşondan içeri girdiğinde irkildim. Onunla oturup, çocukluğum ve Brann'ın ona söylemiş olabileceği, Kader'in söylemiş olabileceği her soruyu ona sormaktan başka bir şey istemiyordum.

"Ve korkarım ki sonsuzlukta sana aradığın cevapları vermek için yeterli zaman yok. Varlığın sen doğmadan çok önce duvar halılarına dokunmuştu," dedi, sesi hüzünlü ve melankolikti. Sanki benim onu özlediğim kadar o da beni özleyecekmiş gibi.

Çekingen parmaklarımla yavaşça uzandım ve kapüşonunu iki yanından yakaladım. Dikkatlice geri ittim, kafatasını kaplayan ince deriye dokunmaktan kıl payı kurtuldum. Gördüğüm en soluk, en saydam deriydi, kemikler boyunca sıkıca gerilmişti ve bir yüzün sadece ipucunu veriyordu. Altın rengi gözleri göz çukurlarından parlıyordu ve bana bakan yüzünde hatırladığım babasına dair hiçbir şey yoktu.

Yine de tedirginliğimi bastırdım ve öne doğru eğildim. Ağzımı yanağının tenine değdirerek, sunabildiğim tek şefkat işaretiyle usulca nefes aldım. "Onu bana getirdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım ve kapüşonu yüzünü örtecek şekilde ayarlarken geri çekildim.

Caldris arkamdan yaklaşırken bakışlarını tutarak kayıktan indim. Onun dokunuşunu nerede olsa tanırdım,

Elinin belime dolanması ve ağzının şakağımda olması rahatlatıcı.

Kharon kıyıdaki kumları itti ve küreğini kullanarak nehrin yukarısına doğru kürek çekmeye başladı.

Düşmek üzere olan gözyaşlarımı tutarak gidişini izledim. Onun için yas tutarak yaptığı fedakârlığa ihanet etmeyecek, onun fedakârlığının bana getirdiği sevinci hissetmeme izin verecektim.

Onun sayesinde, Caldriş yanımdaydı.

Onunla her şeyi yapabilirdim.

OTUZ ALTI

ESTRELLA

Gök gürültüsü gökyüzünde şakladı, ses bakışlarımı Tartarus olan mağara yapısının yüzeyi boyunca oluşan bulutlara çekti.

Medusa gökyüzüne baktı ve Morrigan'ın bakışlarıyla kısa bir süre buluştuktan sonra gözlerini arkasında bekleyen bir grup Gorgon kadına çevirdi. Uzanıp elimi tuttu ve sıkıca sıktı.

"Çabuk gel," dedi ve beni arkamdaki nehirden uzaklaştırdı. Üzerimizdeki bulutlar her an daha tehditkâr bir hal alıyor, Caldris peşimizden koşarken gökyüzünü karartıyordu.

"Neler oluyor?" Kurtlar Caldris'in peşinden koşup onu ayak uydurmaya zorlarken ben de peşinden gittim. Onlara homurdandı, adımları benimkilerden çok daha büyüktü.

Geride kalma ya da çok yavaş olma riski yoktu. Morrigan'ın kuş formuna geçerkenki aceleciliği

Beni gafil avladılar ve gözden kaybolana kadar uzaklara doğru kanat çırpıldılar.

"Yağmur geliyor. Acheron'un yağmuru da nehrin kendisi gibi acı verir," dedi ama bizi nehrin aşağısına götürmek yerine, bir sonraki nehrin güvenliğine ulaşmaya çalışacağımızı varsaydığım yere, iç kesimlere getirdi.

"Asla başaramayacağız," dedim gökyüzünde dönüp duran bulutlara bakarak. Yaklaşmakta olan fırtına Mistfell'deki tüm evleri yerle bir edecek, yoluna çıkan her şeyi yok edecek gibi görünüyordu. Bulutların dönme hareketi yukarıda bir silindir oluşturdu, rüzgârlar havada kum savurmak için hızlandı.

Caldris bir anda yanımdaydı, vücudunu benimkini rüzgârın şiddetinden korumak için kullanıyordu. Yüzünü korumak için bir kolunu kaldırdığında zırhına kum yağdı ve Medusa bizi ileriye doğru yönlendirirken beni sıkıştırdı. Gorgonların geri kalanı bizi takip etmeye çalışabilecek herhangi bir tehdide karşı gözlerini dört açarak arkada kaldı.

Medusa'nın bizi götürdüğü mağara çok küçüktü, o kadar küçüktü ki sanki Caldris içine asla sığmayacakmış gibi hissediyordu. Hepimize yetecek kadar yer yoktu ama başını eğdi ve tereddüt etmeden içeri girdi. Caldris ve ben bakıştık ama yağmurun ilk damlaları düşmeye başlamıştı. Zırhının derisinde cızırdıyor, korumada küçük bir delik açarken duman yükseliyordu.

"Peki ya kurtlar?" Fenrir ve kız kardeşlerine bakmak için geri dönerek sordum. Sesi zihnimde çınlarken başını bir saygı işareti olarak bana doğru eğdi.

Bizim için endişelenmeyin. Yakınlardaki bir mağaraya gideceğiz.

Kurdun başını sallamasına karşılık verdim ve Caldris'in duyamadığı iletişimi gözlemlerken bana attığı sivri bakışları görmezden geldim. Yutkundu ve kurtlar ters yöne doğru koşarken beni hafifçe ileri iterek başını salladı. Eğildim ve onu peşimden sürüklerken elini tutmak için uzandım. Parmakları buz gibiydi, fiziksel formu olmasa bile, büyü onu

sık sık etrafımızı saran alevlerle birlikte ılık ve fazla sıcak bir ortamda serinliyordu.

Mağaraya sığabilmek için kendini ikiye bölmek zorunda kaldı ama dar geçitte manevra yaparak ilerledi. Karanlığa gömüldü ve beni boşa kalan elimin parmaklarıyla duvarda ilerleyeceğim yolu bulmak için el yordamıyla ilerlemeye bıraktı. Önümdeki dar mağaranın derinliklerinde kaybolup gözden kaybolan Medusa'yı artık göremiyordum.

"Devam et, Estrella!" diye seslendi, ben el yordamıyla durmaya çalışırken sesi duvarlarda yankılandı. Duvarlar sanki üzerime kapanıyor, gittikçe daralıyor gibiydi. Omzum kayaya çarptı ve eğer beni koruyan deri olmasaydı, gözenekli yüzeye karşı bir deri tabakası kaybedebilirdim.

Bir adım daha attım, yola devam ettim ve beni asıl hayatıma doğuran kadına güvenmeyi seçtim. Caldris daralan geçitte sıkışırken arkamdan homurdandı ve sığmak için nasıl mücadele ettiğini hayal edebiliyordum.

Onu da yanıma alarak ve ayrılma riskini reddederek yoluma devam ettim. Adım attım, kaya altımda kaybolduğunda öne doğru devrildim. Öne doğru düşerken irkildim, taştaki bir boşluktan düştüm. Parmaklarım Caldris'inkilerin arasından kaydı, ikimiz de bu kadar ani düşmeme hazır değildik.

Düşerken midem dışarı fırladı, sonunda dipteki su birikintisine sıçradım. Yüzeye çıkmak için umutsuzca tekmeleyerek yüzdüm.

Sudan çok sıkılmıştım.

Yüzeye fırladım, ses geri geldiğinde nefes nefese kaldım. "Estrella!" Caldris seslendi, yerdeki deliğin üzerinden eğilip bana baktı. Etrafımdaki göz kamaştırıcı ışıkların kör ettiği gölgesinden başka bir şey göremiyordum.

"Ben iyiyim!" Medusa'nın bakışlarıyla karşılaşmak için suyun içinde dönerek seslendim. Suyu basıyor, yüzeyde yüzüyordu.

Yılanlar yüzeyde sürünerek ona şefkatle dokunurken. İçlerinden parlıyor, suya ışık yansıtıyorlardı. "Bunu görmem gerek!"

"Bunlar yılan mı?" sordu ve mağaranın aşağısını görebildiğini bilerek gülümsedim. Suyun içinde yüzen küçük bir ışık topunu ellerimle yakaladım ve avuçlarımda tuttuğum minik yaratığa bakmak için yüzüme doğru kaldırdım. Vücudu turkuaz ve mor karışımıyla parlıyordu, üst bedeni çok çok daha küçük bir seviyede insansı idi.

Kolları zar zor görünüyordu, o kadar küçük ve inceydi ki avuçlarımdaki su birikintisinde gezdiriyordu. Belden aşağısı bir yılanın kuyruğuydu, bana sirenleri hatırlatıyordu ama bir şekilde yılanı benziyordu.

Caldris suya düşerken ben de onu suya indirdim ve su üstünde kalmak için bacaklarımı tekmeledim. Diğer Gorgonlar da onu takip etti ve yüzeyin altına sıçrarken suda dalgalar oluşturdular.

"Burası neresi?" Kapalı mağaranın etrafına bakarak Medusa'ya sordum. Duvarlar koyu mor bir çiçekle kaplıydı, sarmaşıklar taşın üzerinde sürünürken neredeyse gümüş rengini almıştı.

"Gorgonların evine hoş geldiniz," dedi suyun kenarındaki kıyı şeridine doğru yüzerek. Yavaşça dışarı çıktı, Caldris ve beni beklemek için döndüğünde parlayan suyun küçük dalgaları vücudundan kayıyordu. Elini uzattı, Caldris kül rengi gümüş saçlarını yüzünden uzaklaştırırken bizi onun için yüzmeye bıraktı. Mağaranın renkleriyle parlıyor, metalik parlaklığı daha önce hiç görmediğim bir şekilde aydınlatıyordu.

Sudan çıktım, sıırıslıkam zırhım suyun ağırlığıyla daha da ağırlaşmıştı. Medusa omzumun üzerinden memnuniyetle yılanlarla birlikte yüzen Gorgon kadınlarından birine baktı. "Fırtına geçer geçmez bize haber ver," dedi ve onaylayan bir baş hareketinin ardından topuğunun üzerinde döndü.

Bizi mağaraların içinden çok daha açık bir tünele yönlendirdi, duvarları kaplayan çiçeklerin arasında minik yaratıklar sıçrayıp sürünüyordu. "Burası yaşadığınız yer mi?"

"Günlerimin çoğunu babanızla birlikte Yaratılış Beşiği'nde geçiriyorum ama burası ona aşık olmadan önce kendim için inşa ettiğim ev. Burası ailemin evi," diye açıkladı ve daha büyük bir oyuğun girişinde durakladı. Birkaç Gorgon içeride oyalanıyor, ellerini ve ayaklarını zemine serpiştirilmiş sığ su havuzlarında kaydırıyordu.

Bana bakmak için döndü ve bakışlarımı çatık kaşlarıyla karşıladı. "Onu seviyor musun? Gerçekten mi?" diye sordu, Caldri's'e bakarak. Dostum çok içinde başını geriye attı, ağzı sanki öfkesini dile getirecekmiş gibi açık kaldı. Medusa babamın kim olduğunu açıkladığında en ufak bir tepki vermemişti, bu da ben Acheron'dan çıkmadan önce konuşmak için zamanları olduğuna dair şüphelerimi doğruluyordu.

"Tabii ki biliyorum," dedim elini elime alarak. Güven verici bir şekilde sıktım, sorusunun amacının ne merak ediyordum. Neden şimdi? Neden nehirden çıktığım anda sormamıştı?

"Bağınız tamamlanmamış," dedi açıklama olarak, ellerimize bakarak. Bağımızın altın ipliklerinin birbirine değen avuçlarımızın etrafına nasıl dolandığını takip ettim, ancak iplikler gerçekten gelişen bir şeyin parlaklığı yerine loş, neredeyse pirinç bir tonla parlıyordu.

"Mab bunu tamamlamamızı engelledi," diye açıkladım dudaklarımı büzerek. Caldri's'i o kadar iyi tanımak istiyordum ki artık onun nerede bitip benim nerede başladığımı anlayamayacak, onunla tek bir dengede var olacaktım.

"İstersen töreni burada tamamlayabilirsin," dedi Medusa ve nefesim ciğerlerimde dondu kaldı. Şaşkın bakışlarımı Caldri's'e çevirdim ve onun soğuk mavi gözlerini üzerimde buldum. Konuşmadı ve bana

seçeneklerimizi değerlendirdik. Annem eşime, "Bunu Alfheimr'inkiler yerine bizim yöntemlerimizle ve bizim geleneklerimize göre yapmalısın," dedi.

Gözlerini benden ayırmadı, boştaki eliyle uzanıp narin, nazik parmaklarını yanağımın kabarıklığı üzerinde gezdirdi. "Estrella'yla nasıl evlendiğimin benim için pek bir önemi yok, yeter ki o benim eşim olsun."

Gülümsedim ve Medusa'ya dönüp başımı salladım. "Evet," dedim, kelimedede hiç tereddüt etmeden. Eğer burada öleceksek, eğer görevimde başarısız olacaksam, en azından tamamlanmış olmanın ne demek olduğunu öğrenmiş olarak ölmek istiyordum.

"Geleneklerimizin ne olması gerektiğini sormadınız bile. İkinizden de kendinizi yakmanızı talep edebilirdim," dedi Medusa kaşlarını kaldırarak.

"O zaman sanırım yanacağız, ama en azından birlikte yanacağız," diye cevap verdi Caldriş, sözleri tüylerimi diken diken etti. Sesinin derin hırıltısındaki saf ve mutlak sahiplenme nefesimi kesti, yaşarken olduğu gibi ölürken de onun olacağım dşncesi ikimize de farklı, sapkın bir zevk veriyordu.

"yle olsun," dedi Medusa ama ağzı hafif bir gülümsemeye dönüştü. Yakınlarda bekleyen erkek Gorgon'a döndü ve eliyle bir işaret yaparak onu yanına çağırdı. "Deiseus, ller Tanrısı'nı al ve el düğünü töreni için hazırlanmasına yardım et. Estrella, sen benimle geleceksin."

"Neden ayrılmamız gerekiyor?" Elini daha sıkı sıkarak sordum. Onu daha yeni geri almıştım ve şimdiden ayrılmamızı istiyordu.

"Uzun sürmeyecek ama ikinizin de kendinizi bir bütün olarak birleşmeye hazırlamak için yapmanız gereken şeyler var," dedi.

Bir an tereddüt ettim, Caldriş'in onu götürmeye çalışan adama nasıl tepki vereceğini görmek için bekledim. Bana nazikçe gülümsedi ve cesaretlendirmek için elimi tutuşunu gevşetti. Elini bırakıp ona doğru döndüğümde, "Bırak da annen seni benim için hazırlasın, Küçüğüm," dedi.

daha dolu. "Yalnız geçirdiğin zamanın tadını çıkar. Törenden sonra benimsin."

Omurgamda bir ürperti belirdi. Çok uzun zaman önce böyle bir açıklama beni dehşete düşürmezdi, hayatımın geri kalanında tek bir kişiye bağlı olma düşüncesi beni kesinlikle dehşete düşürürdü. Şimdi sözlerindeki karanlık vaat, içimde bir şeylerin beklentiyle gerilmesine neden oldu, midemdeki kanat çırpıntısı kalbimin çarpmasına neden oldu.

Bu sadece onunla yalnız kalma düşüncesi değildi, belki de aramızdaki bağı seyirciler olmadan gerçek anlamda tamamlayacak zamanı bulmaktı. Her ne kadar Caldri's'in ve dürüst olmak gerekirse benim teşhir etme eğilimimi kabullenmiş olsam da, bu annemin böyle şeylere tanık olmasını istediğim anlamına gelmiyordu.

Bu, aramızdaki bağın tamamlanmasıyla geleceğini bildiğim bir yakınlıktı. Tıpkı Fenrir'i yiyecek bir şeyler ararken, Cwn Annwn'ın tünellerde sinsice dolaşan bir canavarı avlamak için keşfettiği mağara sisteminde zum yaparken zihnimin arkasında hissettiğim gibi...

Yakında ben de eşimi aynı şekilde hissedecektim. Yakında onun sesini kafamın içinde duyabilecek ve duygularını kendi duygularım gibi hissedebilecektim. Ve böylece o da aynı şeyi hissedebilecek ve benden duyabilecekti.

Beni bu dünyada hiç yalnız bırakmadı.

Bir zamanlar korkuya neden olan bu durum artık sadece rahatlık getiriyordu.

Eğildi ve aramızdaki göz temasını kesmeden ağzını benimkine değdirdi. Geri çekilirken dudağımı ısırdım, erkek Gorgon kıkırdayıp anı bozana kadar bakışlarını tuttum. "Yeni evliler gibisi yoktur," dedi ve anneme bir an fazla uzun süren bakışlarla baktı. Dikkatini başka yöne çevirdi ve beni ters yöne doğru yönlendirirken tutmam için bir el uzattı. Kabul ettim, omzumun üzerinden Deiseus'a baktım.

Caldris'i uzaklaştırdı. Endişelenecek bir şey yokmuş gibi bana gülümsedi ve içimden haklı olduğunu anladım.

Medusa'ya kalbimi ve aşkımı emanet edememiş olabilirim ama o bana her an zarar verebilirdi. Beni kurtarmak yerine ölmeme izin verebilirdi. Bana ya da eşime zarar vermek istemedi.

Ayrılırken bana acı veren kâbustu. Onun ölümünün anısı, dışarıdaki uğursuz yağmur bulutları gibi üzerime yapışmıştı ve bundan asla tam anlamıyla kurtulamayacağımı biliyordum.

Elimi koluna doladığında saçındaki yılanlar bana doğru sallandı. Kolundan aşağı kayarak benimkine dolandılar ve göğsüme ve boynuma yerleştiler. Nazik, temkinli dilleri tenime dokunmak için dışarı çıktı ve rahatladıķça beni kokladı.

"Senden hoşlanıyorlar," dedi onaylarcasına gülümseyerek.

Yutkundum ve en küçük yılanlardan birinin avucuma kıvrılması için elimi uzattım. Dokunuşuma sokuldu ve beni ona gülümsemek zorunda bıraktı.

Hislerimiz karşılıklıydı.

OTUZ YEDİ

ESTRELLA

Medusa beni tünellerden birine götürdü, duvarlar geçidin genişlemesine izin vermek için birbirinden uzaklaşıyordu. Taş duvarlardaki mor çiçekler açıklayamadığım bir esintiyle sallanıyordu, sanki içlerinden bir şey esiyormuş gibi. Bir adım daha yaklaşıp avucumu yapraklardan birinin yüzeyinde gezdirdiğimde o çiçeklerin arasında gördüğüm karanlık şeylerin sarmaşık olmadığını fark ettim.

Taş duvarlar boyunca yavaşça sürünen yılanların yavaş hareket eden kuyruklarıydı bunlar. Yutkunup bir adım geri çekildiğimde her biri saymaya cesaret edemeyeceğim kadar çok yılanla kaplıydı. Medusa fark edişimi eğlenerek izledi, bakışları mizahla parlıyordu. Gözlerimin yeşili benim gözlerime o kadar yakındı ki, onun yerine ölümlü bir kadından doğmuş olsalar bile. Annemin yüzüne bakıp da benzerlikleri görmemek mümkün değildi. Onun teni birkaç

Benimkinden daha koyu, zengin, sepya kahverengi bir ton. Burnu benimkiyle aynı şekle sahipti, dudakları ise biraz daha kabarıktı.

Ama gözler, kendi yansımamda görmeye alıştığım gözlerle aynıydı.

"Burası Tartarus'ta yaşayan tüm yılanlı yaratıklar için bir sığınak," dedi ve beni ilerlemeye devam etmem için cesaretlendirdi. Ayaklarımın altındaki mağara zemini kuruydu ama ileride ışıldayan suyun parıltısı çiçeklere yansıyor.

Biz yaklaştıkça sığ su birikintilerinde parıldayan beyaz kristaller sıralanıyor, sudaki minik, parlayan perilerin ve koyu renkli pullarının altında aynı titreşen ışığa sahipmiş gibi görünen yılanların ışığını yansıtıyor.

Medusa sanki havuza girmek onu korkutmamış gibi yoluna devam ederken ben geçitte ilerledim, ayaklarım suya batıyordu. Yürürken ellerini suda gezdiriyor, suyun teninin üzerinde gezinmesine izin veriyordu.

Geçerken elimi bir kristale dokundurdum, dokunuşumdan yayılan altın parıltı beni şaşırttı. "Neden Tartarus'tan gücümü geri alabildim?" Devam etmek için kristali bırakarak sordum.

Mağaranın tavanına bakarak, "Beş Nehir'in Sınavları'na pek çok kişi girdi," dedi. Bakışlarını takip ettim ve tavandan sarkıp ona doğru uzanıyormuş gibi görünen turkuaz yılanları inceledim. "Cesaret edenlerden hiçbiri burada doğmadı. Sen de en az burada yaşayanlar kadar Tartarus'un bir parçasısın. Belki de daha fazla. Belki de burası seni tanıyor ya da belki de denemeye cesaret edecek kadar inatçısın."

Bir kahkaha attım ve ses boğazımdan yukarı çıkarken başımı öne eğdim. "Caldris ikincisi olduğunu söyledin," diye cevap verdim ona, yolumuzda bir kara köprüsü belirirken havuzdan çıktım. Kıyıya tırmandık ve aşağıya, başka bir koya bakmak için yükseldik.

Diğerleri yılanlarla doluyken, yaratıklar mutlu bir şekilde yüzerken, bu farklı hissettiriyordu. Yanımızda,

Yılanlar karanın üzerinde sürünerek kendilerini zaten ağzına kadar dolu olan suya bıraktılar. Kendilerini ne kadar sıkıca paketledikleri için pullarının üzerindeki su parlaklığını zar zor görebiliyordum.

"Bir şekilde nedenini tahmin edebiliyorum," dedi Medusa, bizi takip eden diğer yılanların koyağa doğru kayışını izlerken.

"Bu da ne böyle?" Yılanların bu kadar kalabalık olmasının ne gibi bir amacı olabileceğini düşünmemeye çalışarak sordum. Gördüğüm kadarıyla genellikle birbirlerine dokunmaktan çekinmezlerdi ama bu aşırı görünüyordu.

"Bu senin doğuştan hakkın," dedi örgümün ucunu parmaklarının arasına alarak. Çenesini bir hareketle kaldırarak dikkatimi koyun diğer tarafındaki tepeye çekti. "Evlenmek isteyen tüm Gorgonlar havuzlara inmeli ve seçtikleri kardinal yılanın onları sahiplenmesine izin vermelidir. Kendinizi tüm ölümlü eşyalarınızdan soyup havuza ineceksiniz ve çıktığınızda, eğer bir yılan sizi layık görürse, geleceğinizde ve evlilik töreninizde yanınızda götüreceğiniz kendinize ait bir yılanınız olacak. Seçildiğinizde ayağa kalkacak ve bölmenin diğer tarafına tırmanacaksınız. Gelin koyunda seni hazırlamak için bekliyor olacağız," dedi ve saçımı çözüp onu sabitlemek için kullanılan ip parçasını aldı.

Kılıçlarımı sırtımdan yavaşça çıkardı ve beni rahatlatan bir nezaketle yere bıraktı. Zırhımın arkasındaki bağları çözdü, deriyi omuzlarımdan ve kollarımdan sıyrabilmem için düğümlerini çözdü, üst kısmı yanımda yere bıraktı ve kendi çıplaklığımı düşünmemeye çalıştım. Caldris'le tanıştığımdan beri insanların çıplak olarak çok fazla zaman geçirmişken, bu beni rahatsız etmeye devam etmemeliydi.

Birçoğu beni çok daha uygunsuz pozisyonlarda görmüştü ama beni doğuran kadının önünde çıplak durmak bir şekilde daha savunmasız hissettiriyordu.

Yer değiştirdim, derilerimi bacaklarımdan aşağı sıyırdım ve botlarımı çıkardım. Medusa eşyalarımı onun içine topladı.

omzumun üzerinden ona bakmak için döndüğümde geri adım attı. "Diğer tarafta görüşürüz Estrella," dedi, güven veren gülümsemesi ileriye doğru tek bir adım atarken sıırtmama neden oldu.

Aşağı indim, ayaklarım bu noktada zemini kaplayan kalın eğrelti otlarının altındaki çamurda kayıyordu. Yılanlarla dolu sulara yavaşça inmek istesem bile bunu başaramazdım.

Önce ayaklarım suya çarptı, yılanlar içgüdüsel olarak onlara katılmama izin vermek için ayrılırken suda kaydım. Vücudum alçalırken bana sürtündüler, ben derinliklere düşerken pulları tenime sürtündü.

Yüzüm yüzeyin altına daldı ve beni suyun altında çırpınır halde bıraktı. Ama ayağımın altına bir şey dokundu ve kendi başıma yüzmeyi bile deneyemezken beni kaldırdı. Etrafımda yılanlardan başka bir şey yoktu, suya basmamın hiçbir yolu yoktu. Altımda ne düşünmemeye çalıştım, büyük, pullu yüzey beni yüzeye çıkarırken uyluğumdan daha kalındı. Nefes nefese kaldım, sudan çıktığımda havayı geri emdim ve hareketsiz durarak etrafımda sürünen yılanları izledim. Etrafımı tamamen sarmışlardı, hareket ettikçe bana sürtünüyorlardı.

Mirasım sayesinde yılanlarla aram iyi olsa da, tedirginliğimi içime attım. Önümden ayrılarak suda bir boşluk bıraktılar. İleriye doğru yarım bir adım attım, önümdeki su dalgalanınca duraksadım. Yılanlar karnıma bastırarak beni hareketsiz bıraktı. Ellerimi her birinin üzerinde gezdirdim, boyutları arasındaki farkı bu şekilde belirlemek daha kolaydı. Birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını seçemiyordum; mor, mavi, yeşil ve siyah renklerin karışımı suyun içinde yüzüyordu.

Suda bir şey kıınıldadı, *büyük* bir şeydi ve önümdeki yüzeyi yarararak geçerken geri adım atmaya çalıştım.

Başı beyazdı, vücudu pırıl pırıl parlayan gümüş benekli bir beyazdı. Yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

devasa boynunu sudan çıkardı ve öne doğru kıvrıldı. Emrimle insanları bütün olarak yutan fesleğenlerin daha ince, daha çevik bir versiyonu olan yılanı incelerken gözlerim büyüdü.

Tanıdık geliyordu, bana parıldayan o bakış. Hiç hakkı olmadığı halde garip bir şekilde rahatlatıcı bir şey gibi. Mor bir yılan vücudunun yan tarafına doğru kayarak beyaz yılanın başının üzerinden bakmak için etrafından dolanırken bakışlarını karşıladım.

Elimi uzattığımda Medusa gibi hissettiğimi fark ettim. Beyaz yılan beni kokladı, burnunu elime değdirmek için öne doğru eğilirken daha küçük olan mor yılan alınının üzerinden süzüldü. Mor olanın pulları altın zerrecikleriyle parlıyordu, parmaklarıma dokunup kolumdan yukarı çıkarken parlıyordu.

Dişleri hâlâ derime gömülü olan taş yılanın üzerinden geçerek boynuma sarıldı. Mistfell'de bana kılıçla yardım edenden daha iriydi, Medusa'nın bana verdiği kadar iriydi. Ağırlığını taşıyamayacağım kadar büyük değildi ama yine de korkutucu olacak kadar büyüktü.

Onun parlayan altın bakışlarıyla karşılaştım ve bana bakan bir aşinalık hissettim. Eğer beyaz yılan Medusa'nın muadiliyse, o zaman bu da benimkiydi. Yüzünün yan benimkine bastırdı, bana da başımı yana eğip bu sevgi anına karşılık vermek kaldı.

Beyaz yılan başını salladı, kendini aşağı indirdi ve vücuduyla manevralar yaptı. Bizi yukarı kaldırdı ve dışarı çıkabilmem için beni koyun diğer tarafındaki balçığa getirdi. Hâlâ çıplaktım, arkama dönüp bakmadan önce kıyıya doğru birkaç adım yürüdüm. Beyaz yılan bir kez daha koya gömüldü, daha küçük yılanlar yayıldı ve geldikleri yere geri dönmek için koyu boşaltma sürecine başladılar.

"Bir adın var mı?" omuzlarımdan sarkan yılanın doğru parmağımı kaldırarak sordum. bakışlarını tuttum,

Fenrir'le konuşabildiğim gibi onu da anlayıp anlayamayacağımı merak ediyordum. "Peki ya Ametist?"

Ofladı, gözlerini tavana çevirirken burun deliklerinden hava püskürüyordu. Kıkırdadım ve ona gülümsedim. "Tamam, Ametist değil. Peki ya Vox?" Başını iki yana salladı. "Gwen? Belladonna?" Tepenin zirvesine tırmanıp önümdeki odaya bakarken sordum. Bu bana hemen Byron'ın karısını öldürme şeklini hatırlattı, kimse ondan şüphelenmeden onu yavaşça zehirlemişti. Sinsi ve sinsi.

Şüphesiz.

"Belladonna ona yakışıyor," dedi Medusa, ben şaşkınlıkla mağaranın etrafına bakınırken bana bakarak.

Lanet olas Hel.

OTUZ SEKİZ

ESTRELLA

Koy sularının pırıltılı ışıkları odayı dolduran kristallerin üzerinde parlıyordu. Biyolüminesans, karanlık ve kasvetli bir yer olması gereken yeri aydınlatıyordu -yüzeyin ışığından çok uzaktı. Kristaller içeriden parlıyordu, kalbimin ritmiyle uyum içinde olan alçak, titreşen bir ışık her türlü şüpheyi silecek şekilde.

Başka bir hayatta, başka koşullarda, burası benim evim olabilirdi.

Bu düşünce ayıltıcıydı ve Caldri's'le birleşme ihtimalinin bana verdiği büyük sevinci biraz olsun yok etti. Böyle bir yerde yaşamak nasıl bir şey olurdu? Buradaki güzellik, bu mağaraların dışındaki dehşeti bastıramazdı.

Ancak Tartarus'ta özellikle hiçbir şey için vazgeçemeyeceğim bir şey eksikti.

Dostum.

Diğer üç Gorgon kadınıyla birlikte beklediği Medusa'ya yaklaşmak için setten aşağıya doğru ilerledim. Kendi çıplaklığımın beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım ve Belladonna'nın omuzlarıma rahatça yerleşmiş olmasından rahatlardım. Ağırılığı sanki oraya aitmiş gibi geliyordu, sanki her zaman bedenimin bir parçasıymış gibi, oysa benim için etrafımı saran koy kadar yeniydi.

Medusa daha önce giydiği zırhı çıkarmış, omuzlarına dökülen ve önden düşük kesimli sade beyaz bir elbise giymişti. Beline bir kayış dolanmış, kumaş bir örgüye dönüşerek gevşekçe akan eteği vücudunun en küçük kısmında sıkıca tutmuştu. Diğer Gorgonlar da benzer elbiseler giymiş, kolları sepya tenlerine yapışan biyolüminesan parıltılarla kaplanmıştı.

Medusa'ya o kadar benziyorlardı ki, kalbimin göğsümde durduğunu hissettim, bir şekilde bu kadınların onun için aile olduğunu biliyordum... dolayısıyla benim için de aile.

Burada hiç parçası olmadığım bir hayat vardı. Mahrum bırakıldığım bir aile birimi.

Asla geri alamayacağım bir zaman.

Koy, odanın arka köşesinde bir şelale ile büyüleyiciydi. Su aşağıdaki bir havuza dalıyor, akan suyun sesi küçük alanı dolduruyordu. Her nasılsa, gerektiğini düşündüğüm kadar gürültülü değildi, zihnimin uğultusuna ve beni sürekli rahatsız eden düşüncelere basit bir huzur sunuyordu.

"Sulara gir, Estrella," dedi Medusa, başıyla koyu işaret ederek. Beni izleyen üç Gorgon kadının yanından geçtim, aynı anda hem isimlerini bilmeyi diliyor hem de devam etmekten başka bir şey istemiyordum. Bu gelenek her neyse, beni hazırlamak için başka ne gerekiyorsa, bir kez daha Caldris'le birlikte olmak istiyordum.

Kalbinin benimkiyle aynı anda attığını hissetmek ve hayatımda ilk kez kendimi tamamlanmış hissetmek istiyordum. Buraya, Peçe'nin diğer tarafındaki hayatımda kaçırdığım şeylerle dolu bu yere gelmek bana kaybettiğim her şeyi hatırlattı.

Şimdi sahip olabileceğim her şeyi düşünmek istedim. Beni bekleyen aşkı.

Önce ayak parmaklarım koyun ılık, ılık sularına dokundu. Su tenime yayıldı ve beni her şeyi tüketen bir sıcaklıkla kapladı. Suyun içime işlediğini, tenimin bariyerini aşarak beni ısıttığını hissettim. Derinlere doğru adım attıkça güzel avrat otu omuzlarımda kıpırdandı, omuzlarıma inene kadar suyun içine çekildi.

"Şelalenin altından geçmelisiniz," dedi Gorgon kadınlarından biri nazik bir gülümsemeye. "Kendinizi bugünden ve sizi bekleyen el düşününden önce gelen her şeyden arındırın. Birbirinize olduğunuz gibi gitmelisiniz, dünyanın sizden olmasını istediği gibi değil."

Kaknüs omuzlarımdan kalkıp boş zamanlarında suyun içinde kıvrılırken ben de koyun derinliklerine doğru ilerledim. Su ayakta duramayacağım kadar derinleştğinde ellerim yüzeyin hemen altında hareket etti, yavaşça şelaleye doğru ilerlerken ayaklarım tekmeliyordu. Altından geçmeden hemen önce durdum ve derin nefesler aldım.

Düşüşün altında yüzdüğüm an, basıncı başımın tepesine çarptı. Acı orada çiçek açtı, beni yüzeyin altına iterken depolamaya çalıştığım nefes ciğerlerimden çalındı. Çaresizlik içinde bir çıkış yolu arayarak kendimi ileri doğru tekmelemek için acele ettim. Ayaklarım altımdaki alüvyona değene kadar yüzdüm, kendimi ayakta durmaya zorladım ve saçlarımı geriye savurup yüzümden su sıçrarken yüzeyi kırdım.

Üzerime damladı ve beni Gorgon kadınlarının giydiği aynı ışıltıyla kaplı çıplak tenime bakmaya bıraktı. Ellerimi yüzeyin üzerine kaldırdım, parmaklarımı açtım ve turkuaz ve mor ışıkları izledim

ben hareket ettikçe parlıyordu. Medusa suyun elbisesini ıslatmasına aldırmadan sığ sulara adım attı. Eğildi ve Belladonna'nın tereddüt etmeden yaklaştığı elini uzattı. Mor yılan Medusa' eline sokuldu, o eşsiz sevgi anı çok güzeldi.

Burada yılanlardan ve yılanlardan korkulmuyor, aksine Gorgonlarla birlikte mutlu bir şekilde varlıklarını sürdürüyorlardı. Mistfell'de bahçelerde görüldüklerinde öldürülürlerdi. *Nedenini* anlamadan çok önce, onları keşfettiğimde gizlice cebime koyar, hasadı bitirdikten sonra ormanda serbest bıraktım.

O zaman bile, tek istedikleri benim gibi yemekken ölümlerine katlanamamıştım.

"Geleneklerimize göre, evlendiğiniz gün her birinizin ailesinden bir hediye gelmeli. Her zaman yanınızda taşıyabileceğiniz ve bir gün kendi çocuğunuza verebileceğiniz bir şey," dedi Medusa, Belladonna dişlerini bileğine batırırken. Dişlerin Medusa'nın derisini delip geçmesini, oradaki damara derinlemesine batmasını ve içmesini izledim. "Annemden sana verebileceğim hiçbir şey yok, olsaydı bile vermezdim. Tanrıça beni bu hale getirdiğinde beni mahkûm etti ve mirasımın bir parçası olamayacak."

"Senin mirasın burası," dedim, göğsümdeki gerginliği silkerek Tartarus'ta kendisi için oyduğu evi işaret ettim. "Mabedin sonsuza dek yaşayacak."

Belladonna sonunda dişlerini bileğinden kurtarırken, "*Sen* her zaman benim gerçek mirasım olacaksın Estrella," dedi. "Benim kaos kızım."

Parlak mor yılan bana doğru kayarken yutkundum ve Medusa ile onun arasında gidip geldim. "Bir hediye ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey eşim ve zaten Khaos'tan bir hediye alamazdım."

"Baban onun bilgisi ya da izni olmadan evlenmene asla izin vermezdi, Estrella. Elbette sen

Bunu biliyorum," dedi ve bir elini saçındaki yılanlara doğru uzattı. Yılanlar ayrılarak, altlarındaki tellere uzanmasına ve başından tek bir altın iplik koparmasına izin verdi. Onu tuttu ve ben koydaki ışıklarda parıldamasını izlerken dikkatimi dağıttı.

İpliğe bakıp nereye gittiğini bulmaya çalışırken ellerim yanlarımda asılı kaldı. Neye dokunduğunu ve çekersem neyi değiştirebileceğini.

Belladonna elime sürtündü ve dişlerini gösterip bileğime batırmadan önce ona bakmam için bana bir an verdi. Vücudu koluma dolanırken ve soğuk vücudumu sararken dizlerim altımda büküldü ve beni suyun derinliklerine sürükledi. Etrafımı saran, içimi taşla dolduran ve beni yüzeyin altına çekmeye çalışan suyun sıcaklığıyla büyük bir tezat oluşturuyordu.

Boğulacaktım. Ayaklarımın dibindeki kayaya dönecek ve annemin "armağanı" tarafından mahkûm edilmiş bu yerde boğulacaktım.

Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda Belladonna beni serbest bıraktı. Ayaklarımı altıma aldım, bir kez daha yüzeye doğru ittim ve yılan etrafımda yüzerken sudan çıktım. Medusa aramızdaki mesafeyi kapatmış, ben nefes almak için çırpınırken tam önümde duruyordu.

Bir parmağını göğsümün üstündeki boşluğa dokundurdu, uzun, siyah pençesini tenimde yavaşça gezdirirken ben nefes nefese kaldım ve dokunuşuna tepki olarak fışkıran kana baktım. Bir parmağını ayrılmış etin içine kaydırды, ben acı içinde hırıldarken bakışlarını benimkinden hiç ayırmadı. Belladonna diğer bileğimi ısırırken vücudunu sırtıma bastırды ve içimdeki her şeyi hareketsiz hale getirdi.

Medusa'nın yılan gibi yeşil gözleri benimkileri olduğu yerde sabit tutarken hareket edemiyordum. Mırıldandı, sesi sessiz bir şarkıydı, göğsümdeki boşluktan bir şey çıktı, parmağına dolandı ve ona dokunduğu anda taşla dönüştü. Mab'ın kalbime sardığı yılan sertleşip küle dönüştü ve suya düştü

Medusa o küçük, kısa iplik parçasını kaldırıp yarama bastırırken altımızda.

"Babanın hediyesi bir hatırlatma olsun," dedi, yara iyileşirken yanağımı okşamak için uzandı, içinden altın bir ışıkla parlıyordu. "Kader ne örerse örsün, sen ipliğin kendisine hükmedersin."

Belladonna beni şefkatli bir fırçayla bıraktı ve Medusa koydan çıkmak için dönerken onu takip etti. Kalbimdeki tuhaf özgürlükle nefes alarak onu takip ettim. baskı kuran bir mengene yoktu, sadece her şeyi fethedebileceğime dair belirgin bir his vardı.

Bu kaderin kendisi benim istek ve ihtiyaçlarımla uyumluydu.

Peşinden gittim, sudan çıktım ve koyun kenarındaki kumlara bastım. Pürüzlü tanelerin üzerinde tökezledim, dikkatimi bronz kumun çakıl taşlarına dönüştüğü ve altımda bir kez daha sertleştiği yere çevirdim. "Yumuşak, Estrella," dedi Medusa, kelimeler nazik bir hatırlatmaydı. "Sen yumuşak ve naziksin ve etrafındaki şeylerin de öyle kalmasını istiyorsun. Sen benim gibi lanetli değilsin, ama kendini korumak için başka bir araçla donatılmışsın."

Nefes aldım, Caldri'si taşa çevirme tehdidi bile yeterli bir azarlamaydı. Büyümün kaymasına, bu gücün kontrolünü bir an bile kaybetmeme izin veremezdim. Ayaklarımın dibindeki

kaya kalktı, Medusa'nın nefes alış sesine odaklandığımda beni daha yükseğe kaldırdı. Nefes verdi ve ben de onu takip ederek kayanın tekrar ayaklarımın dibine battığını hissettim.

Kum taneleri geri döndü ve hatamı kolaylıkla düzeltti. "Sen büyünün efendisisin, aşkım. Bundan asla şüphe etme ya da seni kontrol etmesine izin verme," diye açıkladı Medusa, beni diğer üç kadına doğru yönlendirmek için elimi tuttu.

Biri, Gorgonların burada yarattıkları evin renklerine uyan koyu mavi bir elbise tutuyordu. Derin suların, soğuk bir kış gününde gece gökyüzünün mavisiydi. Kumaşı başımın üzerinden kaydırıp ve diğer kadınlardan biri örgümü çözüp nemli saçlarımı omzuma atarken yerleşmesine izin verdi.

Parmaklarını

Son kadın yaklaşıp sırtımdaki bağcıkları çekiştirerek elbiseyi sıkıca kavradı. Göğsüme kadar oturuyordu, omuzlarımı örtmek için askı ya da herhangi bir şey yoktu. Fae izlerimin tamamını görünür kılıyor ve yere doğru genişlemeden önce kalçalarım kadar oturuyordu.

Elbise sıkılaştırılır sıkılaştırılmaz, saçlarımı yeniden örmek ve suyun mavi ışıklarını elmacık kemiklerime sürmek için bir ekip olarak çalıştılar. İnsanlar âleminde evlenmiş olsaydım yaşayacağımı düşündüğüm şatafat ve gösterişin hiçbirisi yoktu. Beni yaratanlar tarafından bana verilen hediyelerin ötesinde hiçbir formalite yoktu.

Sade bir elbise. Saçımı örmüştüm. Gözlerime sürme çekmedim ya da yüzümü kapatacak karmaşık bir makyaj yapmadım. Böyle bir günde nedense kendimi çıplak hissediyordum, sanki Caldri's yüzeyin altındaki gerçek beni görecekmış gibi.

Zaten sayamayacağım kadar çok kez yapmış olması önemli değildi, sadece bu sefer farklı olacaktı.

Bu şekilde onun karısı olacaktım. Dışımı olduğu kadar içimi de görecekti, son parçalarımın da kendisine ait olduğunu iddia edecekti.

"Nasıl hissediyorsun?" Medusa sordu, Gorgonlardan birine başıyla işaret ederken yüzü yumuşacıktı. Kadın yanımdan ayrıldı ve işgal ettiğimiz mağaradaki bir açıklığa doğru ilerledi. Daracıktı, sanki bir koridor ya da tünele açılıyordu ve Medusa Belladonna'yı omuzlarıma yerleştirirken kadın gözden kayboldu. Baş kalbimin üzerinde dururken kuyruğunu kollarımdan birine dolayarak rahatça oraya uzandı.

Sonunda sevmekte ve istediğimi yapmakta özgür olan kalbim. "Gerginim," dedim dişlerimi alt dudağıma geçirerek. "Aşk konusunda gergin olmana gerek yok, Estrella. Sen

Tek yapman gereken bundan sonra olacıklardan korkmak," dedi, uğursuz sözleri kaşlarımdan çatılmasına neden oldu. "Bu amaçla, yardımcı olabilecek bir hediyem daha var."

Arkamdan başını salladı ve Caldri's'in bana doğru yürüdüğünü görmek için yavaşça dönmemi sağladı. Adımları duraksarken bakışları

Vücudumun üzerinde gezindi, beni kıpır kıpır edecek şekilde baştan ayağa ve tekrar geriye doğru hareket etti. O fırtınalı mavi gözler sıcaklıkla parlıyor, sonunda bir kez daha yüzüme yerleştğinde içimde bir delik açıyordu.

Bana doğru yaklaştıkça nefesim ciğerlerimden çekiliyor, derinliklerinde boğuluyordum. Medusa yanımdan ayrıldı, ona yaklaştı ve elini kalbinin üzerine koydu.

Duraksadı, bakışları benimkinden ayrıldı ve beni çaresiz bıraktı.

Medusa başını yana eğerken tırnaklarını uzatarak geri çekildi.

Ve yumruğunu Caldris'in göğsüne sapladı.

OTUZ DOKUZ

NILA

Gecenin karanlığında koridorlarda sinsice ilerledim. Dar koridorlarda ilerlerken her yer sessizdi, Mab uyurken Tar Mesa'yı evi olarak gören herkese anlık bir rahatlama sunulmuştu. Sanki sarayın kendisi rahat bir nefes almıştı, sanki beni çevreleyen taş duvarlar da bu Tanrı'nın unuttuğu yerde mahsur kalan sakinlerle birlikte rahatlamıştı.

Mab uyurken genellikle koridorlarda devriye gezen muhafızları bile dikkat çekici bir şekilde ortalıkta yoktu. Onlar da hiç şüphesiz Mab'ın uyurken kendilerini öldürmesinden korkmadan dinlenme fırsatından yararlanmışlardı.

Geceyle ilgili planlarımdan sadece bir kişiye bahsetmiştim, onun yerine yolculuğumun bu kısmını tek başıma yapmayı tercih etmiştim. Benden önce sayısız kişi bunu denemişti ve çok azı Mab'ın etrafını sardığı muhafızları geçebilmişti. Benim

Bu konudaki tek umudu, her zamankinden daha az korunuyor olmasıydı; genellikle ona sadık olan kendi adamları bile artık onu savunamayacak şekilde ondan korkmaya başlamıştı.

Öldürölme riskleri bizimkiler kadar yüksekti ve bu durum, sadakatleri hayatta kalma vaadiyle satın alınabilenler için her şeyi bir perspektife oturtma eğilimindeydi.

Estrella'nın oturma odasındaki çekmecelerden birine sakladığım bıçak cebimde bir delik açmıştı. Özellikle de beni Tar Mesa'nın üst katına çıkaracak olan merdivene döndüğümde, bıçağın demiriyle kendimi yakmaktan korktuğum için kabzasını kavramak için uzanmaya cesaret edemedim. Bu üst katta sadece Mab ikamet ediyordu ve dışarıda bekleyen muhafız ile nedimesi dışında kimsenin girmesine izin verilmiyordu. Buraya çağrılan diğer herkes buradan korkmaya başlamıştı ve Mab'ın Estrella'yı buraya getirdiği günü düşünmeden edemiyordum. Merdivenin tepesindeki köşeyi döndüm, çaydanlık, fincan ve küçük lokmalarla dolu bir tepsiyi taşıırken başımı öne eğdim.

Muhafızının Mab'a gece yarısı çayını getiren hizmetkâra pek dikkat etmeyeceğini umuyordum. Bu akşam normalden daha erken uykuya yenik düşmüş olsa bile, nedimesi Aligan, uyanır ve arzu ederse çayının her zaman yanında olmasını sağlardı. Bu hizmeti vermemenin sonuçları çok korkunç olurdu.

Aligan kendi çayına koyduğum bitkilerin acı gerçekliğini uyuyarak atlatırken, onu mutfak dolabına kapatırdım, böylece yapmak şeyi yapmadan önce kimse onu bulamazdı, Mab'a çayını getirirdim ve o uyanamadan onu kalbinden bıçaklardım.

Yatak odasının oymalı metal kapısına yaklaşırken başımı öne eğdim. Mab'ın evcil yılanları boşluklardan kayarak kapının karanlıkta canlı görünmesini sağlıyordu. Başımı eğdim ve kapüşonumu yukarı kaldırdım.

Yüzümün kenarlarında, muhafızın çağırmayı başardığım zayıf cazibe ipucunun ötesini göremeyeceğini umarak. Rheaghan'ın büyüüne dair herhangi bir ipucu o öldüğünde beni terk etmişti ama artık bunun pek bir önemi yoktu.

Zaten uzun süre ihtiyacım olmayacaktı.

"Nila," dedi gardiyan, sesindeki ismim içimdeki her şeyin gerilmesine neden oldu. Bu görevin olası en kötü sonucuydu, beni tanıyacak olanın görevdeki tek muhafız olması. Mab'ın diğer tüm sadık üyelerinin acımasız davrandığı yerde o bana karşı nazik davranmıştı ve yüzümün hatlarını glamour'umdan tanımak bir yana, adımı bilmek için zaman ayıran tek kişinin o olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Dravenor," dedim sonunda bakışlarıyla buluşarak. Büyü üzerindeki hakimiyetimi bıraktım, kayıp gitmesine izin verdim ve enerjimi korudum. Demirin varlığı onu zaten yeterince zayıflatmıştı ve Mab'ın odalarına fark edilmeden gizlice girmeyi başaramazsam bana zafer için çok az umut veriyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye tısladı ve beni kolumdan tutup kapı aralığından ve Mab'ın yılanlarının meraklı gözlerinden uzaklaştırdı.

Beni götürdüğü oyuk yeterince tenhaydı, beni duvara bastırıp boşluğuma doğru eğilirken bizi meraklı gözlerden uzak tutuyordu.

"Buna hepimiz için son veriyorum," dedim kolumu onun elinden . Tepsiyi masanın üzerine, yanımızdaki oyukta bulunan bir vazanın yanına koydum, artık aldatmacama gerek kalmamıştı.

"Diğerleri deneyip başarısız olmuşken senin başarılı olacağını düşündüren ne? Sen daha yaklaşımadan seni öldürecek," dedi, elini saçlarının arasında gezdirirken alay ederek. "Seni öldürmekten başka bir işe yaramayacak bu yanlış girişim için hayatını boşa harcama. Resminin bu koridorda asılı durmasını ister misin?" diye sordu ve bir eliyle, bu girişimde bulunanlardan bazılarının portrelerini işaret etti.

Mab'ı hile ve desiselerle öldürdüler. Şimdi salonlarını süslüyorlar, benzerlikleri buna cüret edenlerin başına gelenlerin ürkütücü bir hatırlatıcısı.

Artık çok az kişi rahatsız oluyordu, onun terör saltanatı o kadar eksiksizdi ki, böyle bir eylemi açıklayabilecek hiçbir cesaret biçimi yoktu. Sadece pervasızlık ve hayatını hiçe saymak bir insanı bu noktaya getirebilirdi. "Peki bunu yapmazsam nasıl bir hayatım olacak? Sonsuz bir kölelik mi?" Acı bir kahkaha atarak başımı salladım.

"En azından sen hayatta olacaksın," diye tısladı Dravenor, öfkesi havada hissediliyordu. "Rheaghan iyi bir erkekti. Sahip olduğundan çok daha iyisini hak ediyordu ve senin için Mab'ın ellerinde ölmekten daha iyisini isterdi."

Adını söylemeye cüret ettiği için onu öldürmek istedim. Bana kaybettiğim her şeyi ve düşündüğümüz kadar iyi saklayamadığımız her şeyi hatırlattığı için.

"Bana onun ne isteyeceğini söyleme. Kraliçe denen o kaltak yüzünden hayattayken istediklerini elde edemedi ve o öldükten sonra hayatımı kontrol etmeye devam ederse lanetlenirim," diye karşı Dravenor'un yüzüne bakarak. Onun dikkatini dağıtmaya, ben onu oyalarken bu çabanın yedeğinin yerine oturmasına izin vermeye kararlıydım. Bu işte kullanmam gereken onca muhafız varken, sonuçlarına katlanacak olanın o olmasından nefret ediyordum.

Eğer başaramazsak, Mab onu da öldürecekti.

Ama bu, Alfheimr'ın geri kalanı ve başarılı olursak kurtaracağımız hayatlar için yapmaya hazır olduğum bir fedakârlıktı.

"Buradaki pek çok kişi bir süreliğine eşleri olmadan devam etmenin bir yolunu buluyor. Bazıları hiç tanışma fırsatı bulamadıkları eşlerinin geride bıraktığı boşluğun bir kısmını dolduran bir arkadaşlık buluyor. Sizin bağınız asla tamamlanmadı. Çılgınlık içinde kaybolmadan önce yüzyılların olabilir ve sen tüm bunları bir kenara mı atmak istiyorsun?"

Bir elimi kaldırdım ve nazikçe göğsüne koydum. Zırhı bizi ten tene temastan ayırsa da, bu samimi dokunuş karşısında gözlerinin parlaması gözümünden kaçmadı. Bu, Gölge Saray'da geçirdiğim süre boyunca öğrendiklerimin sıkı bir hatırlatıcısıydı.

Bu yerde nezaket asla bedavaya gelmez.

Her zaman beklentinin ağırlığıyla ve nazik sözlerin ve nazik güvencelerin hemen arkasında kalan titreşen bir gerçeklikle geldi.

O da diğerlerinden daha az canavar değildi. Sadece bunu daha iyi saklıyor ve şiddet yerine duygusal manipölasyon kullanıyordu.

Mab'ın yatak odasının kapısı Imelda'nın kapıyı çekip açmasıyla gıcırdadı, hızla ama olabildiğince sessizce içeri süzüldü. Dravenor da sesi duydu ve başını yana eğip koridora baktı. Dravenor'un dikkatini Kraliçesini öldürmek isteyen ikinci davetsiz misafirden uzaklaştırmak için aklıma gelen tek şeyi yaparken Imelda'nın çoktan Mab'ın odasına girmiş, gözden ve akıldan uzak bir yere saklanmış olmasını umuyordum.

İleri atıldım ve onu zırhının altından görünen tuniğinin yakasından kavradım. Onu kendime doğru çekerek, bana dönene kadar bekledim, ağzı bana asla dile getiremediği bir soruyu sormak için ayrılmıştı.

Ağzı ağzıma çarpana kadar onu aşağı çektim, tepkisi anında oldu. Dudakları dudaklarıma değdiği anda dilini ayırık dudaklarıma soktu ve öpüşmeyi derinleştirdi, elleri duvarın taşından belime indiğinde dikkati tamamen dağılmıştı. Beni istediği yere yönlendirdi, çay tepsisini yere itti ve beni kaldırarak masanın kenarına oturttu, vazoyu sırtımın küçük kısmına bastırdı.

İstedikini almasına izin verdiğimde, çıplak tenime ulaşmak için elbisemin kumaşını omzumdan aşağı iterken biranın tadını aldı. Ağzı oraya düştüğünde, elimi

elbisemin cebinden çıkardım ve parmaklarımı yanımda getirdiğim hançerin kabzasına doladım.

Köprücük kemiğimin etini keskin dişleriyle ısırıp beni sadece bir erkeğe ait olması gereken bir şekilde işaretlediğinde, sahip olabileceğim tüm tereddütler silindi.

Yavaşça hareket ettim, ağzımdan sahte bir inilti çıkarken onu yanlış bir şey olduğu konusunda uyarmadım.

Gömleğinin eteklerini çekiştirerek başının üzerine kaldırmamı işaret ettim. Kollarını başının üzerinden geçirmem için kaldırırken zırhının kilidini açmama izin verdi, deri benzeri kumaş yandan ayrılıyordu. Zırhı yolundan ittim, elimi kullanarak başının üzerinden yırtıp yana attım. Daha kollarını indirmemişti ki bıçağımı cebimden çıkarıp hemen göğsünün ortasına sapladım.

Bıçağı ileri doğru ittiğimde dondu kaldı, göğüs kafesine girerken hareket çok yavaştı. Bıçak sonunda kalbinin etli kısmına battığında elimdeki çatlak titreşti, demir sihrini gösterip her şeyi ondan çekerken vücudu anında dondu.

Bu onun atlabileceği bir yara değildi ve alnını benimkine yaklaştırarak şok içinde bana baktı. İnledim, artık görünüşümü korumak zorunda olmadığım için bu temastan iğreniyordum. Onu ileri doğru ittim ve önümdeki taş zemine sırt üstü düşmesini izledim. Bıçak hâlâ göğsünden çıkmıştı, ben masadan atlayıp elbisemi düzeltip Imelda'ya Kraliçe'nin yatak odasında yardım etmek için yanından geçerken gözleri kararmıştı.

Kapıyı iterek açtım, yüzeyde sürünen yılanları görmezden geldim. Arka duvara dayalı yaldızlı karyola sürpriz olmamalıydı, tam ve mutlak bir zenginliğin sembolüydü. Imelda yatağın yanında durdu, parmakları taca dokunuyordu. Kolları titriyor, yüzü acı dolu bir ifadeye bürünüyordu. Estrella'ninkine çok benzeyen parmaklarının taşa dönüşmesini dehşet içinde izledim.

ama yine de tacı Mab'ın başından çıkarmak için mücadele etti.

Başını salladı, uyumsuz obsidyen ve beyaz gözleri bakışlarımla buluşmak için döndü. Yüzündeki panik, Imelda'nın komodinin üzerine yerleştirdiği hançeri alarak ilerlemem için gereken tek şeydi. Hançeri elimde çevirerek Mab'ın kalbine saplamaya hazırlandım.

Hareketi yaptım, hançeri başımın üzerine kaldırarak bu yarayı Dravenor'unkinden çok daha hızlı bir şekilde açmak için ivme kazandım. Hava ve Karanlığın Kraliçesi'ne ayıracak zaman yoktu, onun da Dravenor kadar çabuk öleceğinin garantisi yoktu.

Mab elini uzatırken gözleri açıldı, tiz bir çığlıkla ayağa kalkarken Imelda ve beni geriye fırlattı. Kapıya çarptım, yılanlar omuzlarıma dokunmak için sürünerek aşağı indi. Mab'ın küstahlığımız yüzünden ikimizi de hemen öldüreceğini düşünmüştüm ama onun yerine bir elini göğsüne sıkıca bastırdı, ciğerleri nefes alma çabasıyla şişerken yüzü acıyordu.

"Hayır," diye homurdandı, tırnakları kendi derisini tırmalıyordu. "Bu mümkün değil."

Imelda önce toparlandı, elimi tuttu ve ikimizi de kapıdan çıkarıp koridora sürükledi. Mab bizi hiç görmemiş gibiydi, her ne olursa dikkati o kadar dağılmıştı ki bizi intikamından kurtaracak tek şey de buydu.

"Dravenor!" diye bağırdı ama muhafız ona cevap vermedi. Imelda beni merdiven boşluğuna doğru yönlendirirken umursamıyor gibi görünüyordu, onun yerine sanki emirlerini yerine getirmek için oradaymış gibi devam etti. Orada bir an dinlemek için durakladık, muhtemelen riske atmamalıydık, merakımız bizi alt etti. "Bana Caldris'i getirin! Kalbini göğsünden söktüğümde kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Mab bir yanıt beklerken bir an sessizlik oldu ve Imelda elimi tutup beni ilk merdivenlerden aşağı sürükleyerek gözden kaybolmamızı sağladı.

Koridora daldığında kapının gıcırdayarak açıldığını duyduk, sessizce ilerlerken öfkeli enerjisi bize ulaşıyordu. Yarı dinlemek, yarı da işlediğim cinayet mahallinden kaçarken onun dikkatinden saklanmak için. Ellerim Dravenor'un kanıyla kaplıydı ama kendimi onun ölümünden pişmanlık duymaya zorlayamıyordum.

Mab'ı öldürmeye bu kadar yaklaşmışken ve hayatlarımız hala sağlamken olmaz. Onu bu kadar kızdıracak bir şey olduğunu bildiğimiz halde değil.

Imelda beni merdiven boşluğuna sıkışmış bir çekti, gecenin sessizliğinde dinlerken bir parmağını dudaklarına bastırdı. Mab'ın sesi bu kadar uzaktan boğuk bir fısıltı gibi geliyordu, ona sadece odasının dışındaki koridorda bir ileri bir geri volta atan ayak sesleri eşlik ediyordu.

"İmkânsız. Sizi hâlâ atan kalplerden ancak ben çıkarabilirim, aşklarım," dedi Mab.

Imelda'nın yüzü geniş bir gülümsemeye dönüşürken kahkahasını bastırmak için bir elini ağzına bastırdı ve beni merdivenlerin geri kalanından aşağı çekti. Mutfağın sığınağına dönene kadar konuşmaya cesaret edemedim, etrafımız başarılı olup olmadığımızı öğrenmek isteyen Fae'lerle çevriliydi.

Biz duymamış olsak da, Imelda tüm duyduklarımızı anlatırken oda sessizdi.

Imelda ve ben bilmiş bir gülümsemeyle birbirimize bakarken içlerinden biri "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Bu, Estrella ve Caldri's'in Mab'ın etkisinden kurtulduğu anlamına geliyor," dedi Imelda, dişleri karanlıkta ikimizin de hissettiği sevinçle ıslı ıslı parlıyordu.

Anlamın gerçekliğini, sarılmamız gereken temel mesajı ekledim. "Bu, umudumuz olduğu anlamına geliyor."

KIRK

CALDRIS

Yumruğunu göğsümde hissettiğimde bile Medusa'nın gülümsemesi özür diler gibiydi. Parmaklarını ve onları süsleyen uzun siyah pençeleri kalbimin kalın kaslarına kadar hissettim. Estrella bağırdı, sanki müdahale edecekmiş gibi bize doğru işaret etti. Annesinin tek bir bakışı benim adıma herhangi bir müdahale girişimini susturdu ve vücudu gergin kalsa da olduğu yerde dondu kaldı ve ben de acı dayanılmaz olsa da başımı salladım.

Eğer niyeti buysa Medusa beni çoktan öldürebilirdi, eli kalbimin etrafındaydı. Onu bedenimden çekip çıkarabilir, ben gözümü kırpmaya cesaret edemedi ruhunun çekirdeğini benden alabilirdi.

"Ben iyiyim," dedim, eşimin geniş gözlü bakışlarına güven vererek. Medusa'nın bakışları göğsümde açtığı deliğe döndü ve parmakları yer değiştirip hareket ederken sabit kaldı

İçimde. Yüzümü buruşturdum, boğazımda Estrella'nın yankıladığı bir hırıltı gümbürdedi.

Sadece kendi bedenimde hatırlayabildiğimden daha uzun süredir var olan tutsaklıktan kurtulmamı sağlayabileceği umudu beni hareketsiz tutmaya yetiyordu. Medusa'nın parmağı özellikle hassas bir noktanın üzerinde gezindi, bulduğu şeye bastırırken ağzı bir gülümsemeye dönüştü. İçimde bir şeyler gevşedi, sanki ipler ikiye ayrılıyordu ve sonra aniden düşüyordum. Dizlerimin üzerine çöktüm, rahatlatma sistemime bir şok gibi geldi, Medusa elini kurtarıırken benimle birlikte hareket etti. Küçük taştan bir yılan figürü avucunun içinde duruyordu, ben izlerken küle dönüşüp rüzgârda savruluyordu.

Estrella hemen bana doğru hareketlendi, dizlerinin üzerine öyle sert bir şekilde çöktü ki altındaki zemin sarsıldı. Yüzümü elleriyle kavradı, yara iyileşirken ve Medusa yanımda ayağa kalkarken göğsüme baktı.

"İyi misin?" Estrella sordu, bakışları yüzümde geziniyor ve herhangi bir acı belirtisi arıyordu. Gülümsedim, göğsümdeki baskı eksikliği beraberinde inanmayan bir kahkaha getirdi. "İyi miyim?" Ayaklarımı iterek sordum. Estrella'yı yanıma aldım, onu kollarımın arasına çektim ve teninin sıcaklığının tadını çıkardım. Eli göğsüme, kalbimin üzerine dokundu ve bana verdikleri koyu mavi gömleğin açık olduğu kumaşa kaydı. O lanet yılanın bir zamanlar onun dokunuşundan geri çekilebileceği ve geri kalanımın onun yörüngesine doğru sallanma şekliyle çok çelişkili olabileceği yerde, sadece bağımızın sıcaklığı ve daha yakın olma arzusu vardı. Onu bir çemberin içinde döndürdüm, yüzyıllardır süren itaatkârlık bir anda yok oldu.

Göz.

Yüzyıllardır kimsenin yapamadığını Medusa parmağının bir hareketiyle başardı.

"Mab yüzeydeki yılanlara hükmedebilir ama onlar üzerinde sahip olduğu gücün tek nedeni kızım için yaptığım taşı bir yılan gibi başına takmasıdır.

O bir hırsız. Bu sihir çalıntı ve bir gün," dedi ve dikkatini Estrella'nın geniş sırtısına çevirdi, "onu geri alacaksın."

Estrella yutkundu, yaklaşmakta olan çatışmanın hatırlattıkları gerçekliğe çok fazla dayanıyordu. Onu göğsüme daha sıkı çektim ve elimdeki tüm güvenceyi ona verdim.

Artık Mab'ın esiri değildim ve Estrella'nın da annesinin onu serbest bırakma becerisi göz önüne alındığında öyle olmadığını varsayabilirdim. Özgürdük ve yakında *tek* vücut olacaktık.

"Fırtına sonsuza dek sürmeyecek," diye duyurdu Gorgon adamlarından biri mağaraya girip kollarını göğsünde kavuştururken. Yüzünde, duruşundaki gerginliği yalanlayan bir gülümseme vardı, bizi incelerken kaşlarını çatı. "Sanırım bizden ayrılmadan önce bu bağı tamamlamak için de zaman istiyorsunuz."

Estrella kızardı, yanaklarının güzel pembe tonu bana bir elimi uzatıp başparmağımı elmacık kemiğinin en üst noktasındaki şişliğin üzerinde gezdirmekten başka bir seçenek bırakmadı.

Medusa, Estrella'nın elini tutup onu havuzun kenarına götürürken gülümseyerek, "Her ne kadar küstah olsa da haklı," dedi. Eşim beni de yanında sürükleyerek bir an bile ayrılmamıza izin vermedi.

Estrella suya girerek elbisesinin altını ıslatmasına izin verdi. Yanına adım attığımda pantolonum baldırlarımda ıslandı, yüzümüzü birbirimize döndüğümüzde sadece sığ derinlikler bize dokunuyordu. Ellerinden birini iki elimle kavradım ve gözlerindeki yıldızlı gökyüzüne baktım.

Medusa bir elini Estrella' kalbine dokundurarak kızına gülümsedi. "Beni bağınızın ipliğine yönlendir," dedi ve Estrella'nın tereddüt etmeden elini uzatmasını izledi. Parmağına bir şey sardı, elini annesinin elinin içine koydu ve Gorgon kadının birleşen ellerimizi ipliğe sarmasına izin verdi. Normalde hissetmeyeceğim bir yerde tenime değdiğini hissettim.

Uzunluğunun her bir zerresi kollarımızın üzerine dökölüp aşağı sarkarken, arzuyla titreşen o donuk bağlantıyla birbirimize tamamen bağlanana kadar. "Günlerinin her birini Kader'e, ikiye ayırdıkları ruhun tek bir ruh olarak birleşmesinin daha iyi olduğunu kanıtlayarak mı geçireceksin?" Medusa kızına sordu ve Estrella'yı dikkatini benimkinden başka yöne çevirmeye zorladı.

"Her zaman," diye yanıtladı Estrella, duyguları boğazını tıkadığı için sesi yumuşaktı.

Medusa aşağıdaki suya uzandı ve ayaklarımızın dibinde yüzen ince ama uzun mor yılanı aldı. Onu birleşmiş ellerimizin üzerine örttü ve aramızdaki bağın kalplerimizle uyum içinde attığı nabız gibi atan ipliğini kapattı. Yılan çıplak koluma dolandığında yüzümü buruşturdum, rahatsızlığımı hissetmiş ve benimle oynamak istiyormuş gibi bana daha sıkı sürtünürken ürperdim. "Yılanlar olmak zorundaydı," diye mırıldandım.

Ama Estrella'nın kahkahası hafifti, kim ve ne olduğumun ortaya çıkmasıyla, ilişkimizi en başından beri rahatsız eden tehlikeyle dünyası yıkıldığından beri hissettiğinden daha mutluydu.

O hafifliği yüzeye çıkarmak, bulduğum her fırsatta onu ikna etmek istiyordum.

"Eşini en kötü günlerinde de sevecek misin, canavarı da kadın kadar kucaklayacak mısın?" Medusa bana sordu, yılan mükemmel bir anda yüzünü koluma yerleştirirken kıkırdadı.

"Onu her haliyle seveceğim," dedim Estrella'nın elini avucumun içinde sıkarak. Gözleri yaşarma tehdidiyle parlıyordu ama yutkunarak onları uzak tuttu ve öne doğru eğilip başını yukarı kaldırarak beni kendi boyuna doğru eğilmeye davet etti.

Dudaklarını dudaklarımla buluşturdum, nazik dokunuş içime bir sihir dalgası gönderdi.

"Henüz değil!" diye seslendi birleşmemize şahit olan kadınlardan biri, Estrella'nın ağzımın içine gülmesine neden oldu.

ondan geri.

"Diğer elinle buzunu çağır, Ölüler Tanrısı," diye emretti Medusa, parmaklarımın buz tutmasını izlerken. Aynı buz Estrella'nın derisini de kapladı ama o soğuktan ürkmedi. Benim bu yanımı hoş karşılamayı uzun zaman önce öğrenmişti. Estrella'ya, "Eşinin yüzyıllardır süren yaşamı boyunca oluşan tüm sivri uçlarını alıp, onları aşkınla yumuşatmayı kendine görev edinecek misin?" diye sordu.

Estrella alay etti, sanki beni yumuşatma fikri çok gülünçmüş gibi.

Beni sert severdi.

"Bana uygun olduğunda," dedi, düşüncelerimi yankılayarak ve ciğerlerimden bir kahkaha gümbürtüsü çekerek.

Medusa sanki zihnine yerleşen görüntüyü istememiş gibi başını salladı. "Gölgeler, Caldris," dedi dudaklarını birbirine bastırarak.

Onlara seslendim, Estrella'nın ve benim ellerimi karanlığa sarmalarını izledim. "Eşinin ebedi karanlığını kabul edecek ve her zaman ışığı bulabilmesi için ona yardım edecek misin?" Medusa sordu ve ben de eşime bakıp yeminlerimizi yinelerken yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım.

Sadece ben onların yeni anlamını biliyordum, Kader'in bu kelimeleri biz onları söylemeden çok önce nasıl belirlediğini biliyordum.

"Kaos hüküm sürene kadar," diye mırıldandım, öne doğru eğilip ağzımı Estrella'nınkine değdirdim. Ellerim ısınırken o da öne atılarak kucağıma eğildi. İplerin sarktığı yerdeki basınç tenimi haşladı, ışıklar o kadar parlak parlıyordu ki ben bile görebiliyordum. Estrella derin bir nefes alarak beni içine çekti.

Ruhum onunkini aradı, öyle aniden çarpıştık ki gözlerim kamaştı. Parçalandığımız yerin parıldayan kenarları, onun içinde var olan karanlık uçurumda altın ışığın yavaşça ilerlemesiyle iyileşti.

Hayatın kendisinden daha çok sevdiğim kadın için her zaman yapacağıma yemin ettiğim gibi ışığı aradım, ama çok daha fazlasını buldum.

Onu buldum.

KIRK BİR

ESTRELLA

Parıldayan altın ışığın patlaması neredeyse kör ediciydi. Tamamen parıldıyor, içimdeki her şeyi bütün hissettiriyordu. Daha önce ne kadar boş olduğumu, o olmadan ve onun ruhu benimkiyle tamamen iç içe geçmeden kendimin sadece yarısı olduğumu fark etmek imkânsızdı.

Şimdi ilk kez kendimi tamamlanmış hissediyordum ve onun zihninin benimkiyle rahatlığı, ruhunun bedenimde kendini evinde hissetmesi olmadan nasıl yaşadığımı merak ediyordum. Işığın beni kör ettiği kadar hızlı bir şekilde, bağımızı çevreleyen gölgelerin karanlığı beni geceye sürükledi.

Nefesim ciğerlerimden çalındı ve beni içinden çıkamayacağımdan emin olduğum bir karanlığa fırlattı. Caldris ve beni birbirimize bağlayan o tek altın ipliği takip ettim, çaresizlik içinde zihnimle onu çekiştirdim.

Diğer taraftan gelen basınç bana onun hala orada, hala benimle olduğu konusunda güvence verdi. Tamamen yalnız olmanın korkusu muazzamdı, karanlık tenimin üzerinde geceleyin bir sevgilinin alçak, eziyet verici dokunuşu gibi titreşiyordu. Bana fazlasıyla aşınaydı, sanki vücudumdaki her noktayı biliyordu ve benden bir ürperti almak için dokunması gerekiyordu. Bu dokunuş tenimin üzerinde oyalanıyor, içime girip beni çevreledikçe her yerime dokunuyordu ama vücudumdaki gıdıklanmaya rağmen hiçbir uyarılma yoktu.

Sadece korku vardı. İçimi öylesine derinden sarsan bir korku ki, nefesim nihayet geri döndüğünde, derin, kesik kesik soluklarla geliyordu.

Geriye düştüm ve dokunuşuma karşılık veren bir yüzeye kıcımın üzerine düştüm. Parmak uçlarım yüzeyin altına doğru sürüklenirken ıslanmıştı ve altımda akan suyu kazıyordu. İçimdeki yaratıkların beni yakalayamayacağından emin olmak için dokunuşumu geri çekerken dehşet içinde Boşluğun sularına baktım. Feribotçu görünürde yoktu ve Caldris'i benimle bırakırken söylediği sözlerden sonra, benim adıma ikinci kez müdahale edeceğinden pek emin değildim.

Boşluk boştu, yanlışı hissettiren bir şekilde yaşamdan yoksundu. Burada çok uzun süre kalan tüm ruhlar akan suların içinde hapsolmuşken, cevaplayamadığım acil bir sorum vardı.

Diğer herkes neredeydi?

Boşluk, Baba ve Anne'nin onları ebedi kucaklarıyla sarmalamasını bekleyen ruhlarla dolup taşmalıydı, ama defalarca Boşluğa yolculuk yaptığımda, onu bu tür yaratıklardan boş buldum.

Yavaşça ayağa kalktım, nehir ve benim aramdaki garip sınır altımda sallanırken dengesiz topuklarımın üzerinde sallandım. Daire çizerek döndüm ve eşimden bir iz aradım. Onu bağın diğer tarafında hissettim, varlığı gölgelerin ve ilk kışın ayazının karışımıyla parıltıyordu. ipliği elimin etrafına sardım,

kalbime bastırıyor ve beni yönlendirdiği yöne doğru dönerken onu sıkıca tutuyordum.

Bir vardı.

Bunu etimde hissettim, kanımdaki kaynamayı ve kemiklerimdeki sertleşmeyi hissettim. Caldri ve ben bağımızı tamamlamıştık, kalıcı ve ölüm dışında hiçbir şey tarafından koparılamayacak bir şekilde bağlanmıştık. Boşluk'a sürüklendiğim diğer zamanlar sadece uyuduğumda ya da ölümün eşiğindeyken uyanıktım. Çektiğim acılar çok fazla olduğunda, bu yer beni ıstıraptan koruyor ve bir uyuşukluk kozasının içine hapsediyordu.

Tek ve temkinli bir adım attım, sular ayaklarımın dibinde dönmeye başlayınca aniden durdum. Tökezleyerek geri çekildim ve nehirden yükselip bir kemer oluşturmalarını şaşkınlıkla izledim. Benden biraz daha uzun olan suyun yüzeyi, sanki Caldri onu kışın soğuğuyla öpmüş gibi sertleşmişti. Ben şok içinde kendime bakarken, pürüzsüz bir buz tabakası önümde mükemmel bir ayna oluşturarak bekliyordu.

Mistfell'den ayrılmadan önceki halimi hatırlıyordum. Gözlerim Medusa'dan tanıdığım koyu yeşildi, saçlarım yırtık pırtık yeşil elbiseme rağmen düzgünce örülmüştü. Köprücük kemiğimi süsleyen ya da elimin arkasına dokunmak için kolumun altından çıkan Fae işaretleri yoktu. Elimi yüzüme doğru kaldırdım ve Alacakaranlık Meyvesi çalısının minik çizikleriyle kaplı parmak uçlarımı inceledim. Tökezleyerek geri çekilirken başımı salladım, uğruna çalıştığım her şeyi kaybetme düşüncesiyle içimde oluşan boşluğu kabul etmeyi reddettim. Uğruna acı çektiğim her şeyi.

Bir gitmem.

O hayata, o kıza asla geri dönmem.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve bana geçmişimi gösteren aynaya sırtımı döndüm. Başımı sallayıp diğer yöne doğru kaçmaya çalışırken su tekrar dönmeye başladı. Benimle paylaşmak zorunda olduğu şeyi görmek istemiyordum.

Etrafımda sular yükseliyor, kış melteminin serinliği etrafımdaki Boşluk'tan esiyordu. Suyun yüzeyinde dönerek bana denizi hatırlatan bir spreyl topladı ve etrafımdaki aynalar sertleşirken yüzüme ve cildime sıçrattı. Yavaşça bir daire çizerek döndüm ve geçecek bir yer aradım. İlk ayna dışında aynalar boştu ve bana hiçbir şey göstermeden beni kapana kısılmış halde bırakmıştı.

Sol tarafımdaki aynada yavaşça hareket eden bir titreşim belirdi ve bakışlarımı ayaklarımın dibindeki sudan kaldırıp uzakta hareket edene doğru kısarak bakmaya zorladı. Figür bir kadındı, omuzlarından birini örten ve ayaklarına kadar düşen beyaz bir elbise giymişti. Boğazının ön kısmında altın bir mücevherin ışıltısı vardı, elinin ve kolunun üzerinde dövmeyle işlenmiş altın ve siyah çizgilerin ışıkları parıldayan yüzeyde oynaşıyordu. Koyu renk saçları omuzlarından özgürce dökölüyor, bana doğru ilerlerken hafifçe sallanıyordu.

Gözleri gece gökyüzünün derinliği gibiydi, bakışlarına bir evren hapsolmuştu. Arkasındaki aynada yıldızlar Fae İşaretleri'yle uyumlu bir şekilde teninin üzerinde geziniyor gibiydi, ben yutkunurken ikiz aylar arkasında parlıyordu. Onu hem tanıdım hem de tanımadım, ölümsüz teni benimkinin hayal bile edemeyeceği kadar pürüzsüzdü. Kulakları sivriydi, bana yukarıdan aşağıya bakarken ağzı nötr bir çizgiye oturmuştu. Hem ben olan hem de ben olmayan canavarın o soğuk, vurdumduymaz yüzünde herhangi bir duygudan eser yoktu.

İnsanlığımı küçümsemek yok. Kalbimin o kadar hızlı atmasına neden olan paniğe sempati duymak yok.

Aynanın yüzeyine doğru eğildi ve bir elini buzun diğerk tarafına bastırdı. Altın rengi ışık teninde titreşerek buzu ısıttı ve bir damla ter yanımdan aşağı damladı.

Başını yana eğip beni incelerken ağzı zalim, duygusuz bir sırıtışa dönüştü ve yutkunmama ve başımı sallamama neden olan bir emir verdi.

"Bırak. Beni. Dışarı." Her kelimeyi dikkatle telaffuz ediyordu, sesi kullanılmamaktan boğuklaşmıştı. Hem bana aitti hem de değildi, içindeki güç aynanın buzunu titretiyordu.

"Yapmayacağım," dedim figüre başımı sallayarak. Derimin altında varlığını hissettiğim o canavarın, dehşet tek başıma üstesinden gelemeyeceğim kadar büyük olduğunda araya giren o canavar olduğuna hiç yoktu.

Düşmanlarımı gözünü kırpmadan öldürecek birine başvurabilirdim.

O benim bir parçamdı ve bunu kabul etmiş ve sınavlarım sırasında onu kabullenmiştim ama bu, olmak için çok mücadele ettiğim kişiyi silmesine isteyerek izin vereceğim anlamına gelmiyordu. O benim içime aitti, *bizim* içimize.

"Çıkarın beni!" diye bağırarak yumruğunu aramızdaki buza vurdu. Bedenim sarsıldı, sanki onun göğüs kafesime çarpıp etimden ve kemiğimden dışarı çıkmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Bunu tekrar yaparken sırttı, aramızdaki engel olmasa kokusunu alabileceğimden emin olana kadar bedenimi buza yaklaştırdı. Onun benden önce yaptığını izlerken bile kaburgalarım darbenin gücüyle ağrıyordu. Avucum acıyla zonklayan kaburgalarım dokunduğunda acıya karşı dişlerimi sıkarak gevşek bir ses çıkardım.

"O senin değil," dedi, ağzındaki zalim gülümseme ağzının köşelerindeki hafif sivri dişleri ortaya çıkarmıştı. Caldri's'in Calfalls'da kendini gösterdiği o ilk gün beni dehşete düşüren dişlerine o kadar benziyorlardı ki, bu dişler onun sahip olduğu ve benim ulaşamayacağım ölümsüzlüğün bir işaretiydi.

"O benim eşim," dedim, söylediği sözleri tartışarak. Söylediklerinde doğruluk payı yoktu. Caldri's'i ruhumda somut bir şey gibi biliyor ve hissediyordum, ama tenindeki Fae İşaretlerimin görüntüsü sahip olduğum her güvensizliği zorluyordu.

"Hayır. O *bizim* eşimiz," diye karşı çıktı, ellerinden birini kaldırıp tenindeki Fae İşaretlerinin üzerinde gezdirdi. Çok uzun zaman önce değil, ben ben ben ben ben ben ben ben onlardan kurtulmak için her şeyi yapardım,

Onları bir başkasının üzerinde görmekten ve bunun bana sunduğu özgürlükten büyük mutluluk duydum.

Ama şimdi? Şimdi, Caldri's'in sadece ve sadece bana ait olduğu anlamına geliyorsa, onları etinden koparmak ve derisini giymek istiyordum.

Ona dişlerimi gösterdim, aynaya yaklaşırken hırladım. Başını yana eğdi, gülümsemesi genişlerken öfkemi inceledi. "Merak etme, küçük insan. İkimiz de birbirimiz olmadan var olamayız. Sen olmadan ona sahip olamam, tıpkı senin bensiz ona sahip olamayacağı gibi," dedi ve iki elini buza bastırdı. Parmakları yüzeye doğru kıvrılmıştı, keskin siyah pençeleri buzu kazıyordu. Ellerimi onunkilerle buluşmak için kaldırma dürtüsüne direndim, onları sıkıca uyluklarımın yanlarına bastırdım.

"Nesin sen?" Kendimi cevaplardan mahrum bırakmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayan o parçamı, o küçük, önemsiz sesi yutkunarak sordum. Zor soruları sormaktan kaçınmak çünkü bazen cehalet hakikatten çok daha iyiydi.

Ama bu gerçek zaman ve mekân boyunca peşimi bırakmamış, Nothrek'ten Alfheimr'a ve nihayet Tartarus'a kadar beni takip etmişti. Zaten önümde duran bu gerçekten kurtuluş yoktu.

Artık kendi potansiyelime karşı kayıtsız kalamazdım.

"Ben senim," dedi, o karanlık gözleri altın rengiyle parlarken gülümsemesi yumuşadı. Ben elime bakarken, içindeki bir şeyi, buza çarpan gücü yaktılar. Fae İşaretlerim geri döndü, üzerime yerleştirdiği büyü kolumda yumuşak bir çizgi halinde kayboldu ve zaten kim gerçeğini ortaya çıkardı. "Ben senin geleceğin ve geçmişinim. İnsanlığın seni lekelemeden önce olman gereken kişiyim."

"Mab beni öldürecekken insanlığım beni korudu," diye karşı çıktım ve insan olmanın otomatik olarak zayıflık anlamına geldiği fikrini reddettim. Bu, Fae'lerin anlamadığı bir şekilde önemsemek anlamına geliyordu ve ben sevginin zayıflık olduğuna *asla* inanmazdım.

"Belki de öyledir," dedi, başını sallayarak onayladı ve nefesi buzu buğulandırana kadar eğildi. "Ama artık korunmaya ihtiyacı olan sen değilsin. Artık korku içinde yaşaması gereken dünyanın geri kalanı."

Kelimeler göğsüme çarptı ve ellerimin yanımda yumruklar halinde kıvrılmasına neden oldu. "Bir canavar olmak istemiyorum," dedim, Melinoe'nun sezdiği ve bana karşı kullanmaya çalıştığı korkuyu yutkunarak. Rüyalar âlemi üzerindeki kontrolüne ek olarak bir öngörü gücüne sahip olup olmadığını merak ettim, bana kendimi gösterdiği anın buna çok benzediğini anladım. Kabusu çoktan benimsediğimi düşünmüştüm ama onu hâlâ kendimden ayrı bir varlık olarak görüyordum.

Onu hâlâ içimde, ihtiyacım olana kadar bastırabileceğim bir şey olarak görüyordum.

"Her canavar kendi hikâyesinin kahramanıdır ve her kahraman da bir başkasının hikâyesinin kötü adamıdır. Sen her zaman Mab'ın kötü adamı olacaksın, tıpkı onun senin olduğun gibi," diye cevap verdi aynadaki kadın.

"Bu onun gibi olmam gerektiği anlamına gelmiyor," diye tersledim. "Bu, zalimleşmek anlamına gelecekse seni bir parçam olarak kabul etmem gerektiği anlamına gelmiyor."

"Ben senin bir parçan olsam bile, böyle bir zalimlik yapamazsın. Kaderler bundan emin oldu," dedi, ben yaklaştıkça gözleri hafifçe büyüdü.

"Hayır," diye homurdandım, bu övgünün hayatımı zindan eden yaratıklara gitmesine izin vermeyi reddederek. Çektiğim acıların sonucu olarak dünyanın acımasızlığına kolayca teslim olabilirdim ama . "Bunu Kader yapmadı. *Ben yaptım.*"

Sırıttı ve kabul eder gibi başını kaldırdı. "Pekala. Bundan emin olabilirsiniz."

"Adımız neydi? İlk adımız?" Burun deliklerinin alevlenmesini izleyerek sordum. Canavarın adıydı, hayatıma yönelik tehdit olmasaydı olabilecek ve olması gereken yaratığın adıydı.

Bir Peçe'nin diğ er tarafına zorlandım ve  l ms zliğ m elimden alındı, İlkellerin Kralı'nın  ocuğ  dikkatlice ölümlü bir kıza dönüştürüldü ve habersiz tutuldu.

Fae'ler isimlerde g   olduğ na, yanlış kişi onları öğrenirse size karşı kullanılabileceğ ine inanırlardı.

Ben de benimkini öğrenmek istedim.

"Aella," dedi kadın, ellerini incelerken buzlar eriyordu. Teni buzu delerken pembeleşmişti, bu isim içimde etinden sıcaklık yayılıyordu. Kendi ellerimi uzattım, onunkileri avuçlarımın içine aldım ve onu kucakladım.

Aella'yı kucaklamak.

KIRK İKİ

CALDRIS

Sanki onun bir parçasıymış gibi tenine yapışan karanlıkla yıkanmış bir halde karşımda duruyordu. Karanlıktan korkmuş gibi görünmüyordu ve kendimi bağladığım kadınla aynı görünmesine rağmen, elini kaldırıp onu çevreleyen boşlukta kaydıran eşte belirgin bir şekilde farklı bir şey vardı. Parmaklarını havada döndürürken henüz varlığımın farkına varmamıştı ve parmaklarının etrafına doladığı ve elinin içinde tuttuğu altın ipliği görünce şok olmuş bir şekilde nefesimi geri çektim.

Kaderin ipleri.

İzlerken altından daha fazlası olduklarını fark ettim. Fae'lerin damarlarımızdan akan vasat bir güçle ulaşmayı ancak hayal edebilecekleri bir güç ve sihirle titreşiyorlardı. İlkelerin

parmaklarının ucundaki sihrin tadından başka bir şey vermediler ve Estrella'nın ipliği çekiştirmesini izledim. Bakışları gökyüzüne yöneldi, karanlıkta bir yıldız belirirken gözleri altın ışııyla parlıyordu. Estrella'nın yüzü, var ettiği yıldıza, onu yutmaya çalışan karanlığın içinde yarattığı ışığa bakarken göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüştü. İşte o an, aramızdaki bağa daldığımdan beri geçen kısa süre içinde onda nelerin değiştiğini fark ettim.

Estrella huzuru bulmuştu.

Yanına gitmek istediğimde bile arka planda oyalandım, neşe anını yaşamasına izin verdim ve izledim. Dudaklarımda bir gülümseme kıvrıldı, çok fazla şey sunmayan bir hayatta saf, kesintisiz bir neşe anına tanıklık ettim.

Estrella iplikleri toplayarak karanlıktan ortaya çıkmalarını sağladı. Onları yarattığı için mi yoksa aramızdaki bağın bir sınırlaması mı bilinmez, onlara dokunduğu ana kadar onları göremedim ama onları ellerinin arasında toplarken büyüünün parıltısı nefes kesiciydi. Ellerini yavaşça salladı, hareketleri dans eder gibiydi, sadece kendisinin duyabildiği bir müzikle sallanıyordu - Kaderlerin müziği.

Bitirdiğinde, gevşekçe bağlanmış iplik düğümü onun dokunuşu olmadan önünde süzüldü ve onu izlerken başını eğdi. Bu tavır Blackwater'daki geceye, yüzeye çıkan hayvani tarafına çok benziyordu. Ama o karanlık ve tehlikeli bir şey gibi hissettirirken, bu diğer taraftaki aydınlık gibi hissettiriyordu.

İpliklere dokundu, onları ellerinin arasında kavradı ve güçle örülmüş ağı inceledi. Kollarını aniden kaldırıp topu üzerindeki karanlığa fırlatırken gülümsemesi inanılmaz bir şekilde genişledi.

Top yüzlerce parçaya ayrılarak patlayıp Boşluğu yanan ışık korlarıyla doldurduğunda nefesim kesildi.

Yıldızlar saf karanlığın içinde parıldadı ve sonunda Estrella'nın altın gözleri benimkilerle buluştuğunda beni aydınlattı. Bana doğru ilk adımını atarken gözleri yıldızlardaki altının mükemmel bir yansımasıydı, elbisesinin mavisi arkasındaki suyun yüzeyinde iz bırakıyordu. Onu adım adım karşıladım, en az kendim kadar titreştiğinden emin olduğum kadına yaklaştım. Bilinci zihnimin sınırlarını gıdıklıyordu, bana gülümserken gözleri parlıyordu.

Hareket ederken elini ayaklarının altındaki suda gezdirdi, yürüdükçe altın bir iplik çizgisi belirdi. İpliği çekiştirdi ve ona doğru ilerlerken beni dengemden uzaklaştırdı. Boğazından parlak bir kahkaha yükseldi ve göğsümdeki her şeyin sıkışmasına neden olacak şekilde yüzünü aydınlattı. Yılanın yokluğunda çok daha güçlü görünüyordu, sanki çırpınan etin kendisi onun dikkati altında şişmiş gibiydi. Bunu beni kendisine doğru çekmek için kullandı ve tam önünde durana kadar ayaklarımın suyun yüzeyinde kaymasını sağladı.

Elini kaldırıp yanağımı avucunun içine altın rengi bakışlarından silinip gece gökyüzünün karanlığına, orada bulunan bir galaksinin pırıltısına dönüştü. Teni sıcaktı, sanki kendisi de yoktan var ettiği yıldızların ateşiyle yanıyordu.

"Ben de seni arıyordum," dedi ve elimi saç perdesinin altından geçirip boynunu avucumun içine alabilmem için başını geriye doğru eğdi. Başparmağım çene çizgisinin üzerinde geziniyor, titreyişinin ve gözlerinin kapanışının tadını çıkarıyordum.

"Ben de seni , min asteren," dedim, eğilip burnumu onunkine sürterek. Aramızdaki bağ titriyordu, tamamlanmak için yalvarırken aramızda titreşiyordu. Bir araya geldiğimiz an, her şeyin yerine oturduğu, ipliğin yok edilemez hale geldiği an olacaktı.

Kırılmaz.

"Seni bu kadar beklettiğim için özür dilerim," dedi, sesi kahkahayla karıştı.

İçimi çektim, bakışlarımı onunkilerden ayırmadan dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Lanet olası her saniyeye değdin," dedim öne doğru eğilip aradaki mesafeyi kapatarak. Ağzım onunkine dokundu, onun sıcaklığı içime yayıldı. Işık göz kapaklarımı gıdıkladı, sıcak altın parıltısı beni o andan koparmakla tehdit ediyordu. Onu ittim, diğer elimin Estrella'nın beline düşmesine izin verdim ve onu sıkıca kendime çektim. Sanki vücudu benimkinden yontulmuş gibi bana mükemmel bir şekilde uyuyordu. Mükemmel bir uyum, tüm tepeleri ve vadileri tek bir varlık yaratmak için benimkilerle iç içe geçmişti.

İki beden. Tek ruh.

Ellerini belime doladı, tırnakları omurgama batıyor ve ruhumu çoktan kendine aldığı gibi fiziksel varlığımı da ele geçirmiş gibi hissediyordum. Ona ihtiyacı olan her şeyi, almak istediği her şeyi verebilirdim, eğer bu anı ya da bu duyguyu asla terk etmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyorsa. Ellerimi kalçalarından aşağı kaydırdım, çıplak tenine dokunabilmek için elbisesini kalçasındaki yırtmaçtan ayırdım. Titreyerek karşılık vermesi içime işledi ve ağzımdan düzensiz bir inilti çıkardı. İniltiyi yuttu, başını eğip öpücüğü derinleştirirken onu yuttu. Onu kollarımın arasına aldım, bacaklarını içgüdüsel bir şekilde açıp kalçalarımın etrafına sarmasından zevk aldım.

"Herkes dışarı," dedi Medusa, sesi sisi . Estrella aniden ağzımdan geri çekildi, gözleri açılırken tırnakları omuzlarıma batıyordu. Yanakları ona sııttım, bakışları bir kişiden diğerine sıçradı ve onlar da ona sırtarak koydan çıkmak için kullandıkları kapıya doğru geri geri gittiler. Estrella elimde kıpırdandı ama annesi kapıya en son yaklaşırken onu bırakmayı reddettim. "Su seni bekliyor kızım. Oraya her zaman olman gerektiği gibi girdiğinden emin ol."

Şifreli sözleri Estrella'da bir şeyler uyandırmış gibiydi, gözleri onaylarcasına altın bir ışıkla parlıyordu. Medusa düşünceli bir şekilde başını salladı; kızının suçlayıcı konumuna rağmen yüzü gururla doluydu. Ortadan kaybolurken kaba, ahşap kapıyı arkasından kapattı, el düğümümüzde ona eşlik edenlerle konuşurken sesi kesildi.

"Bu çok garipti," dedi Estrella, yanakları yeniden pembeleşmişti. Tek elimi kaldırdım, diğer elimi kışının altında tutarak onu sabit tutmak için kullandım ve parmak uçlarımı derin gül etinin üzerinde gezdirdim.

"Sanırım bundan rahatsız olan tek kişi sensin, karıcığım," dedim gözlerinin parlayışını izleyerek. Onu lagünün yanında bekleyen kayalığa doğru yönlendirdim, üzerine oturttum ve önünde durdum.

"Tekrar söyle," dedi, parmakları sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi omzumun derisinde geziniyordu. İçimizde var olan ihtiyacı, kaşıntıyı anlıyordum. Çok uzun zamandır ayırdık, çok uzun zamandır birbirimizin yokluğunda acı çekiyorduk.

Öne doğru eğildim, ağzımı nazikçe onunkine değdirdim ve çenesini öptüm. Geçtiğim her santimlik teni şefkatle doldurdum, boynunun yan tarafına doğru ilerlerken sevgimi vücuduna yaydım. Benim için geriye doğru eğildi, saçları taşı kazımak için arkasından aşağıya döküldü. Örgüsünün dibindeki düğümü kavrayarak, oraya bağlanmış olan kurdeleyi yavaşça altından taşa düşene kadar ilerlettim. Ağzım köprücük kemiğindeki çukuru bulurken parmaklarım saçlarının arasından geçerek onları açtı ve serbestçe dökülmelerine izin verdi.

Hafif bir nefes aldı, ayrı geçirmek zorunda kaldığımız onca zamandan sonra aldığı zevkin sesi daha da tatmin ediciydi. Onun tenini etrafımda hissetmekten, onu lagünün sularına sürüklemekten ve onu kalıcı olarak benim yapmaktan başka bir şey istemiyordum. Son parça

Aramızdaki bağ o kadar yakındı ki tadını alabiliyordum, onun zihninin benimkine baskısı sadece birazcık uzaktı.

Onu duyabiliyordum, hissedebiliyordum ama bu bana bir duvarın arkasından konuşan birini hatırlatıyordu, aramızda yıkılması gereken son bir engel vardı.

Parmaklarım koyu mavi elbisesinin arkasındaki bağcıkları buldu ve ellerini göğsümün ön kısmında gezdirirken onları çözdü. Tırnaklarını karnımın üzerinde gezdirerek etime eziyet ediyor ve ardında minik pembe izler bırakıyordu. O maharetli, zalim küçük parmakları pantolonumun önündeki bağcıkları buldu ve onları hararetle çekerek açtı. Elbisesiyle işimi bitirdim, elimi vücudunda gezdirerek kumaşı ayırıp pantolonuma girerken elini sabitledim.

"Seninle biraz zaman geçirmek istiyorum," dedim ve kucağından çekildim. Bana yukarıdan aşağıya bakarken başını yana eğdi ve ellerinin üzerine yaslanarak beni ölüme götürmek için kayalıklarda bekleyen bir siren gibi göründü. Aynı anda tek elini kaldırarak bacaklarını yukarı doğru kıvrıdı, dizlerini tavana doğru çevirdi ve ayak bileklerini nazikçe çaprazladı, elbisesini kalçalarına kadar kaldırdı, kumaşı yana doğru süpürüp kayanın üzerine dökülmesine izin verirken bacaklarının genişliğini ortaya çıkardı.

Elbise sol göğsüne doğru kaydı, kirpiklerinin altından bana bakarken sıcak ve ılık havaya rağmen teni buruştu. Yutkundum, arzumdan kurtuldum. Çiftleşme bağı aramızda titreşiyor, onun uyarılmışlığı benimkiyle çalkantılı ve kaotik hissettiren bir fırtınanın çarpışmasında buluşuyordu.

"Bundan emin misin?" Estrella sordu, dudaklarında oynayan sırıtma beni nasıl etkilediğinin farkında olduğunun tek göstergesiydi. İfadesinde hiçbir soru, bakışlarında hiçbir belirsizlik yoktu.

Bu kadın bana bedenen ve ruhen sahip olduğunu ve beni sonsuza kadar elinde tutacağını biliyordu.

"Yıldızım..." mesafeyi kapatırken sesim bir iniltiyle kesildi. Ellerimi baldırlarının arkasına doladım, parmaklarım etin üzerinde gezindi ve

Ben onları çekiştirirken o da kendini kayanın üzerine bırakana kadar yoğurdu. Ben zerine sürünürken bacaklarını açtı, bana zaferle gülümserken boşluğuna doğru eğildi. "Seninle zaman geçirmeme neden karşı çıkıyorsun?" Altıma doğru eğilirken burnumu boğazının stnuna doğru sürükledim, böylece boğazının en savunmasız kısmına daha iyi erişebildim. Diğer göğsü elbisesinden kurtuldu ve elbisesi beline doğru kıvrılarak pürüzsüz tenini kaldıracılebileceğimi düşündüğümden daha fazla ortaya çıkardı.

"Acele etmemek için sonsuza kadar vaktimiz var," diye fısıldadı ve parmaklarını bedenlerimizin arasından geçirerek kalamdaki kas çukuruna dokundu. Parmaklarını oradaki kıvrımın üzerinde bir çizgi halinde kaydırđı, pantolonumun kumaşını tekrar bulana kadar yavaşça merkeze doğru ilerledi. "şimdilik sadece beni becermeni istiyorum."

Sözlerini vurgulamak için elini fermuarımın içine kaydırđı, elini uzunluğumun etrafına sardı ve beni sıktı. Ağzımı onunkine çarparken inledim, cevap veren iniltisini yuttum ve kendim için talep ettim. Elim göğsünü buldu, içimde yükselirken etini yoğurdu ve kontrolümün her parçasını almakla tehdit eden elinin yavaş kayalarıyla horozumu çalıştırdı.

Pantolonumu kalçalarımın üzerinden aşağı ittim, dizlerime takılınca kfrettim. Estrella, ben ondan uzaklaşırken ağzımın içine kıkırdadı, taşın üzerinde manevra yaparak pantolonumu bacaklarımın geri kalanına doğru itip yırtıp ıkarabildim. Bu fırsatı değerlendirerek kıçını yukarı kaldırdı, elbisesini kalçalarından aşağı çekti ve tüm ihtiyaımıyla önümde uzanana kadar yanındaki taşa fırlattı.

Tanrıların lanetlediği kadar güzeldi, cildinin her santimi kas ve yumuşaklık karışımıyla gergindi. Bir zamanlar yoksulluk içinde yaşamasının bir sonucu olarak vücudunda var olan çukurlar dolmaya başlamıştı ve bana sırtarak bakarken daha sağlıklı görünüyordu. Pantolonumun cebine uzandım ve elimi, adamlardan birinin elindeki kısa hançerin etrafına sardım.

Gorgon'un adamları elime tutuşturmuşlardı, evlilik bağımızın son adımıını açıklıyorlardı. Estrella kâğıdı incelerken kaşlarını çattı ve bakışları benimkine doğru yükseldi. Konuşurken sesi baştan çıkarıcı ve törpölüydü, kendini tekrar kayaya yaslarırken ağzı kelimeleri şekillendiriyordu.

Ben izlerken eli göğsünü buldu, kavradı ve kendi meme ucuyla oynadı. Bacaklarını hafifçe araladı ve beni orada bekleyen zevki bir an için görmemi sağladı.

"Benden kurtulmaya bu kadar hevesli misin kocacığım?" diye sordu, içimdeki her şeyin sıkışmasına neden olarak. Bıçağı ayaklarının dibindeki taşın üzerine bıraktım ve kendimi lagünün sularına bırakırken homurdandım. Ilık su etrafımı sararak göğsüme doğru ilerledi ve zevk kıvılcımları tenimi gıdıklayarak zaten hissettiğim uyarılmayı daha da arttırdı. Gözlerimin karardığını hissettiğimde Estrella yüz ifademi inceledi, kendi büyüüm suların içinde var olan Tartarus kıvılcımıyla buluşmak için yükseliyordu.

Uzanıp onu ayaklarından tuttum ve kendime doğru çektim. Ben onu çevirirken doğrulup oturdu, göğsüne işkence eden elim onu taşın üzerinde sürüklerken ağırlığını desteklemek için hareket etti. Cildini kazıdı, pembe ve tahriş olmuş bir şekilde bıraktı, bu da onu yatıştırmak için dilimi üzerinde sürüklemek istememe neden oldu, ama ayaklarını ayırıp aralarına girerken nezaketle uğraşamazdım. Ellerim uyluklarının iç kısmına gitti, onu kavrayıp kenara çektim ve tam istediğim yere yerleştirdim. Bana bakarken o karanlık gözleri altın kıvılcımlarla parlıyordu.

"Hâlâ bunu aceleye getirmemi istiyor musun?" Ağzımı kalçasının iç kısmına değdirerek sordum. Beni karşılayan hassas, yumuşak teni öptüm, dişlerini yanağının iç kısmına geçirirken ona baktım. Başını salladı, ben sırttırırken bacaklarını daha geniş açtı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ona doğru eğildim ve sadece o olduğunu bildiğim kokuyu içime çektim. Karanlık ve toprak kokuyordu.

Bir yaz arifesinde yanan bir ateşin soluk ipucu. Dilimi kıvrımlarında gezdirerek, içine doğru inerken ıslak sıcaklığının beni sarmasına izin verdim. Estrella içini çekti, bacaklarını omuzlarıma doladı ve ellerini arkasındaki taşla koyarak beni izlerken kendini destekledi, o kor bakışlar dokunduğu yeri yakıyordu. İçime doğru sallandı, onu çıldırtmak için dilimi kullandığım kadar amcıyla yüzümü sikti, göğsü kabarırken ona işkence etti.

Lagün suyundan bir avuç avucuma aldım, kaldırdım ve kalçasına damlamasına izin verdim. Su ona değdiği anda bana karşı ürperdi, o büyülü his içine yayıldı. Hayat ağacının bana hissettirdiklerine o kadar benziyordu ki, zaten birbirimize karşı hissettiğimiz tüm uyarılmayı daha da arttırıyordu. İtirazına rağmen ağzımı amından çekerek bir kez daha lagünün içine uzanırken bakışlarını tuttum.

Ona sııttım, suyu vücudunun üzerine kaldırırken ağzım onun uyarılmasıyla ıslandı ve sıvının tuttuğum yerden aşağı dökülmesini izledim. Amına sıçrayan su, onu farklı bir hisle kaplarken, inleme ile çığlık arasında bir ses çıkardı. O çarpıcı gözleri erimiş altınla doldu, eli bana uzandı ve başımın arkasındaki saçları kavradı.

Beni tekrar amına doğru çekti ve arzusunu çok ama çok açık bir şekilde ortaya koydu. Her iki elimi de suya daldırıp ıslattıktan sonra avuçlarımla birer göğsünü kavradım. Çaresizliği daha da arttı, dilimi içine sokup onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi becerirken taşla karşı kıvrınması güzel bir şeydi.

Eğer son yemeğimi seçme şansım olsaydı, dilimde onun tadıyla ölecek olsaydım, o zaman kendi isteğimle uçuruma adım atardım.

KIRK ÜÇ

ESTRELLA

Caldris'i paylaşmanın, o dilini içimde gezdirirken bedenimde sadece *benim* olmadığımı bilmenin bir kıskançlık unsuru olacağını düşünmüştüm.

Ama saçlarını kavrayan el tamamen benimdi, kendini arasına gömdüğü kalçalar tamamen benimdi.

Aella'yı bir parçam olarak kabul ettiğimde, iki yarım artık var olmuyordu. Bir olurken, Caldris'i daha sıkı hissedebiliyordum. *Onu* kabul ettiğim için aramızdaki bağı daha iyi anladım, çünkü o benim Estrella'nın ötesindeki büyülere erişebilen parçamdı. Daha önce aramızdaki bağa dair sadece ufak tefek şeyler hissederken, Caldris'in hissettiklerinin zayıf kırıntılarına sahipken, şimdi hepsine sahiptim.

Şimdi anladım.

Dilinde kendimi tattım, benim aldığım zevkten duyduğu derin memnuniyeti hissettim. Beni gibi onu da sarıyor, ayna gibi bana geri yansıyor. Zevk içinde gizlenen hırıltı tamamen hayvani, tamamen canavarcaydı,

Ellerim kül rengi gümüş saçlarında sıkılaşıırken, zevkim arttıkça onu bedenime daha sıkı çekiyordum. Ona yaptığım şeyi hissetmek en büyük afrodizyaktı, bu suda kalan sihirden çok daha güçlüydü ve beni orgazma ulaştırdığı zamanki tatmin duygusunu yaşamak istiyordum. İyiliğine karşılık vermek, onu ağzıma almak ve zevkin onu ele geçirmesini izlemek istedim.

Amımın içine doğru hırladı, sesi sanki kafamdaki düşünceleri duyuyormuş gibi etimde bir uğultu gibi titreşiyordu. Ama yapamayacağını biliyordum, henüz değil, çünkü sesi rüzgârda bir fısıltıydı, henüz tamamlamadığımız bağ tarafından boğulmuştu. İçime girdiğinde, eş bağının gerektirdiği şekilde birleştiğimizde neler olacağını artık biliyordum.

Onu kafamın içinde duyma düşüncesi başımı arkaya atmama neden oldu, dilinin klitorisime işkence etme ve onu bir usta gibi çalıştırma biçimine daha derinden dalmamı sağladı. Vücudumu sanki sahibi gibi tanıyordu ve artık onun için yaratıldığından hiç şüphem yoktu.

Tıpkı ben daha var olmadan çok önce onun benim için yaratılmış olması gibi.

Orgazmım kavrayışımın hemen dışında oyalanarak beni öne eğilmeye ve Caldris'e bakmaya zorladı. Başının arkasındaki elimi geri iterken sırtarak gözlerimle buluştu. Bu hareket onu özümnden ayırdı, beni belimden sıkıca kavrayıp taşın üzerinde sürüklerken o hınzır ağzını benden uzaklaştırdı. Taş etimi sıyırdı, acının ısırdığı tenimden parıldayan ve Caldris beni aşağıya doğru yönlendirirken koyu aydınlatan altın bir ışıkla soldu. Suyu battım, parıldayan yüzey beni çevreledikçe içimi ısıtıyordu. Uyluklarımın tepesine ulaştığı anda, ezici, yakıcı bir sıcaklık ve arzu içime doldu, ayaklarım havuzun dibindeki kuma değene kadar beni indirirken karnıma battı. Parmaklarımı takip etmek için bir elimi aramıza uzattığımda su göğsüme geldi, göğüslerimin altını gıdıkladı

Caldris'in karnının üzerinde. Dokunuşumla kasları geri çekildi, derin bir nefes alış verişiyle seğirdi. Tırnaklarım derisinin yüzeyinde geziniyor, elim suyun içinde gittikçe alçalırken ona eziyet ediyordu.

Bana bakarken gözleri karardı, bakışlarındaki gölgeler irislerinin mavisinin etrafında dönüyordu. Elini bileğime koyarak dokunmamı engelledi, daha önce hiç cesaret edemediği kadar sıkı tutuyordu. Artık bana camdan yapılmışım gibi davranmadığını fark ettim, beni uzunluğunun kaya gibi sert olduğu ve karnına doğru kıvrıldığı yere doğru yönlendirirken ona sııttım. Parmak uçlarımı onun üzerinde gezdiriyor, anın kontrolünü ele almak istediğimde dokunuşumu kontrol ediyordu. Karnım ellerimize değene kadar daha da yaklaştım ve bana karşı duyduğu uyarılmanın sıcaklığını hissettim.

Burnunu boynumun kenarından geçirmek için öne doğru eğilerek bir uyarı homurdandı. Derin bir nefes aldı, kokumu vahşi ve bölgesel bir şekilde içine çekti. Titrediğimde kollarımdaki tüyler diken diken oldu, ona gülümsemek için döndüğümde bakışları ağzımın köşelerindeki sivri dişlere kaydı. Onları incelerken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sanki bendeki fiziksel olmayan tüm değişiklikleri de hissedebiliyordu.

"Benimle başka zaman oynayabilirsin, min asteren," diye mırıldandı, kelimeler tenime karşı yumuşaktı. Sanki sesi ruhumun derinliklerine ulaşmış ve etimi okşuyormuş gibi bedenimi bir ürperti daha sardı.

Beni kenarına oturduğum taşa doğru döndürdü ve bana ellerimi kaldırıp kendimi pürüzlü yüzeye tutmaktan başka seçenek bırakmadı. Tökezleyerek bir adım ilerledim, taşa oluklar ve altta bir çıkıntı buldum. Caldris beni yukarı doğru yönlendirdi, belli ki yüzünü kalçalarımın arasına gömdüğünde bunu keşfetmişti. Adım attığımda aramızdaki boy farkının bir kısmını karşıladı ve arkadaşımın bacaklarımı hafifçe ayırmasına izin verdi. Arkama bastırırken, sert uzunluğunu hissettim

Sırtımın alt kısmına yaslanmıştı, taşakları kıcımın kabarıklığına ağır geliyordu.

"Ya şimdi seninle oynamak istersem?" diye sordum, sesim soluk soluğaydı. Başka bir zaman olsa, ses tonumdaki bu bariz istek karşısında dehşete düşerdim. Birine, onu ne kadar çaresizce istediğimi bilecek kadar üzerimde güç sahibi olmasına izin verdiğim için dehşete düşerdim. İnsanın utanma duygusu bu arzuya engel olurdu ama şimdi o kızı düşündüğümde ondan hiçbir iz bulamıyordum. Seks ve günah hakkındaki insan zihniyeti benden gitmiş, beni arkamdaki erkekle hissettiğim ilkel bağlantıyı kucaklamaya bırakmıştı.

Birlikte yaptığımız hiçbir şey yanlış olamazdı.

"Bir dahaki sefere beni ağzına aldığımda, benim olacaksın," dedi Caldris, kendini göbeğime hizalayarak. Uyluklarımın arasındaki dar alanda uzunluğunu okşadı, kalçalarının nazik, alaycı sallanışlarıyla kendini yavaşça içime sürttü. Omzumun üzerinden uzandı ve kenara bıraktığı bıçağı eline aldı. Bıçağın kenarını kolumun üzerinde gezdirdi ve bana korku vermesi gereken bir hareketle boynumun yanına kadar sürükledi. Bana güvensizliğin, ihanete uğramak üzere olup olmadığımı merak etmenin o acı tonunu vermeliydi ama Caldris bana asla böyle bir şey yapamazdı. Beni kendinden daha çok seviyordu ve bu sevginin aramızdaki neredeyse tam bağı nüfuz ettiğini hissediyordum. "Kaos hüküm sürene kadar," dedi ama bıçağının boynumun kenarına dokunuşunda bir soru vardı.

Uzanıp sol elini kendi elimle kapatırken konuşmadım. Bıçağı boynumun omzumla birleştiği tarafa doğru yönlendirdim, oradaki eti derinlemesine kestim, böylece kanım yavaş ve düzenli bir şekilde aktı ve göğsümden aşağı kaydı. Bıçağı elinden alarak, kadimlerin bilgisinin içimi doldurmasına izin . Aella, Estrella'nın bilmediği şeyleri biliyordu ve bu birleşmenin bir sonraki adımının ne olacağını da biliyordu. Caldris sağ eliyle bıçağı tutarken ben de ön tarafa getirdim.

elini benden önce uzattı. Sol elinin parmaklarını benimkilerle birleştirip arkama geçirdiği anda bıçağı bileğine sapladım. Sol kolumu orada sabitledi, *vinikulumunu* benimkiyle birleştirdi.

Bıçağı taşa fırlatıp Caldri's'in bileğini ağzıma gtrrken altın ışık parladı. Kanının tadı dilimi kapladı, damağımın arkasında kalan belirgin kış hatırasına rağmen tatlı ve sıcaktı. Kanımı aynı şekilde ağzına çekerken ağzı omzuma düştü, dizlerini büktü ve kalçalarını eğdi. nsz söylemeden içime girdi ve bizi fiziksel olmaktan çok daha fazlasıyla birleştirdi.

Caldri's'in varlığı bana çarparken *bağımız* titreşti, beyaz dallar kaderin altın ışığıyla doldu. Bağımızın merkezinde çarpıştık, düşüncelerimiz birbirine karıştı. Gerçekte bağlanmanın ne demek olduğunu bildiğimi, zihnimin sınırları içinde başka bir ruhun var olmasının ne anlama geldiğini anladığımı sanmıştım ama hiçbir fikrim yoktu.

Daha nce, Caldri benim başladığım yerde bitmişti. İpliklerimiz sanki bir çizginin iki parçası gibi ilerliyor ve ortada buluşuyordu. Bu şekilde i içe geçmişler, birbirlerinin etrafında öyle bir dolanmışlardı ki asla çözülemeyecek düğümlü bir karmaşa oluşturmuşlardı. Neyin o, neyin ben olduğunu bilmiyordum, sadece onun bedenimde yumuşak bir şekilde kaydığını fark ediyordum.

Onun zevki benimkiyle harmanlanmıştı, sanki zevkimizin her iki tarafını da hissedebiliyorduk. Onun geri çekildiğini ve sonra ileri atıldığını hissettim, çiftleşmiş bir çift olarak yeni seks duygusunu test , ama aynı zamanda onun muazzam tamamlanışını da hissettim. O olmanın ne demek olduğunu hissettim, onun için ayrıldığımda sıkı, ıslak baskımı ve amımın onun horozuna karşı vicelike kavramasını hissettim. Hem erkek hem de kadın olmanın ne demek olduğunu hissettim ve bir çift olarak ilk anlarımızın yoğunluğunda, artık bir birey olarak kim olduğumu bilmiyordum.

Aramızdaki bağın gücü her şeyi kapsıyordu; eşleşmemiz insan olarak sahip olduğumuz her şeyi alıp bizi bir şekilde daha kolektif hale getiriyordu.

"*Min asteren*," sesi kafamın içinde sanki o konuşmuş gibi aynıydı ama tenime değen bir fısıltı yerine zihnime değen bir fısıltı gibi hissediyordum. Ağzı hâlâ yaramdan kan çekiyor, derin yudumlar alarak bizi daha da yakınlaştırıyordu.

"*Min oscura*," diye düşündüm. Daha önce Eski Dil'i kullanma tercihim sorgulanmış olsa da, şimdi benimle aynı şekilde anlıyordu. Eski Dil'in de en az yenisi kadar benim bir parçam olduğunu anlamıştı. "*Şimdi seni görüyorum, gölgelerim.*"

"*Bir gölge ışığı olmadan var olamaz*," diye düşündü, kolumu çözdü. Sonunda ağzını boynumdan çekerken ellerimizi birleştirdi, bileğini bıraktığımda yara iyileşti. Bağıımız tamamlandığında, kollarımızı kaldırarak içimde hareket etmeye devam etti, böylece *vinikulumumuzun* parıldayan altın *rengini* görebildim. Onunki benimkiyle yanıyordu, suyun yüzeyinden parıldayan ve mağarayı aydınlatan eşleşen bir altın. Elimi onunkinden çektim, büyüünün Fae İşaretleri'nden kaybolduğu anı izledim ve bekledim, ama benimki onunkine dokunmasa bile kaldı.

Büyüm artık onun bir parçasıydı, benimki kadar onun bedeninin sınırları içinde de var oluyordu. Bir elimi diğerinin yanındaki taşın üzerine koyarak ona doğru eğildim ve öne doğru eğilerek Caldri's'in elleri kalçalarımına inerken vücuduma daha iyi erişmesini sağladım. Onları sıkıca kavradı, parmak uçları morarma noktasına kadar bastırdı. Bunun sertliğinden zevk aldım, kalçalarını geri çekip sertçe içeri girdiğinde kontrolsüzlüğün her anını sevdim.

Her türlü nezaket izi kaybolmuştu, vücudu daha önce beni beceremediği sınır tanımayan bir saldırganlıkla içime giriyordu. Her hamlesinde derine iniyor, tamamen içime girdiğinde kalçalarını yavaşça yuvarlayarak vurguladığı cezalandırıcı bir ritim tutturuyordu.

Ben. "*Siktir,*" diye inledi. "*Seninle sevişmek istiyordum, seni becermek değil.*"

Etrafımızı saran su taşla çarpıp sıçrarken ben de ona doğru bastırdım. "*Bizim aşkımız nazik ya da kibar değil. Kaba ve her şeyi tüketen bir şey; ardında bıraktığı dünyayı yok eden azgın bir cehennem.*" Bu sözler aklımdan geçerken itiraf etmeye cesaret edemediğim kadar gerçekçiydi ve Caldri's'in kafasını doldururken arkamda ürperdiğini hissettim. Bağımızın ipliği altın bir ışıqla parlıyordu, şiddetli bir fırtınanın gücüyle kırılmazdı.

"*Seni yüzyıllarca bekledim. Bunun için yüzyıllar bekledim ve sen hala bir şekilde tüm umutlarımı ve hayallerimi aşmayı başarıyorsun.*" Bir elini klitorisime atıp beni becerirken okşarken bu sözler içimi ısıttı. İkimizin de zevkleri bir arada dönerken, o hınzır parmak vücudumda sihir yaparken, siki içimde çalışırken uzun süre dayanamazdım.

"*Caldri,*" diye düşündüm, başımı omzuna yaslamak için geriye attım. Sol eliyle boğazımı kapattı ve yayılan *vinikulumumun* yakıcı acısı beni sardı. Kör ediciydi, Caldri's'in yükselişini hissettiğimde her şeyi tüketiyordu. Bu sırada inledi, ikimiz de aynı anda orgazmın dönerken siki içimde seğiriyordu. Beni doldurdu, içime derinlemesine girdi ve Fae İşaretleri göğsümüzün ön tarafında çalışırken sonunda durakladı. Siyah ve altın rengi dallar dönen bir kütle halinde birleşerek kalbimin hemen üzerinde sekiz köşeli bir yıldız oluşturdu. Merkezinde altın bir ışıqla parlıyordu, gölgeler ışığın içinden geçerek tek bir varlık oluşturuyordu.

İzin yer değiştirmesinin ardından cildim hassaslaşmıştı ve Caldri beni duvardan uzaklaştırarak onunla birlikte havuza girmemi sağladı. Caldri beni kendisine doğru çevirip ağzını benimkine değdirirken soğuk su yaramı yatıştırdı. Bu, tamamlandığından beri paylaştığımız ilk öpücüktü,

İlk kez aynı nefesi alıyorduk ve ben bunun rahatlığına gömüldüm.

Onun rahatlığı. Parmaklarımı göğsündeki yeni yıldızın üzerinde gezdirdiğimde ürperdi ve eklenmiş işaretten muazzam bir memnuniyet duydu.

Ben onun yıldızıydım ve şimdi bedeni, hayatının geri kalanı boyunca benim sahipliğimi hatırlatacak şekilde işaretlenmişti.

Caldris sadece ve sadece benimdi.

KIRK DÖRT

NILA

Gölgeler taht odasının köşelerine sıkışmış, Mab'ın öfkesi geçen her anla birlikte artıyordu. Caldri kendisine yapılan çağrıya henüz cevap vermemişti ve onu almak için gönderdiği adamlar, hiçbir yerde bulunamadığına dair tereddütlü özürlerle geri dönmüşlerdi. Estrella'ya ulaşmanın bir yolunu bulduğu, koyu koruyan şeytanları gizlice geçip Tartarus'a dalmayı başardığı hissine engel olamıyordum. Eşine yardım etmek için her şeyi göze alacağını biliyordum ve bunu yapmak için tüm olasılıklara meydan okumayı başardığını umuyordum.

Bu küçük bir zafer olabilirdi, yokluğunda Mab'ın gazabıyla yüzleşmeleri için geride bıraktıkları pahasına kazanılmış bir zafer olabilirdi ama Hava ve Karanlığın Kraliçesi'ne karşı ancak bu küçük zaferler sayesinde bir avantaj elde edebildik. Yüzyıllar boyunca bu dünyanın başına bela olmuştu. Yüzyıllar boyunca kendimi onun gazabı karşısında sessiz kalmaya zorladım ve gözlerden uzak durdum.

Aklım. Beni evinden aldıktan sonra babamın benden isteyeceği her şeyi yaptım, onun uyarılarından kaçındım.

Babam ölmüştü, şu anda sayamayacağım kadar uzun bir süredir ölüydü. Onunla olan tek zayıf bağlantım, babamın büyük hayranlık duyduğu ve danışmanı olarak hizmet etmekten onur duyduğu Kral Rheaghan aracılığıyla olmuştu.

Ama onu da almış, ne iyi bir adam olduğunu ne de onları sevgiyle birbirine bağlaması gereken aile bağlarını takdir etmeden katletmişti. Ailemi geri almak, çok erken kaybettiğim anne ve babamla yeniden bir araya gelmek için her şeyimi verirdim. Yine de orada duruyordu, kalan tek ailesini soğukkanlılıkla öldürdüğünü umursamadan.

Onu hâlâ seven bizlerden almıştı ve ben öbür dünyada ona katılmaktan başka bir şey istemiyordum, son anlarımda yeterince cesur olabileceğimi ve babamın bir ömür boyu süren korkaklığımın ardından bana Valhalla'da sonsuzluk bahşedeceğini umuyordum.

"Nerede o?!" Mab çığlık attı, tiz sesi deliliğinin derinliklerinde kayboldu. Kürsüsünün tepesinde volta atarken sesi taht odasında yankılandı. Tacının tepesindeki taş, sanki onu kışkırtıyormuş gibi yeşil bir ışıkla titreşiyor ve zamanla daha da kötüleşecek olan akıl almaz öfkesine katkıda bulunuyordu. Mab varisini doğurmayı başardıktan sonra eşinin kim olduğunu ya da ona ne olduğunu kimse bilmiyordu ama Kraliçe, Fallon beşiğinden kaybolduktan sonra bir daha hamile kalmamıştı. Yüzyıllar boyunca Peçe'nin ötesindeki insan diyarına girebileceği an için umutsuzca hazırlık yaparken, Fallon'un yerine başka bir çocuk koymayı hiç denememişti. Kendi kan bağlarını küçümsediği göz önüne alındığında, bunun nedeni kızına karşı hissettiği duygusal bağ olamazdı. Fallon'un Nothrek'ten dönmesinden bu yana geçen sürede bu teoriyi kanıtlamıştı.

Mab'ın eşi kendi elleriyle ölmüştü ve bunun nasıl bir kötülük olduğu anlaşılmazdı. Eşini kaybetmek

onları öldüren kişi olmak için yavaş yavaş deliliğe sürüklenir...

Eğer eşinin hayatı için, ruhunun diğer yarısı için hiç pişmanlık duymuyorsa, o zaman geri kalanımızın onun saltanatından kurtulma şansı gerçekten yoktu. Caldriş ve Estrella tek umudumuzdu ve şimdi ikisini de kendi iradesine bağladığına göre, bu bile uzak, imkansız bir hayaldi.

Arkamdaki taş duvarı ittim, Fae İşaretlerimin kırmızısı alevler gibi kıvranıyordu. Onlar da en az benim kadar öfkeliydiler, içimde bir daha dolmayacak olan boşluktan en az benim kadar derinden etkilenmişlerdi. Bir zamanlar içimde başka bir yarının uzak izini hissettiğim yerde, şimdi sadece *hiçbir şey yoktu*. Sakladığımız sır beni korumak, Mab'ın gazabından uzak tutmak için tasarlanmıştı.

Rheaghan kız kardeşini ele geçiren kötülüğün dışarı çıkmasını beklemeye inanıyordu. Hayatının ancak başının üstündeki taş söküldüğünde gerçekten başlayabileceğine inanıyordu.

Artık asla böyle bir şansı olmayacaktı. Eşini kollarında tutmanın ne demek olduğunu bilemeyecekti. Beni evlilik yatağıma götürmenin ne demek olduğunu bilemeyecekti. Çocukların mutluluğunu ve onların büyümesini izlemeyi asla bilemeyecekti.

Asla yaşayamazdı.

Onun da bunu yapmamasını sağlamaya kararlıyım.

Kolumun üzerine inen bir el, Mab'ın Caldriş'in yokluğuyla ilgili haberlerle dönen son haberciyi evlendirmeye başladığı kürsüye doğru ilk adımları atmamı engelledi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Eryx beni sıkıca tutarak sordu. Mab'ın şeytanlarından biri kürsünün dibine doğru adım atarken, haberci koşarak taht odasının arkasındaki kalabalığa doğru çekildi. Basamakları gelişigüzel adımlarla inerek ona ters ters baktı. Her birinde tökezler gibi hareket ediyordu ve elbisesini önünden kaldırdığında taş zeminde yalınayak olduğunu fark ettim. Saçları dağınıktı.

Tavandan sarkan meşalelerden birinin altına girdi, saçlarını taramış gibi görünen bir örgüyle geriye doğru çekti. Siyah saç telleri başından dışarı sarkmış, fazla güzel yüzünün hatlarına derin halkalar kazınmıştı. Onu hiç bu kadar çaresiz, bu kadar kaybolmuş görmemiştim.

"Kaçmasına izin verdin!" diye bağırarak kolunu olabildiğince yukarı kaldırdı. Şeytanı suratının ortasından vurdu, şeytan o tokadın içinde olduğunu bildiğim güce rağmen kıpırdamadı.

"Nila, o bunu istemezdi," dedi Eryx ve dikkatimi ona çevirmemi sağladı. Sözleri Dravenor'unakilere o kadar benziyordu ki, kısa bir an için ellerimde onun kanının kaygan yapışkan tabakasını yeniden hissettim.

Nasıl *bildiklerini*, kimsenin fark etmediği bu aldatmacayı ikisinin de nasıl gördüğünü bilmiyordum. Birbirimizden uzak durarak çok dikkatli davranmıştık. Mecbur kalmadıkça asla aynı odada bulunmuyor, asla göz göze gelmiyor ya da Mab bizi zorladığında birbirimize bakmaya cesaret edemiyorduk. Kaçamaklarına ve ilişkilerine devam etti, Gölgeler Sarayı'na ulaşan her hikayeye kalbimi ikiye böldü. Bedenini başkalarına verdiğini, bunu yaptığı için kendinden nefret etmesine rağmen her şeyi paylaştığını bilmek daha da acı veriyordu, çünkü babamın son isteği Rheaghan'ın onun yokluğunda beni korumasıydı.

İlişkilerde, aldatmacamızın acı veren fiziksel kısmında yalnız değildi. Yatağına aldığı her kişiyle merkezinin derinliklerinde hissettiği acıyı bu şekilde biliyordum, çünkü ben de aynısını her yaptığımda aynı şeyi hissediyordum. Hiçbir çift bir başkasıyla yatmazdı. Hiçbir çift, sevdiklerinin teninde bir başkasının kokusuna tahammül edemezdi.

Rheaghan beni güvende tutmak için her şeye katlandı ve Eryx bir şekilde beni ikiye bölen acıyı gördü.

Eryx fısıldayarak, "Bunca yıl senin yokluğuna sırf şimdi hayatını bir kenara atasın diye katlanmadı," dedi ve bu sözleri söylerken bana bakmadı bile. Başka birinin duyamayacağı kadar alçak sesle konuşuyordu ve dikkati o kadar dalgındı ki

Mab ve ayaklarının dibinde diz çökmüş olan şeytanla ilgili sahnede kimse onun önümüzde duran sahneden başka bir şeyden bahsettiğinden şüphelenmezdi.

"O geçmedi Kraliçem," dedi şeytan, sesi doğal olmayan bir şekilde derin, karanlık ve tehditkâr bir şeye dönüşmüştü.

"Peki benim nasıl bir hayatım var? O öldü diye gitmeme izin vermeyecek. Ben onun tutsağım," diye çıktım, gözyaşlarımın yakıcılığıyla boğazım düğümlendi. Mab yaşadığı ve nefes aldığı sürece bu hayattaki hiçbir şey sahip olmaya değmezdi.

"Hepimiz gibi," diye hatırlattı Eryx. Mab izin verdiğinde Sonbahar Sarayı'na dönmekte özgür olabilirdi ama onlar sadece daha uzak bir kafeste yaşıyorlardı. Yaşayan herkes bu kadere mahkûmdu.

Nothrek'teki insanlar bile artık Mab'ın egemenliğinden kurtulamamıştı.

"Twyla nerede?!" Mab bağırarak şeytanı geri itti ve dikkatini arkada oluşan gruba çevirdi. Hepimiz Mab'ın dikkatinden saklanmaya çalıştık ama Kış Kraliçesi parlak, gümüş saçlarını Tar Mesa'nın karanlığında saklayamadı. Oğlununkine çok benziyordu; gümüş, Ölümler Tanrısı'nın sahip olduğu koyu tonlu gümüşten daha parlak ve ışıltılıydı, ama benzerlikler yadsınamazdı. Ancak benzerlikler burada sona eriyordu; oğlunun teni altın sarısıyken kızinki kahverengiydi. Bir adım öne çıktı, soluk mavi elbisesi arkasından . Buzdan ve keskin hatlardan oluşuyordu, Mab'ın çılgınlığı karşısında dengeli ve düzgün duruyordu.

Yaklaşan münakaşanın dehşetini üzerimden atamıyordum. Bu anın oluşması için yüzyıllar geçmişti. Twyla'nın eşi Mab'ın kocasıydı, ama diğer tüm Fae'ler eşlerini evlilik bağından kurtarıırken, Mab Sephtis'in eşiyle birlikte olmasına izin vermeyi reddetmişti. Bir gece için bir araya gelmişlerdi ve sadece bu bile Caelum'a hamile kalmaları için yeterliydi. Bu bir mucizeydi.

Cadıların laneti genellikle doğurganlık mücadelesi anlamına gelirdi ve bunun bir nedeni olduğuna inanırdım.

Birçoğumuz, özellikle de Caldris gücünü toplayıp var olan tek ikinci nesil Tanrı olduğunu ortaya koyduğunda, bunun Kader'in ellerinin ipleri bükmesi sonucu gerçekleştiğine inandık. Mab onu çalıp kendi iradesine bağlamış olsa bile bu boşuna olamazdı.

"Buradayım Kraliçem," dedi Twyla, hak etmediği bir saygı gösterisiyle diğer Kraliçe'nin önünde reverans yaparak. Duvara yaslandım ve Eryx'in sözlerinin beni teselli etmesine izin verdim. Güçlü olmayabilirdim ve sunacak fazla bir şeyim olmayabilirdi ama Estrella Tartarus'tan çıktığında orada olabilirdim. Ona yardımımı sunabilirdim.

Ölümümün, Mab'ın öfkesine kurban giden anlamsız bir kayıptan daha fazla anlam ifade etmesini sağlayabilirdim.

"Oğlunuz nerede?" Mab Kış Kraliçesi'ne sordu, karşılığında ona herhangi bir saygınlık göstermeyi reddederek. Koyu renk gözleri dipsiz çukurlara dönüşmüş, tüm hafifliği ve dişiliğiyle Kraliçe'ye dik dik bakıyordu.

"Bilmiyorum, Majesteleri. Korkarım oğluma olan yakınlığımı abartıyorsunuz. Ben onun sırdaşı değilim, çünkü sizin sayenizde onu çok az tanıyorum," dedi Twyla, başını saygıyla eğerek. Mab'a istediği cevapları veremezdi ve burada bulunanların hiçbirinin Caldris'in güveneceği insanlar olmadığını biliyordum. Güvenseydi bile, onlardan alınabilecek bilgileri onlara vermezdi. Bu kadar çok kişi Mab'ın iradesine bağlıyken ve bağlı olmayanlar da hala onun işkencelerine katlanabiliyorken olmazdı.

Muhtemelen onun nerede olduğu hakkında bilgi sahibi olmasını beklediği son kişi bendim ama yine de herhangi bir cevap verebilecek tek kişi bendim.

"Oğlunuzu kendi oğlum gibi yetiştirdiğimi bilmek size acı veriyor mu? O benim silahım olarak hizmet etti ve ben onu senden çok daha iyi tanıyorum." Mab yüzünü aydınlatan zalim bir gülümsemeye sordu.

"Ama yine de onu bulamıyorsun," dedi Twyla, Mab'ın ona ettiği hakaret karşısında sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. İkisi de Mab'ın Caldris'e yaptıklarının onu yetiştirmek olarak adlandırılmayacağını, eğer Caldris elinden alınmasaydı Twyla'nın onu her şeyiyle seveceğini biliyordu. "Madem onu bu kadar iyi tanıyorsun, o zaman nereye gitti?"

Mab hızlı adımlarla ilerledi ve elini Kış Kraliçesi'nin boğazının ön tarafına doladı. Biz dehşet içinde izlerken siyah tırnakları Twyla'nın derisine saplandı. Gözleri delilikle dönüyordu, Twyla'nın sözleri tüm canavarı yüzeye çıkarıyordu. İçlerindeki meydan okuma cevapsız kalamazdı, özellikle de Mab'ın kendisinden her şeyini çaldığına inandığı kadından geldiklerinde. Twyla kocasının eşiydi. Evliliklerini Sephtis'in umutsuzca kaçmak istediği bir şeye dönüştüren kadın. "Küçük orospu eşinin peşinden gitti!" Mab, Kış Kraliçesi'nin yüzüne doğru bağırdı.

Twyla korku hissetmeliydi. Mab'ın gözlerinde ölümünü görmeliydi ama Mab bundan korkmuş gibi görünmüyordu. Çenesini kaldırdı ve Mab'a gülümserken ona iyi bir aç vermek için boynunu eğdi.

"O zaman onlar senin ulaşamayacağın bir yerdeler ve daha fazla güç elde etmek için duyduğun çaresizlik senin sonunu getirdi. Eğer Tartarus'ta birlikteler ise, o zaman çoktan kaybettin demektir," dedi Kış Kraliçesi taht odasındaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Benim paylaşmadığım bilgilerle doluydular, sanki Ay Cadıları Catancia'da kilitli kaldığı yıllar boyunca ona kaderin yazgılarını fısıldamışlardı. Imelda'yla bir kez daha konuşmak için can atıyordum ama cadı, Mab'ı öldürmeyi başaramadığımız anda ortadan kaybolmuştu.

-Gölgelerde çalışmak için gizli ve gözden uzak durmak.

Ruhumun derinliklerinde Estrella'nın Tar Mesa'ya gelmesinin önemli olduğunu biliyordum. Onun varlığı değişime işaret ediyordu ve o daha fazlasıydı. Twyla'nın sözleri

Eryx, Twyla'nın söylemediği sözleri o da okumuş gibi başını sallayarak bakışlarını karşıladığında bunu doğruladı.

"O sümüklü çocuğa ve senin hiç doğmamış olması gereken Allah'ın belası oğluna yenilmeyeceğim," diye karşı çıktı Mab, öfkesinden çenesi kenetlenmişti.

Mab'ın gölgeleri Twyla'dan geri adım atarken bir kılıca dönüştü, hareketleri yavaş ve sabitti. Twyla'nın tepki verip kaçmaya çalışacak zamanı vardı ama Mab duraksayıp tereddüt eder gibi görünürken Twyla başını dik tuttu.

"Eşime Folkvangr'dan selamlarınızı ileteneğim," dedi Twyla. Sözleri elle tutulur gibiydi, sanki uzaklara ulaşır Mab'ın öfkesini okşayabilir, deliliğinin alevlerini körükleyebilirdi. Mab çığlık attı, kocasını ve gerçekten sevdiği kadını hatırlaması onu uçurumun kenarından döndürmeye yetmişti.

Twyla bunu istiyordu - hatta teşvik ediyordu - geleceğini bildiği sonuçlara rağmen. Ölümünü bekledi... ve onu Kış olarak bırakacak büyüü. Bunun farkına varmak beni neredeyse ağlatacak bir şoktu, Twyla'nın daha büyük bir iyilik için kendini feda etme niyeti dizlerinin bükülmesine neden oldu. Onun sarayının büyüü dünyaya yayılacak ve onu barındıracak bir sonraki bedeni arayacaktı.

Varisini arıyor.

Mab'ın kılıcı Twyla'nın boynunu kesti.

Kafasını omuzlarından ayırdı.

Mab'ın ayaklarının dibindeki kürsünün basamaklarına düştü ve gümüş rengi bir saç karmaşası içinde aşağı yuvarlandı. Vücudu yana devrilirken yüzünü örtmek için kıvrılmıştı, kan serbestçe akarak basamakları kapladı. Eli taşa düştü, sağ avucunu kaplayan beyaz kar tanesi gözden kayboldu. Teninde boya gibi kuruyup sert bir kış esintisiyle üzerinden savrulurken Kış Sarayı da verdiklerini geri alıyordu. Mab'ın muhafızlarından biri demir kılıcıyla öne çıktı, kılıcını eğdi ve kafatasına doğru itti. Beyni delip geçti ve Twyla'nın ölümüne şüphe bırakmadı.

Tanrı olsun ya da olmasın hiçbir Fae kafatasına saplanan demir bir bıçaktan sağ çıkamaz.

Mab kıkırdarken zafer kazanmıştı, çocuklara özgü olması gereken mutlak bir sevinçle başını arkaya atıyordu ama Eryx onun mutluluğun huzurunu bir andan fazla yaşamasına izin vermedi.

"Kış Kraliçesi öldü," dedi, sesi yüksekti ve Mab'ın bakışları ona döndüğünde taht odasında çınılıyordu.

Ne yaptığını, öfkesinin onu neye sürüklediğini anladığında kara gözleri büyüdü. Twyla'yı bunca yıl hayatta tutmasının bir sebebi vardı; Kış Sarayı'nın büyüsunü onun bedeninde saklamış ve Caldri's'ten uzak tutmuştu. Başını iki yana salladı ve elindeki gölgeler dağılırken Twyla'nın bedeninden uzaklaştı. Taht odasında kendisini izleyenlere baktı ve her birimizde onun sonunu getirme tehdidini gördü.

Eryx, bakışları tekrar ona döndüğünde, sanki söyleyeceği sözleri hissedebiliyormuş gibi sıırttı. İçlerinde gelecek olan kınamayı ve kaybedeceği her şeyin onayını.

"Kralımız çok yaşa."

KIRK BEŞ

ESTRELLA

Annem ve diğer Gorgonlar törenimizden önce ikimizin de çıkardığı zırhı bırakmışlardı ve saatler sonra kendimi battaniyeyi havuzun kenarına bırakmaya zorladığımda ona küçümseyerek baktım. Onu kayadan kaldırdığımda ellerimde ağırlaşmıştı, duruma duyduğum tüm nefretle ona bakıyordum. Buradan ayrıldığımızda, gerçeklik tekrar bastıracaktı. Medeniyetin Beşiği'ne ulaşmaya layık olduğumu kanıtlamak için denemelerden geçmeye ve kendimden parçalar vermeye devam etmem gerektiği bilgisi.

Geri dönebilirdim, Caldriş yanımdayken yaşayanlar diyarına dönebilirdim. Artık ikimiz de kalplerimize sarılmış o yılanların etkisinden kurtulduğumuz için şansımız olabilirdi - artık onun bir yumruk darbesiyle eşimi öldürme yeteneğiyle sınırlı değildim.

Önüme çıkan Caldris'in bakışlarıyla karşılaştım; acımasız, yakışıklı yüzü bana bakarken yumuşacıktı.

"*Devam etmelisin,*" diye düşündü ve ihtiyacım olduğu anda bana güvencesini gönderdi. Suçluluğumu, yüzeyde sevdiklerimizi bir an için bile olsa Mab'ın merhametine bıraktığım için duyduğum öfke ve acıyı hissettiğini biliyordum ama Tartarus'ta bana borçlu olunan cevaplar vardı.

Gün ışığına çıkarılması gereken sırlar vardı ve beni ikiye bölmekle tehdit eden soruların cevaplarını bana verebilecek tek bir kişi olduğunu biliyordum.

Khaos etrafımdakilere gizlilik yemini ettirmiş, kardeşlerimden neden bu kadar farklı olduğumu bana sadece kendisinin söyleyebilmesini sağlamıştı. Neden Mab ve Rheaghan'ın aynı babayı paylaşmalarına rağmen göremediği ipleri ben görebiliyordum?

"*Peki ya diğerleri?*" Kendimle savaşıarak sordum. "*Belki Mab'ın bakıldıktan sonra Tartarus'a dönebilirim.*" Belki de Fae'leri serbest bırakabilir ve sonra gelip ihtiyacım olan cevapları alabilirdik.

"*Ve tüm denemelerden tekrar geçme riskini mi alayım? çok yol kat ettiniz, min asteren.*"

Düşüncelerimin dolaştığı yolu duyabileceğini bildiğim için dudaklarımın içini çiğnedim. "*Medusa Beşik'te bir silahtan bahsetti. Bize yardım edebileceğini söyledi,*" diye itiraf ettim, bunun sadece onun devam etmemiz gerektiğine olan inancını güçlendireceğini bile bile. Mab'ın pençelerinde sıkışıp kalmış insanları terk etmek istemiyordum ama ya onsuz yeterli değilsek? Ya onsuz dönmek onun ölümü anlamına gelecekse?

Beni rahatsız ederdi.

"*Bize nasıl yardım edeceksin?*" diye sordu, sesi kafamın içinde bile temkinli çıkıyordu.

"*Bunun Mab'ı lanetten kurtarabileceğini söyledi. Onu doğal haline döndürebilirmiş,*" dedim ve *her ne kadar*

itirafta bulunduğumda Caldri's'e bakmaya cesaret edemedim, bakışlarının ağırlığını hissettim.

"Onu kurtarmak istiyorsun," dedi ve ben yargılama beklerken, sadece anlayış gösterdi. Mab'ın yaşamı boyunca ona onca zarara rağmen ondan sıcaklıktan başka bir şey hissetmedim.

"O da bir kurban. Kendi bedenine hapsolmanın ve onunla ne yapacağını kontrol nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? İstedğin bu bile ayırım gözetmeksizin öldürmek ve işkence etmek? Onun masum olduğunu söylemiyorum. Ne yaptığını biliyorum, ama iyi bir şeyler kalıp kalmadığını öğrenmenin bir yolu varsa, bence yapmalıyız. Rheaghan da bunu isterdi," dedim ve bu doğru geldi. Kız kardeşinin yanında olmak ve onu uçurumun kenarından döndürmek için her şeyini vermişti ve ben de henüz tanıyamadığım kardeşimi onurlandırmam gerektiğini hissettim.

"Tek yaptığı onu öldürmeyi kolaylaştırmak olsa bile, bize nasıl zarar verebileceğini anlamıyorum," diye cevap verdi Caldri's, başını onaylarcasına sallayarak. "Ama zamanı geldiğinde, eğer kurtarılamayacak durumdaysa, tereddüt etmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Bizim hayatta kalmamız onunkinden önce gelir."

"Bizim hayatta kalmamız onunkinden önce gelir," diye kabul ettim ve bunda hiç tereddüt etmedim. İkimizden biri söz konusu olsaydı, her zaman bizi seçerdim.

Denemelerde gördüğüm erkeği düşündüm, değerimi kanıtlamam için beni performans sergilemeye zorlarken tahtından bana bakan erkeği. Dünyanın yaratılmasından sorumlu olan varlığın hissetmekten aciz olduğunu düşünmek saygısızlık olmalıydı, ama ondan yardım istemenin Mab'dan öldürmeyi bırakmasını istemekten daha zor bir görev olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Sadece yapabileceklerimizi yapabiliriz ve empati yeteneği olmayan bir yaratığın sunabileceği hiçbir merhamet olamazdı. Onan yardım etmesini beklemek asla gerçekleşmeyecek bir hayaldi.

Bu konuda yalnızdık.

Ama yine de başımı salladım, düşüncelerimle kaşlarının çatılmasından nefret ediyordum. Artık ona duygularımı açıklamaya çalışmama gerek kalmamasını, onları başka bir varlığa anlamlı kılacak kelimeleri bulmama gerek kalmamasını de, onu zaten bildiğim acı gerçekten koruyabilmeyi diledim.

Taytımın içine girdim, kalıplanabilir kumaşı bacaklarımdan yukarı çektim. Koyun nemli havasında tenime yapıştı ama beni siyahlara bürüyen uyumlu atleti giymek için kendimi zorladım. Caldri kendi pantolonunu ve tuniğini benden çok daha çabuk giydi, çünkü onunkiler o kadar dar değildi. Zırhımı taştan kaldıran o oldu ve öne çıkarak zırhı bana uzattı. İki kolumu da içeri soktum, sırtımı ona döndüm ki omurgamdan yukarı çıkan mandalları bağlayabilsin. Parmağımı zırhın soluk yeşil pullarına işlenmiş altın yılanın üzerinde gezdirdim, anlamı üzerimde Morrigan'ın onu bana ilk hediye ettiği zamankinden çok daha derin bir etki bıraktı.

Annemin bir sembolüydü, benimle geçirdiği yüzyıllardan mahrum olmasına rağmen beni seviyor gibi görünen ebeveynimin. Gerçeğimi bulmamdan ve tam potansiyelime ulaşmamdan başka bir şey istemiyordu ama onunla Khaos'la asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir yakınlık hissediyordum. Caldri's'in parmakları omurgamın üst kısmındaki çıplak derinin üzerinde geziniyordu; bu dokunuş, mağaralarda saklanmaktan ve hayatımızı burada huzur içinde yaşamaktan başka bir şey istemememe neden olan nazik bir alaydı. Dudaklarını kulaklarımın ucuna dokundurdu, nefesi sanki dürtümü anlamış gibi yumuşak ve ılıktı.

Bir kez olsun kendimizi ön plana çıkarabilmeyi diledim.

Ama ne eşimde ne de bende böyle bir şey vardı. İkimiz de Mab'ın ellerinde acı çekenleri bırakıp bu yerde saklanabilecek durumda değildik.

Belladonna bacağımdan yukarı süzüldü, omzumun ve pazumun etrafında dinlenene kadar gövdemin etrafında dolandı. Bana göz kırptı, güzel gözleri kapatmadan önce bir anlığına tuttu. Tüm vücudu

Sertleştikçe derin bir ametist kristaline dönüşüyor, vücudu loş ışıktaki parıldıyordu. Bir tanıldıktan ziyade bir mücevher parçasına benziyordu, onun canlı bir şey olmasını beklemeyecek meraklı gözlerden saklanmıştı. Parmağımı üzerinde gezdirdim, kristal yüzeyi taş için doğal olmayan bir sıcaklıktaydı.

Onu okşarken yüksek sesle "Gitmeliyiz," dedim, sesim fiziksel olarak hissettiğim güçten çok daha zayıf çıkıyordu. Güçlü olmanın ne demek olduğunu anladığımı sanıyordum ama ruhumun Caldri'sinkiyle basitçe birleşmesi kendimi yenilmez hissetmem için yeterliydi.

"Biliyorum," diye cevap verdi Caldri's, zırhımın son kancasını takarken. Etrafımda dolandı ve ben ayaklarımı botlarımın içine sokmaya çalışırken kendi zırhını giydi.

Aniden durdu ve acı dolu bir solukla parmaklarını uzattı. Ona doğru bir adım atıp şaşkın bir dehşetle eline baktığı yere doğru bakışlarını takip ederken kendi avucumdaki acının da arttığını hissettim. Avucunun ortasından beyaz bir daire yayılıyor ve bir kar tanesinin uçları şeklinde dışarı doğru uzanıyordu. Altın rengine dönüşmeden önce *vinikulumunda* olan beyazlık değildi bu, titreyen parmağımı dokundurduğumda buz gibi hissetmeyi beklediğim türdendi.

"O da ne?" Elini kendi elimde tutarak sordum.

Düşüncelerini gözden geçirirken gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırmadan ona baktı. Bunun bilgisi içime yerleşti ve bana bir yumruk gibi çarptı.

Twyla ölmüştü. Caldri's acıya rağmen dişlerini sıktı ve mağarayı yırtan bir kış esintisiyle tökezleyerek geri çekildi. Beni tamamen atlayarak onu tam göğsünden vurdu. Mavi gözleri bir an için bembeyaz parladı, ben sallanan iplere bakarken büyü vücuduna yerleşti. Başındaki gümüş taç buzdan akarak metalik bir parıltıdan donmuş buz sarkıtlarına dönüştü.

Annesinin ölümüyle birlikte Caldri's Kış Sarayı'nın Kralı olmuştu. Etrafımızdaki hava parıldıyordu.

ama onu çevreleyen girdap tamamen soğuk ve buzdu. Bir fırtına seliyle geldi, bizi ayırdı ve onu gözünün içine almaya çalışırken vücuduna daha da yaklaştı. Onu hala görebiliyordum, buz sarkıtları oluşurken aralarındaki boşluklarda yüzündeki soğuk kararlılığı ve boş ifadeyi görebiliyordum, tenine dokunuyor ve bir çatıdan akan eriyen sular gibi vücudundan sarkıyorlardı. Ona yapıştılar, alnından, kulaklarından ve yanlarından sarktıkları ön kollarından sarktılar. Cildinin altın rengi tonu bu buzun ağırlığı altında hafifçe soğudu, ince bir tabaka halinde üzerine yayıldıkça soldu. Kristal buz kalıpları ağzının üzerine kapandığında dudakları maviye döndü ve çok soğuk havada son bir nefes sıcak almasını engelledi. Arkasındaki havuz dondu, kıyıda yayılan beyaz buz taneleri yüzeyi aştı. Kış Sarayı'nın büyüü yerleşecek yeni bir beden bulduğunda, içinde yaşayan yaratıklar oldukları yerde dondu, hareketleri durdu.

Ona doğru uzandım, acı soğuk tenimi yakarken elimi geri çektim. Rüzgârlar geldikleri gibi aniden durdu, Caldri bir nefes daha çekerken üzerinden kayboldu. Buz, onu ele geçirdiğinden çok daha yavaş bir şekilde cildinden çekildi, tek bir nefes alış veriş cildini tanıdığım altın rengine geri ısıttı. Kar onu terk ederken yüz hatlarına sıcaklık geri döndü ama bana bakarken gözleri saf buz gibiydi.

Aramızdaki boşluğu geçip, yanağımı buz tutmasını beklediğim bir eliyle kavradı. Bunun yerine, sıcaklığı içime işledi ve ona bakarken dokunuşa doğru eğilmeme izin verdi. Başparmağı elmacık kemiğimin tepesinde şakağımla buluştuğu yerde gezindi ve sonra bu dokunuşu saç çizgimin kıvrımı boyunca yükseltti. Eğildi, saçlarımın tepesinde soğuk çiçek açarken ağzını başımın tepesine değdirdi. Temas noktasından bir kar tanesi yayıldı, merkezden çıkıntı yapan küçük parçaların hissi tenimde garip bir etki yarattı. Caldri's'i daha fazlası izledi.

Çözölürken önümüzde duran havuzdaki yansımama bakmam için beni büktü ve başımın üstünde bir saç bandı oluşturmalarını izledim.

Arkadaşım saçlarımı avuçlarının arasına alarak omuzlarımın üzerinden geriye doğru süpürdü. Kurnaz parmakları saçlarımı bir örgü haline getirmeye çalışıyordu; dokunuşundaki nazik rahatlık benim olduğu kadar onun da rahatlığını hissettiriyordu.

"Çok güzel," dedim, sesim yumuşak bir mırıltı halindeydi. Ona hayat veren kadın için başsağlığı dilemek için ne diyeceğimi bilemedim, kendi duyguları beklediğimden daha sessizdi. Aramızda taze bir bağ varken onları benden tamamen saklayamazdı ama beni acısından korumak için elinden geleni yaptı.

"Sana kraliçeme yakışır bir taç yaparsam bana vuracağını hissediyordum," dedi ve ağzı omzuma doğru indi. İçimdeki diğer her şey kasılırken bile bu samimi ürperdim. Caldri's'in Kral olmasının sonuçlarını düşünmek için durmamıştım, Tartarus'un geri kalanında beni nelerin beklediğini düşünmememe bile izin vermemiştim.

Eğer Mab ile başa çıkmayı başarırsak, onun yönetimi altında sıkışıp kalan Fae'leri kurtarmayı başarırsak, bu Caldri's'in Kış Sarayı halkına karşı bir görevi olduğu anlamına gelir.

Ve onun eşi olarak benim görevim de onun yanında olmaktı. Sessiz hayatım için çok fazla.

"Şu anda bunu düşünmemize gerek yok. Şu anda Kış Sarayı'na yardım etmek için hiçbir şey yapamayız, bu yüzden düşüncelerini toplamak için kendine zaman ayırmalısın. Onun kaybını hissetmek için kendine zaman tanı," dedim ve gelecekle ilgili endişelerimi bir kenara bırakarak, eğer kabul etmeyecek kadar inatçı olmayı bırakırsa Caldri's'in neye ihtiyacı olduğuna odaklanabileceğimi söyledim. Örgümü bitirdiğinde yüzümü ona döndüm ve teninden çok daha sıcak olan elimle yüzünü kavradım. "Yas tutmaya ihtiyacın var."

"Onu çok az tanıyordum," dedi ve omuzlarını silkerek sempatiyi bir kenara bıraktı. Yanımdan geçip gitti ve kışın büyüsunü havuzdan geri çekerken bana sırtını döndü. Su çözüldü, içindeki periler ve yılanlar bir kez daha özgürce hareket edene kadar buz eridi, kışının ardından sudan buhar yükseldi.

"Bu onun yasını tutamayacağın anlamına gelmiyor. O senin annendi ve sen çok onunla ilişki kurma yeteneğın elinden alındı. Şimdi bu bağı onarma şansına asla sahip olamayacağın bilgisinin yasını tutabilirsin. Kaybettiklerin için yas tutmasan bile, asla olmayacaklar için yas tutmaya hakkın var," dedim onu kollarımla sararak. Onu sıkıca tuttum, gergin vücudunun yumuşamasını ve bana sarılmasını bekledim.

Sonunda yaptığında, vücudumun her kasında hissettiğim derin bir pişmanlıkla iç çektim. Çenesi başımın üzerine yaslandı, biz orada dururken vücudu uysallaştı ve Caldris sonunda dünyanın ağırlığını omuzlarında hissetmesine izin verdi.

Gitmemiz gerekiyordu ama birlikte yas tutmak için birkaç dakika yalnız kaldık, daha önce olabilecekler ve gelecekte olabilecekler için.

KIRK ALTI

ESTRELLA

Mağaralardan çıkış yolculuğu inişten çok daha uzun sürdü. Süreci hızlandırmak için havuzlara düşmek yoktu, sadece kabaca oyulmuş yüzlerce basamağı tırmanmak gerekiyordu. Yüzeye yaklaştıkça Tartarus'un bunaltıcı kuru sıcağı tünellerden aşağı süzülerek bize ulaştı ve mağaraların nemini kovaladı. Etrafımızı saran taşın serinliği kayboldu, yerini kavurucu sıcaklık ve Gorgonların ev olarak adlandırdıkları sığınanın hemen dışında beklediğini bildiğim ateşler aldı.

Caldris yolu gösterdi, ben dönüp annemin insanlarının çoğuna bakarken kör edici ışığa doğru adım attı. Sahip olmama izin verilmeyen ve muhtemelen artık bana hep yabancı gibi gelecek olan ailemden. Çocukluğumda benden çalınan bir başka şey

Sonsuz bir yaşamdan ziyade insani bir varoluşa lanetlenmiş yaşamlar.

Karanlığa alışmış gözlerime dayanılmaz gelen kırmızı ısı ve ışığa karşı gözlerimi kırıştıtararak sonunda dostumu ışığa doğru takip ederken Medusa da arkamdan geliyordu. Bir figür yan tarafıma çarparak beni yere düşürdü ve ıslak, köpek dili yanağımı yaladı. Fenrir, biz güvenli bir şekilde saklanırken yediğı yemek her neyse onun kokusunu alıyordu ama ben de onun varlığını arzularken tanıdğıma kızmayı kendime yediremiyordum.

"Neredeyse olmak için doğduğun kişisin," diye düşündü, o derin ses kafamın içinde yankılanıyordu. Caldris'in Cwn Annwn'ın diğer iki kurduna sokulmasını izledim, eşimi ve onun yaratıklara olan sevgisini görünce gülümsedim.

"Neredeyse mi?" Gergin bir yutkunmayla sordum ama bir cevap almayı ummaktan daha iyisini biliyordum. Fenrir bazı anlarda ne kadar açık sözlü olsa da, bazı anlarda en az diğerleri kadar gizemliydi. Yaşadığım onca şeyden sonra, değişim yolumda daha yürüyecek çok yolum olduğu düşüncesi bile dehşet vericiydi.

"Onu bunca yıldır senin için güvende tuttuk Kaos'un Çocuğı, öyle ki tam da şu anda kendinizi bir bütün olarak bulabilesiniz." Fenrir'in sesi kafamın içinde derin bir hırıltı olarak belirdi, dikkati yüzümde sabitlenmiş bir şekilde üzerimde oyalanıyordu.

Cüssesinin yaratabileceğı kafesle boğulmuş hissetmek yerine, mutlak bir güvenlik duygusundan başka bir şey hissetmedim.

O benim hem silahım hem de zırhımdı, kendimle derinliklerde gizlenen tehlikeler arasında duracak bir kalkandı. Bir elimi uzatıp boynundaki kürkünün ipeksi tüyleri arasında gezdirdim. Elim kanla ıslanmıştı, bu da onun ve diğerlerinin beni geceleri ortaya çıkan şeylerden korumak için endişelenmelerine gerek kalmadığında muhtemelen yedikleri yemeğın bir hatırlatıcısıydı.

"Babasıyla olan bağı yüzünden ile Caldris arasında bağ kurmadın mı?" Elimdeki kanı zırhımın derisine silerek ona sordum. Onun yanında kendimi ne kadar güvende hissetsem de, bu devasa yaratığın uysal bir ev hayvanı olduğuna ne kadar inanmak istesem de, yeteneklerini sürekli hatırlatıyordu. Onu anda tüketebilecek şiddeti.

Bu farkındalığın beni yutkunmaya ittiğini hissettiğinde gözleri biraz daha karardı, Caldris yanıma yaklaşırken burnu şakacı bir şekilde benimkini dürttü. Fenrir'le olan konuşmamı benim düşüncelerim aracılığıyla duyduğundan emindim, bağı bu kadar parlak bir şekilde titreşmesiyle artık sadece benimkinin bir uzantısı olan kendi zihninde oynadığını duydum.

Fenrir kıpırdandı, burnuyla benim ve eşimin bağının ipliğini dürttü, bu hareket bana onun da hayatımı ve varlığımı bu kadar hızlı bir şekilde tanımlamaya başlayan ipleri görebildiğini söyledi.

"Başka neden bir Tanrı'yı korumak için Khaos ile olan bağımı terk edeyim?" Fenrir düşündü, gözleri yarı yolda Caldris'e bakmak için kaydı. Eşimin benim aracılığım ile onu duyabildiğini, çocukluğundan beri baktığı erkekle iletişim kurabildiğini biliyordu. Bir zamanlar Caldris'in yoldaşı olan şey ilk kez onun zihniyle konuşabiliyordu.

Caldris Fenrir'in yüzünü okşamak için elini uzattı, kurt dokunuşa doğru eğildi.

"Sebebi ne olursa olsun, yanımda olmandan onur duydum," dedi Caldris kurda, o sevgi dolu an içimdeki her şeyin kasılmasına ve sonra da şişmesine neden oldu. Kalbim göğsüme sığmayacak kadar büyük hissediyordum, ailemin her geçen gün büyüdüğünü fark etmek bana o kadar yabancı bir şeydi ki bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Fenrir sonunda kımıldadı ve ayağa kalkmama izin verdi. Botlarımın altındaki kumlar, mağaraların içindeki kayaların sertliğine kıyasla dengesiz hissettirdi, bacaklarımdaki kaslar hafifçe gerildi. Vücudum kendine ait değilmiş gibi hissediyordu, hırpalanmış ve yaralanmış gibiydi, sanki asla iyileşemeyecekmiş gibi

Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok değişmiş olması.

İnsandım ama değildim. Fae'ydim ama değildim. Bir türlü düzene giremeyen garip bir çelişkiler yumağıydım. Mağaralardan uzaklaşırken tenim karıncalandı, giriş yolunun üstünden bakarken uzakta parlayan parlak ışığa çekildim.

Kıyıya doğru ilerlerken, beni aşağıdaki vadiye geri döndürmek isteyen gevşek taneciklerle savaşırken vücudumu desteklemek için ellerimi kuma soktum. Caldris ve Fenrir tırmanışımı izliyor, Medusa peşimden gelirken hareketsiz bir şekilde bekliyorlardı. Onu yanımda hissediyordum, ne bulabileceğimi zaten bildiğinden şüphelensem de benimle birlikte yükseliyordu.

Mağaraların diğer tarafından akan su, Tartarus'un ortasındaki devasa göle akan düzenli bir şelaleydi. Uzakta, su yüzeyinin altında bir şey hareket ediyordu, turkuaz sulardaki gölgesi karanlıktı ve şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha büyüktü. Gölün kenarındaki kayalıklara oyulmuş devasa kayalar, demir zincirlerin parıltısının hareket eden bedenleri bağladığı ve hareketsiz tuttuğu sunaklar vardı.

Kan, kayalardan düzenli akıntılar halinde göle akıyor ve turkuaz rengi suyu kırmızıya boyuyordu.

"Burası neresi?" Sesim kısık bir fısıltıya dönüşerek sordum. Tartarus'un şiddetine, karşılaştığım tüm ovalarda var olan sonsuz acıya alışkındım. Bu ceza Khaos'un verdiği cezaların çoğundan daha gerçek ve çiğ geldi; daha kişisel hissettirdi.

"Baban benden onunla birlikte Tartarus'a gitmemi, halkımı acı ve ıstırapla tanımlanmış bir yere götürmemi istediğinde tek bir şartım vardı," dedi Medusa ve uzanıp elimi tuttu. Beni ileriye doğru yönlendirdi, Caldris ve kurtlar tırmanmaya başlarken vadiyi arkamızda bıraktık. "Ben bir

tamamen bana ait olan bir yer. Sevdiklerimi inciten insanlara istediğimi yapabileceğim, sonsuz acıların olduğu küçük bir köşe. Acı çekmemden sorumlu olan insanlara." Beni kayalardan birine doğru yönlendirdi, taşın üzerinde kıvranan bir erkek figürünü izlerken ulaşamayacağımız bir yerde duruyordu. İç organları vücudundan ayrılmış, taşın üzerine dökülmüştü. Yine de nefes alıyor, uzun zamandır acıdan buğulanmış gözleriyle uzaklara bakıyordu. Sonunda aradaki mesafeyi kapattı ve beni erkeğe bakana kadar yaklaştırdı.

Varlığımıza tepki vermedi ve Medusa onun yırtılmış açık karnına uzandı ve ellerini gıcırdayan sesler çıkaran etin etrafına sardı. Tepki vermesi için adamın yüzünü izledi, ancak tepki alamayınca kanlı elini çekti.

"Pathos beni Tanrıçama hizmet ettiğim tapınakta bulduğunda gençtim. Onun kutsal topraklarında ona ait olmayanı aldığında çok gençtim. Bir Tanrı'yı benim yaptığım gibi baştan çıkarmanın cezası olarak beni bir Gorgon'a dönüştürmesi için kesinlikle çok gençtim. Babandan tek istediğim onun gibi adamların sonsuza dek acı çekebileceği bir yerdi ama Khaos bile bunu bana veremezdi. Zihni kabul etmek istediğimden çok daha uzun süredir kırık ve yine de onu kaderinden kurtarmaya gücüm yetmiyor. Ona öbür dünyanın huzurunu vermeyeceğim," dedi ve gölün sularına uzandı. Derisindeki kanı yıkamasına izin verdi ve sonra ayağa kalkarak yakınlarda bekleyen taşla doğru ilerledi. Sadece üzerinde kıvranan bedeni görebileceği, acıdan yükselen tiz çığlıkları duyabileceği kadar yakındı. "Bu benim seçimim ve bunu çok uzun zaman önce yaptım. Şimdi senin de kendi seçimini yapma zamanı geldi."

Peşinden gittim ve yaklaştıkça endişemi bastırmaya çalıştım. "Bu benim denemelerimin bir parçası mı?" Beni karşılayan tanıdık manzaradan nefret ederek sordum. Beni sınamak amacıyla bir kez daha yüzüme fırlatılması acımasız bir cezaydı. Karışık tuzlu ve biberli saçlar bir idi.

Erkeğin kafasında lime lime bir dağınıklık vardı, vücudu hatırladığımdan çok daha inceydi. Vücudunun her kıvrımının, beni gecenin kadınlarıyla onu izlemeye zorlarken esneyen her dayanıksız, ayrıcalıklı kasın fazlasıyla farkındaydım.

Byron taşa bağlanmış halde yatıyordu, zincirlerinin demiri gereksiz bir ayrıntıydı. Caldri onu ezmeden ve varlığından bizi kurtarmadan önceki hayatında bir insandı, hem de zavallı bir insandı.

Bir sonraki yaşamında reenkarne olacağını düşünmüştüm ama onun yerine buraya gelmişti. Acı çekmeye.

"Hayır, bu senin imtihanlarının bir parçası değil. Bu, babanın bu adamın seni katlanmak zorunda bıraktığı her şey için özür dileme şekli. Bu sana istediğin gibi kullanabileceğin bir hediye," dedi Medusa. Elini göğsüme koyarak beni durdurdu ve suyun içindeki devasa gölge taşına yaklaşırken ona yaklaşmamı engelledi. Bir gelgit dalgasına rakip olabilecek bir sıçramayla yüzeyi yararak Byron'ın formunun üzerine kovalar dolusu su sıçrattı. Yaratık ona bakarken, su açık ve aralık yaralarına batarak taşı temizlerken yeniden çığlık attı.

Çok güzeldi, yumuşak, yanardöner inci pullarla kaplıydı. Bana bir yarasayı hatırlatan iki perdeli kanadı vardı ve Byron'ın formuna daha fazla su itmek için kullanmadan önce onları yana doğru açtı. Gözleri sudan yansıyan turkuaz bir ışıkla parlıyordu. Büyük ve mutlak güzelliğe sahip bir şey, sudan yükselirken beklediğim son şey saf vahşet göstermesiydi.

Bu yüzden ileri atılıp Byron'ın bacağını ağzının içine hapsettiğinde, sivri, jilet gibi dişlerini etine geçirdiğinde, tek yapabildiğim kemikten et parçaları koparmasını izlemek oldu. Deniz yılanı bir kez daha göle geri çekildi ve Byron'ın yaralarından taze kan pompalanırken gözden kayboldu.

Tek istediğimin özgürlüğüm olduğu bir zaman vardı. Byron'a ne olduğunu umursamadığım zamanlar.

Artık bana eziyet etme yeteneğine sahipti, ancak kaçtığımın beri geçen haftalarda meydana gelen değişikliklerde, artık onun acı çekmesini izleyecek olgunluğa sahip olmadığımı fark ettim.

Onun acısı bana huzur getirdi. Onun acısı içimde var olduğunu bilmediğim karmik bir boşluğu doldurdu. Belki de kucakladığım Aella'ydı, belki de daha önce kabul etmek istemediğim, kendimi sürekli başkalarında gördüğüm vahşetin üstünde olduğuma ikna etmeye çalıştığım kana susamışlığıydı.

Ama ben değildim. Bana zarar verenlerin çektiği acılara tanıklık edeceğim anlamına geliyorsa, Hel'in derinliklerine batmaya hazırdım. Kendimi haklı görmem bir yalandı, içimde saklanan canavar hakkında daha iyi hissetmemi sağlayan bir aldatmacaydı.

"Neyi seçeceksin kızım?" Byron'la aramızdaki mesafeyi kapatmak için ilk adımlarımı attığımda Medusa geride kalarak sordu. Yanında durup gözlerinin açılmasını bekledim. Acı içinde gözlerini kapamıştı, parmakları sanki kendi yarasına baskı yapmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi yumruğa dönüşmüştü.

Ona istediği şeyi verdim, kendimi yanındaki taşın üzerine kaldırdım ve ona dokunmamaya dikkat ettim. Hava almak için ağzını açtığında nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu. "Lütfen," dedi, saran suya rağmen boğazı kurumuştı. Göle bu kadar yakınken tuzun tuzlu suyu duyularıma saldırıyordu. İçilemeyen su. Her akıntıda acının acısını daha da artıran su. deniz yılanı Medusa'nın kurbanlarının üzerine döküldü.

Ellerim belini örten beze gittiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı; bir zamanlar pantolon olan şeyin parçaları, erkekliğini açık havadan koruyan tek şeydi. Ona baktığımı fark ettiği anda, bakışlarındaki o tanıma parıltısından anlamıştım.

"Estrella," diye hırıldadı, ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gördüğü nezaket ve sevgiye inanarak

Bir çocuk olarak içimdeki hisler yardıma ihtiyacı olan herkese tercüme edilirdi, oysa ben onun yaptığı her şey için acı çekmesini sağlamaktan başka bir şey istemiyordum. Verdiği tüm zararlar için.

Kumaşın içine uzandım ve Caldris'in yanımdaki hırıltısını duymazdan gelerek elimle onun uzunluğunu kavradım. Durumdan hoşlanmamış olabilirdi ama zihnimdeki düşünceleri bana bu anı yaşatmaya istekli olduğuna dair bir güvenceydi. Ona dokunmak midemin bulanmasına neden olsa da, bu acıyı çekmeme izin vermek için.

Tırnaklarımı ona batırırken Byron'ın gözleri büyüdü ve onu tamamen kavradığımdan emin oldum. "Böyle mi hayal etmiştin? Geleceğini yatağında benimle hayal ettiğin tüm o geceler?" Öne doğru eğilip boştaki elimi karnındaki yaraya bastırarak sordum. Bağırsakları yumuşak ve uysaldı, elimi aralarındaki boşluklarda gezinmeye zorladım, daha da derine indim ve acı dolu soluklarının tadını çıkardım. Kolumu yukarı kaldırarak kalbinin olması gerektiğinden emin olduğum boşluğu aradım. Böylesine kötülük yapabilen bir adamın bir kalbi olması mümkün değildi, atan bir kalbi olup da neden olduğu acıyı umursamaması mümkün değildi.

Ama göğsünün içinde atıyor, ben kaburgalarının arkasına doğru yaklaşırken parmaklarımla hızlı bir ritim tutturuyordu.

"Dürüst olacağım, bu senin için hayal etmeye cesaret ettiğim her şeyden çok daha iyi," dedim elimi tekrar gövdesine doğru kaydırarak. Görüşümün taş düşünceleriyle, bir milyon parçaya ayrılacak ve bir daha asla toparlanamayacak kadar sert kaya düşünceleriyle dolmasına izin vermeden hemen önce elimi çektim. Elim kayanın serin ve nemli hissiyle titriyor, bana mağaraları ve karanlığı hatırlatıyordu. Elimdeki gevşek et sertleşip taşa dönüşürken Byron'ın çığlığı saf bir ıstırap çığlığıydı. Bir zamanlar siki olan taşı bulmak için vücudunun parçalanmış dağınıklığı üzerinden aşağıya bakarak bunu izledi. "Şu anda hissettiğin acı, bana yaptıklarının yanında hiçbir şey. Bana her dokunduğunda ve daha fazlasını yapacağına söz verdiğinde hissettiğim acıya. Ben bir çocuktum."

tıslayarak, onun içine ulaşabilmeyi ve böyle bir ihlalle gelen iç kargaşayı, iç ıstırabı ona getirebilmeyi her şeyden çok diledim.

Onun fiziksel acısını, ruhunun hiç geçmeyen acısına dönüştürebileceğimi. İyileşme yoktu.

"Seni karım yapmak niyetindeydim!" diye karşı çıktı, acıyla homurdanıyordu.

"Ve bu ölümden daha kötü bir kader olurdu. Tıpkı bunun gibi," diye tersledim, sunağından kalkarak. Taşının yanında durdum ve sırtımdaki kından kılıçlarımdan birini çektim. Masanın üzerinde kıvranırken, umutsuzca avucumda kavradığım demirden kaçmaya çalışırken elimde ağırlaştığını hissettim. Kavrayışımı yavaşça ayarladım, kavisli kılıcı havaya savurmadan önce geri çektim ve şaftının dibindeki deriyi yırttım. Taş, sonsuza dek kalacağı kayaya ağır bir şekilde düştü ve ben onu serbest elimle kavradım. Kılıcımı bir kez daha kınına soktum ve yaşlanan yüzünü başparmağımla işaret parmağım arasında kavradım, yanaklarına bastırdım ve ağzını açana kadar parmaklarımı dişlerinin arasına sıkıştırdım.

Taşı açık ağzına soktum, öğürene kadar daha da derine ittim. Ancak o zaman dudaklarını taşın etrafına kapattım, avucumu ağzına bastırdım ve bir kez daha taşı düşünürken ağzını kapalı tuttum.

Elimin altından çıkan kaya, taşa dönüşürken ağzını kalıcı olarak kapattı. Bir daha asla şiddet içeren sözler sarf etmeyecekti. Bir daha asla birinin hayatını sona erdirecek emirler vermeyecekti.

Bir daha asla acısını dindirmek için çığlık atma şansına sahip olamayacak, tüm kurbanları gibi sessizce acı çekmek zorunda kalmayacaktı.

Deniz yılanı bir kez daha su yüzeyine çıkınca aniden ondan uzaklaştım. Kayanın dibine tırmanarak kendimi ona bakmaya zorladım.

Onu. "Estrella, geri çekil!" Caldris tersledi; bu emir, vahşice güzel yaratığa bakarken korku hissetmem gerekip gerekmediğini merak etmeme neden oldu.

Ama turkuaz bakışlarıyla karşılaştığımda bunu yapmadım. Deniz yılanı yaklaştı ve yüzünü benimkinden sadece bir nefes uzaklığa getirdi. Yılan boynuma sokulmadan önceki şiddet anlarımda döktüğümün farkına varmadığım gözyaşlarımın ve yanağımın üzerinde gezinen dili dışarı çıktı. Kısa kılıcımı bir kez daha serbest bırakmak için hareket ettim, yılanın benden korkmasına neden olmamak için temkinli hareket ediyordum. Kılıcımın ucunu işaret parmağıma batırdığımda durdu ve bir damla kan aktı.

Bunu yılanın alnına dokundurdum ve yılanın gözleri kapanırken bu dokunuşu sürdürdüm. Açıldıklarında altın rengiyle parladılar, ben bakışlarını tutarken renkleri yavaşça soldu. "Acı çektiğinden emin ol," diye fısıldadım ve yaratığın başını bir kez sallayışını izledim. Derinliklere doğru çekildi kayadan aşağı inerken.

Geçmişimi arkamda bırakarak uzaklaşırken kulaklarıma su sıçramasının sesi ulaştı.

Artık onu kullanmıyordum.

KIRK YEDİ

CALDRIS

Lethe nehrine doğru ilerlerken Estrella sessizdi ama düşünceleri o kadar hızlı ve şiddet dolu akıyordu ki takip etmeyi bile umamıyordum. Sessiz olduğu anlarda zihninin kaosunu bu kadar derinden görmek beni rahatlatıyordu. Kendi içine çekildiğinde, artık bunun ikimiz arasında yarattığı mesafeyle mücadele etmek zorunda değildim. Artık bana kızgın olup olmadığını ya da aklından neler geçiyor olabileceğini merak etmek zorunda değildim. Çünkü bir konudan diğerine insani olarak mümkün olduğunu düşündüğümünden daha hızlı bir şekilde akan düşünce tufanını anlayamasam bile, içlerindeki niyetleri ve onları motive eden duyguları hissedebiliyordum.

Yıldızım bana kızgın ya da üzgün değildi ve ben avucumu onunkine doğru kaydırırken o da elimi sıktı ve

parmaklarımızı birbirine geçirdi. İçinden geçen duygu, düşüncelerinin karmaşasıyla çelişen bir sıcaklıktı. Kendini sandığı kişiyle saatler önce o gölde gösterdiği kişiyi bağdaştırmaya çalıştıkça karmakarışık bir hale gelmişti.

Gördüğü şiddet onu şok etmeliydi. Bu ona kendisinin de korkunç şeyler yapabileceğini hatırlatmalıydı ama bunun yerine tek yaptığı, hak edenlerin eninde sonunda adaletini bulduğunu hatırlatmak oldu.

Bir gün hepimizi böyle bir kaderin bekleyebileceği anlamına gelse bile. Güç geçiciydi, rüzgârdaki kar gibi havada sürükleniyordu. Bir gün Byron'ın Tartarus'ta çektiği acıları kontrol etmediği bir zamanın gelmeyeceğini kim söyleyebilirdi? Belki de Mab'ın burayı da yönettiği ve ölümümüzden sonra bile bize işkence etmenin bir yolunu bulduğu bir gün gelecekti.

Buna inanmayı reddettim, burada saklanan Primordiallerin, kendi çocuklarını terk edip geri çekildikten sonra seçtikleri eve sızmasına izin vereceklerine inanmayı reddettim.

Ancak kendi çocuklarını terk etmeye hazır olan İlkelerin neler yapabileceklerini kimse bilemezdi. Bu tamamen o anda onlara neyin uygun olduğuna bağlıydı ve Mab şüphesiz onları en güçlü müttefikin kendisi olduğuna ikna etmeye çalışacaktı.

"*Caldris*," diye tısladı Holt'un alçak, temkinli sesi, ses düşüncelerime öyle ani nüfuz etti ki kendi ayaklarımın üzerinde tökezledim.

Estrella bana bakmak için döndü, aramızdaki altın ışıkla titreşen bağdan bunu duydu. Düşünceleri hemen duruldu, yüzümü incelerken yokluklarındaki sessizlik sarsıcıydı. Gözlerimi ona diktim ve onu rahatlatmak için elimi onun elinin etrafında sıkıca kavradım.

"*Geri dönmek zorundasın. Tartarus'ta güvende olamayacak uzun süre kaldın ve Mab senin gittiğini bildiği için savaşa hazırlanıyor.*"

Sesi, sessizlikteki boğuk ayak sesleriyle birlikte kayboldu. Estrella'nın gözleri benden uzaklaşırken cam gibi oldu ve benden uzak kalma düşüncesiyle gelen duyguyu gizledi. Bağımızı tamamladıktan bu kadar kısa bir süre sonra ayrılmak işkencelerin en büyüğü olurdu ve onu geride bırakma düşüncesine bu kadar erken bile olsa katlanamazdım.

İnsanları Mab'ın merhametine terk etmek zorunda bilmek çenemi sıkarken bile, "Fark etmez," diye karşı çıktım.

"Elbette önemli! Orada sevdiğimiz insanlar var. Holt ve Imelda ne olacak? Fallon ne olacak?" diye sordu başını sallayarak.

İçimi çektim, yanağını avucumun içine aldım ve dikkatini tekrar bana çevirdim. Uzakta, bir kuzgun başımızın üzerinde uçarak yere doğru süzüldü ve sonunda Morrigan'ın üç kadınının arasına daldı. Badb sabırsızlıkla parmaklarını kalçasına vuruyor, yolculuğumuzdaki bir sonraki nehre ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

"Oyalanacak vaktimiz yok," diye yineledi Macha.

"Tabii ki önemli. Bunu kastetmediğimi biliyorsun," dedim iç çekerek ve Morrigan'ın anlayamadıkları duraklama hakkındaki düşüncelerini dile getirmesini görmezden gelmek için kendimi zorladım. Tamamen benim kafamın içinde gerçekleşen bu konuşma etrafımızdakileri kapsamıyordu. "Ama şimdi dönerek ne elde edeceğim? Sensiz dönersem sadece kendimi riske atmış olurum. Birlikte olduğumuzda daha güçlüyüz ve Mab'la anlamlı bir şekilde savaşmak için sahip olduğumuz her şeye ihtiyacımız olacak. Eğer ben ölürsem, sen de ölürsün ve tüm umutlar kaybolur, Min Asteren. Benim orada olmam, kendi kendine iyileşmeyecek açık bir yara için geçici bir bandaj olabilir. Orada birlikte olmamız en azından bize yarayı dağlama yeteneği verebilir."

"Ama şimdi Kış Sarayı'nın gücüne sahipsin ve artık Mab'ın esareti altında değilsin. Belki ben dönene kadar onlara biraz zaman kazandırabilirsin," dedi.

insanların bizim yüzünden öldüğünü düşündü. Ona yardım etmek için Tartarus'a gelmemin pek çok kişi için felaket olduğunu.

"Artık beni bir anda öldüremeyeceğini anladığında ne yapacağını sanıyorsun, min asteren? Oluşturabileceğim her türlü tehdidi ortadan kaldırmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Bundan ben de nefret ediyorum, buna inan, ama şimdi kaybedilen hayatlar, birlikte gerçek bir şansımız olmadan önce beni öldürürse kaybedilenlerin çok küçük bir kısmı olacak" dedim. Gerçek buydu ve ikimiz de bu savaşı kazanmak için en iyi şansımızın uzun vadeli oynamak ve Mab'ın öfke nöbetinin kararlarımızı etkilemesine izin vermemek olduğunu biliyorduk.

"Tamam, min oscura." İçini çekti, başını salladı ve göğsüme değene kadar başını öne eğdi. Savaşta bazen fedakârlıklar yapılması gerektiğini o da benim kadar iyi biliyordu. Herkesi Havanın ve Karanlığın Kraliçesi'nin gazabından kurtaramayabilirdik ama Estrella daha önce hiç savaşın gerçekliğini yaşamak zorunda kalmamıştı. Daha önce hiç seçim yapmak zorunda kalmamıştı, üstelik bunun sonuçlarına başkalarının katlanacağını bile bile.

Güce sahip olanların ve bu güce saygı duyanların onu sonsuza kadar ellerinde tutmak istememelerinin bir nedeni vardı. Sonsuza dek yaşayan Kral ve Kraliçelerin bir gün yönetimlerini varislerine devretmelerinin bir nedeni vardı - İlkelerin dünyamızdan çekilip onu çocuklarına vermelerinin bir nedeni.

Hiç kimse bu sorumluluğun ağırlığını sonsuza kadar taşımamalıdır.

Estrella yavaşça kendini toparladı ve nehre giden yola devam etmek için döndü. Annesi hemen arkamızdayken yanımda yürüdü, Cwn Annwn'ın üç kurdu bizi çevreliyor ve bu tehlikeli yerde bizi kolay bir atıştırma olarak düşünebilecek herhangi bir yaratıktan koruyordu.

Birlikte çok güçlüydük. Birlikte yeterli olurduk.

KIRK SEKİZ

ESTRELLA

Morrigan, devasa, dolambaçlı ve yayılan ağaçların görüntüsü uzakta büyüdükçe adımlarını hızlandırdı. Saatlerdir yürüyor, beni yüzeyin altına çekecek ve hiçbir amacı yokmuş gibi görünen bir meydan okumayla yüzleştirecek bir sonraki denemeye doğru yol alıyorduk.

"Burada ondan ne beklenecek?" Caldriş sordu ve ben de başımı çevirip ona baktım. Karşılıklı bakışan üç kadını incelerken çenesi sımsıkı, kare şeklinde ve gergindi.

"Bunu söyleyemeyiz," dedi Macha, gözlerinin kırmızısıyla uyumlu dudaklarını büzerek. Ateş ışığında parlıyorlardı, sanki taze kanın parlaklığıyla kaplanmış gibiydiler. "Denemelerin kendisi her denemede değişir. İlkeller ve Kaderler, meydan okuyana bağlı olarak uygun gördükleri şekilde onları değiştirirler."

"Bu, yolsuzluğun bu sınavlardan kimin sağ çıkacağına karar veren nihai faktör olması için mükemmel bir yol gibi görünüyor," diye mırıldandım, bunun için hissettiğim acıdan nefret ederek. İltimas yüzünden hayatta kalmışım gibi hissetmek istemiyordum ama belki de benim denemelerimin yelpazenin diğer ucunda olduğu hissine de karşı koyamıyordum.

Belki de ölüm için tuzağa düşürülen, burada hayatta kalmaması gereken bendim. Ama Kader'in beni bu kadar aptalca, bu kadar amaçsızca öldürmeye karar verdiği fikrini kabul edemeyecek kadar çok yol kat etmiş, çok şey yaşamıştım.

Bu yerde ölmek unutulmak, basitçe var olmaktan çıkmak demekti ve ben bunu kabul etmeyi reddettim.

Eğer benim zamanım geldiyse, şan şöhret içinde ölecek ve düşmanlarımı da kendimle birlikte aşağı çekmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Bu da Tartarus çukurundan kaçmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bu da benim için ortaya ne koyarlarsa koysunlar hayatta kalmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Lethe hangi gücü içeriyor?" Bunun en azından cevaplayabilecekleri bir soru olduğunu bilerek sordum. Yaklaştıkça nehirde beni neyin beklediğini bilemeyebilirdim, ayaklarımın altındaki kırmızı kum yerini hızla yayılan ve tatlı bir çime bırakıyordu. Aralarından geçerken ağaçların gövdelerini yosunlar kaplıyordu; yolumuzu, hiçlikte kaybolduğu gökyüzüne uzanan bitkilere uyum sağlayacak şekilde kıvrırıyorduk. Yapraklarının sağladığı gölgelikten süzülen ışık, durgun suyun yüzeyinden yansıyor.

"Unutuş nehri olarak bilinir," diye yanıtladı Badb, suyun kenarında eğilerek. Tek bir parmağını yüzeye dokundurdu ve parmaklarından beyaz bulutların süzülüşünü hayranlıkla izledim. Suyun içinde girdap gibi dönüyorlar, ondan uzaklaşırken yılan gibi hareket ediyorlardı. Parmağını geri çekti, yüzeyin üzerinde tuttu ve bize bu dalların yükselişini ve cildinin içinde kaybolana kadar derisi boyunca kayışını izlememize izin verdi.

sanki onları emmiş gibi. "Sana bildiğin her şeyi unutturacak. Olduğun her şeyi."

"Kim olduğumu bile bilmiyorsam değerimi nasıl kanıtlayabilirim?" Caldris'in nehre yaklaşma şeklini inceleyerek sordum. Nehre dokunmuyor, sadece şaşkınlıkla bakıyordu. Yüzeyin küçük alanlarda dalgalanmasını izledim, tıpkı akıntıya kapıldıkça suyun yüzeyinde beliren ayak izleri gibi. Gözlerimi kırıştırdım, Caldris'in elini kendi elimle sıktım ve onu geri çekmeye çalıştım.

Bana doğru tökezledi, iç çekerken gözlerini kırıştırdı. Bakışlarını tekrar nehre çevirdiğinde, yüzeyde oluşan figürleri izledik. Beyazlara bürünmüşlerdi, üzerlerini tepeden tırnağa örten şeffaf giysiler vardı ama insansı formlarından şüphe etmek mümkün değildi.

"Nedir onlar?" Medusa bir adım öne çıkarak Caldris ile nehir arasında konumlanırken sordum - nehrin sunduğu ürkütücü cazibeye kapılmayı seçerse müdahale etmek için.

"Kendilerini bu nehirde kaybedenlerin anıları. Ait oldukları fiziksel formla asla yeniden bir araya gelemediler, bu yüzden kendi yarı yaşamlarına sahip oldular. Buraya bağlılar ve yollarına devam edemiyorlar," diye yanıtladı Macha. "Hepsi denemelerden geçmedi, bazı talihsiz ruhlar sadece çok yakınlarda dolaştı ve kendilerini kaybetti. Bu düzlemde fiziksel bir formunuz olduğu için daha az duyarlısınız. Ancak eşiniz..."

Bu, Caldris'in gözlerindeki bulanık bakışı, her zamanki hükmedici varlığının belirgin eksikliğini açıklıyordu. Sanki birisi onu sulandırmış, *onu* o yapan gücünü ve kişiliğini çıkarmış gibiydi.

Bu kadar acımasız bir kadere maruz kalacağını bile bile nasıl nehre girip onu burada bırakabilirdim?

"Ona ben bakarım Estrella," dedi Medusa, yeşil, yılan gibi gözleri berrak ve nehrin gücünden etkilenmemişti. Burası çok uzun zamandır onun eviydi, büyüünün artık onun üzerinde bir etkisi olup olmadığını merak ediyordum. "Ben izin vermeyeceğim

Senin yokluğunda ona bir şey olursa. Onu güvende tutacağım konusunda bana güvenebilirsiniz ve umarım bu size görevinize odaklanmanız için gereken gücü verir."

"Yine de buna odaklanabilir miyim? Bunun bir deneme olduğunu bile hatırlamayacağım, değil mi?" Açıklama için Morrigan'a bakarak sordum.

"Hayır, nehre neden girdiğinizi hatırlamayacaksınız. Hayatta kalanlara göre, bir nehirde olduğunuzu hiç hatırlamayacaksınız. Size gerçek olduğu söylenenleri kendiniz için sıralamanız gerekecek ve inanıyorum ki amaç, biçimlendirici anılarınız olmadan kim olduğunuzu göstermeniz olacak. Varlığınızın özünde kim olduğunuzu. Bazıları hiçbir şeyin iyi ya da kötü doğmadığını, hayatın bunları koşullar ve deneyimler yoluyla belirlediğini söyleyebilir, Kaderler ise farklı düşünür. Tek bir deneyimin iki eşsiz insanı son derece farklı şekillerde değiştirebileceğine, birini daha iyiye, diğerini ise daha kötüye götürebileceğine inanırlar," diye açıkladı Medusa, Morrigan'ın yapabileceğinden çok daha özgürce konuşarak. Uzanıp bir anne şefkatiyle kulağımın arkasındaki saçımı okşadı ve o anın samimiyeti bana mahrum kaldığımız her şeyi hatırlattı. Sahip olmamıza izin verilmeyen tüm o anlar.

Biçimlendirici anlar.

"İnsani arzularının altında iyi mi yoksa kötü mü olduğunu onlara göstermek zorunda kalacaksın. Seni bir insan olarak şekillendiren duygular ve ilişkiler olmadan, ölümsüz olursan kim ?" diye sordu, yüzündeki bilmiş bakış içimdeki her şeyi hareketsiz hale getirdi. Zaten tam olarak insan değildim ama her zaman kısmen insandım, ama bu sözleri söyleme şekli içimi endişeyle doldurdu.

Beni insan yapan tüm izleri kaybetmek, beni bir kişi olarak tanımlayan duygulara karşı duyarsızlaşmış pek çok Fae'de gördüğüm gibi soğuk ve hesapçı olmak gibi bir arzum yoktu.

Yine de Caldris'in elini son bir kez sıktım ve tuttuğu yerden kurtuldum. Nehre doğru adım atarak durgun uçuruma baktım ve sisli suların arasından dibi görmeye çalıştım. Adımlarım yavaş ve hesaplıydı, hafızamın beyaz girdaplarının bedenimden uzaklaşmasını izlerken bedenimi tam bir ürperti sarıyordu. Kendimi daha derine batmaya zorladıkça nehir boyunca yayıldılar, zaten kaybettiklerimi ararken zihnim bir duygu girdabına dönüştü. Hafızamdaki boşlukları, bir zamanlar oldukları yerde doldurulmamış delikleri aradım. Onları algılayamadım bile, her şeyi bir araya getirmek için neyi çevrelediklerini bulamadım. Başım hariç her yerim su altında kalana kadar nehre doğru yürüdüm ve anıların yavaş yavaş kayboluşunu izledim.

Nehrin kenarında bir kadın duruyordu, saçlarının olması gereken yerde yılanlar kıvranıyordu. Geri çekildim, çenem nehrin sıcaklığına gömülene kadar nehre doğru tökezleyerek ilerledim. Kadının beni izlerken yeşil bakışlarındaki hüznü, kadının arkasında oyalanan yakışıklı, heybetli erkeğin boş bakışlarından çok daha rahatlatıcıydı.

Yan tarafta ürkütücü gözlerle gizlenen diğer üç kadına ya da hepsinin arkasında duran devasa kurtlara kesinlikle tercih edilirdi.

Daha derine battım, suyun beni tüketmesine izin verdim. Beni çevrelemesine izin verdim. Etrafımda rüzgârda sallanan bir peçe gibi beyaz dallar uçuşuyordu. Daha da dibe battım, nehrin dibine doğru batan bu dalları takip ederken yüzeyi üzerimde bıraktım.

Ta ki hiçbir şey bilmeyene kadar.

★ ★ ★

Etrafımı saran orman yemyeşil ve canlıydı, ağaçlar o kadar büyüktü ki gökyüzüne değiyorlarmış gibi hissediyordum. Bir tavşan çalılıkların arasında zıpladı, kurumuş yaprakların hışırtısı dikkatimi minik kürk topuna ve kabarık

Kuyruk. Başcıkları düzgünce bağlanmış bir çift temiz çizme giyen ayakların yanından geçerek ağağların arasında gözden kayboldu. Başcıkları ayak bileklerine kadar takip ettim ve önümdeki adamın görüntüsüne baktım. Tamamen siyah giyinmişti, kıvrak formu dikkatle hareketsiz duruyordu.

Bana bakarken gözleri altın renginde parlıyordu, en koyu gece mavisi aurası karanlık parçalar gibi etrafında dolaşıyordu. Havada rüzgarla birlikte hareket ediyor ve onun bakışlarıyla eşleşen küçük, parılayan yıldızları ortaya çıkarıyorlardı.

"Ne yapıyorsun, aptal kız?" diye sordu, sesinin derin tonu sistemimde bir şok etkisi yaratmıştı.

Aptalca mı? Tartışmak için kelimeler ararken düşündüm. Aptal . Ben ...

Ne olduğumu, bana bakan boş çukuru ararken düşüncelerim dağıldı. Vücuduma baktım, elimi sardığım yaydan geriye sıçradım. Aynı altın rengiyle parlıyordu, tek bir parmağımı uzunluğunun üzerinde gezdirip ürperdiğimde iplik bir şekilde zar zor görünüyordu.

"Ben... Bilmiyorum," dedim, dikkatimi tekrar beni dikkatle inceleyen adama çevirirken kendi kafa karışıklığımdan sıyrıldım. Bana ilgisiz bir gülümsemeyle bakıp başını arkamdaki ormana doğru sallamadan önce bakışlarımı sadece bir an tuttu. Bakışlarını takip etmek için döndüm, uzakta çalıştığını görmediğim figürlerin belli belirsiz farkındaydım. Etrafımdaki insanlar kamp kurmak, atları beslemek, sulamak ve ateş yakmak için çalışıyorlardı ama hiçbir zaman tam olarak görünmüyorlardı. Tam olarak şekillenmemişlerdi, sanki unutulmuş daha iyi bir şeyin kalıntıları gibiydiler.

Tamamen döndüm ve uzakta bekleyen arka tarafa baktım. Başını eğip ayaklarının dibindeki otları yerken, vücudu kendisini rahatsız eden sinekleri kovmak için seğiriyordu. Onları kovmak için kuyruğunu salladı, tüy gibi uzun bir şeydi ve yayımla aynı altın renginde parlıyordu. Etrafını saran yeşilin içinde parlak ve canlıydı, tamamen göze çarpıyordu ve saklanma zahmetine bile girmiyordu.

Altın gözlü adam yayımı kavramak için etrafımda uzandı ve onu kaldırdı. Diğer elime tek bir ok yerleştirirken benim ellerim de onu takip etmek için hareket etti ve yayı yerine kaldırdı. Onu çentikledim, ipi yanağıma doğru yönlendirdim ve nefes alıp verirken, benden ne beklendiğini anlamaya çalışarak ipin tenime değmesine izin verdim.

Nedenini anlamaya çalışıyorum.

"Halkımız aç. Onları doyurmak senin sorumluluğunda, avcı kadın," dedi bir adım geri çekilerek. Elleri benden uzaklaştı, bakışlarının ağırlığı omurgamda ağırlaştı. İçimi çektim, gece için et sağlamam için bana güvenen insanların çevresine baktım.

Karnım tok ve doygun hissediyordum, açlıktan eser yoktu. Acıktığımda anlayacakmışım gibi hissediyordum. Aç olduğum bir zamanı hiç hatırlamıyor olsam da, yemeğe ihtiyacım olup olmadığını bilirdim.

Yayı indirdim, omzumun üzerinden adama bakmak için döndüm. "Besle onları!" diye bağırdı adam, sesindeki emir beni geri dönmeye ve öldürmem beklenen hindiye bakmaya zorladı.

Yapmam gerekene kendimi hazırlayarak derin bir nefes verdim. Dünyanın, doğanın kanunu buydu ama yine de kendimi bu ölümün gerekli olduğuna inandıramıyordum.

Arka ayak başını yavaşça kaldırdı, derin altın gözleri benimkilerle birleşti. Donup kalması, kararımı vermemi beklemesi içimde bir şeyleri ısıttı. Kaçmak ya da kendisini bekleyen kesin ölümden kaçmak için hareket etmedi, sadece kendisini bekleten içgüdüye teslim oldu.

O anda zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, arka ayak ve ben birbirimize bakarken geçen dakikaların. Etrafımdaki insanlar arka planda kayboldu, yarı saydam formları daha da uzaklaştı, ta ki sadece arka ve ben kalana kadar.

Aç değildim.

Beslemem gereken insanlar gece için yeterince mutlu görünüyorlardı ve ben de ...

Kesinlikle gerekli olandan daha fazlasını öldürmeyi haklı çıkaramazdım. Geride kalarak hindinin bana duyduğu güvene ihanet edemezdim.

Yayı indirdim ve başımı sertçe sallayarak bir kez daha arkamı dönüp arkamdaki hayvanın güven dolu gözlerine baktım.

"Hayır," dedim, yayı altın gözlü adamın ayaklarının dibine fırlatarak. "Ortalıkta yeterince yiyecek varken sırf bunun için adam öldürmeyeceğim." Etrafımda, uzakta çalışan ve ateşin üzerinde yemek pişiren insanlar eskisinden daha fazla dikkatimi çekiyordu. Bana verilen emre itaatsizlik ettiğimden tamamen , işlerine odaklandıkları için mutluydular.

"Onları açlıktan ölmeye mi terk ?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Bana yeterince iyi beslenmiş görünüyorlar," dedim omuz silkerek ve adama bir adım daha yaklaştım. Ayağımın dibindeki yaya bastım ve ona ters ters bakarken yayı ikiye ayırdım. "Eğer arka tarafın ölmesini istiyorsan, bunu kendi başına yap. Bir adamın istediği zaman kullanabileceği bir silah olmayacağım."

KIRK DOKUZ

ESTRELLA

Adam gülümsedi, dudaklarının kıvrımı dişlerinden geriye doğru sıyrılmıştı. Çok sık gülümsemediği izlenimine kapıldım, bu çarpık ve biçimsiz şey, acemiliğinde daha tehditkâr görünse de, bir onaylama anlamına geliyordu.

Bir elini omzuma koydu ve oradaki zırhı usulca sıktı. Giysilerimin yapısından bunu zar zor hissediyordum ama o ürkütücü altın gözlerdeki duygu yanığı ciğerlerimden nefesimi çaldı.

Bu adamı tanı mıyordum, onu daha önce gördüğümü hatırlamıyordum. Size kendi adımı bile söyleyemeyeceğimi düşünürsek, bu hem şaşırtıcı hem de şok ediciydi ve bunun yanlışlığı içimde bir boşluk gibiydi.

Ama o beni tanıyordu. Bu çok açıktı.

"İşte benim kızım," dedi, garip bir şekilde tanıdık gelen kelimeler içimden bilinmeyen bir duyguyu çekip çıkardı. İçimde dönüp duruyordu

Midem anlamadığım bir çukura battı.

Sonunda geri çekilip elini benden çektiğinde, kollarını iki yanında kısa ve yumuşak bir süzülüşle salladı. Ellerinin havada açtığı yolu takip etmek için yerden beyaz dallar yükseldi, dans edişlerini incelerken sıcak ısıltıları dikkatimi çekti. Havada kıvranırken bile tanıdık geliyorlardı, sanki ihtiyacım olan kayıp parçam geri dönmüş gibiydi.

Bana doğru geldiler, yavaş ve sabit bir hızla ilerliyorlardı. Onlardan korkmaya, bana ulaştıklarında ve zırhıma sürtündüklerinde kendimi o tuhaf dönen ışıklardan korumaya çalışamadım. Derimi ararken, ellerimin, boynumun ve yüzümün etine batmadan önce vücudumu bir ışık girdabıyla kapladılar.

İçime girmeden önce tenimin yüzeyinde kayarak ilerlediler ve tüm bedenim sıcaklıkla titreşirken görüş alanımdan kayboldular.

Anılar o kadar ani bir şekilde üzerime çöktü ki başım kör edici, keskin bir acıyla patladı. Boğazımı yırtan boğuk bir çığlık havada patlarken iki elimle şakaklarımı kavrayarak yukarı uzandım. Karşımdaki adam yok oldu ve beni yaşadığım her şeyin acısını bir kez daha içimde hissetmek zorunda bıraktı.

Kaybın ve ihlalin acısı tenimde yapışkan bir his yaratırken, ormanın zeminine çöktüğümde gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Ellerimi kuru çalıların arasına sokarak, buruşan yaprakların aşındırıcılığının beni şimdi ve buradaki gerçekliğe hapsedmesine izin verdim.

Bu ormanda babamın cesedini yakan bir cenaze ateşinin alevleri yoktu.

Bu ormanda sırtıma vuran bir baston yoktu.

Twilight Berry çalısının ellerimi et parçalarına ayıran dikenleri yoktu.

Peçe'de beni bekleyen bir ölüm yoktu.

Anılarımla portreleri gibi kafamdan geçerken ağladım, benlik duyğum bana geri dnerken sallandım.

Adelphia'nın sesi alçaktı ve hafızamda bile yer etmişti, sözleri kendimi orman zemininden yukarı itmeme sağlayan itici güçtü. *Kim olduğunu bilmenin güzelliği vardır.*

Kendini tanıyacak kadar cesurdu. Geçmişindeki zorluklara bakacak ve başını dik tutarak hayatla yüzleşecek kadar cesurdu. Daha azını yapmak, hayat ondan çok erken koparıldığı için anısına kötölük olurdu.

Kendimi tanıyordum. Amacımı biliyordum ve Lethe'nin beni kırmasına izin vermeyecektim.

Ayağa kalktığımda bacaklarım altımda sallanıyordu, dizlerim dünyanın mecazi ağırlığını taşıyormuş gibi hissettiren omuzlarımın şokunu absorbe etmek için bükülmüştü. Arka ayak yaklaştı, tüylü kuyruğu her adımda esintide sallanıyordu. Ancak önümde durduğunda durdu, altın rengi bakışları benimkilerle buluştu. Başını hafifçe eğdi ve ben de elimi uzatıp yüzünün üst kısmına dokundum.

Başarısız olmuşum gibi hissediyordum, sanki onun hayatını kurtarmıştım ama Yaratılış Beşığı'ne bir şey götürüp oradaki Primordial'lara hak etmedikleri bir adak olarak sunmam gereken yan görevi henüz tamamlayamamıştım. Tüm nehirlerin bir tür ödöl gerektirdiği düşünöldüğünde, bir tanesinin eksikliği midemin bulanmasına neden oldu. Eğer bu sınavlardan sağ çıkıp Beşik'e ulaşırsam ve ölmesi gerekmeyen bir yaratığı kurtarma arzum geri çevrilirsem, içimi nasıl bir öfkenin kaplayacağını hayal bile edemezdim. Neler yapabileceğimi düşünmek beni dehşete düşürüyordu.

Olabileceğim kişi.

Parmaklarım arka taraftaki hayvanın yumuşak tüyleri üzerinde gezinirken, başını daha uzağa eğdiğinde boynuzları altın rengi bir ışıkla parlıyordu. Elim başı boyunca kayarak, dokunuşumu istediği yere yönlendirmesine izin verdi. Boynuzlarından birinin dibini okşadım, pürüzsüz ve neredeyse cilalı olduğunu görünce şok oldum.

Elim boynuzunun ucunu kavrayana kadar başını geriye doğru çekerek uzaklaştı. Onu kavradım ve yüzümde tuttuğu bakışları inceledim.

Başını yana doğru salladı ve boynuzunun sivri ucuyla neredeyse elimi parçalayacaktı. Kanımı akıtmak yerine, boynuz avucumda çatlayana kadar diğer tarafa doğru yırttı, ben ne yaptığını anlamaya çalışarak ona bakarken ses ormanda yankılandı.

Korkmuyor ya da öfkelenmiyordu, bunun yerine başını son bir kez çevirip boynuzunun bir parçasını serbest bırakırken beni o anda sabit tuttu ve şok içinde geniş formundan geriye doğru sendelememe neden oldu.

Elimde tuttuğum boynuza baktım, altın rengi bir hançerin kabzası gibi parlıyordu. Keskin kenarları ve sivri uçlarıyla kaba ama güzel bir silah olabilirdi.

"Neden?" Herhangi bir cevap beklemediğim halde sordum. Anlamak istiyordum, arka tarafın kendisini neden bu kadar yaraladığını ve kendisini zarardan koruma yeteneğini neden azalttığına karar vermek istiyordum.

Arka ayak beni dinliyormuş gibi başını yana eğdi ve sessizliği bir kadın sesi bozana kadar bir süre öylece durduk.

"Nezaketin için Kaderin Çocuğu," dedi ağaçların arasından çıkarak. Saçları gümüş ipek gibi parlıyordu, elbisesi açık teninin üzerine dökülen bej rengi bir şeydi. Yüzünün bir tarafı güzel, genç ve hayat doluydu ama diğer tarafı et ve kemikten oluşan boğumlu bir karmaşaydı; boş bir göz çukuru ve derinin eriyip gittiği yerde çıkıntı yapan bir kafatası vardı. Elleri, çözdüğü ve geri sardığı bir iplik makarasıyla oynarken bükülüyor, sanki o altın ipliklerle oynayamıyormuş gibi kıpırdanıyordu.

Onu incelerken nefesim kesildi, o ana kadar sadece benim görebildiğim ipliklerle oynayan başka bir yaratığı izliyordum. Bunu dalgın bir zihinle yapıyordu, ipliklerin dokusuna ve hareket etme şekillerine olan aşinalığı o kadar doğaldı ki kekeledim, hiçbir kelime bulamadım.

Arkasındaki ağaçların arasından yüzleri yarı çürümüş iki kadın daha çıktı, makarasındaki iplikler havaya yayılıyor, onlar da parmaklarının arasında oynuyordu. Solundaki kadın belki de üçünün en genciydi, koyu siyah saçları ve gri bir elbisesi vardı, saçları hilal şeklinde bir saç bandıyla yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Sağdaki ise en yaşlısıydı, koyu kızıl saçları ve elinde tuttuğu bir çift altın makası vardı. Elindeki ipliği kesişini izledim; ipliğin altın rengi akıp gitmiş, geriye donuk ve cansız bir parça kalmıştı. Yere düştü, yaprakların arasında kaybolduğu anda atıldı ve unutuldu.

Bir hayat sona erdi, bir hayat unutuldu.

Çürümüş yüzlü bu üç kadının, ben doğmadan önce hayatımla oynayan figürler olduğunu şüphesiz biliyordum. Benden ve yaratılışımdan sorumlu olanlar onlardı.

Moirai. Kaderlerin kendileri.

Yutkundum, sanki bu kadınların bana vermek istedikleri herhangi bir zarardan kendimi koruyabilecekmişim gibi boynuzu elimde daha sıkı kavradım. Kaderlerin etkisini inkâr etmek mümkün değildi, hiçbir hareket onların ipliğimi kesip hayatıma son verme yeteneklerinden daha hızlı olamazdı.

"Buradan bir şeyler almak isteyenler her zaman elleri boş ayrılır," dedi en yaşlısı, derisinin eksik olduğu yerde dişlerinin grotesk bir şekilde hareket etmesine rağmen sesi net ve sakinleştiriciydi. "Ama yaratıklarımıza saygı duyanlar her zaman ormanın kendisinden bir armağanla ayrılırlar."

Çenemi kaldırdım, almak için soru sormaya korktuğum cevaplara ihtiyaç duyuyordum. "Neden buradasın?" diye sordum. Kaderler yaratılışın başlangıcından beri vardı. Sayamayacağım kadar çok yıl boyunca zamanın çarkını ve ilkellerin, Tanrıların, Fae'lerin ve insanların hayatlarını döndürmüşlerdi.

Şimdi karşıma çıkmaları, bunu yapmak için dikkatli bir karar verdikleri anlamına geliyordu.

Kim olduklarının farkında değilmışım gibi davranma zahmetine girmediler ama ortadaki altın saçlı olan bir adım daha yaklaştı, hâlâ iplik iğinin etrafında dönüyor ve onunla oynuyordu. Arka taraftaki hayvan arkamdaki ormanın içinde kaybolurken o da bana yaklaştı ve ancak göz göze geldiğimizde durdu. Benim boyumdaydı, etrafımı saran ölümsüzlerden beklemediğim sıra dışı bir gerçektir bu. Çoğu insan bile benden uzundu ve erimiş altın gibi görünen gözleriyle bana bakarken yüzünün yakınlığı beni garip bir şekilde rahatsız ediyordu.

Aramıza uzandı ve tek elini kaldırarak keskin bir tırnağını elmacık kemiğime dokundurdu.

Dokunduğumda içime bir sıcaklık yayıldı, hayat, umut ve sihir tenimde çiçek açtı. Dokunmak için elimi kaldırdım, büyü yayıldıkça parmak uçlarımın karıncalandığını hissettim. Kararmış parmaklar altın rengiyle aydınlandı, renk kolumu kaplayan *vinikulumdan* yayılırken kendi büyüüm de karşılık olarak yükseldi. "Çocuklarımızdan birine bir soru sordun. Sana bir cevap vermeye geldik," dedi ama bu sözlerde saklı daha fazla bir şey vardı.

Diğerlerinden biri öne çıktı ve yanındaki ağaçtan altın bir yaprak kaptı. Elinde ezerek toz haline getirdi ve cebinden çıkardığı bir şişeye doldurdu. "Bunu eşinin yüzüne üfle ve Lethe'nin ruhu üzerindeki etkilerini tersine çevirsin. Anıları hiçbir sonuç doğurmadan ona geri dönecek."

Şişeyi bana uzattı, ben de tereddüt etmeden ondan aldım ve içindeki altın tozuna baktım. "Buraya bana bunu vermek için mi geldin?" diye sordum, garip bir duygunun sesime karışmasını engelleyemedim. Bu, yardımları hakkında karışık duygularla birlikte gelen acı tatlı bir tür minnettarlıktı.

Yardıma ihtiyaç duyduğum diğer zamanlarda neredeydiler? Acı çektiğimde ve beni kurtarabilecek kimse olmadığında neredeydiler?

Beni bu durumlara sokan, amaçlarına hizmet eden bir versiyonum olabilmem için beni belirleyici anlar yaşamaya zorlayan onlardı.

"Bize giden yolda çok fazla şeye katlandın, Estrella Barlowe," dedi sonunda siyah saçlı kadın, başını kaldırıp başımın üzerinde beliren nehre bakarak. Beni bütünüyle yutmaya ve yolculuğuma devam edebilmem için yüzeye geri döndürmeye hazırdı. "şimdilik onun yanında olmasını hak ediyorsun."

Nehir başımın üzerinde alçalıyor, zaman daraldıkça su bastırıyordu. Cevaplanması gereken o kadar çok soru vardı ki ama buna zamanım olmayacaktı. Altın saçlı kadın konuştu, sesi uğursuzdu. "Ama uyarayım, yakında yolculuğuna yalnız devam etmen gereken bir zaman gelecek. Eşinin Yaratılışın Beşiği'ne girmek için tapınağımızdan geçmesine izin verilmeyecek. Yolculuğunuzun bu kısmında yalnız devam edeceksiniz."

Caldris'ten bir anlığına ayrı kalma düşüncesinden nefret etsem de başımı salladım. "Anlıyorum," dedim ve bunda ciddi olduğumu fark ettim.

Beşiğin benim için ya da Kaderim için ne getireceğini bilmiyordum ama bunun sadece benim sorumluluğum olduğunu biliyordum.

ELLİ

ESTRELLA

Nehrin kenarındaki kumlardan sürünerek çıktım ve Caldris'in bakışlarının bana kilitlendiği anı hissettim. Medusa'nın etrafından dolaşıp bana yardım etmeye çalışırken yüzünde hiçbir tanıma ifadesi yoktu, aramızda titreşen bağı fark eden adamdan eser yoktu.

Ayağa kalktım ve ağzı irkilerek açıldığında yardım elini kabul ettim. Saçlarım örgüden kurtulup yüzüme yapışmışken bile, aramızdaki duygusal bağın onu yönlendirmesi ya da benimle ilgili anıları olmadan bile, bana olan çekiminin ani ve ani olduğunu bilmek bana bir şeyler yaptı.

Beni aldattığında, insani cazibesi yerindeyken bile aynı şeyi hissetmişim. Caldris tüm ihtişamıyla başka bir hikâyeydi. Beni ayağa kaldırdı, ben zırhımın cebini karıştırırken elimi onunkinin içinde tuttu. Morrigan'a, Kaderlere hediyyemin bir parçası olarak getirdiğim boynuz parçasını fırlattım ve verdikleri şeyi kavradım

Lethe'deki yapraktan aldım. Arkadaşım meraklı gözlerle beni izlerken mantarı çekip çıkardım ve tozu elime döktüm.

Loş ışıktaki altın pırıltısını incelemesine izin vererek pudrayı ona doğru uzattım. İncelemek için daha da yaklaştığında, sert ve hızlı bir nefes üfledim ve tozun yüzüne uçup hafif bronz tenini kaplamasını izledim. Nefes nefese kaldı ve tek eli boğazına giderken öksürmeye başladı. Beni hemen serbest bıraktı, mavi bakışlarındaki sisin bir kısmı kaybolurken bir adım geri çekildi.

Hafızasının tam olarak geri döndüğü anı bildiğim için rahat bir nefes aldım. Bana doğru ilerledi, beni kollarıyla sardı ve tek eliyle başımın arkasına bastırarak beni göğsünde sabit bir basınçla tuttu.

"Ne oldu lan?" diye sordu, bana bakacak kadar geri çekilerek.

"Nehre dokunmadan bile Lethe'ye karşı savunmasızsın. Sonuçta burada sadece bir ruhsun, yani-"

Nehirden uzaklaşırken başını sallayarak, "Öbür dünyanın cezalarına karşı daha savunmasızım," dedi.

"Bu tozu nereden buldun?" Macha şişeyi benden almak için uzanarak sordu. Kokladı, kenarındaki tozu kokladı ve Nemain'e uzattı, o da aynısını yaptı.

"Bu Kader'in bir hediyesiydi," dedim, kaşları kalkarken bakışlarını tutarak.

"Sana mı geldiler? Lethe'de mi?" Medusa şişeyi Nemain'den alıp dikkatle inceleyerek sordu. Şişeyi cebine sokup nehirden uzaklaşmaya başladı ve bizi takip etmemiz için bıraktı. Hiç tereddüt etmeden elimi Caldri's'in elinin içine kaydurdum ve hareket ederken bile onu hissetmeye ihtiyaç duydum.

Yakında gece çökecekti ve gece için sığınacak bir yer bulmamız gerekecekti. Her ne kadar geceyi atlatabilecek kadar çok sayıda insanımız olsa da

daha kolay dinlenebilecekken, onu kışkırtmak akıllıca görünmüyordu.

Gece çöktüğünde güvenli bir şekilde saklanmadığım gecenin anısı, verdiği uyarıyı görmezden gelmem için kafamda çok güçlüydü.

Medusa ve Morrigan yürürken birbirlerine baktılar ve beni döngünün dışında olma hissinden nefret etmek zorunda bıraktılar.

"Kader'in bana gelmesi kötü bir şey mi? Hediyelerinin bir lütuf olacağını düşünmeliydim," dedim peşlerinden giderek. Medusa iç çekti, durdu ve yavaşça bana döndü.

"Fena değil, dediğin gibi hediyeleri hoş karşılandı," dedi Nemain'le bir kez daha bakışarak. Kurtlar ileride sinsice dolaşüyor, herhangi bir tehdit işareti olup olmadığını araştırıyorlardı. Loş ışıkta karanlık bir manzaraya karşı beyaz ışıklar gibi hareket ediyor, avlanırken eğleniyorlardı. "Bu sadece bir şeyi merak ettikleri anlamına gelir ve her şeyi bilen varlıklar için merak bir meydan okumadır."

"Merak ettiklerini nereden çıkardın?" Medusa'nın yanından geçerken omuz silkerek sordum. Onunla yüzleşmek için döndüm ve takılmamak için Caldris'in bana rehberlik etmesiyle geriye doğru yürüdüm. "Belki de sadece sıkılmışlardır."

"Seni görmek istediler, Estrella. Bu, bir şeylerin değiştiği ve senin yeni yolunu tahmin etmeye çalıştıkları anlamına geliyor. Seni canlı olarak görmek, iplerinle daha yakından oynamalarını sağladı," diye yanıtladı Badb, sözleri içime işledi.

Sözlerini düşündüm, içimde umursayan o yeri bulmaya çalıştım. Bulamadım ve bir an için bunun Aella'yı kucaklamanın bir sonucu olup olmadığını merak etmek zorunda kaldım. Bir zamanlar benim için çok önemliymiş gibi hissettiren şeyler artık hayatımda bir fark yaratmayacak ya da beni strese sokmayacaksa, bunun yerine hayatım boyunca tanıdığım kadından çok farklı olan umursamaz bir tavrı benimseyecek miydim?

Omuz silktim, Medusa'nın yüzündeki endişeye acı bir kahkaha attım. "Hatırlayamayacağım kadar uzun bir süredir kaderimin iplerini ellerinde tutuyorlar," dedim Medusa'nın bizim için belirlediği yolda ilerlemeye devam ederek. "Bir vardiya daha ne fark eder ki bu büyük düzende?"

Macha güldü, bir elini karnına bastırırken başı geriye eğildi. "Ah, Küçük Fırtına. Kader'in araya girdiği ve olayları kendi amaçları doğrultusunda yeniden şekillendirdiği anların çoğu zaman büyük acılara ve yıkımlara yol açtığını göreceksin. Herkes onların ilgisinden ve merakından korkmalı, hatta bunun öznesi olmayan bizler bile."

"Endişelenmenin ona ne faydası olacak?" Caldri sordu, derin sesi uyarı sözlerinin bende bıraktığı yıpranmış kenarları . Belki de sakinliğimin Aella ile hiçbir ilgisi yoktu, ruhumun diğer yarısıyla olan bağımı tamamlamakla ilgiliydi. Belki de beni bir şekilde toprakladı, diğer endişeleri ikincil ve çok daha az korkutucu hissettirdi.

Çünkü onlar geldiğinde onlarla birlikte yüzleşecektik. Hayatımda ilk kez, her zaman yanımda olacağını bildiğim biri vardı. Ne yaparsam yapayım yanımda duracak biri. Kader bizi ayrılmaya zorladığında bile, zamanın geleceği konusunda uyardıkları gibi, beni uzaktan destekleyecek ve inkar edemeyeceğim bir parçam olacaktı.

"Kaderim çoktan belirlendiyse, endişelenip endişelenmemem bunların sonucu üzerinde pek fark yaratmayacaktır," dedim ve ilerlemeye devam ettim. Kurtlara yaklaşırken Caldri elimin onunkinden kurtulmasına izin verdi, bana yaklaşırken elimi Fenrir'in kürkünde gezdirdim. Öne doğru eğilip alnımı başının tepesine şefkatle değdirebileceğim kadar uzundu. "Beni neyin beklediğini bilmemeyi tercih ederim. Bir sonraki kaybımın ya da kederimin ne olacağını bilmenin dehşetini hissetmek istemiyorum. Elimdeyken sahip olduklarımın tadını çıkarmak istiyorum ve şimdilik bu sınavlardan geçmeye çalışırken hepinizin yanımda olmasını istiyorum."

Kararlılık içime yerleşti ve özümün derinliklerinde yanan bir ateş gibi sözlerimi körükledi. İçimde orman yangını gibi yayıldı, yoluna çıkan her şeyi tüketti, ta ki ben sadece sınavlardan *sağ* çıkmak değil, gelişmek ve halkımı kurtarmak isteyene kadar.

En önemlisi de bunu kendime kanıtlamak istiyordum. Mistfell'dekilerin sözleri ne kadar sert olursa olsun, yıllar boyunca kendime yönelttiklerimle asla kıyaslanamazlardı. Bu sözler, kendi zihnimde dönüp duran, kendi sözlerimle uğradığım tacizin küçük bir yankısıydı.

Yutkundum, zihnimde Caldri's'in ağırlığını hissederken çenemi kaldırdım, ondan saklamaya zahmet etmediğim düşüncelerimi sıraladım. Yavaşça yaklaşıp ellerimi ellerinin arasına aldığı anda bakışları yumuşadı. Aramızdaki bağın ipliği temasla değişti, birleşen ellerimizin etrafını sardı ve ikimizi de bizi sonsuza kadar birbirimize bağlayan parıldayan altına bakmaya bıraktı.

"En parlak yıldızları bile gölgede bırakıyorsun, ," dedi dostum, alnını alnıma değdirmek için öne doğru eğilerek. Gözleri buz mavisiyle parlıyordu, Twyla'nın kaybindan ve gücünün aktarılmasından bu yana kışın büyüğü onda daha da mevcuttu. "Bu dünyada, denemeye cesaret edersen yenemeyeceğin bir sınav yok. Bunca zaman sonra kendini ve kalbini keşfederken senin yanında durmak benim için bir onurdu. Seni yüzyıllarca bekledim ve yüzyıllarca daha bekleyebilirdim, çünkü bu dünyada ya da yaratacağımız dünyada bana senin kadar ilham verebilecek kimse yok. Sen bende daha iyi olma isteği uyandırırıyorsun. Hayal etmeye cesaret ettiğimden daha fazlasını istememi sağlıyorsun ve tek bildiğim geceyken ışığa inanmamı sağlıyorsun."

"Caldri," dedim, bu kelimelerin ağırlığı içimde bir şeyleri aydınlattı. Kendime duyduğum öfkenin alevlerini yatıştırdılar, onu kontrol edilemez bir cehennemden ziyade kışın bir ocağın sıcaklığı gibi daha rahatlatıcı bir şeye dönüştürdüler. "Seni seviyorum," dedim, yutkunarak.

gözyaşları yaktı. Bu basit ifade onun uzun beyanatının yanında çok önemsiz kalıyordu ama ne anlama geldiklerini anlatmanın bir yolunu bulamıyordum. Aramızda titreşen bağa güvenmek zorundaydım, bir zamanlar çok istilacı ve mahremiyetime bir saldırı gibi hissettiren şey, kelimeler beni başarısızlığa uğrattığında tek tesellim haline geldi.

Bana karşılık vermedi, gözleri hafifçe kırıştı. Ağzının kibirli bir sırtışla nasıl kıvrıldığını hayal edebiliyordum, bu da kafasının içinde çalkalandığını zaten duyduğum her düşünceyi aktarıyordu. Beni ne kadar şaşırttığını bilmek onu memnun ediyordu, beni neredeyse suskun hale getirdiğini bilmek ona çarpık bir erkek tatmini veriyordu.

Bu çok sık olmazdı ve bunu başlı başına bir zafer olarak görürdü.

Yavaşça benden uzaklaştı, yüzü daha iyi görüldüğünde alnını benimkinden ayırdı. Hala nefesimi kesiyordu, vahşi güzelliği şairlerin uğruna soneler yazdığı, kadınların ateşin etrafında şarkılar söylediği, kendileri için hayaller kurduğu türden bir yüzdü.

Rüzgârda bir güzellik şarkısıydı, dinleyenleri ağlatacak kadar dokunaklı bir armoniydi.

Ama tek dizinin üzerine çöküp elimi kaldırarak ağzını parmak eklemlerime bastırırken izlediği kişi bendim. Elini Medusa'ya uzattı ve onun anlıyor gibi görüldüğü sözsüz bir iletişimle başını salladı. Kınından bir hançer çıkarıp ucunu dostumun başparmağına bastırırken gülümsedi. Avucumun içinde tepki olarak fışkıran kanın izini sürerken elimi ters çevirdi. "Arkandaki kılıç olacağıma, seni yoluna çıkanlardan ya da arkandan iş çevirenlerden koruyacağıma yemin ederim. Yaptığın her şeyde seni destekleyeceğime, geleceğimiz ve çocuklarımızın geleceği için öngördüğün dünyaya inanacağıma yemin ederim. Kılıcım ve hayatım senindir, min asteren. Bu hayatta ve öbür dünyada.

Sen benim yol gösterici ışığımsın, sormayı bilmediğim soruların cevabısın."

Kıkırdadım, içimdeki duygu kabarırken ses boğuk ve gırtlaktan çıkıyordu. Bahsettiği aşkı, hissettiği aşkı, benim de hissettiğim gerçeği olmasaydı anlamak imkânsız olurdu. Eğer o yanımda olmasaydı, bu dünyada hiçbir şeyin sahip olmaya değmeyeceğini bildiğim iletişimsiz yol olmasaydı.

Özgürlüğün bir önemi olmazdı. Arkadaşlar artık bana çekici gelmeyecekti.

Benim için hayat basitçe sona erecekti.

"Siz Kış Kralı'sınız," dedim onu ayağa kaldırmaya çalışarak. "Lordum ve kocam olarak size sadakat yemini etmem gerekmez mi?"

"İlk önceliğim Kraliçeme her konuda hizmet etmek olmasaydı nasıl bir Kral olurdum?" diye sordu, ağzını ağzıma değdirirken onu ayağa kaldırmama izin verdi. Soru zihnimde dönüp duruyor, onun bana bakışı ile bana sahip olduğunu düşünen insan erkeklerin bana bakışı arasındaki keskin farkla dans ediyordu.

"Yönetecek bir krallığınız var. Bunun yanında bir kadın nedir ki?" Dudaklarına doğru mırıldandım, o da bu jestle karşılık verince gülümsedim ve buz mavisi bakışlarındaki yumuşaklığı, sadece benim için eriyen buzulu görebileceğim kadar uzaklaştım.

"Sen benim her şeyimsin, yıldızım. Sen olmadıktan sonra bunların hiçbir önemi yok."

Cevabımı bekledi ve ondan bir belirsizlik titreşimi hissettim. Geçmişte pek çok kez yaptığım gibi onu reddedebileceğimden endişelendiği bir an. Bunu oraya benim koyduğumu bilmenin acısıyla mideme kramplar girdi; bu nazik, sevgi dolu adamın kendisinden şüphe etmesinden dolayı kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Uzanıp yanağını avucumun içine aldım. Dokunduğumda kanı tenine bulaştı ama o bunu umursamadan avucuma doğru eğildi.

İletişim. "Bana sahipsin, Caldriş. Bu ve sonraki hayatta seninim."

Ağı benimkine dokundu, düşünceleri benimkilerle karıştı ve ben neyin benim neyin onun olduğunu ayırt edemeyinceye kadar karıştı. Ayrıldığımızda, yolculuğumuza devam edecektik.

Ama şimdilik hissetmeye ihtiyacım vardı.

ELLİ BİR

ESTRELLA

Kıvrımlı tepeyi tırmandık, ayaklarımın altındaki çimen, tek yastığı sunuyordu. Bu noktada seyahat etmenin yorucu çabasına, ayaklarımın gezindiğim araziye bağlı olarak farklı noktalarda ağrımına alışmış . Ama Medusa'nın bizi yönlendirdiği sığınağa ulaşmak için saatlerce durmadan yürüdükten sonra, birkaç saat bile olsa dinlenebileceğim rastgele bir mağara bulmaktan başka bir şey istemiyordum. Önümüzde oluşan tepelerin diğer tarafındaki ufukta ışık azalıyordu ama gözüme çarpan vadiye yayılmış olan köydü.

Kadın ve erkek figürlerinin savaştığı merkezdeki açık alandı. Tepelere doğru yükselen acı çığlıkları değil, bana ulaşan kahkaha ve neşenin çınlamasıydı.

"Burası neresi?" Hepimiz aceleyle tepeden aşağı inerken Caldri sordu. Köyü çevreleyen bir çit vardı,

Bulunduğumuz noktadan tepesini görebildiğimiz halde, Tartarus'ta gece boyunca sinsice dolaşan yaratıklardan nasıl korunabileceğimizi merak ettim.

"Burası Tithe yerleşimi," diye açıkladı Medusa, yanımdaki tepeden aşağıya doğru aceleyle inerken. Kurtlar yamaçtaki ağaçların arasında koşup oynayıyordu ve ben Fenrir'le başımı sallayacak kadar kısa bir süre göz göze geldim. Yerleşim yerinde bize katılmayacaklardı, bunun yerine avlanmak ve doğdukları gibi vahşi olmak için özgür olacakları gecenin tadını çıkaracaklardı.

"*Dikkatli ol,*" dedim ona, mesajı kız kardeşlerine ileteceğini umarak. Onlarla ilişkimin bu kadar derin olmaması, kardeşleriyle paylaştığım bağı onlarla paylaşamamam beni rahatsız ediyordu. Ama kızlar geri dönüp Caldri's'e sürtünerek ilerlerken, belki de bunun avantajları vardır diye düşündüm. Bazı açılardan sanki Fenrir'i ondan çalmışım gibi hissediyordum, en azından diğer ikisiyle olan bağı etkileyemiyordum.

"*Lanet olası köpeğimi çaldı,*" dedi Caldri's, ama sesi Mizahla süslenmişti. İçindeki alaycı gülümsemeyi duyabiliyor ve hırsızlık için beni suçlamadığını hissedebiliyordum.

Fenrir, sesi sempatik olsa da, "*Asla gerçekten onun olmayan bir şeyi çalamazsın,*" dedi. Bir kurt kimseye ait değildi ama aramızdaki bağ onun ve Caldri's'in birbirlerine duydukları sevgiyi gölgede bırakma potansiyeline sahipti. "*Bu gece bizim için endişelenme. Senin için her zaman endişelenmesi gereken benim, Tempest.*"

Bu uğursuz düşüncelerle, o ve kız kardeşleri ağaçların arasına kaçtılar ve beni vadiye doğru ilerlemeye bıraktılar. Duvarın kapıları açılarak hızlı ve etkili bir şekilde içeri girmemizi sağladı.

Yavaş bir nehir, tepelerdeki boşluktan yerleşim yerine doğru akıyor, sanki hiçbir yerden gelmiyormuş gibi görünüyordu. Bu nehre bağlı hiçbir sihir yoktu, nehrin kenarında diz çöküp elimi suya soktuğumda yakınlığımdan yüzeye çıkan gelen hiçbir his ve duygu yoktu. Caldri's de yanımda aynı şeyi yaptı ve

derin bir nefes aldım. Onu bu yerde somut ve gerçek kılan büyüye rağmen, bedenine bakıldığı sürece ruhunun beslenmeye ihtiyacı yoktu ve burada zaman farklı işlediğinden, Tar Mesa'da bunun bir endişe kaynağı olması için yeterince zaman geçmediğini hayal ediyordum.

Ama bu, alevlerle çevrili bir diyarda seyahat ettikten sonra dilindeki serin su hissinin, sağladığı rahatlamanın tadını çıkaramayacağı anlamına gelmiyordu.

"Selamlar, Tempest," dedi bir adam nehir kıyısında yanıma yaklaşırken. Aceleyle ayağa kalktım, ona bakarken bakışlarımda şüphe vardı. Gri saçlarını ensesinde atkuyruğu şeklinde toplamıştı, gözleri neredeyse beyaz denecek kadar soluk bir maviydi. Yüzü, Alfheimr'a geldiğimden beri ölümsüz varlıklara ve Fae'lere olan yakınlığı nedeniyle uzun zamandır görmediğim bir şekilde yaşlanmış ve yıpranmıştı.

İnsan, bir başlangıçla fark ettim. Karşımdaki adam tıpkı annemin Catancia'da saklandığı yerde olduğu gibi ölümlüydü.

"Merhaba," dedim sakince, bizden ne istediğini söylemesini beklemek için kaşlarını kaldırarak.

"Sana yerleşimi ve gelişine hazırlanmak için yaptığımız her şeyi göstermeye geldim," dedi ve taş köprü'nün karşısında bekleyen köye doğru devam etmem için kolunu kavisli bir davetle uzattı. Caldri sessiz bir cesaretlendirmeye elini sırtımın alt kısmına koydu, buradaki rahatlığı aramızdaki bağ sayesinde içime işledi.

Bu yerin ve bu insanların bize zarar vermeyeceğinden neden bu kadar emin olduğunu açıklayamıyordum ama içgüdülerine güvenmeme ve topuklarının üzerinde dönüp yolu gösteren adamın peşinden gitmeme izin verdim.

"Geceleri dışarı çıkan yaratıklar burada bize zarar vermeyecek mi?" Çürük çitlere bakarak sordum

aç yaratıkları engellemek için hiçbir şey yapmayacak gibi görünüyordı.

"Bizzat Khaos tarafından yaratılan korumalar tarafından korunuyoruz. Bizimle geçirdiğin süre boyunca sana hiçbir zarar gelmeyecek," dedi ve bu sözlerle hissettiğim rahatlamaya engel olamadım. Eğer doğruysa, güvenli bir yerde bir gece daha geçirmenin güvencesini veriyordu. Gorgonların evinde geçirdiğimiz saatler bir yana, Tartarus'a vardığımdan beri her fırsatta kendimi delik deşik olmuş ve tehlikelerle dolu hissetmişim.

Sadece ateşin yanında bir yatağa girip bu çileden kurtulduğumu hissedene kadar bir yıl boyunca uyumak istedim. Bazı açılardan, yerleşim yerinde bir gece geçirmek bir lütuf gibi geliyordu. Bazı açılardan ise sabah uyandığımda hayatımın o an için ne olduğu gerçeğine dönmek zorunda kalmanın acımasız bir ceza olacağını biliyordum.

Uyanmak ve başka bir nehirle yüzleşmek zorunda kalmak.

"Bu koruma duvarları içinde kendimiz için tamamen sürdürülebilir bir topluluk yarattık," dedi adam, bir tur rehberi gibi davranarak. Biz geçerken binaları işaret etti ve kolunu dışarıda satın alınmak üzere asılı duran vahşi av hayvanlarının bulunduğu bir dükkâna doğru uzattı. "Burayı terk etmesi gerekenler sadece et için avlananlar. Bahçelerimiz solunuzda, şurada gördüğünüz manavın arkasına sıkışmış durumda. Ormanın kenarına doğru ilerlemeye devam ederseniz, yıl boyunca yetişen ve bizi besleyen bol miktarda yiyecek bulacaksınız. Tartarus toprağı, yakınlardaki Beşikte bulunan İlkellerin varlığı sayesinde dünyadaki en verimli topraklardan bazılarıdır."

"Adın ne demiştin?" Zihnimde oluşmasına engel olamadığım sorularla ona nasıl hitap edeceğimi bilmeyi dileyerek sordum.

"Benim adım önemsiz, Tempest. Ben sadece sana rehberlik etmek için buradayım," dedi adam, çenesini indirirken yanaklarının rengi kızarmıştı.

"Sana nasıl hitap edeceğimi bilmek istiyorum," dedim, bu tuhaf yanıt karşısında kaşlarım çatıldı. Fae inancına göre

Bana vermesini engelleyen bir isimde güç mü vardı? Yoksa işin içinde daha garip bir şey mi vardı?

"Benim adım Leax," dedi sessizce. "İlkeller ebedi istirahat yeri olarak Tartarus'u seçtiklerinde buraya getirilen insanların soyundan geliyorum. Atalarım bu yerleşimin kendi seçtikleri nüfusu barındıracak şekilde hazırlanmasını sağlamakla görevlendirilmişti. Bizler Tithe'nin bekçileriyiz ve siz gelene kadar onları güvende tuttuk."

"Ben gelene kadar mı?" Kaşlarım çatılırken sordum. Caldri's'in şaşkınlığı benimkinin bir yankısıydı ve parmaklarını benimkilere dolamak ve destekleyici bir şekilde sıkmak için kolunu sırtımın küçük kısmından kurtarıırken bağda titreşiyordu.

"Böylece onları toplayabilirsin," dedi Leax ve yerleşimde ilerlemeye devam etti. İnsanlar etrafta dolaşıyor, insanlar ve Fae'lerin karışımı Mistfell'i o kadar anımsatan şekillerde çalışıyordu ki neredeyse zamanda geriye, bu sadeliğin benim hayatım olduğu zamana fırlatılıyordum.

O zamanlar bundan nefret etmişim ve şimdi bunun getirdiği huzuru her şeyden çok özlüyordum.

Boştaki elimi uzatıp Leax'ın koluna dokunarak onu durup bana bakmaya zorladım. Ona dokunduğum yere sanki bu bir suçmuş gibi baktı, yüzünün çizgilerine korku yazılmıştı. "Lütfen, anlamıyorum. Neden onları almaya geleyim ki? Onlarla ne yapacağım?" Sonunda onu serbest bırakarak sordum.

Dikkati bana yöneldi, gözleri korkuyla irileşmişti. "Seni üzdüysem özür dilerim, Tempest. Niyetim bu değildi."

"Sana kızgın değilim; yemin ederim. Sadece buranın benimle ne ilgisi olduğunu anlamak istiyorum," dedim, sesimi yumuşak ve güven verici tutmaya çalışarak. Bana bu kadar korkuyla tepki vermesine neden olacak fısıltıların ona ulaşmış olabileceğini düşünmek istemiyordum. Gerçekten de benim böyle bir canavar olduğumu mu düşünüyorlardı?

"Onlar senin," dedi ve beni ileriye doğru yönlendirdi. sokaklarında yerleşiminde, topraklarında yürüdük.

Botlarımın altı, benden önce geçenler tarafından iyice doldurulmuştu. Sokağı kaplayan binalar ahşaptan yapılmıştı, tek katlı yapılar bana Alfheimr'a ve dolayısıyla Tartarus'a geldiğimden beri tanık olduğum her şeyden çok daha tanıdık geliyordu.

"Benimki kim?" Bir köşeyi dönüp sokaklarda ilerlerken sordum. Evler, insanlarla dolu bir tarlanın etrafında bir daire oluşturacak şekilde yükseliyordu.

Leax toplanan kalabalığa doğru başını sallayarak, "," diye cevap verdi.

Pek çok kişinin atıştığı, antrenman yaptığı ve güldüğü alan köyün ortasıdaydı ve onun tuhaf sözlerine rağmen adımlarımın ilerlemesini sağlayan, solan ışıktaki bir şekilde altın rengiyle parlayan siyah saçların ışıltısıydı.

Biri bizi selamlamak için ayağa kalktığında durmadım, o saçı yakından görmem gerekiyordu. Ona bağlanacağını bildiğim adamı görmeliydim, bir şekilde kız kardeşininkine çok benziyordu ve aynı nefeste çok farklıydı. Mab'ın saçlarında hiçbir aydınlık izi, güneşten hiçbir kalıntı yoktu; sadece gecenin ve karanlığın serin derinliği vardı.

Alanın ortasına doğru hızla ilerleyip diğer kurbanlardan biriyle dövüştüğü yere yaklaştığımda Rheaghan dönüp bana baktı. Aralarında sallanan kılıçlara aldırmadan ona doğru ilerlerken açık yeşil gözleri şaşkındı. Antrenman arkadaşı beni henüz fark etmemişti ve uzun kılıcını tüm gücüyle savuruyordu. Kılıcın yoluna girdiğimde darbeyi durdurmak için çok geçti, hayati bir şeye ulaşmasını engellemek için kolumu kaldırdım. Kılıç demirden değildi, sanki ön kolum taştan yapılmış gibi derime çarpıyordu. Belladonna'nın gözleri tam çarpma anında mor ışıqla parladı ve pazuma sarılı kaldığı yerden parladı. Taş formundan çıkmadı ama etimin sertleşmesinden kimin sorumlu olduğunu biliyordum.

Kılıcın geri sekerken ikiye ayrılma sesi açıklıkta yankılandı ve Rheaghan kendi kılıcını kaldırıp uyarı amacıyla boğazıma doğrulttuğunda gözleri büyüdü. Donup kaldım, yeşil gözlerinin beni tanımasını beklerken şaşkınlıkla kılıca bakıyordum.

"Estrella!" Caldri's'in sesiyle açıklığa temkinli bir şekilde yaklaştı ve ancak güvenli olduğundan emin olduğunda ön kolumdan tuttu. Rheaghan'ın kılıcı ile boynum arasına mesafe koyarak beni geri çekti ve benden daha iyi tanıdığı erkeği inceledi. İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de, Rheaghan'ı canlı görmekten duyduğum sevinç muhakeme yeteneğimi gölgelemişti.

Şu anda bildiklerime rağmen, hâlâ onun kanından ve canından olduğumu, aynı babayı paylaştığımızı ve Mab'ın sahip olduğu tek kız kardeş olmadığını bilmiyordu. Onu öldüren kız kardeşinin sahip olduğu tek aile olmadığını.

"Seni hatırlamıyor kızım," dedi Medusa kenardan, sesi melankolikti ve hissettiğim hüznün bir aynasıydı. Boğazıma saplanan bıçaktan kendim için çok şey çıkarmıştım ve *onu* o yapan her şeyin kaybını iliklerime kadar hissediyordum.

"Bir şey hatırlıyor mu? Herhangi birini?" Ona olan aşkını gizlemek için çok güzel yalanlar söyleyen Sidhe kadını düşünerek sordum. Nila aralarında bir şey olmadığına beni ikna etmek için elinden geleni yapmıştı ama mahkemede birlikteyken nasıl dikkatli bir şekilde kaçındıklarını görmüştüm. Birbirlerine asla çok uzun süre bakmamaya, çok dikkatli bir şekilde sakladıkları bağı asla kışkırtmamaya nasıl dikkat ettiklerini görmüştüm.

O onun eşiydi ve Mab'ın dikkatini daha fazla çekmesini engellemek için çok şey feda etmişti. Onu kız kardeşinin kıskançlığından korumak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama şimdi onu tamamen unutmak mı istiyordu?

Medusa elini köyün tamamını gösterecek şekilde uzatarak, "Hiçbiri bilmiyor," diye cevap verdi. Titheye kurban edilenlerin sayısı tanımak istediğimden çok daha fazlaydı, bütün bir topluluk burada toplanmıştı ve ne için? Primordial'lara nasıl faydalı oluyorlardı? Bunların herhangi birine nasıl ihtiyaç duyuldu? "Sadece amaçlarına ulaştıklarında bir zamanlar kim olduklarına dair hafızalarını geri kazanacaklar." Başka bir kadın bizi yerleşim yerinin kenarındaki bir avuç eve yönlendirirken, o bizi uzaklaştırdı ve onları eğitime bıraktı. Rheaghan hemen eğitime devam etti ve başka bir kılıç alıp çabalarına devam eden kadınla dövüştü.

Çoktan ölmüş olsalar bile hayatları buna bağılıymış gibi antrenman yaparak tek bir amaç uğruna çalışıyorlardı.

Bu çaba sırasında bile Rheaghan büyüsüne hiç dokunmadı. Bunun yerine tekniğine ve nefes alış verişine odaklandı ve diğerlerinin yapamadığı bir şekilde sakin kaldı. "Neden sihrini kullanmıyor?" Başımın üzerindeki mağara tavanına ve gökyüzünün alayına bakarak sordum. Gerçek güneşe ulaşamıyordu, bu da büyüsünün burada var olmadığı anlamına mı geliyordu?

"Kendisinin Güneş Tanrısı olduğunu hatırlamıyor, o halde neden böyle bir şeye kalkışmayı düşünsün ki?" Medusa sordu ve ben de bir insanın anılarını kaybetmesinin bizi ne kadar soyutladığını fark ettim. Bu sadece sevdiklerini kaybetmek değildi, aynı zamanda kendisini ve olduğu her şeyi tamamen kaybetmektir.

Bunun ölümden daha kötü bir kader olduğunu düşündüm. Bir gün onu kurtarabileceğimi umduğum bir şey.

ELLİ İKİ

CALDRIS

Xela, Estrella'nın banyodan sonra kuruyan saçlarını gevşek bir at kuyruğu haline getirmeye çalıştı ve dalgalarını boyun eğmeye zorlarken eşimin yüzünü buruşturmasına neden oldu. Leax, diğerlerine geceyi geçirecekleri evlere rehberlik ederken neredeyse tek kelime etmeyen ve Estrella'nın akşam yemeği için hazırlanmasına yardım etmek üzere bizimkinde kalan yerleşim yerinden gelen kadını tanıtmıştı.

Onun varlığı, Estrella zırhından sıyrılıp taşaklarıma kadar işleyen bir iniltiyle küveti dolduran ılık sulara gömüldüğü anda bizi çok ama çok geç kalmaktan alıkoyan tek şeydi. Banyodan kendim çıkarken homurdandım, Estrella'nın sahiplenici bakışlarını görmezden gelerek etrafıma bir havlu sarmayı başardım.

Kadının elbisesine yardım ettiğini görmek beni yeterince kışkırtmıştı; Estrella'nın omuzlarından birine sardığı ve göğüslerini ve belini sarmak için aşağıya doğru yönlendirdiği beyaz dökümlü kumaşı çekip sıkıştıran ellerinin görüntüsü, geri kalanını bir kumaş şelalesi içinde ayak bileklerine düşecek şekilde bırakan karmaşık bir desenle katlayıp bağlamadan önce. Kalçalarından birinin yanından kalçasına doğru ayrılıyor ve eşimin umursadığımdan çok daha fazlasını ortaya çıkarıyordu.

Kadın bana doğru bir bakış bile atmadı, tüm dikkatini Estrella'ya vermeye odaklanmıştı. Tithe'nin kurbanlarından biri değildi, onun yerine Tartarus'un sınırları içinde yetişmiş ve ailesinin sonunda kurbanların evi haline gelen topraklara bakmasına yardım etmiş bir insan kadındı.

"Ailem sonunda sizinle tanışmayı dört gözle bekliyor Kraliçem," dedi Xela, kulübemizin mahremiyetine kapandığımız anda gevezeliği artmıştı. "Nesillerdir sizin gelişinizle ilgili hikâyeler anlatıyoruz."

"Ailen yerleşim yerinden geçeceğimi nereden bilsin?" Estrella şaşkınlıkla kaşlarını gererek sordu. Xela, Estrella'nın oturduğu makyaj masasının çekmecesini açtı, içinden ona verdiğim saç bandını çıkardı ve dikkatle Estrella'nın saçına ördü. Karanlığa karşı parlaktı, gece gökyüzündeki sıcak bir yıldız gibi.

Xela devam etmeden önce duraklamadı, benim için hazırladığı kıyafetleri giyerken büyük sarkan küpeler ve bir kolye gibi altın süslemeler ekledi. Kendi giysilerim Estrella'ninkilerle aynı yumuşak, kabarık kumaştan yapılmıştı, pantolonum da kesilmişti. Altın bir kemer onları belimde tutuyor, tek bir kumaş parçası göğsümün bir tarafından sarkıyordu. Kıyafetler, Fae'ler ve insanlar birbirlerine karşı savaşa girmeden önce giydiklerimi o kadar andırıyordu ki, savaşımız sırasında giymeye başladığım ve giymekten asla vazgeçmediğim kısıtlayıcı zırhlara kıyasla o kadar kolay ve rahattı ki. Bu kıyafet

Savunmasızken, zırh beni en kötü düşmanlarımdan bile koruyamasa da koruma görevi görüyordu.

Kumaşın kıvrımı sol tarafımı görünür kılıyordu, Estrella'nın yanındaki yerimi göstermek için *vinikulumumun* kıvrımlı izleri kasıtlı olarak ortaya çıkarılmıştı.

Hayatım boyunca, eşimin benim sahipliğimin sembolünü teninde taşıyacağına inanmıştım. Korumama ihtiyacı olanın o olacağına, başkalarının bana ait olduğunu bilmesi gerekenin o olacağına. İlişkimizde daha büyük bir güç olduğumu düşünmüştüm ama bu dünyada, bu yerde, ben sadece önemli olanın eşiydim.

Benden tek beklentinin gülümsemem ve güzel görünmem olması garip bir şekilde ferahlatıcı ve bir bakıma tatmin ediciydi. Bu düşünceyle sııttım, beklerken ve Estrella'nın yüzünü sürmeyle süslemek ve dudaklarını kan rengine boyamak için çalışan Xela'nın yarı tutarsız mırıldanmalarını dinlerken bir bakış aldım.

Bu sade kıyafetler içinde Tanrıça rolünün her bir parçasına bürünmüş görünüyordu, yüzü yosunlu gözlerinin çarpıcı yeşilini ortaya çıkaracak ve dudaklarını sanki benden beslenmiş gibi gösterecek kadar süslenmişti.

Bu düşünce, tam da bu şeyi arzuladığımı, tenimdeki kanı yalayıp beni içerken dudaklarını üzerime hissetmek istediğimi düşündürdü. Düşüncelerimi fark ettiğinde bakışları alevlendi, Xela dudak bükerken pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. Estrella onu duymayı bıraktı, onun yerine zihnimde onun için çizdiğim portreye odaklandı - onu şimdiye kadar aldığım en büyük hediye gibi elbisesinden sıyrırken dilimin teninde bırakacağı hisse.

Sanki düşüncelerimi görmesini engelleyecekmiş gibi, sanki uyanık olduğum her anı tüketen kadına eziyet etmemi engelleyecekmiş gibi aynaya bakmak için benden uzaklaştı. Rüyalarımda bile onun figürü peşimi bırakmıyor, içimde nasıl hissettiğini hatırlayarak bana eziyet ediyordu. Beni öyle bir içine almıştı ki.

Kaderin sadece benim için şekillendirdiği o güzel amcığın kök saldım.

Ben yatağın kenarına yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak eşimin Xela'nın anlattıklarına odaklanmaya çalışmasını izlerken o dişlerini sıkarak beni susturmaya çalıştı. "Amcam Leax ve ben aynı soydan geliyoruz ve sizin geleceğinizi yüzyıllardır biliyoruz Kraliçem," dedi ve bu sözler Estrella ile beni içine kolayca çektiğim şehvet sisini delip geçti.

Estrella gözlerini kırptırdı, Xela'nın sözlerinin anlamını kavrayabilmek için kendini tekrar bu ana, şimdi ve buraya yerleştirmeye çalıştı. Yutkundu ve akıllıca davranarak sorma zahmetine girmemeyi tercih etti. İkimiz de Xela ve ailesinin Estrella'nın Tithe yerleşiminden geçeceğini yüzyıllar öncesinden nasıl bildiklerini biliyorduk; ikimiz de Estrella'nın hayatındaki diğer tüm dönemeçlerden olduğu gibi bu anlayıştan da Kader'in sorumlu olduğunu zaten biliyorduk.

"Kader sana buradan geçmemin neden bu kadar önemli olduğunu söyledi mi?" diye sordu ellerini kucağında döndürerek. Aynadaki Xela ile göz teması kurdu ve kadının elleri Estrella'nın yanağına hızlıca altın gül sürmek için kullandığı yumuşak kıllı fırçayla duraklarken bakışlarını ondan ayırmadı.

"Ordunu toplamak için elbette," dedi Xela, kaşları gerginlik ve şaşkınlıkla çatılmıştı. Başını usulca salladı, işine devam ederken gülümsedi ve Estrella'nın diğer yanağındaki ruju tekrarladı. "Bunca zamandır buranın ne amaçla kullanıldığını gerçekten bilmiyor musun?"

"Benim ordum mu?" Estrella kulübemizden çıkan merdivenleri gösteren tek pencereye doğru bakarak sordu. Kuşkusuz, yerleşim yerindeki evlerin en büyüğüydü, yakın zamanda kullanılmamış gibi görünse de iyi döşenmişti. Temiz ve bakımlıydı, sanki birilerinin gelip onu işgal edeceği zamanı bekliyormuş gibi

bir gece için. Kurban edilenler artık antrenman yapmıyordu, köy merkezindeki saha boş ve hareketsizdi ama Estrella'nın bakışlarının sahayı nasıl incelediğini hissettim. Burada antrenman yapan herkesi hayal ediyordu, en iyi olmaya adanmışlıklarına tanıklık ediyordu, nedenini anlamıyordu.

Çoğu hayattayken insandı ve Tartarus'ta bunun pek önemi olmasa da, emrinde bir insan ordusu olmasının ne faydası olabilirdi ki?

Özellikle de çoktan ölmüşlerse.

"Sidhe'nin inandığının aksine, burada kurbanlara ihtiyacımız yok. Ne yapacağımızı bildiğimizden çok daha fazla ruhumuz var," diye yanıtladı Xela, Estrella'dan geri çekilip el işini inceleyerek. Estrella da onun peşinden gitti ve Xela'ya dönüp açıklamasını beklemeden önce yansımasına baktı. "Ama Kader, her zaman senin olması gereken şeyi geri alman için bir gün müttefiklere ihtiyacın olacağını biliyordu. Farkında olmayan gözlere ne kadar güçlü görünürse görünsün, çok az kişi tek bir kadını desteklemek için Mab'ın gazabını göze alacak kadar cesur olabilir."

"Ama onlar insan," dedi Estrella, kafamda çoktan tasarladığım şeyi yineleyerek.

"Ölen asla gerçek anlamda insan olamaz Kraliçem. Onları geri getirmek, Tartarus'tan serbest bırakmak, her zaman bir varlık üzerinde anlatılmamış etkilere sahiptir. Nihayet buradan kurtulduklarında ne olacaklarını bilemeyiz," dedi Xela ve kapıya doğru ilerledi.

Estrella onu durdurdu ve kadının şok içinde baktığı bileğini nazikçe kavradı. Estrella'nın elini kendi eliyle kapattı, sanki gerçekten bir tanrıya dokunduğuna, yüce bir varlığın onu tuttuğuna inanıyormuş gibi gözlerinin kapanmasına izin verdi. Sanırım bir bakıma haklıydı ve büyükannem ve büyükbabam Primordial olsa da, onlara tapınma şeklini kesinlikle anlayabiliyordum.

Ne de olsa Nothrek'in insanları da bir zamanlar bana aynı şekilde tapmış, kutsal ve tapılmaya değer olduğuma inanmışlardı.

"Ya kurbanlar kim olduklarını hatırladıklarında artık benim için savaşmak istemezlerse? Kendileri için istedikleri bu değilse özgür kalırlar mı?" diye sordu ve yüzüme bir gülümseme getirdi. Estrella için özgür irade, herhangi birine verebileceği en önemli hediye idi. Kimsenin kendisine zorunlu olduğu için ya da başka bir şey yapmanın sonuçları gerçekten bir seçim olamayacak kadar büyük olduğu için hizmet etmesini istemezdi. Tüm ordusu onu savaş alanında yalnız bırakmak istese bile, kendisini terk etmelerine izin verirdi.

Çünkü benim için hiç önemli olmayan bir şekilde, onların ne istediği onun için önemliydi. İçindeki insanlığın o tek izi, tam da bu yüzden mükemmel bir Kraliçe olacaktı. Halkım ona o kadar tapardı ki beni Kralları olarak görüp görmeyeceklerini bile merak ederdim.

"Bu tamamen size kalmış Kraliçem, ama bence onlara bağlılıkları sayesinde sunabileceğiniz şeyin gücünü hafife alıyorsunuz," dedi Xela ve sonunda gözlerini açarak Estrella'ya kulübenin ön kapısından çıkarken rehberlik etti.

"Bu da ne?" Estrella sordu ve Xela'nın cevabını duymama gerek kalmadı.

Bunu iliklerime kadar hissettim, bunun gerçekliğini gelgitlerin dönüşünü işaret eden bir gong gibi çaldığını hissettim.

İntikam.

ELLİ ÜÇ

CALDRIS

Ormanın kenarına çektikleri devasa, uzun masalar, ortasından aşağıya doğru yayılan sarmaşıklarla süslenmişti. Çiçekler arasına serpiştirilmiş, karanlık çökerken loş bir ışık sağlamak için mumlar yakılmıştı. Ağaç gövdelerinden kesilen parçalar, insanların oturacağı tabureleri oluşturacak şekilde mükemmel muntazam parçalara ayrılmıştı. Tabaklar sade ve beyazdı, mümkün olduğunca mükemmel bir daireye yakın olmaları için özenli bir hassasiyetle hazırlanmışlardı. Estrella ve benim giydiğimiz aynı beyaz kumaş, ormanın kenarındaki ağaçların arasından sarkıyor ve masaları kusursuz bir şekilde çerçeveliyordu. Ağaçlar faerielight'larla sarılmıştı, yıldız ışığına benzeyen hiç yanmayan korlardan oluşan diziler.

"*Hakkında okuduğum her şey,*" diye düşündü Estrella, Nothrek'te Direniş'le geçirdiğimiz kısa süre boyunca kendini gömdüğü kitaplara atıfta bulunarak. Benim kim olduğumdan habersiz olduğu ve Fae ve Alfheimr hakkındaki kendi merakıyla savaştığı zamanlar çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Okumuştun

Dünyamız karanlığa gömülmeden önce kutladığımız festivaller, yemekler ve danslar hakkında. Bu tür kaygısız kutlamalar benim zamanımdan bile önceydi, çünkü Mab neşeye inanmazdı. O sadece bayramlarımızın daha karanlık olanlarını, kurbanlara ve seksin vahşi bir versiyonuna dönüştürdüklerini kutlamayı seçti. Bazı törenlerimizin doğasında cinsellik vardı ama o anların güzelliğini alıp karanlığa dönüştürmüştü. Onları yaşamdan ölüme götürmüştü.

Neşe cezaya dönüştü. Zevk acıya dönüştü.

Masaların yanındaki alan boştu, hiçliğe adanmış geniş bir alandı. Estrella'ya göre burası muhtemelen Fae ve insanların birlikte dans edebilecekleri, udunu yumuşak ve yatıştırıcı bir sesle çalan insanın sesleriyle eğlenebilecekleri bir yer gibi görünüyordu, ancak notaların alt akımı şehvetliydi. Müziğinin büyü, akşam yemeği boyunca inşa edeceğini bildiğim bir alevin korlarını körükleyerek içimde bir akor oluşturdu.

Eğer haklıysam, o açıklık kutlama için gece boyunca dans ettiğimiz yer olmayacaktı. Estrella'nın zevki kabul etmesinin beklendiği yer olacaktı. Kendisinden zevk almasının beklendiği ve burada ona katılan herkesin onu gece için seçtiği eşiyile birlikte izlemek isteyeceğini bildiği yer. Bu, eşleşmemiş bir kadının kalabalıktan bir eş seçeceği, geri kalanların da onun olmasını dileyeceği bir kutlamaydı.

Ona asla dokunamayacakları için yeterince şanssız olsalar da, küçük yıldızımın izlenmeyi sevmesi onlar için bir şanstı. Zevkine tanıklık edecek bir seyirciyle birlikte çözülmeyi seviyordu.

Baş masaya yaklaştığımızda tüm gözler üzerimizdeydi, Xela'nın bizi baştaki koltuğa yönlendirmesine izin verdik. Estrella oturmamı bekledi, ağaç kütüğünü çıkarıp almasını işaret ettiğimde gözleri büyüdü. Onu baş köşeye oturtmamın anlamı gözünden kaçmamıştı, ama o

Bu hareket karşısında şaşırın tek kişi oydu. Etrafımızdaki herkes Estrella'nın onur konuğu olduğunu, bu gecenin ilgi odağı olacağını biliyordu. Koltuğa otururken yutkundu, eteğinin kumaşını dikkatlice düzenledi, böylece onu izleyen meraklı gözler için endişelenmesine gerek kalmadı.

Diğerleri yerlerine oturup eşimin solundaki yeri bana bırakırken, o da grubu taradı. Xela'nın onun yanındaki koltuğa oturması beni şaşırtmıştı ama Estrella'nın tanıdığı tek kişinin bu akşam ona rehberlik edecek kişi olması mantıklıydı. Rheaghan ve Medusa'nın ziyafette bulunmamaları dikkat çekiciydi, bu da küçük açıklıktaki kumaş şeritlerinin amacı hakkındaki tüm varsayımlarımı doğruluyordu. Birisi Rheaghan'a katılmamasını söylemiş olmalıydı, akraba olduklarını bilmediği için ondan çok Estrella'nın rahatı için.

Xela ikimiz için de şarap doldurdu ve Estrella kadehi ağzına götürüp sıvıdan derin bir yudum alırken gerginliği her halinden belliydi. Estrella herhangi bir soru sormadı, şarabı bir kez daha dudaklarına götürürken zihnindeki gerçekleri duyuyordu. Masadaki diğerleri de onun hareketlerini taklit ederek aynısını yaptı. Sıvıyı içerken inledi, sıvının içindeki sihir şüphesiz müziğin zaten içinde oluşturmaya başladığı alevleri okşuyordu. Bir Fae kadın masanın dibinde parmaklarını şıklattı ve Estrella tabağı yemekle dolarken taburesinde hafifçe geriye sıçradı.

"Lütfen ye," dedi Xela, Estrella bir parça meyve alırken gülümseyerek. Dikkatle inceledi, önce hafif bir ısırık aldı, sonra daha büyük bir zevkle daldı. Burada zaman farklı ilerlese de, bu tuhaf yerde yaşamın bazı gerçekleri daha az önemli hale gelse de, dostum yemek yemeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Etrafımızda, köyü evi olarak gören insanlar arasında başlayan eğitim veya ilişkiler hakkında rahat ve kolay bir sohbet başladı. Estrella bizi dinlerken

yemek yedi, çok stresli olan denemelerden uzaklaştığı için minnettar oldu. Düşünceleri dalgındı, etrafında meydana gelen olayların normalliği onu sakinleştiriyor, aksi takdirde gergin olabileceği bir durumda onu rahatlatıyordu. Dinlerken müziğin temposu sakin ve dikkatli bir şekilde şehvetli kalarak, bir gülümseme sunarak ve dikkatini çeken yerlerde sohbet katılarak bunun rahatlığına daldı.

Elimi masanın altından kalçasına doğru kaydırdım ve kumaşın ayrıldığı yere batırdım. Çıplak teni ipek kadar pürüzsüzdü, dokunuşuma karşılık tüyleri diken diken oldu. Dokunuşum uyluklarının arasındaki cennete yaklaştıkça gergin de olsa gülümsedi. Oraya dokunmadım ama dokunuşumu engellemek için bacaklarını sıkıca kapattığında parmaklarımın iç uyluğunun hassas etinde oynamasına izin verdim. Dikkati bana döndüğünde ona sııttım, eğilip ağzımı onunkine öyle tatlı bir şekilde bastırdım ki, havadaki uyarılma kokusu olmasaydı izleyen herkes bunun bir sevgi anı olduğunu düşünebilirdi. Başka birinin bunu fark edeceğinden emin değildim ama eşimin arzularına bunu kaçırmayacak kadar uyumluydum.

"Siz ikiniz ilk nasıl tanıştınız?" diye sordu masanın yarısındaki kadın. Yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlanmıştı, şarap kadehini ağzına götürürken gözlerinin kenarları kırışıyordu. "Çiftleşme bağınız göz önüne alındığında ilk görüşte aşk mıydı?"

Yerleşimde bulunan Fae sayısı sınırlıydı ve geldiğimizden beri hiç çiftleşmiş çift görmemiştim. Daha önceki tüm anıların silinmiş olması nedeniyle aramızdaki bağın anlaşılması muhtemelen sınırlıydı, ya böyle bir şeyi hiç yaşamamış ya da yaşadıkları bir hatırlayamayan insanlar için biraz büyüleyiciydi.

"Benim içindi," dedim eşimle gözlerimi kilitleyerek. Başparmağım masasının altındaki amının dikişine okşarken o da karşılık olarak gözlerini devirdi. 'da sarsıldı.

Temas, vücudu benim için hazır ve nazırdı, öyle ki en ufak bir sataşma bile damarlarında şimşek çakması gibi hissediyordu. "Açıkçası onu bulmadan önce aramızdaki bağı bilme ayrıcalığına sahiptim, bu yüzden onu gördüğüm anda işim bitmişti."

"Bana sorarsan hile yapıyorsun," dedi Estrella, mırıldanması masanın geri kalanından bir kahkaha aldı.

Ona gülümsemekten kendimi alamadım, dişlerimi dudağıma gömdüm. "Ama bilmeseydim bile, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadındı."

Estrella dudaklarını büzerken bir kez daha gözlerini devirdi ve bu tatlı an karşısında bayılan kadınların sesini duymazdan geldi. Artık bunun doğru olduğunu biliyordu, kelimelerin ardındaki gerçek duyguyu hissedebiliyordu ama bu Estrella'nın bunu hissetmek için kendine izin verdiği anlamına gelmiyordu. Bu, kendi bilinçli doğasının onları tamamen kabul edebileceği anlamına gelmiyordu.

"Onun hakkında ne düşünüyorsunuz Kraliçem?" Xela sordu, gözleri sonunda bana kaydı. Bakışları ilk kez geziniyordu ama bu tamamen cazibenin ağırlığıyla ya da şehvetin yakıcılığıyla değildi. Bunun yerine garip bir şekilde hesaplıydı, yine de gördüklerini onayladığı sonucuna varmış gibi görünüyordu.

Beni Estrella'ya layık görüp görmediğini belirlemek, eşimin bana ilk baktığında ne görmüş olabileceğine karar vermek için beni ölçmek.

Bu Estrella'nın sahiplenici bir şekilde hırlamasını engellemedi, ses göğsünde gümbürdüyordu. Elini pazuma koydu, nihayet başparmağımı masanın altındaki klitorisine değdirdiğimde kıvranmaya başladı. Sessiz bir uyarı ve ödül bir aradaydı, kıskançlığının sesini duyunca yüzümü kaplayan vahşi sırıtışa engel olamadım.

"Onun kesinlikle dehşet verici olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf etti sonunda ve masadakilerden bir kahkaha kopardı. Xela bakışlarını yere indirdi, dalgın bakışları yüzünden azarlandı ve neredeyse kadın için üzüleceğimi hissettim. "Bir ahırda dinlenirken gizlice bana yaklaştı."

"Onu rahatlatmaya çalıştım ama çok inatçıydı. Kendimi daha az korkutucu göstermek için büyük çaba sarf etmeme rağmen benden kaçmaya çalıştı," diye itiraf ettim, tabağından bir lokma daha çiğnerken onu izliyordum.

Estrella, "Çok uzun bir yol," diye alay etti. "Kendini insan gibi gösterdin, bunu kabul ediyorum. Ama daha az korkutucu olmak çekiciliğini azaltmak anlamına gelirdi ve sen böyle bir şeye izin vermeyecek kadar kibirlisin aşkım," dedi kıkırdayarak, kelimelerdeki şefkat içimde bir şeyleri ısıtıyordu.

"Kibirli olduğumu mu ima ediyorsun?" Gücenmiş gibi yapmak için boştaki elimi göğsüme bastırarak sordum.

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum," diyen Estrella tabağından bir çilek alıp yüzüme fırlattı. Burnumdan sekip yanımda yere düştü, ben de eğilip dirseğimi masaya koydum.

Estrella'nın alanını istila etmek çok doğaldı, sürekli oynadığımız güç oyunu yüzeyin altında mırıldanıyordu. Bu yerde o, hepsinin tapmaya ve inanmaya çalıştığı Tanrıça olabilirdi. Ama günün sonunda, hepimiz yataklarımıza çekildiğimizde, itaat ettiği kişi ben olurdum. Bunda, bu güçlü kadının emirlerime uyduğunu ve itaat ettiğini bilmenin güçlü bir yanı vardı; bunu yapmak zorunda olduğu için değil, zayıf olduğu ya da yönlendirilmeye ihtiyacı olduğu için değil.

Ama bunu seçtiği için. Çünkü bana ve sadece bana itaatkâr olmak istiyordu çünkü ona ayaklarımın dibinde diz çöktürüp söyleneni yaptırabilecek tek kişi bendim.

"Talep ettiğim her şeye layık olduğumu bir şekilde kanıtlayamadım mı?" Yavaşça sordum, her kelimedede azabı hissetmesine izin verdim. Öne doğru eğildim, alt dudağını dişlerimin arasında yakaladım ve kanamasına yetecek kadar sert ısırdım. O tek kan kuyusu kutlamayı seksle doldurmaya yetti, kokusu ben onu yaladıkça insanlara bile ulaştı.

ağızıma aldım ve içime girmesine izin verdim. Müziğin temposu arttıkça dilimin üzerindeki tadı en büyük afrodisyaktı, müzisyen bile onun büyüüne karşı bağışık değildi. "Sana verdiğim her sözü yerine getirmedi mi?" Gözbebeklerinin arzuyla büyümesini izleyerek sordum. Gözlerini benden ayırıp etkileşimimizi dikkatle izleyen insanların olduğu masaya baktı, başparmağım masanın altından onu okşayarak çıldırma noktasına getirdi. Kendi arzularına o kadar kapılmıştı ki, izlenmenin verdiği rahatsızlığı kucaklayacak, hak ettiği ilgiden zevk alacak bir yer bulmasından başka bir şey istemiyordum.

Onun ahlaksız olmasını istiyordum. Onun içinde hareket ettiğimi hissetmekten başka her şeye kendini kaptırmasını istiyordum.

Beni çaresizlik noktasına kadar arzulamasını istedim.

"Caldris," dedi, sesi tereddütlüydü. Onu daha önce sayısız insanın önünde sikmiş olmama rağmen hâlâ o güvensizlik anını yaşayabilmesi beni eğlendiriyordu. Hâlâ doğru olanın bu olup olmadığını, bu kadar çok kişinin saplantı ve arzu noktası olduğunu bilme arzusunun benim istediğim şey olup olmadığını merak edebiliyordu.

İstedikleri şeyin her zaman benim olacağını bilmek için yaşadım. Kader tarafından onun ruhunun benimkiyle sarmaş dolaş olması için ne kadar kutsanmış olduğumu fark ettikleri anlar için yaşadım, benim ona sahip olduğum kadar bana sahip olan kadın için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını bilmek için yaşadım.

Kumaşı omzundan sıyırdım ve beyazın açık kahverengi teninden aşağı kayışını izledim. Pazusunun üzerinden kayarken göz kamaştırıcıydı ve beni inceleyip seçimini yapmaya çalışırken kumaşı yakalayıp orada tuttu. Eğer isteseydi onu kulübeye geri götürür ve orada becerirdim ama ikimiz de onun da en az benim kadar bir şeyi kanıtlamak istediğini biliyorduk. Bu masadaki her erkeğin onun benim olduğunu bilmesini istiyordum ve o da aynı şeyi benim üzerimde yapmak can atıyordu.

Xela'nın onu becerirken beni izlemesini istiyordu, böylece bakışları çok uzun süre oyalanan kadın, eşimin çevresinde var olduğu zamanlar dışında onu asla görmeyeceğimi anlayacaktı. Estrella o kadar parlak yanıyordu ki, dünyadaki diğer tüm kadınları gölgede bırakıyor, onları ışığının gölgesine hapsediyordu.

"Sana dokunmaya layık olduğumu kanıtlamamı istiyorlar, min asteren. Senin eşin olmaya layık olduğumu kanıtlamamı istiyorlar," dedim sandalyemden yavaşça kayarak. Ben Estrella'ya elimi uzatıp tutup tutmayacağını görmek için beklerken masadaki herkes saygıdan ayağa kalktı. Bu töreni isteyerek kabul edecek miydi yoksa özel odamıza çekilmek mi isteyecekti. Her iki durumda da onun seçimini destekleyecek, vücudunun benimkine karşı hareket ettiğini hissetmekten zevk alacaktım.

Avucunu benimkinin içine kaydırды ve sonunda onu ayağa kaldırmama izin verdi. Ayağa kalktığında bedenini örten kumaş yere kaydı ve gözler ona çevrildiğinde onu çıplak . Onu toplanan kalabalığın arasından geçirdim, izleyenlerin aralarında yürüyen Tanrıça'yı görmelerine izin verdim. Kedi zarafetiyle hareket ediyordu, adımları akıcı ve çalmaya devam eden müziğin ritmiyle uyumluydu. Biz içeri girerken açıklığa, ortadaki iki sıra halinde ağaçlardan sarkan kumaş şeritlere baktı. Bir kemer oluşturan en büyük iki ağacın arasında taştan yapılmış bir tören masası bekliyordu. Uzun ve geniş, yüz­süz bir kadın ve bir erkeğin karmaşık oymaları yan taraftaki taş a kazınmıştı.

Kadın, mihraba bağladığı adamdan zevk alıyor, kendinden geçerek başını geriye atıyordu.

Estrella beni izlerken kıyafetlerimi çıkardım, bakışları benim, şimdi bizi dikkatle izleyen seyirciler ve yanı­mızdaki sunak arasında gidip geliyordu. Düşüncelerinin nasıl bir yol izlediğini, kararsızlığının güvensizlikten kaynaklandığını biliyordum.

Onu sevdiğimi ve her şeyden çok arzuladığımı bilse de, kontrol her zaman bende idi. Onu her zaman istediğim yere yönlendirdim, özellikle de bizi izleyen insanlarla oynadığımızda.

Yapbozun parçalarını kolayca birleştirdi, önünde çırılçıplak durup sunağa sırtımı döndüğümde ağzının açık kaldığını anladı. Kendimi sunağın üzerine kaldırarak, yüzey boyunca uzandım.

Estrella, benimle birlikte üzerine tırmanmadan önce sadece bir an için tereddüt etti, kalçalarımın üzerine yerleşti, böylece bana bindi. Tek elimi kaldırıp boynunun arkasından kavradım ve onu yakınıma getirdim, böylece bağımızla konuşurken ağzı benimkine değdi. "*Sadece sen ve ben, min asteren. Al ne sen ihtiyacın senin eşin.*"

Estrella ellerini iki yanında kavuşturdu, ellerimi başımın üzerine kaldırırken aramızdaki bağın ipliği altın renginde titreşiyordu. Estrella ipliği bileklerime sarıp sunağın tepesindeki halkadan geçirirken iplik etime battı, sürekli baskıya rağmen sıcak ve rahatlatıcıydı.

Hayatımda ilk kez kendimi kesime götürülen bir kuzu gibi hissettim. Uzun geçmişim boyunca pek çok kez gördüğüm kurban gibi. Bu, hiçbir şeye değişmeyeceğim eşime sevgimi ve bedenimi seve seve vereceğim bir sunuydu.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım, ellerini karnıma koyup bana bakarken, yaptığı işi inceliyor ve benimle ne yapması gerektiğine karar veriyordu.

"*Ne yapacağımı bilmiyorum,*" dedi, sesindeki gerginlik kalbimin sıkışmasına neden oldu. Estrella pek çok açıdan kendi gücüne adım atmıştı ama bu konuda hâlâ benim üzerimde ne kadar güç sahibi olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

"*Evet istiyorsun,*" diye ısrar ettim, onu cesaretlendirmek gülümsedim. "*Amını benim için ıslat.*"

"*Ellerin çok meşgul,*" diye terslendi ama ağzı belli belirsiz bir gülümsemeyle seğirdi.

"Ağzım değil," diye karşı çıktım, kalçalarımı hafifçe sallayarak vücudunu kaydırmasını işaret ettim. O da öyle yaptı, dikkatlice vücuduma doğru ilerledi ve bacakları masanın üzerinde omuzlarımın üzerindeyken kendini yerleştirdi. Uzanıp elini saçlarıma gömmeden önce bir süre bana baktı ve ağını ağzıma doğru indirirken boynuma doğru eğildi.

Sesi boğuk ve gırtlaksı bir şekilde inlerken beni istediği yere yönlendirmesine izin vererek dilimle üzerinde çalıştım. Uyarılmışlığı dilimi kaplamıştı ve kanında kaynadığını, tüm vücudunun bu ana ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyordum.

Dokunmak onun hakkıydı. İsterse tadabilirdi. Becermek için onun.

Dilim kısa bir süre içinde kayarak klitorisine ulaşana kadar süzülürken üstümde titredi. Ona doğru fiske vurup en çok ihtiyaç duyduğu yere baskı uyguladığımda üstümde titredi. "*Seni izlemek istiyorlar gel çözül, benim yıldızım. Onlar istiyorlar izlemek kaosunla gökleri yeniden düzenliyorsun,*" onu dilimle işlerken doğrudan zihnine konuştum, saçımdaki elinin hissinden ve beni kullanımı için manipüle etme şeklinden zevk aldım.

Dilimi bir kez daha içine kaydırarak onu yuttuğumda o kadar ıslaktı ki. Vücudu hemen karşılık verdi, beni olabildiğince derine çekti ve etrafımda kasıldı, açgözlü bir şey gibi sürekli daha fazlasını aradı.

"Lütfen," diye yalvardı, dili kendi dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. Ona teslim oldum, üstümde kıvranan bir karmaşa olana kadar onu yaladım, kalçaları dalgalanıyordu, böylece yüzüme bindi ve kendi zevkini aldı. Klitorisini ağzıma çekerek, boşalana kadar nazikçe emdim, tüm vücudu bunun gücüyle titriyordu.

Kalçalarımın üzerine oturmak için manevra yaptıktan sonra yere yığıldı. Bir orada dinlendi, göğsü

Vücudunu benimkinin üzerine koyarken nefeslerinin gücüyle kabarıyordu.

Ağzını benimkine değdirerek, herkesin duyması için tek bir nazik sahiplenme sözcüğü mırıldandı. "Benim."

Uzaklaşırken bana sırttı, bakışı saf bir baştan çıkarıcıydı, kalçalarımın üstüne oturmak için yükselirken ağzının bir kıvrımı vardı. Amının ıslak sıcaklığı sikime dokunuyor, tepki olarak seğirmesine ve içine girme ihtiyacı duymasına neden oluyordu. Ama kalçalarımı ne kadar kaydırırsam kaydırayım, kendini konumlandırma şekliyle doğru açığı yakalayamıyordum.

Sanki bunun bana ne kadar eziyet ettiğini anlamış gibi sırttı. Onun bağdan beslenen orgazmı beni uçurumun kenarına sürüklemişti.

"Becer beni," dedim, bu kelime beni izleyen kalabalığın irkilmesine neden olan bir emirdi.

Yıldızımın beni tam olarak böyle sevdiğini anlamadılar.

Küçük Tanrıça bana şakacı bir şekilde başını sallayıp tek parmağını göğsümün ortasında gezdirirken bile beni tam da istediği gibi beceriyordu.

ELLİ DÖRT

ESTRELLA

ne söyleyeceklerini biliyordum, bana bu şekilde emrettiği için onu cüretkâr ve cesur bulduklarını, kontrolü elinde tutabileceğini düşündüğü için onu aptal ve saf bulduklarını bilecek kadar fısıltı duydum.

Bu işte kontrol istemediğimi, kıyafetlerimi çıkardığımda eşimin bana tam olarak ne istediğini söylemesinden başka bir şey istemediğimi anlamıyorlardı, ama şu an için oyunlarını oynayacaktım. Onu kullanacak ve ondan istediğimi alacaktım ama bunu küçük kulübemizin mahremiyetine döndüğümüzde onunla oynamanın sonuçlarına katlanacağımı bilerek yapacaktım.

Bu hem onun hem de benim doğamızda, ilişkimizin temelinde vardı. Gündüzleri kaprislerimi takip eder, geceleri ise yol gösterirdi.

Ona bakarken sırttım ve kalçalarından aşağıya doğru kaydım. Bu hareket onu merkezimden, olmak istediği yerden daha da uzaklaştırdı, ta ki kaval kemiğine basıp öne eğilene, onu elime alıp sert etini işleyene kadar.

Kavrayışımı şaftının üzerinde iki kez kaydırdım, başparmağımı başının üzerinde ovuşturdum ve orada biriken prekumu topladım. Başparmağımı ağzımın içine kaydırdım, dilimin üzerinde yayılırken onun tadına baktım. Öne doğru daha fazla eğilerek başparmağımı sikinin uzunluğuyla değiştirdim, genişliğini karşılamak için yayılırken onu dudaklarımın arasına kaydırdım. Onu dilimin üzerinde gezdirirken sıcacıktı, başımı içgüdüsel olarak eğerek onu kolaylıkla boğazımın arkasına götürdüm. Doğal olarak göbek deliğine doğru kıvrılmıştı, bu açı onu gözlerindeki sıcaklığın istediği kadar derine götürmemi zorlaştırıyordu. Yine de beni izledi, ben onun etrafında yutkunurken başarabildiklerimin tadını çıkardı. Kalçaları yukarı doğru sarsılıyor, vücudu sürekli daha fazlasını istiyordu.

Bir elimi kalçasının her iki yanına koydum, ağzımı aşağı yukarı kaydırırken ve sığ itişlerle onu alırken onu aşağı doğru sabitledim. Ağzımı ona eziyet etmek için kullandığımda her biri gözlerimi sulandırdı. Onu tatmin ederken sessiz kalmak için hiç çaba sarf etmedim, burnumdan nefes almaya çalışırken çıkardığım sesler müstehcen ve erotikti. Tüm bunlar olurken bakışlarını üzerimde tuttum, kirpiklerimin arasından ona bakarken açık mavi gözlerinin sıcaklığı siyaha dönüşüyordu. Bu, bir kadının sikilecek bir delik olmasının, isteyerek kullanılmasının bir örneği değildi.

Bu, bir kadının eşine zevk sunduğu, ona hizmet ettiği yerdı çünkü onun çözülmesini izlemek ve bunu durdurmak için *hiçbir şey* yapamamak ona keyif veriyordu.

Düşüncemi duyunca bana sırttı ve ben onu derinlere çekerken inledi. Onu sunağa bağlı tutan iplere karşı mücadele etti ve onlardan kurtulamadığında göğsünde gürleyen hırıltıdan kendi zevkimi çıkardım.

Sonunda ondan geri çekilirken yutkundum, ona binerken horozunun üzerinde oyalanmak için kaydım. Öne doğru uzandım, ellerini omuzlarının yanındaki taşa dayanacak şekilde aşağıya çektim, ipler emrimi yerine getirmek için değişti ve onu konumlandırmayı bitirdiğimde yeniden sıkıldı. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim, ellerini kendimi desteklemek için kullanarak sikine doğru alçaldım ve kalçalarımı içeri doğru kaydurdum.

Onu yavaş yavaş içime aldım, vücudumun onun içimdeki hissine alışması için zamana ihtiyacı vardı. Ben üzerinde çalışırken beni , benimkini göğsüne dayamak ve daha iyi destek almak için ellerinden birini bıraktı. "Lanet olası Tanrılar," diye soludum, sikinin başı ucuma sürtünürken kalçalarımı onun üzerinde yuvarladım. Bir an önce durmasını ve hiç bitmemesini istiyordum, onu bu kadar derine almanın verdiği belirgin acı bir bağımlılık haline gelmişti. Hiç kimsenin bana böyle hissettiremeyeceğini, başka hiç kimsenin bana böyle hissettiremeyeceğini biliyordum.

Bakışlarını tutarken onu istediğim yerde tutarak sabitledim. Benimle birlikte nefes alırken mavi gözleri şehvetle yanıyordu, kalçalarım sert ve hızlı bir tempo tuttururken onu sürdüm ve vücudundan zevk aldım. Göbeğimde başka bir orgazm oluştu, vücudum açığı doğru olana kadar hareket etti ve içimdeki o noktayı okşadı.

sikinin üzerine boşaldım, titriyor ve nefessiz kalıyordum. Göğsüne uzanmak için alçaldığımda beni kendi salıverilişiyle doldurdu, elimi çevirerek bağlarını gevşetti, böylece beni kıcımdan kavrayabildi ve kendi salıverilişini hızla getiren hızlı itişlerle içime girdi.

Hırlarken tenimi sıkıca kavradı, salıverilmesinin tanıdık sıcaklığı içime doldu. Beni öptü, onu hareketsiz tutan bağları çözmeyi bitirdiğimde kucaklaşma şefkate dönüştü.

Arkadaşım beni kollarına aldı ve ayağa kalktı, beni açıklıktan taşıyarak mahremiyete doğru ilerledi.

gece için kabinimiz.

Yorgunluğum farkındalığımın sınırlarını gıdıklarken bile göğsüne gülümsedim, çünkü gece bitmeden beni uyandıracağını ve her şeyi tekrar yapabileceğimizi biliyordum.

Doyumsuz, çekilmez erkek.

★ ★ ★

Bir irkilemeyle uyandım, nefes almak için çırpınırken ciğerlerim kabarıyordu. İçimi parçalayan acı tarif edilemezdi, yataktan kalkıp *hareket etmezsem* alevler içinde kalacaktım gibi hissetmeme neden oluyordu.

Yorganı üzerimden atıp ayağa kalkarak sessizce yatak odasından çıkarken Caldri's yanımda huzur içinde uyuyordu. Oturma alanı dar kemerli bir kapıyla ayrılmıştı, zırhım yeni yıkanmış ve beni bekliyordu. Xela zırhımı kapının yanındaki sandalyenin arkasına örtmüştü, pullu zırh açık pencereden içeri süzülen ay ışığında göz kamaştırıyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, dışarı bakmak için öne doğru eğilirken göğüslerimin görünmesini engelledim. Evin etrafındaki arazi durgundu, hava içten içe kaynıyormuşum gibi hissetmeme tezat oluşturacak şekilde sessizdi. Başka kimse bunu hissetmiyor, hareket etme ihtiyacını fark etmiyor gibiydi.

Geri çekilirken yüzümü buruşturdum, düşüncelerim zihnimde karmakarışık bir hal . "*Phlegathon seni çağırıyor*," diye geldi Fenrir'in sesi, sakinliği bedenimin sınırları içinde bir şeylerin çok ama çok yanlış gittiğine dair sinirlerimi yatıştırıyordu.

"*Eğer beni böyle çağırıyorsa, cevap vermek istediğimi sanmıyorum.*" İğneleyici ton zihnimde bile zengin bir yer kaplıyordu, Fenrir cevap olarak oflarken düşüncemi niyetimle kapladım. Kurt ancak bu kadar gülebilirdi, birkaç hızlı nefesle benimle eğlendiğini belli ediyordu.

"*Ateş Nehri*" dedi, kelimeler istemediğim bir kehanetin tüm uğursuzluğuyla içime işledi

katlanmak için. *"Bu çağrı nehrin kendi acısıyla kıyaslandığında hiçbir şey ifade , Tempest."*

"Harika," diye homurdandım ve kurdu dışarıda bırakmak için zihnimdeki pencereyi kapattım. Her zaman yanımda bir arkadaşımın olması, en karanlık anlarımda bana yardım edebilecek bir kurda ve eşe sahip olma gerçeğine ne kadar bayılsam da, vücudumdaki acıyla uğraşırken sessizlik için söylenecek bir şey vardı.

Zırhımı sandalyeden kaldırırken yüzümü buruşturdum, önce pantolonu sonra da üst kısmı giydim ve yardım almadan her şeyi olabildiğince sıkı bağlamak için elimden geleni yaptım. Caldri's'i uyandırıp acı çekmemi izlemesini istemedim, bunun yerine en azından birimizin iyi bir gece uykusuyla gelen huzuru bulabileceğini umdum.

Damarlarıma bir lav dalgası daha dolduğunda, bağımızın penceresini de kapattım. Eşik tamamen kapanmıyor, ipliğin bizi bağlı tutmaya kararlı olduğu pencereyi hafif aralık bırakıyordu. Bunun duyguları ve acıyı seyreltmek için yeterli olacağını ve sabah gelene kadar onu mutlu bir şekilde habersiz tutacağını ummak zorundaydım. Beni tüketen huzursuz enerji yüzünden hareket etmem gerekse de, onu arkamda bırakıp gecenin tehlikesi içinde nehre doğru yol almaya hiç niyetim yoktu.

Botlarımı çekiştirerek giydim, bağcıklarını kaval kemiklerime kadar geçirdim ve sonra elimi sallayarak kapıyı açtım. Kapı benim için açıldı, parmaklarımdan akan büyüün kolaylığıyla kenara itildi. Ona eşlik eden kış esintisi bana daha basit zamanları, Caldri's'in büyüünün sahip olduğum tek büyü olduğuna inandığım o çok kısa günleri hatırlattı. O zamanlar hissettiğim karmaşık duygulara, onun hayatımdaki rolünü kabullenmekte yaşadığım zorluklara ve benim için çizilen geleceğe rağmen bu hatıra beni hüzünlendiriyordu.

İnsanlığımı kaybetmek, ilk günden beri hep mücadele ettiğim bir şeydi. Hayatımın büyük bir bölümünde tanıdığım parçamın gerçekte yok olduğu gerçeğiyle nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum. Onu zaten kaybetmiş olduğumdan daha fazla kaybetmemin mümkün olup olmadığını bilmiyordum.

Ormanın kenarında hâlâ devam eden partiyi görmezden gelerek, geldiğimizde savaşçıları eğitim yaparken gördüğümüz alana doğru döndüm. Eğlence ve dans sesleri beni kutlamadan uzak tutmaya fazlasıyla yetiyordu ama o insanların gördüklerini bilmek kaçınılmazdı.

Onlarla ertesi sabah, arzularımın yüzeye bu kadar yakın hissetmediği gün ışığında yüzleşecektim. Yıldız ışığı, Caldri beni herkesin görebileceği şekilde becerirken benimde parladığı gibi zırhımdan yansımadığında.

Yalnız bir figür alanın ortasında durmuş, bir dizi iyi çalışılmış hareket yapıyordu. Dikkatli ve kontrollüydü, daha önce hiç görmediğim bir şekilde kusursuzdu. Gömlek giymiyordu, omurgasının yanlarından yukarı doğru çıkan kas çizgileri her hareketle birlikte esniyordu.

Tarlanın kenarında durdum ve onun dansa benzer hareketlerini dikkatle izledim. Bu, hayatta tanıdığımı sandığım erkekten, yoluma çıktığında bile eğlenceli olduğunu düşünen mizahi soytarıdan o kadar uzaktı ki.

Rheaghan onu izlediğimi görünce başını yana çevirdi, kılıcını yere doğru indirirken vücudunun geri kalanı da onu takip etmek için döndü. "Senin kutlamalarda olman gerekmiyor mu?" diye sordu tek kaşını çatarak.

Ağzı bildiğim o parlak gülümsemeye dönüşmedi ve bunu kabul etmek beni daha da üzdü. Rheaghan'dan herhangi bir iz bekliyordum, onun hâlâ orada olduğuna inanmamı sağlayacak bir tavır arıyordum.

Ama değildi. Bir zamanlar yaşamış olan adamın sadece bir kabuğuydu, *onu* o yapan anılardan yoksun bir beden.

"Partilerden pek hoşlanmıyorum sanırım," dedim ona doğru birkaç adım atarak. Az önceki anımızdan sonra niyetime güvenmiş olmalı ki bunu anlamış gibi başını salladı.

Elinde tuttuğu kılıcına baktı. Benimkine çok benzeyen o yeşil gözlü bakışları geri gelmedi.

ve beklediğim dakikalarda bundan mahrum kaldığımı hissettim. "Neden?" diye sordu sonunda, başparmağını bıçağının düz tarafında gezdirerek.

Yanında durmak için döndüm ve evim dediği yerleşim yerine baktım. Bakışlarımı takip etti ve ona tekrar dikkatimi vermediğimde gerildi. "Bu şekilde kutlama yapmak çok aptalca görünüyor," diye itiraf ettim, sözlerimdeki gerçeği fark ettiğimde alay ettim. Diğerlerinin buna neden ihtiyaç duyduklarını, karanlıkta aydınlığı neden arzuladıklarını anlıyordum ama beni çevreleyen gecenin ağırlığı birkaç saatliğine görmezden gelinemeyecek kadar ağırdı. "Dışarıda çok fazla acı var. Çok fazla acı var ve bunun benden bir başkasını çalmasının an meselesi olduğunu biliyorum. Ne kadar çok zaman harcarsam, sonunda o kadar çok kaybedeceğimi düşünüyorum."

Rheaghan'ın vücudundaki gerilim boşaldı, kasları nihayet gevşedi. Yüzünü bana döndü, tüm vücudu hareketle birlikte dönüyordu. Mesafesini korumasına rağmen o anın samimiyetini hissettim, gözleri sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yüzümde geziniyordu.

"O zaman belki de bir kılıç kapmalısın," dedi, üzerinde silahların dizili olduğu masayı işaret ederek.

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve yüzündeki gergin çizgileri inceledim. "Neden bir kılıca ihtiyacım olsun ki?"

"Çünkü zamanımızı yarın başımıza gelebileceklerden kurtulmak için eğitim alarak geçirmemiz çok daha iyi olur, böylece savaş başladığında sevdiğimiz insanları koruma şansımız olur," dedi ve başımı sallayıp kılıçlara doğru ilk adımı atmamı izledi. Kendiminkini Caldris'le birlikte kulübede bırakmıştım, böyle bir şey olmasını istememiştim. Beni buraya neyin sürüklediğini, yerleşimi tamamen terk edip Phlegathon'a doğru yolculuğuma başlamak isterken bacaklarımı buraya neyin getirdiğini bilmiyordum. Yine de gecenin bir yarısı tek başıma ayrılmak aptalca bir seçim olurdu ve bunu ben bile biliyordum.

Kısa kılıçlardan birini elime aldım, diğerleri düzgün bir şekilde kullanamayacağım kadar uzun ve ağır görünüyordu.

Dişlerimi alt dudağıma gömüp diğerlerinin yanına koymadan önce bir süre elimde test ettim, tarttım.

Rheaghan'la yüzleşmek için döndüm, başını yana eğdiğinde masayı arkamda bıraktım. "Benimle dövüşmekten korkuyor musun, Estrella Barlowe?" diye sordu, ismim dudaklarında çok tanıdık ve çok tuhaf geliyordu. Ağzı bana, savaşta peşinden gitmesi gerektiğini bildiğini varsaydığım kadına meydan okurcasına kıvrılmıştı.

"Hayır," dedim, gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık vererek. "Seninle dövüşmekten korkmuyorum, Rheaghan. Aslında, seni bu arenada yenmek için kılıca ihtiyacım yok. Burada ve şimdi, sen kılıcınla ve sadece ben." Büyümü ona karşı kullanmaktaki amacımın, onu içgüdü ve kas hafızasının devreye girdiği o yere çekmeye çalışmak olduğunu bilemezdi. Eğer ona görünmeyen ve yanlış anlaşılan şeylerle savaşmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatabilirim, o zaman belki ona bir zamanlar olduğu adamı biraz olsun hatırlatabilirdim.

Yine o adam olacaktı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu, kaşlarındaki şaşkınlık benden bir sırtış kazandı. Kendisinin neler yapabildiğini hatırlamıyordu, benim neler yapabildiğimi de.

Çenemi kaldırdım ve birbirimizi hayatımız boyunca tanıma yeteneğine sahip kardeşler olduğumuzu hayal ettim. Sırtırken mahrum bırakıldığımız her şeyi hayal ettim. "Tabii korkan *sen değilsen*."

Gülümsedi, başını salladı ve beni hazırlıksız yakalayacağını düşünerek hızla hamle yaptı. Vuruşundan sıyrıldım ve sadece bir dakika önce durduğum yere çarpmasına izin verdim. Hareketlerimin hızı beni şaşırttı, bana bakmak için yavaş bir daire çizerken onun şoku da benim hissettiklerimi yansıtıyordu.

Elimi ayaklarımızın dibindeki çimenlerde gezdirirken o da saldırısını tekrarladı ve koşarak ileri atıldı. Parmaklarımı orada bulduğum ipliklere dolayarak yukarı kaldırdım.

Ta ki yer tepki verene kadar. Aramızda oluşan yumru ona çelme takarak yere doğru dönmesine neden oldu.

"Bu da nesi," diye mırıldandı, çarpışmadan kaçınmak için tam zamanında dengesini yakaladı.

Yüzüne arpan bir kırbaç gibi kullanarak bir iplikle saldırdım. Yanağından süzülen minik kan damlası, öğrendiğim kontrolün bir kanıtıydı ve gülmeden önce eli bir anlığına ona dokunmak için uzandı.

Birlikte hareket ettik, vücudu keskin hamleler ve sakatlamaya yönelik hamlelerle hareket ediyordu. Kendimi savunmak için etrafımızdaki ipleri kullanarak hepsinden kaçtım. Kılıcını yüzüme sapladı ve beni gökyüzünden kaptığım iplere sarmak zorunda bıraktı. Onları yakaladığımda altın rengindeydiler, Rheaghan'ın kılıcının etrafında döndürüp toprağın sertliğine odaklandığımda ışıkla parlıyorlardı. İpler taşa dönüştü, ağırlığı Rheaghan'ın kılıcını yere sürüklerken gökyüzünden bir şey düştü.

Karga yanımıza kondu ve çarpmanın etkisiyle kaya parçalarına ayrıldı. Pişmanlığıma içime attım, dövüş seansımıza kendimi o kadar kaptırmıştım ki büyüümün anlamını unutmuştum. İpler hayatın kendisini, kaderi ve evreni kontrol ediyordu.

Bu oyun oynanacak bir şey değildi, bunu yapmak büyüümü daha iyi anlamamı sağlayacak olsa bile. Rheaghan ayağa kalkarken güldü, normalde boş olan yüzündeki neşe neredeyse aptallığımın sonuçlarına değerdi.

Tanıdığım adama dair işaretler arayarak ona bakmamdan bihaber görünmüyordu. Sonunda kılıcını bıraktı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

"Ben ölmeden önce birbirimizi tanıyor muyduk?" diye sordu. Bu sözler, en azından öldüğünü bildiğini doğruluyordu,

Bildikleri her şey ellerinden alınmış olsa da, bu insanlara en azından o kadar verilmişti.

"İyi değilim," dedim hüzünlü bir gülümsemeyle. Her ne kadar bana acı verse de gerçek buydu. Birlikte daha fazla zaman geçirme fırsatımız elimizden alınmıştı.

"Sanırım seni daha yakından tanımak isterdim, Estrella Barlowe," dedi ve bir adım öne çıkıp elimi uzattığımda benden bir gülümseme aldı.

Benimle yarı yolda buluştu, beni bileğimden kavradı ve aynı şeyi yapmam için beni bıraktı. "Artık beni tanıyabilirsin," dedim, ona sahip olduğum tek teselliği sunarak.

Bu kısım şimdilik bir yalandı ama belki de sonsuza kadar değil. Yeterince uzun süre hayatta kalırsam, benim için tasarlanan orduyu ele geçirebilirim, belki Rheaghan'ın her iki versiyonu da beni tanıma fırsatına sahip olacaktı.

Belki, sadece belki, sonunda kardeşimi tanıyabilirdim.

ELLİ BEŞ

ESTRELLA

Phlegathon'a yolculuk, Tithe yerleşiminin sakinlerine doğan güneşle birlikte veda ettikten sonra bütün sabah sürdü. Caldris'in bensiz uyanması sadece birkaç saat sürmüştü, paylaştığımız yataktan gittiğimi fark ettiği anda beni aramaya başlamıştı. O saatleri Rheaghan'ı büyüsünü kullanmaya çekmeye çalışarak, onu sürekli güçlerime maruz bırakarak geçirmiştım ama nafile.

Onları denemeyi hala hiç düşünmemişti ve hatırlaması gerektiğini bildiğim refleksleri de görevi yerine getirmek için devreye girmemişti. İkimiz de bunun geçici bir şey olacağından şüphelensek bile, bu çok acı tatlı bir veda olmuştu. Onu bizimle gelmeye ikna etmekten, hiç tanımadığım kardeşimi buradan götürmekten ve ona bir zamanlar sahip olduğu her şeyi hatırlatmaya çalışmaktan başka bir şey istemiyordum. Bunun yerine, onu geride bıraktım ve ona

Ölümünün koşullarını hatırlamamanın verdiği huzur.

Hayatına son verenin kendi kız kardeşi, yüzyıllardır umutsuzca kendisinden korumaya çalıştığı kadının ta kendisi olduğunu hatırlamadan.

Belladonna canlı formuna geri dönüp elime dolanırken ona uzattım. Minik yaratığın nehirden ve ardından gelecek olan duruşmadan kurtulabilmesi için onu Medusa'ya teslim ederken, kolum onsuz boş hissediyordu.

Nehre yaklaşırken Caldri sessiz ama destekleyiciydi, yüzleşmem gereken bir sonraki nehre baktığım anlarda aramızda kelimelere gerek yoktu. Nehrin kendisi kıpkırmızı akıyordu, su erimiş lav ve buzlu sularda akarken soğuduğu yerde sertleşmiş kayanın bir karışımıydı. Nehir kıyıları kafatasları ve kemiklerle doluydu, uçurumun yüzüne oyulmuş korkunç heykeller vardı. Üç başlı büyük bir kanatlı canavar, beş kafatasından oluşan bir koleksiyona oyulduğu uçurumun tepesine tünemiş, büyük, derimsi kanatlarını uçmaya hazırlanıyormuş gibi genişçe açmıştı.

Yılan gibi pulları vardı, sadece bir gün önce gördüğümüz deniz canavarına çok benziyordu. Ama o güzel ve ruhani olmasına rağmen, bu yaratık karanlıktan şekillendirilmişti ve hareket etmemesine rağmen tehditkârdı. Böyle bir heykeli yapmak için gereken işçilik inanılmazdı, yaratığa olması gerekenden çok daha uzun süre bakmama neden oldu.

Lavlara baktım, vücudumda kaynayan kanım beni içten içe yanıyormuşum gibi hissettiriyordu. Damarlarımdaki nehrin çağrısı beni ileri doğru çekti ve sivri uçurumun kenarında durdum. Nehre doğru iniş bir insanın hayatta kalamayacağı kadar büyüktü, bu darbe herhangi bir ölümlünün kemiklerini paramparça edebilirdi. Caldri beni insan kalıntılarından oluşan, kemikleri kum gibi etrafa saçılmış nehir kıyısına inen dar, dolambaçlı basamaklara yönlendirdi.

Gözlerimi yanan sudan ayıramadan aşağıdaki nehre bakarken o uçurumun yüzünden ayrılmadım. Alevler suyun üzerinde yanıyor, buhar havada tıslayarak küçük bulutlar oluştuyordu. Eğer düşmek bir ölümlüyü öldürmezse, yanan nehir kesinlikle öldürürdü. Yutkunarak elimi Caldri'sin elinden kurtardım ve içgüdülerimin beni kenara doğru yaklaştırdığını hissettim. Düşüncelerimi biliyordu, beni denemem konusunda uyaracağı şeyi yapmaya hazırlanırken endişeyle beni izliyordu.

Ama içimdeki ihtiyaca karşı koyamazdım, bu kadar yaklaşmışken daha fazla sabır gösteremezdim.

Kalan mesafeyi koşarak kenara geldim ve yüzüstü daldım. Kollarım başımın üzerinde uzanıyor, suyun yüzeyinden olabildiğince yumuşak bir şekilde kayabilmek için vücuduma açı veriyordum. Lavın altındaki suyun kaynamadığını, çarpma anında hissedeceğimi bildiğim acıdan bana mutluluk verici bir erteleme sunmadan önce sadece bir an için acıtacağını ummak zorundaydım.

Düştüm, gözlerimi kapattığım ve suyun üzerimdeki baskısını hissetmeyi beklediğim o anlarda zaman durmuş gibi görünüyordu. Yüzeye çıkmayı bekledim, sanki düşmeye devam ediyordum gibi hissettim.

Ve sonra kırıldım, vücudumu yırtan muazzam bir acı. Önce darbenin korkunç acısı, hemen kendilerini yeniden bir araya getirmeye çalışan kemiklerimin parçalanması oldu. Kafatasım milyonlarca parçaya ayrılmış gibi hissediyordum, sivri uçlar her yere aynı anda baskı yapıyordu. İyileştikçe bu his kayboldu, cızırdayan etin belirgin kokusu suyun içinden bana ulaştı. Vücudum yandı, lav ve kaynar su sıcaklığı beni alevler içinde tüketti. Sanki derim su toplamış gibi hissediyordum, sanki asla dibe ulaşamayacak ve acımasız, sonsuz sıcaklığın ebedi işkencesinden kurtulamayacaktım.

Suyun derinliklerine battım, vücudum acıdan kıpırdamamaz hale gelmişti, her ne kadar panik başlamış olsa da

Beni tüketerek geri dönmemi istedi. Benim bile hayatta kalamayacağım, bir daha asla görülememek üzere Phlegathon'da eriyen bir bedenin yaklaşımakta olan ölümünü haber veriyordu. Geri dönüşü olmayan noktaya ulaşmıştım, çok geç olmadan sudan asla çıkamayacağımı biliyordum.

Bu yüzden daha derine yüzdüm ve nehrin dibindeki volkanik kayaya yöneldim. Orada beni karşılayacak şey yoktu, beni yargılamak için bekleyen bir mahkeme ya da Primordial yoktu. Titreyen parmaklarımla dipteki kayaya dokunmak için uzandım. Elim kıpkırmızıydı, derim eriyip etimden ayrılmış ve altındaki kanayan kas ortaya çıkmıştı.

Sonunda parmağım kayayı okşadı, sanki bu benim son nefesimmiş gibi hissediyordum. Panik ya da korku hissetmeme izin vermedim, acının derinliklerine gömüldüm ve sadece bitmesini diledim. Caldri's'in bunu hissedeceğini, son anlarımın nelerle dolu olduğunu tam olarak bileceğini biliyordum, bu yüzden bağımızdaki pencereyi kapatmaya çalıştım, onu son olması gereken anlardan korudum.

Avuçlarım kayaya battı, parmaklarım kayanın üzerinde yayıldı.

bir akıntı beni kapıp her şeyden uzaklaştırdı.

Buzlu sulara yuvarlandım, sıcaklık farkı yanıklarımı soğuttu. İyileşirken tüm varlığım zonkluyordu, soğuk sistemimi bir şoka sokmuştu. Titredim, akıntıda bir daire çizerek dönerken tüm vücudum sarsıldı, baş aşağı savruldum ve tamamen kayboldum.

Sonunda yere , nehir beni altımdaki kırmızı kumlara tükürdüğünde, zar zor hareket edebildiğimi hissettim. Varlığımı sona erdirmek istedim, düştüğüm yerde etrafa bakmaya çalışırken formumdaki acı beni bir dakika boyunca gevşek bir şekilde yatmaya zorladı.

Güvende olmadığımı biliyordum. Bu davanın iyileşmemi beklemeyeceğini biliyordum ama kendimi kıpırdamaya zorlayamıyordum.

Yüzümün yan tarafına çarpan bir rüzgâr, büyük bir kuş güneşi gölgede bırakırken dikkatimi çekti. Tam zamanında yana doğru yuvarlandım ve kuşun açtığı ağızdan kaçabildim.

Başımı bedenimden ayırıp kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Çömelirken ellerim destekleyici bir şekilde yere tünedi, bakışlarım nehrin yanındaki kayalıklardan kanatlı yaratığı yukarı doğru gezdi. Dört ayaklı, kanatlı dev bir yılan olan bu yaratığı çocukken okuduğum kitaplardan tanıyordum. Nothrek'in Alfheimr hakkında paylaşmaktan çekinmediği efsanelerden biriydi, herkesin kâbuslarından fırlamış bir canavardı.

Hidranın üç başının her biri, ağzını açıp öfkesini kükrerken beni izledi ve boyumun hizasına geldiğimde yavaşça hareket etmemi sağladı. Kılıçlarımı almak için başımın arkasına uzanırken ani bir tehditle canavarı telaşlandırmamak için hareketlerimi temkinli tutmaya çalıştım. Yaratık yine de saldırdı ve beni kılıçlarımı daha hızlı çekmeye zorladı. Kılıçlarımı bir kavis çizerek savurdum ve yana doğru dalarken canavarı kıl payı ıskaladım. Başımın yanından geçerken ağzının açık deliği çürümüş et kokuyordu, kaçtığım anda ikinci ağzı bana doğru yöneldi. Her iki bıçağı da hesaplanmış bir vuruşla içe doğru kıvrarak acımasızca saldırdım.

Çok iyi bilenmiş kılıçlarımın her biri yaratığın boynunu keserek boğazının ortasından dar bir parça kopardı, kılıçlarım birbirine paralel olarak ilerledi ve kollarım çapraz dururken zıt uçlardan çıktı. Kafası yere yuvarlandığı anda eğilerek yolumdan çekildim ve duruşumu hazırlayıp kılıçlarımı yanlarımdaki doğal pozisyonlarına geri getirirken bir kez daha canavarla yüzleşmek için geri döndüm.

Hidra bir an bocaladı, hâlâ beni bekleyen ağızlardan birinden derin, gürleyen bir kükreme geldi. Üçüncü başın olduğu yerde açılan yaradan kan fışkırıyor, boynunun içinde bir şey hareket ederken pullarından asit gibi damlıyordu. Pullar yeniden büyüyüp boynu kestiğim yerden uzatırken yaşadığım dehşetin sonu gelmiyordu. Ancak boyun, çoktan attığım kafayı yeniden çıkarmak yerine uzadı ve tek olması gereken yerde iki yola ayrıldı. Bu a yavaştı,

Her bir pulun ortaya çıkışını, kemiklerin ve etin iki yeni kafa oluşturmak için filizlenmesiyle boynun üst kısmının kıvrılmasını izlemekten başka bir şey yapamadığım titiz bir büyüme.

"Kahretsin," diye mırıldandım, yeni kafalardan biri bana doğru hamle yaptığında kaçtım. Hareketindeki vahşet tamamen intikam, nefret ve öfke doluydu. Yaratık daha önce sadece beni yemek istemişti ama şimdi arenada beni kovalarken meselenin son derece kişisel bir hal aldığını anladım. Bir kuyruk kaburgalarımın yan tarafına çarptı, kemikler parçalanırken beni yana savurdu. Kılıçlarımdan biri elimden fırladı, kum ve kaya karışımı üzerinde sekerek hidranın ayaklarının dibine düştü. Canavar kocaman pençesiyle kılıcın üzerine bastı ve çok zeki gözlerle bana baktı.

Hâlâ elimde tuttuğum tek kılıç üzerindeki tutuşumu ayarladım ve bir sonraki saldırıdan kaçmaya çalışırken seçeneklerimi değerlendirdim. Çok yavaştı, bu da bana tek bir seçenek bırakıyordu.

Yaratığın ağzının altına eğildim, hidranın karnının altına kayarken kalan kılıcımın kabzasını iki elimle kavradım. Oradaki pullara sapladım, umutsuzca yumuşak olmasını umduğum karın altını delmeye çalıştım. Kılıç sekti, çarpmanın titreşimleri bileklerimi ve kollarımı sarstı ve ağrıttı. Hidra devasa gövdesini hareket ettirdi, ben altından çıkmak için çabalarken devasa ayaklar bana doğru geliyordu.

Boyunlarından birinin yan tarafıyla bana çarptı, kavis çizdi ve ben onun pençesinden kurtulmaya çalışırken kendisiyle çarpıştı. O şeyle yüzleşmek için döndüğümde ne bir özgürlük ne de bir zayıflık bulabildim. İşime yaramayacağını kanıtlayan kılıcımı bıraktım ve elimdeki güce odaklanırken yere düşmesine izin verdim. Bu denemede büyüm olmasaydı, görüldüğüm yerde ölmüş olurum. Hiçbir şansım olmazdı ve bu bilginin adaletsizliği karnımdaki öfke ateşini körükledi.

Kaderlerin benim için planları olduğunu iddia etmelerine rağmen, bu planlar çoğu zaman ölümümü içeriyor gibi görünüyordu.

Canavara bağırdım, hareket ederken çıkardığı kükremeye uydum. Boyutuna göre çok hızlıydı, mesafeyi geçmek için yarışırken imkansız bir başarı gibi görünüyordu. Üzerinden kayan iplikler dokunulamayacak kadar sıcaktı, avuçlarımı yakıyordu ve onları ellerimle kavradığımda kaya kadar sertti, etimin cızırtısı beni amacımdan uzaklaştırdı.

İlk kafa çok yaklaştığında, kendi hayatının iplerini etrafına sardım, onu hareketsiz tuttum ve her şeye rağmen onu tutmak için tüm gücümle sıktım. İpler avuçlarımı yırttı, yanan etime batarken benden acı bir çığlık çıkardı, kas ve kemiği aynı şekilde kesti. Bana doğru gelen bir sonraki kafaya da aynısını yaptım, onu iplere sardım ve hareketsiz tuttum. İki başın arasında sıkışmış bir halde diğerlerinin bana doğru manevra yapmasını bekledim ve mümkün olan son ana kadar pozisyonumu korudum. Sadece kırmızı gözlü bakışları tuttuğumda ve alevlerin üçüncünün boğazının derinliklerinde toplanmasını izlediğimde nihayet onları serbest bıraktım, bacaklarımdaki tüm hızla hareket ederek altlarından eğildim ve *kaçtım*.

Ateş geldi, alevlerden bir iz yakaladı. Esir tuttuğum iki başın her biri acı içinde çığlık atarken onları yuttu. Hidra, kendi ateşi açık ağızlarına batarken acı içinde kıvrandı, boğazlarından aşağı indi, kalıcı olmasını umduğum ölümle dikkati dağıldı. Göz ucuyla izledim, yanan iki başın yeniden büyümesini bekliyordum.

Hidra kaybın etkisiyle zayıf düşmüş, dengesini yeniden kazanmak için mücadele ederken yana doğru tökezlemişti. İyileşecek gibi görünmeyen kütüklerle ilerlemeye nasıl devam edeceğini ararken. Alevler sonunda söndü, bunun yerine hidranın göğsüne doğru yayılan korlar gibi yandı. Yayılmaya devam etmesini bekleyebileceğimden şüpheleniyordum ama bunu beklerken hidranın ne kadar hasar verebileceğini bilemezdim. Dikkatimin dağılmasını kendi avantajıma kullanarak aradım. Bulduğum kılıç kırmızı kumda parlıyordu,

Yakalandığı ateşten dolayı metal kıpkırmızı olmuş ve aşırı ısınmıştı. Zaten yanmakta olan avuçlarıma, bir zamanlar ellerim olan karmaşaya bakarken yutkundum.

Bu acıyı bastırarak hidraya doğru koştum ve giderken kılıcı yerden kaptım. Acı anıydı, tahammül edemediğim bir ıstırap koluma yayıldı. Alevler beni yuttu ve tepki vermem için bana sadece birkaç dakika verdi. Kılıcımı geniş bir kavis çizerek şekilde tek bir hamlede savurarak yarattığın kalan iki başını da kopardım. Bıçağı yaranın üst kısmına değdirerek, iki elimle cızırdayan etin içine doğru ittim, yarayı dağladım ve bunun yeterli olacağını umdum.

İkincisiyle de aynısını yaptım, kılıcı düşürdüm ve tökezleyerek kumun üzerine sırtüstü düştüm. Alevler beni terk etti, *vinikulumum* vücudumdaki hasarı düzeltmek için savaşırken altın renginde parlıyordu. Deri yavaşça yeniden örüldü ve hepimizi oluşturan eti kapladı. Bedenim zayıf ve tükenmiş hissediyordu ama enerjimin son kalanını başımı kaldırıp hidraya bakmak ve herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığına bakmak için kullandım. Yerde hareketsiz duruyordu, közler vücuduna yayılıyordu, ta ki toz ve kemiğe dönüşene kadar, bir esinti onu yakalayıp külleri rüzgârda savurana kadar.

çektim ve tekrar altımdaki zemine düştüm. Rahatlama hemen oldu.

Beni uykunun derinliklerine sürükleyen yorgunluk gibi, yanıma yaklaşan bir adamın belirsiz sisli görüntüsü de öyleydi. Altın rengi gözleri parlayarak bana gülümsedi ve hidradan aldığı külleri bir şişeye doldururken bana dinlenmemi söyledi.

Enerjimin son kalanını kullanarak bir elimi kaldırırken gözlerimin kapanmasına izin verdim; et ve kemiğin, deri ve kasın korkunç bir karışımını görüyordum.

Karanlığa gömülürken Khaos'a parmağımı gösterdim.

ELLİ ALTI

CALDRIS

Estrella o nehirden çıkamadı. Bağımız kararmadan önceki anlarda çok fazla acı çekmişti, mutlak ıstırap ve yanma. Kaderlerin ve İlkellerin ona bu kadar acı çektirecek bir şeye maruz bırakmaya karar verdikleri fikri bile beni öldürmeye yetmişti.

Bunun ne amacı olabilirdi ki? Hiçbir canlının hissetmemesi gereken türden bir acıdan sağ çıkarak neyi kanıtlayabilirdi ki?

Öz babası kızı için doğru olanın bu olduğuna nasıl karar verebilmişti?

O kendi eti ve kanıydı, sözde sevdiği kadından doğurduğu tek çocuktu.

Nehir kıyısında volta atıyordum, Estrella nehre atladığı anda dar patikadan aşağı inmiştim. Ben hareket ettikçe ayaklarımın altında ezilen kafatasları ve kemikler, her adımda Nemain'in yüzünü buruşturmasına neden oluyordu.

Konuşamadığı için etrafındaki seslerden çok daha fazla etkilenmiş görünüyordu, sanki kendi zoraki sessizliği diğer her şeyi güçlendiriyordu. "Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı," diye tısladım ve bakışlarımı Medusa'ya çevirdim.

Gorgon kadın bakışlarımı karşıladı, başını sallarken ağzı kendi endişesiyle buruştu. "Bağda bir şey hissetmiyor musun?" diye sordu, sanki Estrella'nın peşinden nehre atlayacakmış gibi nehre doğru bir adım atarak.

Sanki yapabilseydim kendim yapmazdım, ama sadece denemelere çağrılanlar nehirlerle kaybolma riski olmadan girebilirdi. Eğer ben girseydim, denemeye giden yolu asla bulamazdım.

Müdahale etmeye cüret ettiğim için yok olurdum.

"Sessiz. Sanki uyuyormuş gibi," dedim başımı sallayarak. Medusa da benimle birlikte volta atıyor, sessizlik karşısında kendi endişesi de artıyordu. Dakikalar saatlere dönüştü ve bana beklemekten ve umut etmekten başka yapacak bir şey bırakmadı.

Değişim nihayet geldiğinde, bu nehrin yarılmasıyla oldu. Kırmızı sular ve lavlar ortadan ikiye bölündü ve altta dar bir kaya yolu ortaya çıktı. Nehirden bir adam çıktı, kumların üzerinde rahatça yürüyordu.

Medusa kolunu önüme uzatıp ilerlememi durdurduğunda durup bir adım ileri atmamı sağlayan şey onun kollarında kucaklanan kadın oldu. Estrella onu taşıırken gevşekti ve eğer hâlâ nefes aldığını, aramızdaki bağın hâlâ devam ettiğini derin ve sezgisel bir şekilde bilmeseydim, onun öldüğünü düşünebilirdim. Başı adamın koluna dolandığı yerde arkaya sarkmış, kolu yanında sallanıyordu. Adam nehirden çıkarken, sular arkasından tekrar birbirine çarptı, bir şekilde bize ulaşmayan bir dalga onu salladı. Bunun yerine, diğer taraftaki uçuruma çarptı ve arkasında bir duvara bulaşmış kana benzeyen kırmızı bir leke bıraktı.

Khaos elindeki Estrella'yı kaydırıldı ve onu bana ederken bana ters ters baktı. İnledi, derin, acı dolu bir ses.

onu kollarından tutup kucakladı. Ateş kokuyordu, o yakıcı keskin koku çenemi sıkmama neden olacak şekilde tenine yapışmıştı.

"Başarılı oldu mu?" Medusa bir çocuğu paylaştığı adama yaklaşıp sordu. Khaos başıyla onayladı, elini cebine attı ve külle dolu tek bir şişe çıkardı. Şişeyi Medusa'nın açık avucuna koydu ve kadının şişeyi kısa bir süreliğine kucaklamasına izin verdikten sonra Badb'a uzatarak Morrigan'ın şişeyi Estrella'nın denemeleri sırasında topladığı diğer eşyaların yanına koymasını sağladı.

"Öyleydi," dedi, sesi derin ve duygusuzdu. Estrella'nın çektiği bariz acıdan pişmanlık duyuyor gibi görünmüyordu, ona değerini kanıtlamak uğruna kendini tehlikeye atmaya devam etmesini bir şekilde umursuyor gibi görünmüyordu. Ona sadece ne yapabileceğini görmek için değil, kim olduğu için değer vermeliydi. "Artık onunla Yaratılışın Beşiği arasında sadece Cocytus duruyor, Ölülerin Tanrısı. Onun kurtarılmaya ihtiyacı olan bir genç kız olmadığını hatırlasan iyi edersin. O, bildiğiniz dünya hakkındaki her şeyi değiştirecek bir katalizör. Bu denemeler-"

"Kendi çocuğuna bakmayan bir erkeğin ürünü bunlar," diye terslendim, Medusa'nın koluna koyduğu uyarıcı eli görmezden gelerek.

Khaos bir an için beni inceledi, yüzü donuktu. Bir an için hiçbir şey yoktu ve sonra yanık altın rengi gözleri daha da derinleşti, burun delikleri açıldı.

"Önemsiyorum," diye tükürdü, bu yanıt onun yapabileceğini düşündüğümde daha fazla duyguyla geldi. "Bu dünyada karım ve kızım dışında önemsedığım pek bir şey yok." Elini uzatıp Medusa'nın yanağını avucunun içine aldı. Medusa'nın bu dokunuşa doğru eğilirken hissettiği gerçek şefkat, bize Primordial'ların hissedemeyeceği söylenen, ailemin kendi atalarından hiç görmediklerini iddia ettikleri her şeydi.

Sevgi, hiçbir şekilde insan olmayan, sadece diledikleri gibi bir insan formu giyen varlıklar için mevcut değildi. Onlar dünyanın kişileşmiş haliydi, saf güç tek bir yaratılışta toplanmıştı.

"Sevgini göstermek için tuhaf bir yöntemin var," dedim Estrella'yı avucumun içinde ayarlarken. Göğsüme sokulurken inledi, daha derine battı ve kollarımın tanıdıklığını fark etti. Onu sarılmaktan, iyileşmesi için ona rahat bir yer sunmaktan başka bir şey istemiyordum ama yakınlarda taş ve kemikten başka bir şey yoktu.

"Bir gün, dünyaya karşı sevdiklerimizden daha büyük sorumluluklarımız olduğunu anlayabilirsiniz. Estrella benim kızım olabilir, ama aynı zamanda onu dikkatle tartmazsam dünyaya büyük zararlar verebilir. Yakında ayaklarının altına sereceğim sorumluluğa hazır olup olmadığını anlamak için neler yapabileceğini bilmeliyim," dedi ve Medusa'yı serbest bırakarak bana tüm gücüyle baktı. "Dünyanız buna bağlı."

Başını salladı ve bizden bir adım geri çekildi. Bir kez daha nehrin içinde kaybolacağını düşündüm ama onun yerine gözlerinin kapanmasına izin verdi. Vücudu karanlığa gömüldü ve gözlerimin önünde binlerce yıldızın olduğu geceye doğru patladı.

Onu barındıran bedenin gerçekte o olmadığını, fiziksel sınırların ötesinde var olduğunu mükemmel bir şekilde hatırlatıyordu. O görüldüğünden çok daha fazlasıydı, rüzgârdaki bir kaderdi.

Sonra gitti, loş ışıktaki kayboldu ve bizi geride bıraktı. Estrella'yı kollarımın arasına aldım ve eşim uyurken tamamen annesine döndüm.

"Her ne saklıyorsan, Estrella için her ne planladıysan, şunu bil ki," diye uyardım, sesim Estrella uyanık olsaydı beni azarlayacağını bildiğim sert bir emirdi. "Sırlarınıza ya da yalanlarınıza tahammül etmeyecek. İkinizin oynadığı oyun ne olursa olsun, kendisinin bir piyon olmasına izin vermeyecektir. Onu doğru yerde tuttuğunuzu düşünebilirsiniz."

Onu istiyorsun, ama sana söz veriyorum, eğer onu köşeye sıkıştırırsan, seni pişman edecektir."

Medusa'nın cevap gülümsemesi hüzünlüydü ve yanağını okşamak için uzanışı küçümseyici olmaktan çok anneceydi.

"Ne yazık ki Estrella'nın Tartarus'ta geçirdiği süre onunla geçirdiğim sürenin sınırı olacak. Onunla birlikte dünyanıza geri dönmek için evimi terk etmeyeceğim. Onu kaderine yönlendirmek için gerekenleri yapmanın sonuçları ne olursa olsun, sonuçta benim için önemli olmayacaklar. Estrella Tartarus'tan geldiği gibi ayrılacak," dedi Medusa, bakışları sivriydi. Ayrıntıya girmese de içindeki mesajı, iletmek istediği uyarıyı anlamıştım.

Konuşmadığı kelimeyi, aramızda asılı kalan ve ikimizin de seslendirmek istemediği kelimeyi anladım.

Tek başına.

Ağzımı açtım, bu konuşmayı yapmak için her şeyi riske atmaya tamamen hazırdım. Ama uçuşuma oyulmuş basamaklardan bir figür hızla indi, acele ediyor ve sanki takip edilmeyi bekliyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyordu. Estrella'yı bulduğum o ilk gece onu sadece kısa bir süre görmüş olsam bile onu nerede görsem tanırdım.

Çok çabuk ölmüştü, bu hem eşim adına üzüldüğüm hem de onun bana yakın olmasına izin verme konusundaki tereddüdü göz önüne alındığında takdir edebileceğim bir gerçektir. Eğer yaşasaydı, ona olan ilgime büyük bir rahatsızlık vereceğinden hiç şüphem yoktu.

Eğer yaşasaydı, onu kendim öldürmem gerekebilirdi ve bu gerçek ortaya çıktığında Estrella beni asla affetmezdi.

Kemiklerin üzerinden aceleyle geçti, her biri ayaklarının altında çatırdarken irkildi ve zıpladı. Medusa gözlerini gökyüzüne doğru devirdi, sanki o da onun varlığından keyif alamıyormuş gibiydi. Ama Estrella'nın onu güvende bulduğuna sevineceğini biliyordum.

"Neden acı çekmiyor?" Medusa sordu ve ben ne demek istediğini merak ettim.

Badb güldü, yaklaşırken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kızın onu Khaos'un ona verdiği sonsuz işkenceden kurtardı," dedi ve beni gülümsetti.

Tabii ki vardı.

"Brann," dedim eğilip burnumu Estrella'nın yanına gezdirerek. Kadına sahip çıkma dürtüsü mantıksızdı, özellikle de Brann'ı kan bağı olmasa bile kardeşten öte bir şey olarak görmediğini bildiğim için. Durakladı, beni dikkatle inceliyor ve ölçüyordu. Farkına vardığında gözleri büyüdü ve aklıma Estrella'nın ona kim olduğumu söylemediği geldi. Bildiğini, görebildiğini ve bu yüzden o gece beni geride bırakmaları gerektiği konusunda bu kadar kararlı olduğunu varsaymıştım. Ama yüzündeki çizgilerden anlaşılan şok tam tersini söylüyordu; aramızdaki bağın parladığını ve tamamlandığını görünce dehşete düşmüştü. Kollarımdaki eşimin görüntüsünden bu kadar rahatsız olmasını izlerken yüzümde oluşan kibirli sırtışa engel olamadım.

"Caldris," diye nefes aldı, ismim dehşet dolu bir iç çekiş olarak çıktı. "Ne yaptın sen?"

"Eşime zarar vermek için her şeyi yapacağımı düşünmen büyük cesaret, Ay Cadısı," diye tersledim ve Medusa'nın gözlerini devirmesini izledim. Sıcağa rağmen omuzlarına örttüğü pelerini çıkarıp bulabildiği en düzgün kemik ve toz yığınının üzerine serdi. Tek kelime etmeden onu takip ettim ve Estrella'yı huzur içinde dinlenebilmesi için üzerine yatırdım. Kendimi Brann ile onun arasına yerleştirerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Oysa seni son gördüğümde eşimin kalbine bıçak saplamaya çalışmıştın."

Brann yutkundu ve yaptıklarından utanmış gibi dudaklarını büzdü. "Beni gerçekten suçlayabilir misin? Hepiniz biliyorsunuz ki

Mab'ın neler yapabileceğini. Onu bu kaderden kurtarmaya çalışıyordum" dedi.

"Kendini onunla birlikte bu duruma sürüklenmekten kurtarmaya çalışıyordun. Mab'ın onu bulmasını hiç umursamadın. Bulması an meselesiydi ve sen de bunu biliyordun. Onun sonsuza kadar Nothrek'te kalmaması gerekiyordu. Benimle birlikte olması gerekiyordu," diye tısladım, tartışmanın anlamsızlığından nefret ediyordum. Gerçekte bunların hiçbirinin önemi yoktu, belki de, sadece belki de, Mab'ı yüzyıllar önce yenebilirdik. Sayısız hayat kurtarabilir ve birlikte onlarca yıl geçirebilirdik.

Çoktan çocuk sahibi olabilirdik, bu düşünce beni bir özlem acısıyla vurdu. Bunun yerine, kendini sadece yirmili yaşlarında sanan ve önünde sonsuzluk uzanan bir eşim vardı. Dünya kadar vaktimiz vardı ve benim çocuk arzum uğruna onun annelik acele etmesine izin veremezdim.

Hepsi benden çaldıkları yüzünden. Hepsi bencilce davranıp onu diğer Ay Cadıları'ndan çaldığı ve böylece saklanıp Mab'la asla yüzleşmek zorunda kalmadığı için.

"Bu doğru değil," dedi başını sallayarak. Etrafıma baktı ve kasvetli bir ifadeyle Estrella'nın yüzünü inceledi. "Bunu onun için hiç istemedim. Onun normal bir hayatı olsun istedim. *Kader* ve alınyazısı gibi sözcükler olmadan yaşayabilmesini. Birinin büyümesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu anlayamazsınız. Bir bebekten bir kadına dönüşmesine defalarca yardım etmek ve sonra da ölümünü izlemek. Beni bir kardeş olarak görmüş olabilir ama benim için her zaman bir kız çocuğu gibiydi. Saatin tik taklarını durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama en azından geri geleceğini biliyordum. Reenkarne olacağını ve onu tekrar göreceğimi biliyordum. Ama eğer Peçe inerse ve o ölürse..." .

"Gitmiş olurdu," dedi Medusa, düşüncesini şöyle tamamladı
Yüzünü anlayış kapladı.

"Peki son yaşamına girdiğinde onu Alfheimr'a geri göndermemek için hangi bahaneyi kullandınız? O son ölümden sonra onun için reenkarnasyon olmayacaktı ve sen onu öldürmeye çalıştın," dedim, yarı yarıya adamı şiddete sürükleyebileceğimi umarak.

Bu aptalca olurdu ve onu yere sermek için parmağımın bir hareketine bile gerek kalmazdı ama bazen başka bir adamın boğazına yumruk atıp boğulmasını izlemek istersiniz.

"Onunla son bir hayat yaşamak istiyordum ve başka seçeneğim kalmayana kadar da buna izin vermek istemiyordum. Zamanı geldiğinde, Mab'ın onun için hazırladıklarına kıyasla ölümün bir lütuf olacağını biliyordum," diye itiraf etti ve Estrella arkamızda kıpırdanırken omuzlarını silktilti. "O senin eşin olabilir ve şu anda onun yerinin senin yanında olduğunu anlıyorum. Ama on üç hayat boyunca o benim sorumluluğumdaydı. Onu isyandan aldığımda ona yanlış yaptığımı kabul etmeye dayanamadım. Onu Imelda'ya geri veremezdim ve sadece onu aldığım için üzgün olduğumu söyleyemezdim."

"Evet, ben de senin yaptığının aynısını yapsaydım Imelda'nın bana yapacaklarından korkardım," dedim ve konuşmanın sessizliğe gömülmesine izin verdim. Estrella'nın yanına geçtim, yanına oturdum ve daha rahat edebilmesi için başını kucağıma çektim. Teni görünen yerlerde pembeydi, sanki taze, yeni ve dokunulduğunda sıcaktı.

O duruşmada neler yaşadığını düşünmeye cesaret edemedim.

Bir kez daha hayatta kalmak için neleri başarmak zorunda kaldığını.

ELLİ YEDİ

ESTRELLA

Ertesi gün Cocytus'a yaklaşırken tenim çok gergin hissediyordu. Brann ve Caldri ben uyandıktan sonra çoğunlukla sessiz kalmışlardı ama ben uyurken ne konuştuklarını soracak enerjim yoktu. Birlikte yürüyerek seyahat ederken birbirlerinin varlığını neredeyse yok saymaları benim için hiç de iyiye işaret değildi. Elimi uzattım ve Belladonna'yı pazuma dolandığı yerden çıkardım. Mor yılan sürünerek yere indi ve ben yokken ona göz kulak olacak olan Medusa'ya doğru yol aldı. Onun yanında da en az benim yanımda olduğu kadar rahattı ve bana bir şey olursa ona göz kulak olunacağını kesin olarak bilmek bana garip bir rahatlık veriyordu.

Dünyadaki tüm yaratıklar arasında en azından küçük yılanın ait olabileceğı bir yer vardı. Geri dönecekti.

Benden önce sahip olduğu evdi ve muhtemelen benim ona sunabileceğimden daha güvenli bir ev olduğunu kabul etmekten gurur duymuyordum. Nehir bana hüznü hatırlatan bir maviyle parılıyor, suya adım attığımda yüzey dalgalanıyordu. Soğuşun şokuyla kaslarım seğirdi ama kendimi suyun derinliklerine doğru ilerlemeye zorladım.

Bu benim son sınavımdı, Yaratılışın Beşiğı ile aramda duran son sınav. Bunu bir an önce atlatmayı umarak hızla ilerledim.

Sinirliliğim ve yorgunluğum beni pes etmekle tehdit ederken, beni hareket ettiren tek şey bu mücadelelerin sonunun çok yakın olduğu bilgisiydi. Bir hafta boyunca dinlenmekten, hissettiğim kemik yorgunluğunun kontrolü ele almasına izin vermekten ve yorganın altına saklanmaktan başka bir şey istemiyordum. Bu sınavlar hayatta kalmak için değildi, çünkü benden daha az uğruna yaşayacak şeyi olan biri artık kazanmak istemezdi.

Suya girerken gözyaşlarıma karşı koydum, Caldris'in dikkatli gözleri olmadan geçirdiğim an için minnettardım. Yaptığım her şeyi hissettiğini, bana sürekli yönelttiğı sempatik ve yumuşak bakışların anlayışlı bir yerden geldiğini biliyordum. O son duruşmanın beni hem fiziksel hem de duygusal olarak ne kadar derinden yaraladığını saklamak mümkün değildi. Tüm kararlılığımı zayıflatmış, içime işlemiş ve bir daha asla yapmayı düşünmediğim şekilde kendimden şüphe etmeme neden olmuştu. Ölüme çok yaklaşmıştım, o nehirde diri diri yanmaya çok yaklaşmıştım ve sonra Hidra ile savaşa girmiştim.

Eğer hayatım her zaman alevler içinde sona erecekse, her zaman ölmeye mahkum olacaksam, o zaman neden yaşayanların dünyasında kalmak için bu kadar çok mücadele ediyordum?

Elimdeki tek cevap aşktı. Beni zorlamaya ve Cocytus'a dalmaya motive eden şey buydu.

Su içeri dolup beni çevreledikçe ve boğdukça kulaklarım cınladı. Feryat sesleri içimi doldurdu, kulaklarımı delen bir çığlık etrafımı sardı ve ellerimle kulaklarımı kapatıp çalıştım. Ağzım

Duyduğum çığlıkla eşleşen sessiz bir çığlıkla açıldı, sesim ses kakofonisine katıldı. Su ciğerlerime dolduğunda ciğerlerim yandı, karanlık bastırdıkça içim dışım alev aldı.

Altımdaki çimlerin üzerine düştüm, yuttuğum suyu tükürdüm. Midem kendini temizledi, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir dalgayla boşaldı. Gözlerim sulanırken suyun tadı tuzluydu, keskin ve yakıcıydı.

Kusmayı bırakır bırakmaz kendimi ayağa kaldırdım ve saran bahçeye baktım. Yemyeşil bitkiler ve ağaçlar ustalıkla düzgün desenler halinde düzenlenmişti, ortada dairesel bir açıklık vardı. Parke taşlarıyla kaplıydı, ortasında doğal bir havuz vardı ve suyu başımın üstündeki nehirle aynı maviydi. Sular üzerimden akıyor, ruhları ve hayalet formları akıntıyla aşağıya taşıyordu. Ağzılarını açıp sessiz çığlıklar atıyorlardı, suların altındaki yerimden artık duyamıyordum ama bu sesin anısını her zaman yanımda taşıyacağımı biliyordum.

Bu, kederin, kaybın ve sonu gelmeyecek kadar derin bir ıstırabın acısıydı.

Havuzun suları dalgalanıyor, üzerinde asılı duran bir ağacın dalları fokurdadıkça sallanıyordu. Yanına yaklaştım ve dibi yokmuş gibi görünen havuza baktım. Yalnız bir figür yüzeye doğru yüzdü, erkek yaklaştıkça beni geri çekilmeye zorladı ve sonunda derinliklerden çıktı. Başını geriye atarken yüz hatlarından su damlıyordu, saçlarını yüzünden savurup güçlü parmaklarını saçlarında gezdirirken bana su damlacıkları fırlatıyordu.

Tamamen çıplaktı, vücudu geçmişte hiç görmediğim kadar gözlerimin önündeydi. Ormanın mahremiyetine sıkışmış gecelerimizde, asla tamamen soyunma zahmetine girmemiştik. Güvenli değildi, keşfedilme riski çok fazla sonuç doğurduğunda değil. Bir an kaçmaya hazır olmamız gerekiyordu. Bakışlarımı hızla kaçırdım ve

Çıplaklığından hiç rahatsız olmamış gibi görünmesine rağmen yüzünü buruşturdu.

"Loris?" Yüzündeki kederli ifadeden nefret ederek sordum. Nehirde duyduğum feryatlarla eşleşen bir ifadeydi bu ve şimdi kendini bana gösterdiğine göre, sesini hafızamda seçebiliyordum. Hayatımda hiç duymadığım o derin, kederli çığlık göğsüme çarptı.

"Neden?" diye sordu, bu kelimeyi söylerken yüzü gerilmişti. Aramızdaki fısıltı o kadar üzgün ve kalbi kırık ki, cevap vermek için bocaladım. Bir zamanlar sevgilim olan adamı en son gördüğümde onu öldürmüştüm.

Ölmesine ben sebep olmuştum, onu öbür dünyaya gönderen bendim. Reenkarne olmak yerine Tartarus'a gelebileceğini hiç düşünmemiş, ona ne olabileceğini düşünmeye cesaret edememiştim. Onun yeni gerçekliğiyle karşılaştığımda duyduğum suçluluk duygusu dayanılamayacak kadar büyüktü ve kalbimi kavrayan buzdan pençeler gibi kalbime saplandı.

"Neden ne?" İkimize de faydası olmayacak düşüncelerden sıyrılarak sordum. Soru çok açık görünüyordu ama neye cevap vermesi gerektiği konusunda varsayımlarda bulunmaya dayanamıyordum. Ondan zaten bu kadar çok şey almışken olmazdı.

"Beni neden öldürdün?" diye sordu, yüzü hıçkırıklara boğulmuştu.

"İsteyerek yapmadım," dedim, gerçek boğazımı düğümlemişti. "Beni öldürmeye çalışıyordun ve *viniculum* buna izin veremezdi. Sana bilerek zarar vermezdim. Bunu biliyorsun."

"Öyle mi?" Loris bir elini sudan kararmış saçlarında gezdirerek sordu. Harekette şiddetli bir şey vardı, zar zor dizginlenen bir enerji. "Tam olarak neden? Beni çok sevdiğin ve bensiz yaşamaya katlanamadığın için mi?"

Kelimelerin alaycı tonu irkilmeme neden oldu, bu sertlik tamamen aniden ortaya çıkmış gibiydi. Loris ve ben, fiziksel ilişkimizin en başından beri paylaştığımız şeyin asla bir ilişki olmayacağı konusunda nettik.

aşk hakkında. Bu bizim için hiçbir zaman söz konusu olmamıştı ve biz sadece yasak olanı tatmak istemiştik. "Sen benim arkadaşımydın," dedim, bu sözlerin içtenliğini hissetmesine izin vererek. Hayatımın aşkı olmayabilirdi ama ona kendimce değer vermiştim.

"Doğru. Arkadaşın," dedi dişlerini alt dudağına geçirerek. "Çünkü senin iğrenç bir Fae arkadaşın var ve ben sadece yer tutucuydum."

"Bir eşim olduğunu ya da Peçe'nin düşeceğini nereden bilebilirdim ki? Sana karşı hissettiklerim tamamen farklı bir durumdu ve onunla hiçbir ilgisi yoktu," diye karşı çıktım ve bana doğru bir adım atınca irkildim. Ellerin bana dokunmasını istemediğim için içgüdüsel olarak geri . Ben nehirdeyken Caldri's'in neler hissedebildiğini, düşüncelerimi duyup duymadığını bilmiyordum. Ben yokken bağımız benim için sessizdi, sanki nehir onu boğuyormuş gibi bağdan sadece en ufak izlenimler geliyordu.

"Bu tam olarak doğru değil," diye tısladı, ben arkamdaki çiçeklerin üzerinden geri geri geçerken adımları devam ediyordu. Loris'in yüzündeki gözyaşlarını izlerken ayaklarımı kaldırdım ve onları ezmeye çalıştım. "Peçe düşmeden önce onun varlığından haberdar olmayabilirsin ama bu, kalbinin hiçbir zaman sana ait olmadığı anlamına gelmez. Beni sevme yeteneğine asla sahip olamayacaktın."

"Fiziksel ilişkiye girmeye karar verdiğimizde anlaşmıştık. İkimiz de senin bir eş seçmenin an meselesi olduğunu biliyorduk ve ben de benim için kimi seçerlerse onunla evlenmek zorundaydım. İster eşimle ister insan bir kocayla olsun, aşk asla benim olmayacaktı," dedim, sırtım korunun kenarındaki ağaçlardan birinin gövdesine çarparak. Kabuk başımın arkasına battı, mesafemi korumaya çalışırken saçlarım pürüzlü yüzeye dolandı.

"Aradaki fark, Estrella," diye itiraz etti, başını yana eğerek. Öfke mi yoksa üzüntü mü beklemem gerektiğini bilmiyordum, yüz hatları iki duygu arasında o kadar hızlı gidip geliyordu ki takip edemiyordum. O kadar iç geçmişlerdi ki

Loris'in yüzünde çok tuhaf bir duygu karmaşası vardı. Hayattayken çok kaygısızdı. Sis Muhafızları'nın en kibarıydı, o gücü oluşturan diğer sert adamlardan tamamen farklıydı. "Hayatının geri kalanında kocandan nefret edecektin. Kendin için *seçtiğin* tek erkek ben olurum. Seninle evlenmeme izin vermeyecekleri gerçeğini kabul ettim. Bir gün kendini bir başkasına bağlamayı izlemek zorunda kalacağım gerçeğini kabul ettim, çünkü ormanda o geceleri hep yaşayacağımızı biliyordum. Seninle buluşmaya devam etmenin ve ilişkimizi gizlice sürdürmenin bir yolunu bulacağımı biliyordum. Hiçbir şeyin değişmesine gerek olmadığını ve hayatımın geri kalanında her günümü çocuklarına bakarak ve onun mu yoksa benim mi olduklarını merak ederek geçireceğimi biliyordum."

Anlamaya çalışarak kelimeleri bulmakta zorlandım. Söylediklerinin hiçbirini tanıdığım adama mantıklı gelmiyordu, hiçbirini yaptığımızı hatırladığım konuşmalarla örtüşmüyordu. İşin içine bir eş girdiğinde yollarımızı ayırmayı planlamıştık, çünkü ikimiz de işin içinde gerçek aşk olabilecek masumları incitmek istemiyorduk. Herhangi bir bedende bulunabilecek bir zevk için bu işin içindeyken olmazdı. "İstediğim asla bu değildi."

Loris elini uzattı ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "Peki ya benim ne istediğim? Bu senin için hiç önemli değil mi?" diye sordu başının üstünden bakarak.

Daha yukarıdaki bir ağaç dalında üç altın elma asılıydı, onun ulaşamayacağı kadar uzaktaydı ama basit bir elmanın görüldüğünden çok daha cazipti. Bakışları bir kez daha benimkilere indi, benim alanıma daha fazla eğilirken gözleri yanıyordu. Ağız benimkinden sadece bir nefes uzaktayken başımı çevirdim ve ona yanağımı uzattım. "Kes şunu," diye tısladım.

"Ormandaki o yasak geceleri hâlâ yaşayabiliriz, Estrella. Benim fiyatım bu," dedi, kelimelerdeki acı ve gurur kalbimin mideme batmasına neden oldu. Bu yapamayacağım tek şeydi, yapacağım tek görevdi.

asla tamamlanmadı. Eşimi terk etmezdim, onu incitecek ya da utandıracak hiçbir faaliyette bulunmazdım.

O her önce gelir.

"Fiyatınız?" Dünya ayaklarımın altında dönerken yutkunarak sordum.

"*Benim* yardımım olmadan elmalara ulaşamazsın. Sen hayatımın en büyük ihanetiydin ve şimdi burayı bensiz asla terk etmeyeceğini bilmek bana büyük mutluluk veriyor. Eşine dönmek isteyebilirsin ama onu bir daha asla görmemen için elimden gelen her şeyi yapacağım. Burada acı çekmem gerekiyorsa, bunu en azından yanımda sen varken yapacağım," dedi ve elini boğazımın önüne bastırdı. Bu dokunuş Loris'in daha önce yaptığı her şeyden çok daha agresifti, genellikle tatlı olduğu yerde sertti.

"Loris, lütfen. Bu sen değilsin," dedim başımı sallayarak ve ona zaten verdiğim zarardan daha fazlasını vermeden onun elinden kurtulmaya çalışarak.

"Yardımımı mı istiyorsun? Lanet olası eşine geri dönmeni ve ona ne yaptığını anlatmak zorunda kalmanı istiyorum. Seni son bir kez becermek istiyorum, Estrella. Bir Tanrıçanın içinin nasıl olduğunu bilmek istiyorum ve seni onun için mahvettiğimi bilmenin mutluluğuyla öbür dünyama gitmek istiyorum," dedi, sözlerine öfkeli gözyaşları eşlik ediyordu.

"Hayır," dedim, sesim heyecandan titriyordu. Boğazım kapandı, etrafımdaki baskı sanki bir el boynuma yapışmış ve beni sıkıyormuş gibi hissettirdi. Ağzım bir çığlık atmak için açıldı ama hiçbir sesin geçmesine izin vermedi, ciğerlerim göremediğim suyla doldu.

"O halde seni reddediyorum, Estrella Barlowe. Cocytus Denemesi'nde başarısız oldun," dedi, uzaklaşırken sesi güçleniyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm, su ciğerlerimi yakarken boğazımı tırmaladım. Bir kez daha nehrin derinliklerine gömülürken çok soğuk, çok acımasızdı.

Başarısız olmuştum ve bu şekilde ölmüştüm.

ELLİ SEKİZ

CALDRIS

Nehir onu tükürüp kıyıya vurduğunda Estrella tükürdü. Kum zırhının yüzeyini çizerken nefes almakta zorlandı ve onu nehir kıyısından uzaklaştırmak için beni bıraktı. Nefes almak için çırpınırken vücudu gevşekti, ondan yanıt gelmemesi endişe yerleşmesine neden oldu. Ellerinde tuttuğu hiçbir şey yoktu, zaferine dair hiçbir işaret yoktu, ama bir kayıp hayatta kaldığı anlamına gelmemeliydi.

Hayatta kaldığını gördüğüm tüm denemelerde, geçmişini düşünürken kafasında canlandırdıklarında, kazanmasaydı ölebilirdi. Bu farklı hissettirdi, vücudunda bir yara bulamasam da vücudu büyük ölçüde zayıflamıştı. Ellerimi üzerinde gezdirdim, tepki vermesini ya da acı içinde haykırmasını bekledim.

Ama bana göz kırparken boş bakışlarından başka bir şey yoktu. Medusa geldi ve

Yolculuğumuz sırasında geçtiğimiz balıkçı köyüne geri döndük. "Onu bu gece için güvenli bir yere götürmeliyiz," dedi, sesindeki ciddiyet başımı sallamama neden oldu. Estrella'yı kollarımın arasına aldım, orada öylece asılı kalmasından nefret ediyordum. Gözleri açıktı, geride bıraktığımız nehre bakıyordu ama hiçbir şeyi gerçekten gördüğünden emin değildim. Başının yan tarafını omzuma gömdü, sanki benim duyamadığım bir sesi bastırmak istermiş gibi bir kolunu kaldırıp diğer kulağını kapattı.

Aramızdaki bağa odaklanarak, onun zihnine giden ipliği takip ettim ve acı çığlıkları bana ulaştığı anda irkildim. Zihnimde azalmışlardı ve bu bile sessizliği arzulamama neden olacak kadar kötüydü.

"Durdur şunu," diye mırıldandı Estrella, sesi kısılmıştı. Başını daha sıkı sıkarken inledi ve çaresizce annesine dönmek elimden gelen tek şeydi.

Medusa durakladı ve bize döndü. "Biraz mesafe ona yardımcı olacaktır," dedi ama yüzündeki üzgün ifade bana bunun yeterli olmayacağını söyledi. Kafasının içindeki feryadın sesini bastıramayacağını söyledi. Bu, insanı delirme noktasına getirmeye, sonunu dilemeye yetiyordu. Hızımı artırdım, en azından gücünü azaltmak için ne yapabileceğimi umutsuzca düşünüyordum.

"Ne oldu?" Yanımızda sessizce ilerleyen Morrigan'a ters ters bakarak sordum. Üçü de bana ne söylemeleri gerektiğini tartışarak birbirlerine baktılar.

"Başarısız oldu," dedi Badb sonunda, bakışları Estrella'nın acılı yüzüne kilitlenmişti. "Nehrin gitmesine izin vermesi onun gücünün bir göstergesi ama her başarısızlık ondan bir şeyler götürecektir. Nehrin çekimine karşı koyacak gücü kalmayana kadar zayıflayacak. Eğer bu sınavı kazanmanın bir yolunu bulamazsa, Cocytus onun son dinlenme yeri olacak."

Köye girdiğimizde arkadaşşıma baktım, Medusa balıkçılardan biriyle sohbet ediyordu. Bizi işaret etti

Boş bir kulübeye doğru ilerleyerek hepimizi gece boyunca tek bir çatıyı paylaşacak şekilde bıraktı. Hızla kapı aralığında içeri girdim, Estrella'yı yatağa yatırdım ve aramızdaki bağ sayesinde onu kontrol ettim. Feryat daha az güçlüydü, o kadar ki bizi duyabiliyor ve konuştuğumuz kelimelere odaklanmaya çalışıyordu. Ama o feryat zihninin bir köşesinde hep vardı, onu neyin beklediğini hatırlatıyordu. "Peki ya geri dönmezse? Ya denemeleri tamamen terk ederse?" Bunca yolu sadece en sonunda kaybetmek için gelmiş olabileceği düşüncesini kavrayamadığım için sordum. Onu yenecek olan son deneme olabilirdi.

"O zaman Yaratılışın Beşiği'ne asla giremeyecek ve kendini yavaş yavaş yas tutanların çığlıkları arasında kaybedecek. Bir deneme kaybedildikten sonra, korkarım ki yaşayanlar diyarına geri dönüş yoktur. Artık öylece çekip gidemez. Ya tekrar deneyecek ya da sonsuza dek burada kalacak," diye açıkladı Macha, sesi ciddiye.

"Bizi yalnız bırakın," diye tersledi Medusa ve Morrigan'a kulübeden çıkmalarını emretti. Dışarıdaki loş ışıktaki kayboldular ama beni eşimin yanından uzaklaştırmaya cesaret edemedi. "Bana ne olduğunu anlat. Anlat ki geri döndüğünde kazanmana yardım edebileyim."

Estrella boğazını temizleyerek kendini oturmaya zorladı. Konuştuğunda sesi sanki sonsuza kadar çığlık atmış gibi kısıktı. Bana bakışları tereddütlüydü ve Medusa'yla daha rahat konuşabilmeleri için gitmeyi teklif etmeyi düşündüm ama söylediği ilk kelime gidemeyeceğimi garantiledi.

"Loris," dedi, bu isim içime işledi. Bir zamanlar sevgilisi olduğundan bahsetmemiş olsaydık bile, bir erkek ismi bile tüylerimi diken diken etmeye yeterdi. "O benim hayatımdaki tek erkekti..." Yüzünün yan tarafından bana bakarak konuşmasını sonlandırdı.

Öfkemi yüzümden uzak tutmak için mücadele ederken yumruklarım sıkıldı, yatağı şiddetle kavradım. "Ona zarar verdin," dedi Medusa, Estrella'nın yüzünü buruşturarak.

"Tam olarak değil," dedi Estrella, annesine onun ölüm koşullarını açıklarken. Bu onun hatası değildi ve bunu mantıken de biliyordu. *Viniculum*'un onun hayatını korumasını, onu benim için güvende tutmasını engellemek için yapabileceği hiçbir şey olamazdı. Loris'i öldüren, eşime yönelik tehdidi ortadan kaldıran *benim* büyümdü. Hizmet ettiği Sis Muhafızları için yapmaya hazır olduğu şey göz önüne alındığında, bundan dolayı hiçbir pişmanlık duymadım ve hiçbir zaman aşk olmasa da, Estrella'nın bir zamanlar ona bir tür şefkatle sarıldığını bilmek, asla sempatimi kazanamayacağını garanti ediyordu.

Onu korumak için ölmekten onur duymalıydı, öldürücü darbeyi vurmaya istekli olmamalıydı.

Medusa yatağın kenarına oturarak, "Cocytus bir insanın her üzüntüsünü alır ve onu büyütür," diye açıkladı. "O artık senin hatırladığın adam değil. Artık hiçbir şeyi doğru hatırlamıyor. Onun zihninde, seni bekleyen bir eşin olduğu için, kendini dolaşıklığından kurtarmak için onu öldürdün. Zihninde her güvensizliğini görüyor. Asla bir Tanrı ile boy ölçüşemeyecek; asla seni hak edecek kadar iyi olamayacak. Hayatta kalbinizi hiç istememiş olması artık önemli değildir, çünkü nehir sizi ölümden saplantısı haline getirmiştir. Ona istediğini verin. Ölümden sonraki hayatına devam etmek için buna ihtiyacı var. Sana yardım edebilmesi için buna ihtiyacı var."

Estrella kafasında üç elmayı, ulaşamayacağı bir yerde olduklarını hayal etti. Onun yardımına ihtiyacı vardı ve o bunu teklif etmemiştir.

"Yapamam," dedi sesi çatlayarak. Gözlerimin içine bakmıyordu, zihnindeki pencere kapanarak beni kafasının dışına itmeye çalışıyordu. O duruşmayla ilgili anısında benim görmemi istemediği, beni korumayı düşündüğü bir şey vardı. "Ona ihtiyacı olanı veremem."

Şüphe tüylerimi diken etti, büyüüm derimi gıdıklıyor uyarıyordu. *vinikululum* titreşti, dalları

Sanki aramızdaki bağ yapılan hakareti hissetmiş gibi benimde kıvranıyordu. Dikkati bir kenara bırakıp Estrella'nın penceresinin diğer tarafını iterek açtım ve bir kez daha kafasının içine girdim. Ben içeri süzülürken nefesi kesildi, duruşmanın anısı sinsî bir şey gibi aramızda dolaşıyordu. Geçmişinin bu kısmına bakmaya cesaret edememiştim, bana ait olana dokunan adamı görmek istememiştim, tıpkı ondan önce gelen kadınlara bakmaya çalışmadığından şüphelendiğim gibi.

Bazı anıların unutulması daha iyiydi, bazı insanların paylaşılması gerekiyordu. Duruşmada onun karşısında çırılçıplak ve titreyerek duruyordu. Acısı onu tanımayan biri için bile elle tutulur bir şeydi, etrafını saran duygular havayı karanlığa boğmaya yetiyordu. Estrella'dan taleplerini dile getirirken kıskançlığı sözlerini yönlendiriyor, onları motive ediyordu.

Ona dokunmak istedi. Onun kendisine dokunmasını istiyordu.

Bana olan kininden, temsil ettiğim şeye duyduğu mutlak nefretten dolayı, bana saldırmak için Estrella'yı kullanmak istedi. Hayatında ters giden ve ölümüne yol açan her şey için beni suçladı ve benim için her şeyden daha önemli olan tek şeyi almak istedi.

Dostum.

Bağımız bir ilişkiden asla kurtulamazdı, hiçbir eş bağı böyle bir adaletsizliğe tahammül edemezdi. İlişkilerinde tek eşli olmamayı kabul edenler vardı, ancak bu, kendi cinselliklerine ve bir birim olarak ihtiyaçlarına dayanarak aldıkları ortak bir karardı. Bu çiftler iyi eşleşmiş olma eğilimindeydi. mutlak bir tamamlanma bulabilmek için bu ihtiyaçları paylaşma eğilimindeydiler. Tek eşli bir Fae'nin tek eşlilik istemeyen biriyle eşleşmesi trajik olurdu, bu da her yerde kalp kırıklığından başka bir şeyle sonuçlanmazdı.

Estrella ve ben asla tek eşli olmayız. Bir başkasının dokunuşuna asla tahammül edemezdik. Tek istediğim oydu ve arzularım başka ilişkilere ihtiyaç duymuyordu.

beni memnun ediyordu ve onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Loris'in teklifinden duyduğu tiksinti de bunu doğruluyordu.

Önerdiği şey tecavüzden başka bir şey değildi, ölüm tehdidi altında bedenini ona vermesini sağlamak için bir . Kaderlerin *bunun* onun Davası olmasına izin vermesi, onlar hakkındaki zaten boktan olan fikrimi daha da kötüleştirdi ve babasının kafasını omuzlarından koparmak istememe neden oldu.

"Onun kendisini becermesini istiyor," diye tersledim ve Medusa'ya döndüm. "Kocan kendi çocuğun için bunu mu istiyor?"

"İstedliğini iddia ettiği şeyin bu olması, gerçeğin bu olduğu anlamına gelmez. Nehre döndüğünüzde ve onu tekrar gördüğünüzde, önceki karşılaşmanızı hatırlamayacaktır. Size ültimatı verdiğini de hatırlamayacak. Onu ihtiyacın olan yere getirmek senin elinde, Estrella. Seninle barışmak istemesi için onu yönlendirmelisin," dedi Medusa, Estrella'nın bana doğru kıvrılmasını izlerken sesi yumuşaktı. O nehirde bir noktada eşimin mücadelesi bitmiş, suçluluk duygusu içinde bir fırtınaya dönüşmüştü.

"Ölümü için beni suçluyor. Senin anlattığına göre bunu asla doğru hatırlamayacakken benimle nasıl barışmak isteyebilir ki?" dedi Estrella başını sallayarak. Ses tonundaki yenilgiden nefret ettim, tamamen pes etmiş ve bunun onun sonu olduğunu kabullenmiş gibi hissetmesinden nefret ettim.

"Yani ölümüne yol açan olayları asla sizin gördüğünüz gibi göremeyecek. Bunun bir önemi var mı? Onun senin hakkındaki düşünceleri, senin her şeyden çok ihtiyacın olan şeyi alıp gidebilmen için ona ihtiyacı olan şeyi vermekten daha mı önemli?" Medusa sordu. "İlk başarısızlık belirtisinde kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmanı izleyebilmek için seninle gelmedim. Neden dövüşmüyorsunuz?!" Medusa'nın feryadındaki öfke kabinin duvarlarını sarsarak beni yataktan kalkmaya zorladı, böylece olaya müdahale etmeye çalışabilecektim.

yaklaşan dövüş. Eğer Estrella kendini savunmaya hazır değilse, bunu onun için yapacak kişi ben olurum.

Yaslanabileceği tek kişi bendim. Ayakta duramayacak kadar güçsüz olduğunda onu taşıyan bendim.

"Çünkü ben hiç kazanmadım! Hiçbir zaman önemli bir şekilde karşılık veremedim!" Estrella tersledi, kafasının içinde yankılandığını hissettiğim ıstırapla yüzü sıkışıyordu, bu aralıksız feryat kendi üzüntüsünü yüzeye çıkarıyordu. "Ne yapmam gerekiyor? Hepimiz başarısız olacağımızı bildiğimiz halde savaşımaya devam mı edeyim? Ben daha fazla dayanamayana kadar bunun daha da zorlaşmaya devam edeceğini bildiğimiz halde?"

"Başarısız olacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun Estrella?" Medusa sordu, Estrella'nın öfkesi karşısında sesi fazla sakindi.

"Çünkü ya haklıysa? Onu ben öldürdüm. Ya başka bir yol daha varsa ve ben bunu göremeyecek kadar bencilsem?" diye sordu ve kalbimin küçük bir parçası taşıdığı ağırlıktan dolayı kırıldı. Tüm bunların yüzeye çıkardığı endişe ve suçluluk duygusu. İçine itildiği hayatta hayatta kalmak için ne kadar çok şeyi bir kenara itmek zorunda kalmış olursa olsun, Estrella bildiği her şeyi kaybetmiş ve ona değer verdiğini düşündüğü insanlar onun ölmesini istemişti. Bunun yol açabileceği hasarı silmek mümkün değildi.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken, yüksek sesle söylemeye niyetli olduğunu bile düşünmediğim sözlerle göğsü kabardı. Yataktan kalkarken ona ulaşmaya çalışarak bağa rahatlatıcı düşünceler gönderdim. Bacakları altından büküldü, kendini yatağın kenarına tutup onları dik durmaya ve onu desteklemeye zorlarken ciğerlerinden bir hayal kırıklığı iniltisi koptu. Kendisini yatağa zorlamasına izin vermeyi reddettiği bedenindeki güçsüzlük tarafından engellenen, garip ve şakacı hareketlerle volta attı.

"İşte orada," diye fısıldadı Medusa gülümseyerek, Estrella'nın bir nefes ötede duran versiyonuna bakarak

boğazını tıkayan duyguyu bastırmaya çalışmanın gücüyle ciğerleri kabarıyordu.

"Bu davada ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Benden nefret ettiği için onu bile suçlayamazken nasıl kazanabilirim?" Estrella fısıldadı, her kelimesi korkuyla kaplıydı. Kazanabileceğini düşünmüyordu, içeri girdikten sonra bana geri dönebileceğini düşünmüyordu ve bu kadar şeyi atlattıktan sonra bu şekilde öleceği düşüncesi onu ikiye bölüyordu. "Artık tanıdığın adam olmayabilir ama o hâlâ bir adam Estrella," diye fısıldadı Medusa, eşimin yanına gelerek.

Bir elini yüzünün iki yanına koydu ve Estrella başını sallarken ona baktı. "Erkekler manipüle edilebilir, özellikle de senin ulaşılamaz olduğuna inanıyorlarsa. Ona istediğini vermek için onu becermenize gerek yok. Tek yapman gereken onu bir an için daha önemli olduğuna inandırmak, ve sonra onun varlığını unutabilirsin."

"Unutmak istemiyorum," diye fısıldadı Estrella, bu sözler içimde bir acıya neden oldu. Ona karşı hissettiklerinin romantik olmadığını *bilsem*, hatta bunu kendim için hissetsem bile, onu geçmişinden silmek ve bir daha asla aklına gelmemesini sağlamak istedim. "O bundan daha iyisini hak ediyor. Manipüle edilmekten ve unutulmaktan daha iyisini hak ediyor. Bana bunu yaptırdıkları için onlardan nefret ediyorum. Her birinden nefret ediyorum. Varlığımın her zerresiyle hor gördüğüm varlıklara değerimi kanıtlamaya çalışarak nasıl devam edebilirim? Gereken buysa, onlar için değerli olmak istemiyorum."

Medusa gülümsedi ve Estrella onun öfkesine dayanamadı. gururunu görmek için. Kızının kendi değerini kendi standartlarıyla tarttığını, Estrella'nın ahlakının ve öz değerinin onun için Kader'in verebileceği herhangi bir onaydan daha değerli olduğunu bilmek ona neşe veriyordu.

"O zaman sana yaptıkları için onların kanını akıtacaksın," dedi, yüzündeki kararlılık, ummaya cesaret edemediği, kimsenin düşünmeye cesaret edemediği şeyi ima ediyordu.

"Peki ya bana da canavar dediklerinde?" Estrella annesini çenesini kaldırmaya zorlayarak sordu. Yılanları başının etrafında sürünerek Gorgon kadının nefret etmeyi öğrendiği bu kelimeye karşılık verir gibi görünüyordu.

Medusa omuz silkerek, "Haklı olduklarını kanıtla," dedi. "Bazen bir canavar, yüzyıllardır yapılan yanlışları düzeltmek için dünyanın tam da ihtiyacı olan şeydir. Ne olabileceğinize dair korkunuzun sizi çok uzun süre geride tutmasına izin verdiniz. Başarısız olacağından korktuğun için eşinin kalbindeki yılanı çıkarmayı denemeyi bile düşünmedin."

"Onu öldürebilirdim. Riskler çok yüksekti."

"Peki başarılı olsaydınız ne olurdu? Bu süreçte kimi kurtarabilirdin? Kendinden korkman senin en büyük zayıflığın. Canavar ol, Estrella. Çünkü her halükarda seni canavar olarak yargılayacaklar."

Medusa kabini terk etti ve bizi arkasından göz kırparak bıraktı. Estrella tartışma hakkında ne düşündüğümü öğrenmek için bağı takip etmeye çalışmadı ve bunun için minnettarım.

Annesinin haklı olduğunu öğrenmeye hazır olduğundan emin değildim.

ELLİ DOKUZ

ESTRELLA

Merkezdeki doğal havuza yaklaştığımda koru hiç değişmemişti. Sanki burada yaşadığım kayıp vücudumdan enerjimi çalmış gibi bacaklarım titriyordu. Görevimde başarılı olursam geri kazanabilecek miydim, yoksa hayatımın geri kalanında bu kadar güçsüz hissederek mi devam etmem gerekecekti merak ediyordum. Gücümü kaybetmişken, ulaşamayacağım bir yerde duruyormuş gibi görünürken, anlamlı bir şekilde zafer kazanmayı düşünmek imkansızdı. Ona dokunmaya çalışsam bile yanıt verip vermeyeceğini bilmiyordum, çünkü şu anda bunun bir önemi yoktu.

Bu davada ihtiyaç duyulan şey insanlığımdı. Bir zamanlar tanıdığım, benim için kendi tarzında çok önemli olan birine duyduğum ilgi, bu süreçte bana rehberlik eden şey olmalıydı. Yalan söyleyecek ve manipüle edecek, benim olmayan bir şeyi vereceğimi ima edecek kadar içimde var mı bilmiyordum. Bedenim eşime aitti, tıpkı onun bana ait olduğu gibi. Onun için dünyanın sonuna kadar giderdim.

Ona dokunmaya, ondan böyle şeyler talep etmeye cüret eden herkesi mahvetmek için.

Loris yüzeye doğru ilerlerken su fokurdadı, vücudu ani bir patlamayla ortaya çıktı. Derin bir nefes çekti, bakışlarımla karşılaşır karşılaşmaz gözlerindeki keder parladı. Konuşmak için ağzını açtı ama ne söyleyeceğini duymak için beklemedim. Suyun kenarından çıkarken onu karşıladım, korunun çimenleri ayaklarının altında eğiliyordu. Kollarımı ona dolayarak, beni rahatsız eden çıplaklığını görmezden geldim ve en az onun kadar benim de ihtiyacım olduğunu hissettiğim sıkı bir sarılmayla onu sıktım. Dondu kaldı, sonunda kollarını kaldırıp bana dolamadan önce kucağımda hareketsiz kaldı. Beni sararken naziktiler, yanağı başımın tepesinde dinleniyordu.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandım çıplak göğsüne, ona bakabilmek için geri çekildim. Beni incelerken yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı, elini kaldırıp bu sözleri düşünürken nemi kendisi için yakaladı.

"Üzgün müsün?" diye sordu, yüz hatlarına biraz öfke bulaşmıştı. Kelimeler yeterli değildi ve ardından gelecek öfkeden korkuyordum. "Senin sayende öldüm."

"Biliyorum," dedim, oynadığım rolle ilgili suçluluğumu kabul ederek. İstesem de istemesem de bu benim hatamdı. O öldü çünkü ben yaşıyordum, çünkü Kader'in oyununda benim hayatım onunkinden daha önemli görülmüştü. "Bunu hiç . Bunu değiştirmek için neredeyse her şeyimi verirdim."

"Neredeyse her şey," diye alay etti, kaşları öfkeyle çatılmıştı. "Ondan başka her şey, değil mi?"

"Sana yalan söylememi mi istiyorsun? Aradığın şey bu mu? Yalan söylememi ve seni geri getirmek için eşimi feda edebileceğimi söylememi mi istiyorsun? Bunun bir önemi yok. Ne söylersem söyleyeyim, yine de ölmüş olacaksın Loris," dedim topuklarımın üzerinde dönerek. Ağaçlardaki altın parıltısı beni destekliyor, özenle hazırlanmış kelimelerden oluşan bu oyunda beni ilerlemeye zorluyordu. Yalan söylemek istemiyordum ama gerçekler hakkında daha açık konuşabilirdim.

Cesaretlendirme şeklinde teselli sunabilir, kaybettiği şey konusunda onu destekleyebilirdim. "Ve bununla yaşamının bir yolunu bulmalıyım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Eminim sana acı veriyordur," dedi.

"Öyle," dedim, yüksek sesle konuşmak istemediğim gerçeği itiraf ederek. "Olan her şey benim yüzümden oldu. Peçe düştüğünde ölen tüm o insanlar, onların hayatlarının ağırlığını yanımda taşıyorum. Onlar, yaptığım seçimlerin asla bana ait olmadığını hatırlatıyor. Her zaman daha büyük bir amaçları var, etrafımdaki şeyleri tahmin edemeyeceğim şekillerde etkiliyorlar. Bu, en büyük düşmanımın başına gelmesini istemeyeceğim bir ağırlık, bu yüzden evet, bunu her gün yanımda taşıyorum. Çünkü bunu unutmanın bedeli çok ağır oluyor."

"Bunun kendimi daha iyi hissetmemi sağlaması mı gerekiyor?" diye sordu, ama kıpırdanma şekli bana bundan etkilenmediğini söyledi. İnanmamı istediği kadar değil.

"Seni daha iyi hissettirecek bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum. Bunları düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ne olursa olsun gerçek bu." Bir an sessizlik içinde durduk ve konuşmanın ağırlığının aramızda yerleşmesine izin verdik. Loris sözlerimi düşünürken ayaklarını sürüyerek onları dikkatle ölçtü ve her birini değerlendirdi. Terazî dengesizdi ve en başından beri benim aleyhime çalışıyordu.

"Özür dilemeni beklemiyordum," dedi, kendini daha sıkı tutarken omuzlarını silkerek. Sanki şok onu bir şekilde gerçekliğe geri döndürmüş gibi tüm özgüveni kaybolmuştu.

"O zaman belki de beni hiç sandığın kadar iyi . Çok safmışız Loris. Şimdi o kıza dönüp baktığımda farklı bir insan gibi hissediyorum. Başıma ne geleceğini anlamamıştım," diye itiraf ettim.

"Bunu bilmene imkân yoktu," dedi gelerek. Elmaları işaret ederek yukarı baktı

Kalbimde bir boşlukla izlerken onlara baktım. "Elmalar devam etmek için ihtiyacın olan şeyler, ama bir bedelim var."

Kalbim boğazıma düğümlendi, tüm bunlardan sonra, bu kadar çabalamamın bir hiç uğruna olacağını düşündüm. Yutkundum. "Fiyatınız nedir?"

Bana döndü ve bakışlarını tüm ağırlığıyla üzerime dikti. "Unutmayacağına söz ver. Ölümümüzü önemli kılacağına söz ver," dedi, kelimeler benden boğuk bir hıçkırık çıkardı.

Bu ödeyebileceğim bir bedeldi. İsteği olmasaydı bile kabul edebileceğim bir bedeldi. Alfheimr'ın Fae'lerine olan nefreti göz önüne alındığında, sonunda onları önemli kılma şeklimi kabul etmeyebilirdi, ama dünyayı Mab'dan kurtarmak insanları da kurtaracaktı. "Söz veriyorum," dedim ve beni kollarına almasına izin verdim.

"O zaman seni affediyorum," dedi, kelimeleri mırıldanırken yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Oradaki şefkat gerçek gibiydi ve hayatta bunu kaçırıp kaçırmadığımı merak ettim. Anlaşmamızı iki tarafın da yararına olacak şekilde yanlış mı yorumlamıştım yoksa o gerçekten nehirde bükülmüş müydü? Durum ne olsun, bunun ona huzur getirmesini umuyordum. Affetmenin Tartarus'tan özgürlüğe giden yol olmasını umuyordum. Burada sonsuza kadar acı çekmeyi hak etmiyordu.

Beni daha yüksekte tutarak ağaçtan elmaları koparmamı sağladı. Son elmayı da dalından koparıp ellerime tutuşturduğu an, kendimi havada asılı kalmış gibi hissettim. Loris'in beni tuttuğu yere bakarken, onun kayboluşunu izledim. Kolları artık beni desteklemiyordu, rüzgârda bir fısıltı gibi dalgalanıyordu.

"Söz veriyorum," diye tekrarladım, yüzünün korkuyla buruşmasını izlerken. Bundan sonra başına ne gelirse gelsin, o da benim gibi bilinmeze doğru gidiyordu. Hayatta ya da ölümden kesinlik yoktu, sadece beklenmedik şeyler vardı.

Sanki hiç burada olmamış gibi kayboldu ve yas feryatları kulaklarımı bir kez daha doldururken beni karanlığın içinde yüzer halde bıraktı. Benimle kaldılar, ben bile

Nehir kıyısına doğru sürünerek ilerledim, kulaklarımda
uzaktan gelen bir uğultu vardı.
Asla unutamayacağım bir ses.

ALTI

ESTRELLA

Aceleyle yolumuza devam ettik, ben kulaklarımdaki feryattan kaçmaya çalışırken sessizlik içinde ilerliyorduk. Bir sonraki hedefimize, geceyi güven içinde geçireceğimiz bir sonraki yere ulaşana kadar yürüdük.

Sınavlar geride kalmış olsa bile Tartarus benim için hâlâ güvenli değildi.

Önümüzdeki köy muazzamdı, daha önce hiç görmediğim türden bir şehirdi. Ancak Nothrek'teki şehirlerin bir zamanlar insanları barındırmak için alanın sınırlarını optimize etmek amacıyla yüksek yapılar ve dikey binalarla dolu olduğunu hayal ederken, bu köy tek katlı konutlarla doluydu.

Kader Tapınağı uçurumun kenarına oyulmuş, beyaz mermerden pırıl pırıl bir şeydi. Yapı, etrafını çevreleyen köy için çok büyüktü, sadece kapı girişi bile Caldris'in omuzlarının üzerinde beş kez durabileceğim kadar ve hala asla bile tepesine dokunamayacağım kadar yüksekti.

kapı eşiği. Çevredeki arazide bulunabilecek her türlü doğal nesneden yapılmış daha kalıcı evlerin arasına serpiştirilmiş: tahta, saman, çamur, kil, kaba kumaştan yapılmış çadırlar, kampı yırtan rüzgarda sallanan çarşaflar vardı.

Bazı durumlarda, çadırlar evlerden daha büyük görünüyordu, tüm hane halkı birlikte uyumak için içlerine tıkılmıştı. Yerleşim koştan bir çocuğun saçları arkasından savruluyordu. Etrafımızı saran geçici konutlara rağmen attığı kıkırdama saf bir neşeydi ve birlikte koşmadan önce yolun diğer tarafında bir arkadaşıyla karşılaştı.

"Kim bu insanlar?" Medusa'ya dönerek sordum. Mantıken annem olduğunu bildiğim ama kafamda henüz bu şekilde bağdaştırmayı tam olarak başaramadığım kadın bana hüznle gülümsedi.

"Kader'in onları tapınağa çağırmasını bekliyorlar," dedi başını öne doğru sallayarak. Bakışlarını yerleşim yerinin merkezinde birlikte çalıştıkları yöne doğru takip ettim, biz yaklaştıkça çadırların ve evlerin arkasından minyatür bir tapınak ortaya çıkıyordu. "Bazıları senin var olduğundan daha uzun süredir bekliyor Estrella. Bazıları buradan asla ayrılmayacak ya da Kader'in lütfunu üzerlerinde hissedemeyecek. Sana lütufları için minnettar olmanı, altın ışıklarını senin üzerinde parlatmaya ve kaderinde sana rehberlik etmeye tenezzül ettiklerini söylerlerdi."

Küçük tapınağa yaklaştık, kapının üzerine karalanmış kelimeler adımlarımın duraksamasına neden oldu. Eski Dilde yazılmış yazılara bakarken kendi ayaklarıma takılıp düştüm. Sırtımdaki kurtları, Fenrir'le olan bağımın sembolize ettiği her şeyi hatırlatıyor ve bana her zaman kaderimde ne olduğunu hatırlatıyordu. Daha doğmadan önce benden koparılan seçim, bu insanların köylerini etrafında inşa ettikleri tapınağı incelerken gözümün içine bakıyordu.

Ama onlar benim var olduğumdan daha uzun süredir buradaydılar.

Teampal a'le Tempestrua Moirai.

Kaderin ocuğu Tapınağı.

"Bu ne zamandır burada? Benden önce bu sözleri söyleyecek kim geldi?" Tapınağın kapılarına doğru ilk adımı atarken sordum. Kader Tapınağı'nın hiç bitmeyen basamaklarına kıyasla sadece bir düzine basamak vardı ama Medusa takip etmek için kıpırdamadı. Bunun yerine, Caldris ve ben beyaz mermerin üzerinde tek başıma durduk, bizimle birlikte seyahat eden herkes geride kaldı. Mesaj açıktı; bu yer, bu tapınak sadece ve sadece benim içindi. Ama eşımla aramdaki bağ her zamankinden daha parlaktı, büyü onun da benimle birlikte buraya ait olduğunu kabul ediyor gibiydi.

Diğer tapınağın onu hoş karşılamayacağını bildiğim için buna minnettardım. Ona sarılabildiğim her an için ona sarılmak istedim, bir kez daha veda etmek zorunda kalacağım zaman hızla yaklaşırken yanımda olmasının ne demek olduğunu hatırlamak istedim. Bir süreliğine bile olsa ondan ayrı kalmak benim için dayanılamayacak kadar zordu.

"Bu tapınak zamanın başlangıcından beri Kaderlerin gölgesinde duruyor," dedi Medusa, dağın içine oyulmuş tapınağa bakarak. "İlk nefeslerini aldıklarından beri senin varlığından haberdarlar. İlk iplik eğirildiğinden beri senin kaderini gördüler. Babanı karanlıktan yarattılar, o doğsun diye değil, bir gün sen olasın diye."

"Anlamıyorum," dedim başıma sallayarak.

Aklımı bunun gerçekliği etrafında sarmak için. Bunun ne anlama geldiğini, yüzyıllara ve zamana yayılan bir fikirle asla anlayamazdım. Tüm bunların, benim bile kavrayamayacağım bir zamanda yazılmış olduğu anlayışıyla değil.

İçimde belirgin, yakıcı bir soru vardı. Cevabına ihtiyacım olan ama bu soruya cevap verecek

Kaderin bana verebileceği bir cevap olup olmayacağı ise başka bir soruydu.

"Sor, Estrella. Her ne sorunuz varsa bana sorun, cevaplamak için elimden geleni yapacağım," dedi Medusa, ağırlıklı bakışlarımı tutarak.

Caldris arkamdan yaklaşarak göğsünü omurgama bastırdı ve bana gücünü sundu. Nefesimin kesildiğini, kelimelerin ruhumun derinliklerinden kopup geldiğini biliyordum. Sanki bir parçam cevabı zaten biliyordu, bunun beni ve hayatımda ne yapacağıma dair bakış açımı sonsuza dek değiştireceğini biliyordu.

"Neden?" Sordum, tek bir kelime grubumuzun arasına o kadar ağır oturmuştu ki. Çok basit bir soruydu, aynı anda hem açık hem de kapalı, ama yine de ...

Cevap her şeyi değiştirecekti.

Medusa çenesini kaldırdı, yeşil gözleri parlıyordu. Onları parılatan gözyaşları değil, yeşilin içindeki gizli altın parıltısıydı. Yılan gibi, o beni izlerken o bakışın otları arasında sürünüyorlardı. "Tüm döngülerin bir sonu vardır," dedi alt dudağı

Basamaklara yaklaşırken hafifçe titriyordu. Basamakların hemen önünde durdu ve bir elini uzatıp avucunu göğsümün ortasına dokundurdu. Tenimi örten içinde bile içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim, altın bir iplik karşılık olarak teninin üzerinde kıvrılıyordu. Caldris bana manevra alanı sağlamak için zırhımın yakasını çözmeye çalışırken, ben de zırhımın yakasını çekiştirerek göğsümden uzaklaştırdım. Derimin altında bir şey oynayıyordu, birçok kez dokunduğum ipliklere çok benzeyen ince bir altın çizgi. Ama onların hepsi düz ve pürüzsüzken, bu göğsümün ortasında, kalbimin hemen üzerinde düğümlenmiş bir demetti. Odaklandığımda rüzgârda sallandığını görebildiğim hayatımın ipliğine değil, tamamen başka bir şeye bağlıydı. "Her şey ölmeli, Estrella. Tüm yaşamlar sona ermeli."

"Anlamıyorum," dedim, sesim derin bir törpü gibiydi. Caldri daha sıkı bastırdı ve anlayamadığım kelimeleri anladığını biliyordum. Henüz anlamak mı, yoksa bir şekilde hayati önem taşıdığını kanıtlayacak bir bilgiyi kaçırdığımdan mı emin değildim.

"Zamanla olacaksın. Yaratılışın başlangıcından beri var olan döngüyü sona erdirmek senin kaderin. Dünyayı uygun gördüğün şekilde yeniden yaratmak ve yeni bir başlangıç yapmak senin kaderin. Hepimizi yok etmek senin kaderin, böylece gazabının küllerinden yeniden doğabiliriz," dedi ve kaşlarını çatmama neden oldu. Beni bir canavar gibi, tam da kınamak istediğim şeyi yapmaya niyetli bir canı gibi göstermişti. Daha önceki sözleri, dünyanın beni nasıl göreceğinden korktuğum anlarda bana verdiği teselli zihnimin gerisinde tekrarlandı.

Her kahraman bir başkasının hikayesinin kötü adamıdır.

"Sen, aşkım, Kaderlerin Fırtınası'sın. Sen güç dengesini değiştirmek için doğdun, çünkü içinde Kader'den asla bir parça taşıyorsun," dedi ve elini yeniden o düğümünden çekti. Şimdi içimdeki düğümü hissediyordum, şimdi fark edildiği için güç kuyusunun parladığını hissediyordum. Şimdi onu gördüğüme göre, daha önce onu nasıl kaçırdığımı hayal bile edemiyordum.

"Nasıl?" Arkasında bıraktığı acıyı dindirmek için elimi göğsüme götürerek sordum.

"Umutsuzca istediğim çocuğa sahip olabilmemin tek yolunun bu olduğunu söylediler. Hamilelikten sağ çıkabilmeniz için seni ve beni güçlendirmenin tek yolu buydu. Düğümü rahmime yerleştirdiler ve babanla beni o tapınağa gönderdiler," dedi ve başını Caldri'le benim gitmemiz gerektiğini bildiğim yere doğru salladı. "Burası senin başlangıcındı ve zamanı geldiğinde burası senin de sonun olacak."

Sonunda bize sırtını döndü, kurtlar merdivenlerin dibinde nöbet tutarken elini Ylfa'nın tüylerinde gezdirdi.

gitmem gerektiğini biliyordum. İstemiyordum, içeride beni bekleyen şeyle yüzleşmek istemiyordum ama Caldris zırhımı bağladı ve elimi tutarak beni tapınağa doğru yönlendirdi.

Artık saklanmak
yok. Artık sır
yok.

Bu günler, yaratılışımın gerçeğini ortaya çıkardığım, kaderimin sonunda kendini açığa vurduğu günlerdi ve bundan daha fazla dehşete düşemezdim.

Beni merdivenlerden yukarı çıkarırken eli elimde ağırlaşmıştı, tepede durup yanımdaki yerinden bana baktı. "Eğer istediğin buysa bunu yalnız da yapabilirsin," dedi. Tek istediği yanımda kalmakken böyle bir teklifte bulunmanın ona acı verdiğini bilsem de, sevgisi öyle derin dalgalar halinde bağdan aşağı akıyordu ki boğulacağımı sandım.

Buna hazır değildim. Gerçeği öğrenmeye hazır değildim. Bununla tek başıma yüzleşme düşüncesi çok büyük bir yükü, bu yüzden elini sıkıca kavradım ve ilk adımı attım.

Avucum erimiş kayadan yapılmış ağır kapılara dokundu, ortadaki daire temas anında altın renginde parlıyordu. Önümde açıldılar ve ben karanlık tapınağa bakarken ağırlıklarıyla gıcırdadılar. Gece arkamdaki köyün üzerine çökerken içeride ne ışık ne de güneş vardı. İmkânsız gibi görünen hızlı, ağır bir karanlıkla geldi ve ciğerlerim yanana kadar tuttuğum havayı derin bir nefesle içime çektim. İç çekerek ilk adımı attım ve Caldris'i arkamdan sürükleyerek tapınağın eşiğini aştım.

İçinde yıldız olmayan bir karanlıktı, hiçbir şey göremediğim kadar gerçek bir geceydi.

Sonra *vinikulumum* altın bir ışıkla titreşti, elimden koluma ve omzuma doğru bir dalga halinde yayıldı ve sonra Caldris'e aktı. Önümüzde bir yerde bir gümbürtü duyuldu, bu garip yerde yalnız olmadığımıza inanmamı sağlayan bir ses. Bir şey gıcırdıyor gibiydi.

Aynı anda her yerde olabiliyordum, yerimde dönerken gürültü karanlığa nüfuz ediyordu.

Arkamda bir yerden bir gümbürtü daha geldi, kapılar kapanırken kilit mekanizmasının tıkırtısı yerine oturdu.

Bizi içeriye hapsediyor.

ALTMİŞ BİR

ESTRELLA

Dünya, daha önce hiç bilmediğim türden mutlak bir karanlığa gömüldü. Caldris'i daha sıkı kavradım, hiçliğin içinde asılı kalmış gibi hissettiğimde sahip olduğum tek can simidine yapıştım. Kelimeler derimin üzerinde dalgalanıyordu; girişten içeri giren esintinin arasından fısıldayan, anlam veremediğim bir ses.

"Kaostan doğdu."

Ses yumuşak ve kadınsı, nazik ve unutulmazdı. Tenimde tüylerim diken diken oldu, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Görebilmeyi her şeyden çok diledim. Sesten sorumlu kişiyi bulabilmeyi diledim ama bir şekilde bunun somut bir kişi olmadığını biliyordum.

"Ve kaos içinde, hüküm sürecektir."

Ürperme sırası arkadaşşıma gelmişti, sözler *bizim* de benimsediğimiz nakarata o kadar ki

Aşkımız. İkimiz de bunun daha büyük bir bilmecenin parçası olabileceğini, varlığımın yapbozuna uyacak bir parça olabileceğini hiç düşünmemiştik. "*Kaos hüküm sürene kadar,*" diye mırıldandı kafamın içinde ve bakışlarının ağırlığını profilimde hissettim. Dönüp ona bakmaya dayanamadım, bu karanlıkta onu göremeyeceğim gerçeğiyle başa çıkamadım, gecenin siyah mürekkebi dünyadan her şeyi çaldı ve hiçliğin boşluğuna daldırdı.

Eli elimdeyken bile, bu yerde, bu zamanda, kafamın içinde beni topraklayacak ve karanlığın içinde yüzmemi sağlayacak sadece onun sesiyle yalnızdım.

"Evine hoş geldin, Kader Fırtınası. Seni asırlardır bekliyorduk."

duvarda bir meşale yandı, bir diğeri de Caldri'sin yanındaki karşı duvarda. Ateş titreşerek yüzünü altın sarısı bir ışıkla aydınlattı ve onu son derece güzel gösterdi. Güneşin altında bir heykel gibi parıltıyor, *viniculum*'u benimkine karşılık veriyordu. Senkronize bir dalga halinde, duvarda birer birer yanan meşaleler dar girişte bir yol oluşturdu. Uzakta, salon ışıkla dolu devasa, mağara gibi bir odaya açılıyordu. Oraya doğru ilerleme, bizim için hazırlanmış olan rehberi takip etme dürtümü inkâr edemezdim. Birlikte hareket ederek ilk adımımızı atarken Caldri's güven verici bir şekilde elimi sıktı. O odada beni bekleyen gerçeğe doğru ilerlerken adımlarım yavaş, temkinli ve tedirgindi.

Altın ışık alanın ortasındaki bir heykeli yıkıyordu. Odanın ilerisinde, erimiş altınla kaplanmış gibi görünen bir kadın figürü. Sıvı gibi akıyor, gece gökyüzündeki yıldız ışıklarının ateşi gibi yanıyordu. Elbisesi kumaştan bir perdeden ibaretti, omuzlarından düşüyor ve ayaklarına kadar havuzlanmadan önce gövdesinden aşağıya doğru akıyordu. Koyu renk saçları başının üstünde bir örgü halinde geriye doğru toplanmış, dalgalar omuzlarından aşağıya sarkacak şekilde arkada bir tokaya dolanmıştı.

Tithe yerleşiminde akşam yemeği için bana giydirdikleri elbisenin aynısıydı.

Bana bakan yüz, sanki üzerindeki onca bakışın ağırlığı onu yargılıyormuş ve zayıflık arıyormuş gibi vurdumduymaz, dikkatle tarafsızdı. Yüzler denizinde bir kraliçeydi, asla unutamayacağınız türden. Hesapçı ve soğuktu ama dudaklarında küçük bir gülümseme vardı ve yüzünde yeri olmayan bir hafifliği ima ediyordu.

"Sensin, min asteren," dedi Caldris, sanki tapınağın kendisinin de onu tanımaya ihtiyacı varmış gibi kelimeleri yüksek sesle söyleyerek. O yüzü dikkatle inceledim, yüz hatlarının bir bütün olarak tanıdık olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. Bana benziyorlardı ama benzemiyorlardı.

Yapamazdım, kalbimi herkesin görebileceği kadar açık bir şekilde koluma takmışken yapamazdım. Belki geçmişte yaşamış ya da henüz gelmemiş bir versiyonumdu ama bu kadın, bu heykel, şu anki ben değildi.

İnkâr etmek için hareket ettim, ağzım açılırken başımı bir kez salladım. Sesim boğazımda düğümlendi, çünkü heykel kıpırdadı ve metal bir gıcırtyla bana doğru çevirdi.

kaldım, elini kaldırdığında heykele dehşet içinde baktım.

Avuç içi bana dönüktü, parmaklarını açmıştı ve altın rengi gözlerinin ışıltısı bakışlarımı yakalamıştı. *"Bu gece kendini*

hazırla, Estrella Barlowe. Yarın için ,

ölürsün."

Kafamın içindeki ses aynıydı, bu kadına olan bağlılığım yadsınamazdı. Elimi kaldırdım, onunkinin hemen önünde durmasına izin verdim. Son kadar aynı boyuttaydılar. Ellerimizdeki her ayrıntı o kadar mükemmel bir şekilde aynı ki sanki benim modelliğimde oyulmuş gibiydi. Kelimeler, anlamları, Tartarus'a ilk geldiğimde Morrigan'ın bana verdiği uyarıyı yankılıyordu. Göz ucuyla Caldris'e baktım, sözleri duyup duymadığını anlamak için yüzünü inceledim. Onun ne bildiğini bilmek zorundaydım, bunun onun da kafasında çalan bir şey olup olmadığını ya da benimkinde duyup duymayacağını bilmek zorundaydım.

İçimi bir panik kaplarken, olacakları bilmemesine imkân yoktu.

"*Bazı sırların karanlıkta kalması daha iyidir Minik Kuş,*" dedi kadının sesi ve sanki zaman durdu. Babamın sözleri feribotçuda yankılandı ve sonra zamanın başlangıcından beri var olan bu tapınakta bana tekrarlandı. Hiçbir şeyin anlam ifade etmediği bu zamansız boşlukta süzülürken neyin önce neyin sonra geldiğini bilmiyordum.

Korkumu yuttum, kendi endişemi içime attım ve elimi onunkine yaklaştırdım, parmaklarımız sonunda birbirine değdi. Elindeki altın eriyerek, viskoz ve kalın bir sıvı gibi tenime yayıldı. Üzerime döküldü, parmaklarımdan aşağı kayarak elimi kapladı, bileklerimi sardı ve *vinikulumumun* izlerine battı. Elimi çekemiyordum, onun yerine o metalik parmaklar benimkilerle sarmaş dolaş olurken onun avuçlarının içinde sıkışıp kalmıştım. Sıvı beni kaplarken beni hapsetti, omzumu ve boynumu sarmak için kolumdan yukarı süründü, vücudumu kaplayan zırhı yiyip bitirdi. Dokunulamayacak kadar sıcaktı, Caldri's'i tüm gücümle yana itip altın ona dokunmadan önce beni serbest bırakmaya zorladığımda ısı neredeyse etimi eritiyordu.

Altın, içimdeki o düğümün bulunduğu noktaya dokunduğunda kalbim göğsüme çarptı, altın boğazımdan yüzümü kaplayacak şekilde yükselirken ağzım sessiz bir çığlıkla ayrıldı. Ağzımın içine battı, burnuma ve gözlerime doğru ilerledi. Beni tamamen kapladığında hareket edemedim. Caldri's'in sesi kafamın içinde sessiz bir mırıltıydı ve ne gördüğünü merak ettim.

Bunların hepsi kafamın içinde miydi? Bir hayal gücü ya da sadece benim için tasarlanmış bir imge miydi? Ama bu ciğerlerimin nasıl sıkıştığını, altının sertleşmesiyle nasıl katılaştığını açıklayamazdı. Nefes alamıyordum ama Caldri's sakindi, sanki hiçbir şey olmamış gibi güven veriyordu. Kendi korkusunun kenarda kaldığını hissettim, bu hapisanede bana yardım etmeye çalışmak için ittiği somut bir şeydi. Derin bir nefes , ciğerlerimin genişlediğini hissettim.

onunla birlikte. İlerini dolduran altın çatlayıp toz haline geldi ve her Şey bana geri dönerken sarsak bir adımıla geri çekildim.

Gözlerimi açtığımda altınlar uçuşuyordu, sonbahar yaprakları gibi rüzgârda dalgalanıyordu. Onların ötesinde, kadının heykeli sanki özünü üzerime dökmüŐ gibi yok olmuştu. İçimde bir Şey sertleşmiş gibiydi, sanki soğurken içimdeki o erimiş altının varlığını hala hissedebiliyordum, beni gelecek için tahmin edemeyeceğim bir Şekilde değiştiriyordu.

Üzerimdeki zırh gitmiş, Caldris yanımda tapınağın ortasında dururken beni çırılçıplak bırakmıştı. Tapınağın en önündeki duvarlardan biri yerinden oynadı. Taş çatladı ve kendi içinde parçalandı, ıplaklığımı umursamadan beni öne doğru çekti. Caldris önüme geçti, sanki beni koruyacakmıŐ gibi duvarın yarattığı boşluğa doğru ilerledi. Ama o yana çekildiğinde, gece gökyüzünde bir avlunun üzerinde ikiz ay parlıyordu. Ayların yanında bir galaksi dolusu yıldız parlııyor, karanlığın içinden geçip bizi çevreliyor ve o kadar alçakta kalıyorlardı ki sanki etrafımızdaki havada duruyorlardı. Çimenlerin zerine çıktığımda ayaklarım gıdıklandı ve eşimi de benimle birlikte yıldız ışığına çekmek için döndüm.

Heykellerin sözleri aklımın bir köŐesindeydi, eğer gerçekten son gecem olacaksa, gecemi geçirmek istediğim tek bir yol vardı.

"Yıldızım," diye mırıldandı Caldris ağzıma karşı, onu pantolonunun belinden kavrayıp avlunun ortasına doğru sürüklerken yumuşak ve güven verici sözler söyledi. Orada çoktan hazırlanmış bir yatak ve battaniye vardı, geceyi yırtan yıldızların altında uyuyacak bir yer. "Dünya kadar vaktimiz var."

Bu ifadenin benim için mi yoksa kendisi için mi söylendiğini bilmiyordum ama hiçbir Şey onu daha yakına çekmemi, ensesinden yakalamamı ve boyuma doğru çekmemi engelleyemezdi.

"Gel beni yıldızların altında becer, Kışın Kralı," diye mırıldandım ağzına karşı, kendiminkini alaycı bir şekilde onunkine bastırarak. İçimde inledi, benim için kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Israrımın ardındaki gerçek nedenleri bilmesene bile bunun ne olduğunu biliyordu. Bunun neden birlikte geçireceğimiz son gece olacağına inandığımı ya da ertesi gün Kader Tapınağı'na yalnız gideceğimi bilmeyebilirdi ama beni neyin harekete geçirdiğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

En büyük korkularımınla yüzleşmeden önce ona ihtiyacım vardı, onu hissetmem gerekiyordu.

Benim kaderim.

"Onları kıskandırmak istemem," dedi ve sonunda beni kucaklayacak kadar teslim oldu, elini omurgamdan aşağıya ve kışımın kıvrımına doğru kaydırdı. Diğer eli de beni kollarının arasına alırken yavaşça alay etti. Bacaklarımı beline doladım, beni taşımasına izin verdim, o da yatağın kenarına diz çöktü ve bir eliyle beni desteklerken diğer eliyle öne doğru sürünerek beni dikkatlice ortaya yatırdı. Kendini üzerimde tutarak beni yukarıdaki ayın ve yıldızların ışığından korudu. Saçları etrafıma döküldü, burnu burnuma değerken o mavi gözlü bakışları tüm dünyam oldu.

"Bir yıldız beni neden kıskansın ki?" diye sordum, kelimeler fısıltı halindeydi.

"Çünkü böyle dans ettiklerinde ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, asla benim favorim olamayacaklar," diyerek ağzını ağzıma değdirdi. İlk başta nazikti, ona açılmam için beni ikna eden alaycı bir okşayıştı. Açtığımda öpücüğümüzü hızla derinleştirdi, beni bırakıp tuniğinin bağcıklarını çözdü ve başının üzerinden çekerek pantolonunu aceleyle bacaklarından aşağı indirmesine izin verdi.

Kendini merkezime yönlendirmek için çok az zaman harcadı, beni zaten ıslak ve arzulu buldu. Tek yapması gereken bir bakıştı ve ben hazırımdım. Beni her zamankinden daha yavaş tuttu, içimde ilerlerken her santimini hissetmeme izin verdi. Dili benimkine karıştı, nefesi aynı şeyi paylaştı

her sığ itişte havaya. İçimde süzölüyor, kabzasına kadar batıyor ve acele etmek istemeyen bir adamın rahatlığıyla hareket ediyordu. Ona sarıldım, almasına, vermesine ve aradaki her şeye izin verdim. Benim için önemli olan tek şey aramızdaki bağıdı; onu aynı anda hem kafamın hem de bedenimin içinde hissetmek, herhangi bir insanla paylaşabileceğim en mahrem eylemdi.

O benimdi, ben de onun ve sonunda yüzünü boynuma gömüp ikimizi de uçurumun kenarına sürüklediğinde, gökyüzündeki yıldızların dansını izledim - hareketleri huzursuz ve kaotikti.

Arkalarından gelecek yıkımı bilerek.

ALTMİŞ İKİ

ESTRELLA

Ertesi sabah, tapınağın gecenin bir vakti benim için hazırladığı altın elbisenin içinde kendimi çıplak hissederek köyde ilerledim. Heykelimin giydiğinin aynısıydı, benimle birlikte sıvı altın gibi hareket eden parıldayan kumaşın aynısıydı. Bunu bir işaret olarak kabul ettim ve şüphelerime rağmen saçımı aynı şekilde şekillendirdim. Kaderin geleceğimde gördüğü şeyi onurlandırmak, en azından gerçekleşmek üzere olan şeye zarar veremezdi. Özellikle de saçım gibi basit bir şey için. Zırhım yok olduğu, varoluştan silindiği için elbiseyi giymekten başka seçeneğim yoktu.

Önümdeki savaşlarda onu özleyecektim, onun rahatlığı beni ölümsüzlüğüme ikna etmişti. O zırhla her şeyi yapabileceğimi hissediyordum ama bunun için kılıçlarım bile elimden alınmıştı.

Morrigan, Kader Tapınağı'nda silahlara izin verilmediğini söyledi ve bana doğru zaman geldiğinde hem zırhımı hem de silahlarımı alacağıma dair sessiz bir güvence verdi. Onlara en çok ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olacaklardı ama savaşlar kazanılmıştı ve bu da benim ödülümdü.

Peki neden bunun yerine ölüm cezam gibi hissettirdi?

Tepeye tırmandık ve patikayı dolduran kayalardan oluşan bahçenin içinden geçtik. Eğim dikti, yol çıplak ayaklarımın altında engebeliydi. Ayaklarımı keskin kenarlardan ve çamurdan koruyacak hiçbir şey yoktu, bu da her adımda cildimin ağrmasına ve zonklamasına neden oluyordu ama tapınağın dibine varmadan önce yürüyüş mutluluk verici bir şekilde kısa sürdü. Giriş, kapının her iki yanında duran iki figür tarafından korunuyordu; önceki geceden sonra farklı görmeme engel olamadığım heykeller. Burada var olan büyü'nün, onların hareket etme, zarar verme ve incitme potansiyelinin fazlasıyla farkındaydım. Morrigan grubumuzun arkasında oyalandı ve ben de onlarla yüzleşmek için döndüm. Tapınakta bana katılmayacaklarını çoktan söylemişlerdi ve Nemain denemelerim sırasında topladığım eşyaların bulunduğu çantayı kaldırdığında onu aldım. Çantayı omzuma atarak sessiz kadını sertçe kucakladım, benim yüzümden kaybettiği her şeyden nefret ediyordum. Sırada Badb ve Macha vardı, üç kız kardeş de onlara zorla gösterdiğim fiziksel şefkatten açıkça rahatsız olmuştu. Onları bir daha görüp göremeyeceğimi ya da bunun bir süredir sahip olduğum tek şey olan rehberlerle geçirdiğim son an olup olmadığını bilmiyordum. Medusa gezgin grubumuza katıldığından beri, onun ortaya çıkışından önceki daha sessiz ve mesafeli olmuşlardı. Bir yanım Medusa katılmasaydı neler olabileceğini ya da annemle Morrigan'ın üç Tanrıçası arasında bir husumet olup olmadığını merak ediyordu.

Badb'den uzaklaştığımda, nazik bir elini boynumun yan tarafına dokundurarak beni şaşırttı ve sanki beni güçlendirmek için yapılmış gibi hissettiren bir hareketle beni orada kavradı.

Çözmek. Olacaklar hakkında, buna ihtiyacım olduğunu bilecek kadar bilgi sahibi olduklarını, Caldri's'in kulak misafiri olabileceği tüm düşünceleri bastırmak için savaşıırken temasın hoş karşılanacağını biliyordum. Kader bunu korumak için her ne yaptıysa, bilemezdim.

Tek bildiğim, eğer bir gece önce heykelin kulağıma söylediği sözleri duymuş olsaydı, hafızamdaki yankısını bile duymuş olsaydı, beni buradan tekmeleyerek ve çığlık atarak çıkarmak için elinden geleni yapardı. Tapınağın kapısına kadar gitmeme asla izin vermezdi ama yine de burada, yanımda sessiz bir nöbetçi olarak, benimle birlikte tapınağa adım atmaya tamamen hazır bir şekilde duruyordum.

"Bu hayatta seni tanımak bir zevkti, Estrella Barlowe," dedi Badb, ruhani tonunda garip hissettiren duygularla boğulmuş sesiyle. Her zaman biraz karanlıkla renklendirilmişti, mutlak gücü ifade eden derin ve dumanlı bir sesi vardı.

"Beşik seni değiştirmeden önce bu halini tanımak bizim için gerçekten bir onurdu," diye tekrarladı Macha, geri çekilip Badb'i de yanına alarak. Üçü Nemain'in yanında durmak için hareket ettiler, gökyüzüne bakmadan önce kısa bir süre durakladılar ve tek kuzgunlarına karıştılar. Uçuşa geçtiler, tapınağın üzerindeki havada kavis çizerken formları hızla uzaktaki ışığın içinde kayboldu.

Sonunda tapınağa doğru döndüğümde Medusa kapının girişinde duruyordu, parıldayan beyaz mermer nefesimi kesmişti. Bir şekilde bana adanmış olan tapınakla aynıydı, ama büyüklüğü kadar muazzamdı ki önünde dururken nefes alma yeteneğimi kaybedebileceğimi düşündüm. Başka hiçbir şey bana kendimi bu kadar önemsiz ve küçük hissettirmemişti.

Girişten ilk geçen o oldu ve diğer tarafta beni bekledi. Bunun bir aldatmaca olduğunu, dostumu ve Brann'ı arkamdan takip ettiklerine ikna etmek için yapılan bir manipölasyon olduğunu gördüm. Bu basit hareket

Onlar da girişten geçebileceklerini düşünüyorlardı, oysa ben bunun tam tersi olacağını biliyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bunun ayrıldığıımız an olduğunu biliyordum. Bunu iliklerimde ve kanımda hissediyordum. Düşüncelerimi duymasa bile yüzümdeki yıkımı göreceğini bildiğim için dönüp Caldris'e bakmayı göze alamadım. İki yanımdaki iki heykelin arasından geçerken altın elbisemin kumaşı altımdaki toprağı sıyrarak ilerledim. Kılıçları barışçıl bir şekilde çaprazlanmış, girmek isteyen insanlara ait olmayan yeri koruyorlardı. Önünüzde bir sığınak varken ona ulaşamamanın acımasızlığı beni hiç etkilememişti ve kamptaki insanlar için bundan nefret ediyordum.

İleriye doğru adım attım ve girişten geçtim. Bariyer beni hissettiğinde tenim karıncalandı, tapınağın Tartarus'la buluştuğı noktada hava ağırlaştı. Caldris'in her zamanki dikkatli bakışları tepkime odaklanabilsin diye hiç tereddüt etmeden kendimi zorlayarak geçtim. Geçmeyi başardığıımda, diğer tarafta ona bakmak için döndüm. Yukarı çıkarken sis bulutu içinde gözden kaybolmuştu. Yüz hatlarını hâlâ seçebilsem de, tapınağın içi ve dışı arasındaki ayrım bu taraftan açıkça görülebiliyordu.

Tapınağa girmek için bir adım attı, ancak karşılaştığı yumuşak yüzeyden geri sıçradı. Yakışıklı yüzünde bir şok ifadesiyle geri sıçradı. "Estrella," diye fısıldadı, adında bir soru vardı. Yüzüme bakarken kaşları acıyla çatıldı ve Kader'in içime yerleştirdiğı duvarın yıkıldığını hissettim.

Taş gibi ufalandı ve sonunda bildiklerimin gerçeğini görmesine izin verdi. Kaderin üzerimde baskı kurduğunu, burada bana ne olacağını gerçeğini hissetmesine izin verdi.

Gelemeyeceğini bildiğimi ve yine de gittiğimi.

"Estrella!" diye bağırdı, yumruğunu kaldırdı ve sınıra vurdu. Eli geri sekti, jelatinimsi yüzey

Verdiği güç kadar bir güçle onu geri püskürttü. "Hayır," diye kafamın içinde yalvardı, Brann onu tapınaktan geri çekmeye çalışırken irkilerek uzaklaştı.

Kamptan bir kadın yaklaştı, yüzü beyaz bir pelerinle örtülüydü. Arkadaşımın arkasında bekledi, o yalvaran gözlerle bana bakarken sessiz ve huzurluydu.

Bir elimi sınıra doğru uzattım ve her geçen an sertleşen yüzeye bastırdım. Taş alttan yayıldı ve kapıyı kapatmak için yukarı tırmandı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, diğer taraftaki kelimeleri duyabilmesini umarak. Bunu aramızdaki bağla da söyleyebilirdim ama sesimden duymasını istedim. Onu bir daha görememe ihtimalime karşı bunu bilmesini istedim.

Eli sınıra dokundu ve aramızdaki bariyeri aşarak benimkine baskı yaptı. "Sakin buna cüret etme," dedi ve taşa bakarken başını salladı. Yüzünü dolduran panik, günlerim boyunca peşimi bırakmayacak, öbür dünyada ne bulursam bulayım peşimi bırakmayacaktı.

"Kelimeleri söylemene ihtiyacım var. Onları son bir kez duymam gerek."

Yüzü acıyla, öfkeyle öylesine çarpılmıştı ki, bu nefretle aynı seviyede olmayı hayal bile edemezdim. Bu durumda bile öfkesi bana değildi. "Seni seviyorum yıldızım," dedi, taş gelip ellerimizin bağlantısını keserken, onu benden almaya bir adım daha yaklaşırken bakışlarımı tutarak.

"Onun yaşayanlar diyarına geri dönmesini sağlayacağım, Tempest," dedi Rahibe, sözleri arka planda bir güvenceydi.

"Mab'ın seni görmesine izin verme," dedi Medusa, sözleri arkamdan söylediği bir emirdi. Caldriş gözlerini benden ayırmadı ama emri duyduğunu biliyordum, yanağının seğirmesini izledim. "güçlerini topla sessizce ve hazır ol için

Estrella'nın dönmesi için. Son denemesini tamamladığında onlara ihtiyacı olacak."

Son nehrin son sınavım olduğunu düşündüğüm için bu sözler beni şok etmişti. Benden kasıtlı olarak saklandığını bildiğim bir sırdı bu, vazgeçemeyeceğim bir sır.

Taş, Caldrisle aramıza girip yüzünü tamamen görüş alanımdan çıkarırken durup düşünemiyor, ondan başka hiçbir şeye bakamıyordum.

Taş kapı aralığını doldurup beni Kader Tapınağı'na hapsederken bağ sessizleşti.

Artık içeri girdiğime göre kaçış yoktu. Tek çıkış yolu içinden geçmekti.

ALTMİŞ ÜÇ

ESTRELLA

Kader Tapınağı'nın içi de dışı gibiydi, en alt kat mermer sütunlar ve detaylı oymalarla dolu geniş bir girişti. Mermerin içine adım attım, etrafımı saran beyaza kıyasla çok canlı olan şok edici altın elbisemle kendimi yersiz hissediyordum. Ancak odanın diğer ucuna doğru ilerledikçe fonda bir renk sıçraması belirdi.

Tavandan yere kadar sarkan duvar halıları daha önce gördüklerimin hepsinden daha büyüktü, yaratılması ve hatta kullanılması pratik olan her şeyden daha büyüktü. Renkler sayısızdı, gökkuşağının her renginden sıçramalar, yakından tanıdığım narin altın iplikle karışıyordu.

Medusa'nın odanın ortasında oyalandığı yerden uzaklaştım, renklere ve altının onlara dokunma şekline çekildim. Yaşam dokusunun bir parçası olan ama tamamı olmayan iplik, renklerin dünyasında mutlaklığın bir ifadesiydi. Olasılıklar denizinde yaşam ya da ölümdü.

En son duvar halısının sağ alt köşesinde tapınaktaki heykele çok benzeyen bir kadın vardı; önündeki duvar halılarını incelerken görebildiğim tek şey başımın arkasıydı. Medusa'ya bakmak için döndüm, yüzümün çizgilerine şok yazılmıştı. Etrafımda daha fazla duvar halısı iniyor, tavandan düşerek sütunları ve duvarları kaplıyordu.

Her birinde yüzüm bana bakıyordu, farklılıklarım da bile tanıdığım bir şey. "Bu ben miyim?" Beni ilk çağıran goblenden uzaklaşarak sordum. Sağında hemen tanıdığım kadın, ilk hayatımdaki ben vardı.

Aella yanında Brann'la birlikte duruyordu; Brann'ın figürü isyanla geçirdiğimiz süre boyunca hiç değişmemişti. Kim olduğunu ya da ne olduğumu gizleme ihtiyacı duymamıştı, bunun yerine Nothrek'te mevcut olmadığı zamanlarda bile bana büyüye dokunmanın yollarını öğretmeye odaklanmıştı, sırf beni Peçe'nin düştüğü güne hazırlamak için.

"Hepsi öyle. Bunlar senin hikayen Estrella. Seni bu ana getiren tüm ipler ve yaşamlar," diye yanıtladı Medusa, ama ben her geçen an genişliyormuş gibi görünen duvar halılarını inceledim. Öyle katmanlar halinde asılmışlardı ki, sonsuza kadar yürüyebilirmişim gibi hissediyordum, hayatlarımın ve geçmişimin kendi başıma zihnimde kavrayamadığım yollarını öğreniyordum.

Bu versiyonlarım bana yabancıydı ama yine de hepsini aynı şekilde tanıyordum. Onlara dokunamasam da ruhuma çekildiklerini hissediyordum. Artık benim olmayan bir anının hayaleti olarak içimde kıpırdanıyorlardı.

İçinde benim bile olmadığım duvar halıları vardı, kaderin benim zamanımdan önce dokunmuş yönleri. Beni buraya yönlendiren kaderin çizgileri, dünyayı benim yaratımına uyacak şekilde büktü ve ördü ve ben bunun her saniyesinden nefret ettim.

Bu yanılttı. Bu düzeyde bir müdahale ve manipölasyon olmamalıydı.

"Anlamıyorum," dedim başımı sallayarak. Hem anlamıştım hem de anlamamıştım, çünkü bu çabanın hiçbirisi kafamda uzlaştırabileceğim bir anlam ifade etmiyordu. Bunu yapacak kadar büyük bir amaç ne olabilir? Binlerce insanın hayatını manipüle etmek için *yüzyıllar* harcamak...

"Cevaplar hemen ileride, tapınak geçidinde," dedi Medusa, beni merdivenlere çıkan dar bir geçide yönlendirerek. Tapınağın dağın yamacına oyulma şeklinden, tapınağa giden üç ana giriş olduğunu biliyordum.

"Benimle gelmiyor musun?" Sesimin çatallaşmasından neredeyse utanarak sordum. O kadarını biliyordum ya da en azından bilmeliydim. Bana bunun tek başıma yapmam gereken bir yolculuk olduğunu söylemişlerdi.

"Seni çok yakında görecekim kızım. Seni Beşik'te bekliyor olacağım ama Kader'in sözlerini sadece ve sadece sen duyacaksın," dedi Medusa, yanımızdaki tapınağın duvarına doğru adım atarak. Duvar onun için açıldı ve Tartarus'un içinde bir cennet olan, şelale ve durgun bir göletle dolu güzel bir vadide güneş ışığına adım atmasına izin verdi.

Bu Hel'e girdiğim gibi merdivenlere yöneldim.

Tek başıma.

ALTMİŞ DÖRT

CALDRIS

Bizi Tartarus'un gizli girişine doğru nehirler boyunca kürek çekerek götüren feribotçunun içinde bir zamanlar Estrella'nın babası olan o şeyden eser kalmamıştı. Beni sessiz tutan, merak etmekten ve kızının Yaratılışın Beşiği'nde ölmeye hazırlandığını öğrendiğinde dehşete düşecek olan adamı bulmaya çalışmaktan alıkoyan, durumun imkânsızlığıydı.

Amacı ne olursa olsun ve kaderi onu bu yere ve bu zamana nasıl çekmiş olursa olsun, hayatının Kader'in talep ettiği bedel olduğunu kabul etmişti. Bunun doğru olduğuna inanmasına neden olan kelimeleri şimdi biliyordum ve teknede dururken parmaklarım kalçamda dans ediyordu. Çenesini kapatmaktan aciz görünen Brann bile sonuçlarından korktuğu için benimle konuşmaya cesaret edemiyordu, kendi

Yüzüm, bir zamanlar kalbimin olduğu yerdeki deliği kederli bir ifadeye büründü.

Kalbim göğsümün dışında atıyordu, çünkü onunkinin içinde gümbürdüyordu. Onu hissetme yeteneğim olmadan, aramızdaki bu garip engelin susturduğu bağla, sanki yeniden yalnızmışım gibi hissettim. Sanki Peçe hala varmış ve ben onun varlığının sadece en zayıf fısıltılarını hissedebiliyormuşum gibi. Kalbim hareketsizdi, hayatım anlamsız geliyordu.

Onun geri dönebileceğine, annesinin ölümünün geleceğini bile bile onu o tapınağa getirmeyeceğine inanmak zorundaydım. Estrella, Mistfell ormanında Adelphia'nın mumu taştan düştükten sonra onu ölümün yaklaştığı konusunda uyardığı o geceden beri ölümün yaklaştığı konusunda uyarılmıştı. İki tür ölümün var olduğunu, Estrella'nın hâlâ bir insan olarak olduğu kadına bağlı olduğunu kabul etmekten başka çare yoktu. Bu kayıpta, gücünü tahmin edemediği mecazi bir ölüm vardı. Kendisinin o versiyonundan vazgeçmek bir fedakârlık gibi gelecekti, o kızıdan gerçekten vazgeçecek olsa bedeninden koparılmış gibi hissedecekti. O insan kızı, beni o ahırda ona bakarken bulduğunda bakışlarındaki masumiyeti sevmiştim. Hayat ona pek nazik davranmamış olsa da, onda sadece genç yaşından dolayı var olabilen belli bir kalite vardı.

Yaş seni sertleştirdi. Ruhunuzdaki nezaketi ve kemiklerinizdeki şefkati söküp aldı. Uzun zamandır beni alaycı biri haline getirmiş ve insanların en kötü yanlarını görmeye zorlamıştı ama Estrella her zaman en iyisini umardı. İnsanların onu haklı çıkaracağını ve onu seven karşı kendisi kadar nazik olacağını umuyordu ama insanlar kendi bencil çıkarları için hareket ettiklerinde yüzyıllardır yaşadığı hayal kırıklığını henüz hissetmemişti.

Yaş masumiyetinizi yok etti. Yaş, incinme yeteneğinizi aldı ve onu bir ateş rüyasına, asla kurtulamayacağınız nefes alan, somut bir şeye dönüştürdü. Yaş

attığınız her adımda bu ihanetin acısını hissetmenizi sağladı.

Eşime sahip olan insanların *iyi* olduğuna inanmak için içimde bir güç olduğunu bilmiyordum. Sadece kendi çıkarlarının benimkiyle aynı hızda olduğunu, eşimin yaşamasına, ölmesinden çok daha fazla ihtiyaç duyduklarını ummak zorundaydım. Buna güvenmek zorundaydım.

Aksi takdirde kendimi en yakın nehre atar, sonsuza dek bu Hel'de ona katılmaktan mutluluk duyardım.

Bunun yerine, kayıkçı bizi girdiğimiz mağaradan çıkarırken, Brann ve beni Rahibe'nin istediği gibi yaşayanlar diyarına geri götürürken sessizce durdum. Annemin öldüğünü ve benim Kış Kralı olduğumu bilerek evime dönmek acı tatlı bir şeydi. Ona yardım etmek için duyduğum onca arzuya rağmen eşimi geride bırakmak zorunda kalmıştım. onun için yaslanabileceği bir omuz olmak ve duygusal olarak onu rahatlatmak dışında bir şey yapabildiğimi sanmıyordum. Bu sınavlar benim için değildi ve bu gerçeğin çaresizliği ve olacaklar karşısındaki çaresizliğim bana doğru gelmiyordu.

"Sence iyi olacak mı?" Gün ışığına çıktığımızda Brann sordu. Tartarus'un loşluğunda geçirdiğim zamandan sonra güneş yüzümde çok parlaktı ve kayıkçı kürek çekmeye devam ederken başımı çevirip kayığın zeminine baktım.

"Olacak," dedim, kararlılığımın sözcüklere güç vermesine izin vererek. Eşim hakkında bildiğim bir şey varsa, o da hayatın ona sunduğu her şeyden sağ çıkabilme yeteneğinin onun gerçek sihri olduğuydu. İhtiyaç duydukça uyum sağlar ve değişir, bana geri dönebilmek için hangi amaç gerekiyorsa ona hizmet ederdi. Sadece kararlılığıyla *yaşayacak*, Kader'in iradesini kendi iradesine boyun eğdirecekti.

O böyle biriydi. Onun gücü buydu.

Holt ve Vahşi Av'ın geri kalanı, sonunda Brann'ın bir zamanlar kesin ölüme düştüğü sahilin kumlarına ulaştığımızda kıyıda bekliyordu. Ben bir savaş için hazırlanmıştım.

Sonunda yaşıyanlar diyarına döndüğümüzde geriye kalan tek şey ruhumu bedenimle yeniden birleştirmekti.

Hazır olmadığım şey, Holt ve Brann'ın birbirlerini açıkça tanıdıkları gerçeğiydi, birbirlerini ölçüp biçerken bakışları birbirine uyuyordu. "Brander," dedi Holt, sesi sert ve acımasızdı. En karanlık zamanlarda bile genellikle hafiflik ve mizah dolu olan erkeğe hiç benzemiyordu.

"Avcı," diye karşılık verdi Brann, sesindeki ısırik adamın gerçek adını kullanmak istememesine uyuyordu. Onu unvanına indirgedi, bu Brann'a cadı demekle eşdeğer bir saygısızlık olurdu.

Onu büyüüne ya da Holt'un durumunda lanetine indirgemek.

Holt atına dönerek, "Benim bir adım var," diye tersledi. Bizi taşıyacak kadar at yoktu, bu yüzden Brann'ı sırtımda binmesi için yönlendirirken iç çektim. Başını sallayarak ata binmeyi reddetti.

Brann, "Size Huntsman dışında başka bir isimle hitap etmedi," dedi.

Holt, Brann'ın yoluna gitmeye kararlı görüldüğü yere bakarak, "Imelda'nın bana ne demesine izin verdiğim seni ilgilendirmez ve sen aynı nezaketi göstermiyorsun," dedi. Yaklaşan savaştan kaçmak için, hiç şüphem yoktu.

Lanet olası korkak.

"Neden olmasın?"

"Çünkü *ondan* hoşlanıyorum," dedi Holt ve atını dar patikada tırısı kaldırdı. Brann'ı geride bırakarak onu takip ettim. Onu ikna edecek, Estrella'nın Tartarus'tan çıktığında onu diğer sevdikleriyle birlikte bulmak isteyeceğine inandıracak zaman yoktu. Eğer bunu zaten bilmiyorsa, Estrella tekrar yeryüzüne çıktığında orada olmak istemiyorsa, o zaman zaten onu hak etmiyordu. Ölümsüz, inatçı bir cadıya bakıcılık yapmaktan daha önemli işlerim vardı. Eşim için toplamam gereken bir ordu vardı.

Çürüyebilirdi, umurumda bile değildi.

ALTMİŞ BEŞ

ESTRELLA

Merdivenlerden çıkıp Kaderler Tapınağı'nın ikinci girişine doğru ilerlerken elimdeki çanta bana inanılmaz derecede ağır geliyordu. Her bir nehirden topladığım adaklarla doluydu: boğanın boynuzu, aslanın kılı, arka boynuz, hidranın külleri ve elmalar. Bu kat aşağıdakinden çok daha küçüktü ve uçurumun tepesinde, diğer taraftaki Yaratılış Beşiğı'ni gösteren aralıklı, açık pencerelerle beşik gibiydi. Şelale vadinin diğer tarafındaki uçurumdan aşağıya doğru akıyor, suyun parlaklığı merkezdeki bahçeleri çevreleyen gevşek ağaç ormanlarının arasından akıyordu. Yaşamla iç içeydiler, vadide doğal olan her şey bana tüm mevsimlerin bir araya geldiğini düşündüren bir şekilde geliyordu. Tüm yerleri ve zamanları

bir şekilde herkesi memnun eden tek bir bahçede toplandı.

Tek bir köşede kış hüküm sürüyordu. Bitkiler kar ve buzla kaplanmıştı; soğuk, dört köşe arasında yayıldığı derenin ve gölün suyunu dondurmak için alçalıyordu. İnsan figürleri vadinin içinde hareket ediyordu, vücutları izlediğim şeyin kapsamı üzerinde küçük iğne işaretleriydi. Ama gölün önünde duran adamı inkar etmek mümkün değildi, gölgeler onu bir galaksinin gece yarısı gibi çevreliyordu. Açık pencereden bakışlarımla karşılaştığında gözleri altın renginde parlıyordu ve tek elini kaldırarak avucunu uzattı.

Aramızdaki bariyer kapanıp onu dışarıda bıraktığında, geride bıraktığım her şeyle, umutsuzca dokunmaya çalıştığım eşimle alay ediyormuşum gibi hissettim. Medusa onun yanına geldi, kollarını beline doladı ve çenesini eğerek ona baktı. Bu mesafeden yüzünü seçemiyordum, saçlarındaki kıvranan yılanlar dışında yüz hatları aramızdaki boşluktan geçemeyecek kadar az kontrastlıydı ama duruşundaki bir şey tanıdık.

Yüzündeki ifadenin sevgi ifadesi olduğundan emindim, çünkü ben de eşime onu sevdiğimi kelimeler olmadan söylemek için öyle bakmıştım.

O da elini hareketsiz bir şekilde salladı ve başını bana doğru çevirdi. Arkamdan gelen ayak sesleri kalbimin boğazıma düğümlenmesine neden oldu, buraya yapmak için geldiğim şeyin gerçekliği üzerime bastırıyordu. Kader beni öldürdüğünde izleyecekler miydi? Ailem, benim için acıdan başka bir şey vaat etmeyen bu tapınakta hayatımın sona ermesine tanıklık edecek miydi?

Ölüm benim bedelimdi. Bu benim kurtuluşum ve sonumdu ve bunun gerçekleşmesi halinde eşime yapacaklarından pişmanlık duymaktan başka bir şey yapamazdım.

Yavaşça döndüm, elbisemin altın rengi benimle birlikte hareket ederken ellerim bir süpürme hareketiyle kıvrıldı. Elbisemin üzerinde

Zemin, tam olarak kontrol edemediğim sıvı bir enerjiydi. Kaderler önümde duruyordu, üzerli gruplar halinde düzgünce dizilmişlerdi ve onları nehirdeki çayırdaki gördüğüm gibi aynı pozisyondaydılar.

"Aella, bu anı uzun zamandır bekliyorduk," dedi merkezdeki kadın. Yarı çürümüş yüzü acayip bir şekilde hareket ediyor, parmakları elinde tuttuğu iplik makarasıyla sürekli oynuyordu. Şu anda bile, bu anlarda bile, üçü yeni bir duvar halısı örmeye çalışıyor, sanki kendilerine yardım edemiyorlarmış gibi hayatın ipliklerini parça parça birbirine dikeyorlardı.

"Ben Clotho'yum ve senin adını, doğduğun geceden çok önce goblenin içine diktim," diye konuştu merkezdeki kadın, iğ kız kardeşine daha fazla iplik vermek için dönüyordu. Kaderlerin büyüsünden daha fazla almasına ve onu yaratılışa ve kaderin kendisine dönüştürmesine izin vermek için.

"Ben Lachesis'im ve tüm isimleriniz ve tüm yaşamlarınız boyunca size rehberlik ettim," dedi soldaki, parmakları daha önce hiç görmediğim bir hızla yeni goblenin üzerinde çalışırken. İpliği düğümlemek için iğneye ihtiyaç duymuyordu; becerikli, nasırlı parmakları bu işi tek başına yapıyordu.

"Ben Atropos'um ve ipliklerin kesicisi ve hayatların sonlandırıcısıyım. Kaderleri sona erdiğinde yaşayanlarla buluşan benim," diye konuştu sağdaki. Makasını havada kesiyordu, sanki sonsuz olan hareketi durduramıyormuş gibi. Şu anda kesilecek iplik yoktu, günlerinin sonuna getirilecek hayatlar yoktu, ama yine de kesti.

"Buradaki amacıma hizmet ettiğimde beni öldürecek olan sizsiniz," dedim sesimi sakın tutarak. Olacakların onaylanmasını beklerken bile onlara korku göstermeyecektim. Öbür dünya için korku, son anlarımda hissedebileceğim herhangi bir acı için korku. Yaşayıp sonsuza kadar değişmiş olarak devam etmek zorunda kalmaktan korkmak.

Sessizlik tek cevabımdı, bana bilgi hediyesini vermeyi reddediyordu. Yutkundum, onaylarcasına başımı salladım. Daha azını beklememeliydim. Getirdiğim çantayı, bu kadınlar için toplamak için çok çalıştığım hediyeleri kaldırdım, böylece bana Beşik'e geçiş izni verebilirlerdi. Böylece aradığım cevapları orada beni bekleyen ailede bulabilecektim. Atropos elini uzatıp paketi aldı, ama paketi açıp topladığım eşyalara bakmaya zahmet etmedi. Sanırım buna gerek yoktu, çünkü bu kadınlar denemelerimin her adımını biliyorlardı. Ben onları getirmeden çok önce hangi hediyeleri getirdiğimi biliyorlardı.

"Kendini buna layık görüyor musun? Beşiğe girdikten sonra olacağın şeye?" diye sordu, sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Kaderime layık olduğumu düşünmemin ne önemi vardı ki? Kader benim isteklerimi ya da arzularımı, güvensizliklerimi ya da hatalarımı umursamazdı. O sadece bunları kendi yararına nasıl kullanacağını, sadece uygun şekilde manipüle edilebilecek bir varlık görüyordu.

"Ne olacağımı bilmezken buna layık olup olmadığımı nasıl söyleyebilirim? İlkelerin ve Tanrıların sahip olduğu türden bir güce layık kimse olduğunu sanmıyorum. Tek yapabildiğim adil ve hakkaniyetli olmaya çalışmak, etrafımdakilere mümkün olan en iyi yaşamı sunmak ve büyüümün diğer pek çok kişiyi olduğu gibi beni de yozlaştırmasına izin vermemek. Bu beni değerli kılar mı, yoksa benden önce gelenlerden farklı olabileceğime dair kendi idealizmim tarafından körleştirilir miyim?" Sözcükleri söylerken iç çekerek sordum. İlkellere ve Tanrılara hakaret küfür gibi geliyordu, özellikle de bu yerde, ilkelerin korkaklar gibi yarattıkları dünyadan saklanmayı seçtikleri yere bu kadar yakinken.

Clotho hareket etti, bana bir adım daha yaklaşmak için onların üçlüsünden ayrıldı. Bir elini göğsüme dokundurdu, içimdeki iplik demeti onun dokunuşunu tanıyarak yükseldi. Başını yana eğdi ve ürkütücü gözleri bir kez daha yüzüme dikilmeden önce dikkatle ipliği inceledi.

"İplikleri ördüğümüzde sadece gerçekleri görürüz. Eylemleri görürüz ama onların arkasındaki düşünceler bizim için kayıptır. İnsan duygularının yönlerini anlamayı çoktan bıraktık, tabii eğer başlangıçta böyle bir yeteneğimiz varsa. Sonsuz yaşam ve güce sahip olmak istemiyor musunuz? Görünüşe göre türünüzden pek çok kişi bunlara sahip olmak için her şeyi ya da herkesi feda edebilir, ama yine de size bunları sunduğumuz için kızgın görünüyorsunuz."

"Hayır," dedim, anlamalarını nasıl sağlayabileceğimi düşünürken alay ederek. İnsani duyguları ve aşk gibi şeyleri anlamadıkları doğruysa, tamamen duygulara dayanan bir seçim böyle bir varlık için nasıl anlamlı olabilirdi? Ve aşk kavramı olmayan bir varlığın insanların kaderlerini belirlemek gibi bir işi olabilir miydi? "Ben bunların hiçbirini istemiyorum. Hayatımı huzur içinde yaşamak ve kararlarımın dünyanın yükünü taşıdığını bilerek tüketilmemek istiyorum. Sonsuza kadar bir fark yaratabileceğimi bilerek ve bunun insanlığın iyiliği için mi yoksa sevdiğim her şeyin çöküşü için mi olacağını merak ederek yaşamak istemiyorum. Bu dünyanın büyük planında hiç kimse ve hiçbir şey olmak istemiyorum ve öldüğümde anımın silikleşmesini istiyorum. Eğer istediğiniz cevap bu değilse, amacınıza hizmet etmiyorsa ya da beni değerli kılmıyorsa, o zaman beni şimdi öldürün. Sonu gelmeyen bu lanet oyunlardan bıktım. Ben değerliyim ya da değilim. Seçiminizi şimdiden yapın, çünkü ben seçimimi yaptım."

Atropos sırtarak ona verdiğim çantayı geri uzattı. "Sınavlar asla bizim için değildi, Estrella Barlowe. Bizim seçimimiz yüzyıllar önce yapıldı, bu yüzden de her zaman bizimle ve sahip olduğumuz bilgiyle alakasız oldular. Bunlar, seçtiğimiz yolla uyumlu seçimler yapabilecek konumda olmanız için gerekli olan olaylardı. Bu sınavlar, kendi değerinizi ve bu değerın dünya üzerindeki ağırlığını anlayabilmeniz içindi" dedi.

"Yani onlar beni buraya getirmek için yaptığınız manipölasyonlardı, çünkü buraya kendi başıma gelmek istemedim. O denemeler olmasaydı, her ne sebeple olursa olsun olmamı istediğin kadın olamazdım. Amacınıza hizmet etmek ve beni buraya getirmek için ne gerekiyorsa yaptınız, ama bu asla keşfetmem gereken şeyle ilgili değildi. Verdiğin zararı anlamaya bile başlayamamışken bunu böyle gösterme. Sanki hepimiz bir ipin ucundaki kuklalarmışız gibi bu lanet konuları manipüle etmek için o kadar uzun zaman harcadınız ki, bizim gerçek insanlar olduğumuzu unuttunuz. Sizin asla anlayamayacağınız şeyler istiyoruz. Seviyoruz, inciniyoruz ve hastalıklı eğlenceniz için bize yaşattığınız acıyı hissediyoruz." Duraksadım, alamayacağımı bildiğim bir cevap bekliyordum. Yaptıkları şeyler için, mahvettikleri hayatlar için üzölmeyeceklerdi.

"Manipölasyonlarımızın ne kadar derinlere indiğini anlamaya başlamıyorsun bile, Estrella Barlowe," dedi Clotho, ben izlerken yüzü değişiyor ve şekil değiştiriyordu. Derisinin çürümüş tarafı tekrar bir araya geldi, yüz hatları çok tanıdık gelen büyölü bir cazibeye dönüşürken yanakları doldu. Öfkem dağıldı, ciğerlerimdeki havayı şaşkınlıkla dışarı atarken ciğerlerim sarktı.

Macha önümde duruyordu, kız kardeşleri yanlarında kayarken yüzü hüzünlü bir gülümsemeye dönüşmüştü. Lachesis'in durduğu yerde Badb vardı, kuzguni saçları parıldıyordu. Bir zamanlar Atropos'un olduğu yerde Nemain vardı, Khaos'un neden olduğuna inanmama izin verdikleri hasardan dolayı boğazı iyileşmişti.

Boğazımdaki ihanet sızısıyla savaşıarak çenemi sıkıtiğimde nihayet konuşan Badb oldu. "Sana yardım etmek için bizim bile kendimize göre sebeplerimiz olduğu konusunda seni uyarmıştım Kaderin Çocuğu," dedi, sanki rehberim olan üç kadını önemsemem benim suçummuş gibi davranarak. Medusa geldikten sonraki mesafeleri şimdi daha anlamlıydı, eğer Morrigan'ın kimliğı hakkındaki gerçeğı bilmiyorsa, muhtemelen öyle kalmasını istiyorlardı.

"Peki seninki neydi?" İhtiyacım olan cevapları almak için kendimi acımı bastırmaya zorlayarak sordum.

"Merak," dedi Nemain ve sessizlik içinde geçen onca zamandan sonra sesi çok tuhaf geliyordu. Sesi gitmeden önce konuşmasını ancak duyabilmişim ve şimdi burada durmuş, sanki hiç olmamış gibi konuşuyordu. "Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorduk."

"Bir şeyler değiştiği için Kader'in bana görüldüğünü söylemiştin ama sen başından beri oradaydın. Kendini göstermene gerek yoktu. Neden zahmet ettin?" Anlama ihtiyacından nefret ederek sordum.

"Bizden de bu beklenirdi. Gücünüzü Tartarus'tan geri çaldınız ve yine de kalmayı seçtiniz. Nefret yerine bağışlamayı seçtiniz ve bu bizim İlkellerden beklediğimiz bir özellik değil. Size görünmemek Medusa'nın şüphelerini arttırmaktan başka bir işe yaramazdı ve biz de henüz kendimizi ifşa etmeye hazır değildik," dedi Macha, yüzünde sanki onları kandırdıkları için en ufak bir suçluluk duygusu varmış gibi bir ifade belirdi.

Bu yeterli değildi.

"Sen benim sebebimsin. Sahip olduğun gücü asla istemememin nedeni sensin. Çünkü senin gibi olmaya *asla* izin vermeyeceğim."

"Sen bize anlayabileceğinden çok daha fazla benziyorsun, Fırtına. İşte bu yüzden buradasın, senin soyundan gelenlere giriş izni vermediğimiz Beşik'e girmek üzeresin. Biz senin hesabın değiliz Estrella," dedi Lachesis, sesi karanlık ve neredeyse öfkeli bir şeyle renklenmişti. Hiçbir zaman duygu gibi hissettirmedi ama arkamdaki pencere Beşik'e açıldı, Kaderler yaklaşan canavarlarla aramdaki mesafeyi korumak istiyorsam beni bir adım geri atmaya zorlamak için yaklaşıyorlardı.

Clotho sonunda ağzını tekrar açtı, yüzümün düşüşünü izlerken dudakları kibirli bir sırıtışa dönüştü. Hep birlikte uzanıp bir ellerini göğsüme ve oradaki iplik düğümüne dokundurdular. İttiler, beni tekrar

açık pencerenin kenarından sendeleyerek geçtim ve ayaklarım Beşik'in çimlerine değdi. Şok içinde Kaderlere baktım, bana geçit verdiklerini fark ettim. Ama cam yeniden inşa edilirken havada asılı kalan Clotho'nun son sözleriydi, tapınağı bir kez daha mühürlemek için kırıklar birbirine çarpıyordu. "Sen bizimsin."

ALTMİŞ ALTI

ESTRELLA

Yamaçtan aşağı doğru yürüdüm ve önümde uzanan vadiye doğru ilerledim. Primordialler ağaçların arasından çıkıp yürüdüğüm patikaya girdiler, böylece onlar da bana bakabiliyorlardı. Bu bakışların ağırlığı, binlerce güneşin sıcaklığı gibi hissettirdi, denemelerin bittiğini umduğum anda bir yargı.

Ancak Clotho'nun sözlerinin içimde bıraktığı batma hissi, belki de sınavlarımın daha yeni başladığını düşünmeme neden oldu. Altın gözler Beşik'in her bir köşesinden beni inceliyor, beni karşılamak için yol boyunca bir sıra oluşturunuyordu. Sonunda Khaos ve Medusa'ya ulaştığımda, içimdeki o batan çukurun, derinliklerini sonsuz bir kuyuya açıldığını hissettim. *Neydi bu?*

Khaos bir adım öne çıktı, tanıdığım sertlik yüzündeki ifade kaybolmuştu. "Evine hoş geldin kızım," dedi,

Aramızdaki son mesafeyi de kapatıyordu. Elleri yüzüme dokunmak, hak etmediği bir yakınlık anında yüzümü kucaklamak için geldiğinde ondan uzaklaştım. Dudakları birbirine yapıştı, reddedişim karşısında boğazından bir yutkunma geçti. "Bana kızgınsın."

"Orada durdun ve acı çekmemi izledin. Bir kez bile bana yardım etmeye çalışmadın; bir kez bile müdahale etmedin," diye çıkıştım ve Medusa'nın onun yanına sokulduğu yere baktım. Bu tartışma karşısında sessizdi, hiç istemediğim babama yardım teklif etme zahmetine girmemişti. Onun anlamasına yardım etmesine gerek yoktu ve bir kez olsun acımı anlatmama yardım edecek kimsenin olmamasını takdir ettim.

Bunu benden duymasını istedim. Onun da benim gibi acı çekmesini istedim.

"Hepimiz Kader'in etkisinden senin kadar etkilenmeyiz, Estrella. Başarını tehlikeye atmadan elimden geleni yaptım. Buraya, bu yere gelmen şarttı. Şu anda, senin olduğun gibi. Araya girip sana yardım etseydim, tek başına ayakta durmanın ne demek olduğunu asla bilemeyecektin. Kendi gücüne ve kararlılığının gücüne güvenmeyi asla öğrenemeyecektin. Sen ve sadece sen onlara meydan okuyabilirsin, Estrella. Yaptıklarımızı sadece sen düzeltebilirsin ama bunu yapmak için önce Mab'ı öldürmeli ve dünyayı onun lekesinden kurtarmalısın. Kehanet edilen şey bu, gelgitlerin dönüşünü sağlayacak olan şey bu," dedi Khaos, istediği kucaklaşmaya izin vermeyeceğini anladığında elleri nihayet yanlarına düştü.

"O senin kızın, tıpkı benim olduğum gibi. Nasıl olur da onun ölümünden söz eder ve bunun ne anlama geldiğini umursamazsın?" Mab konusundaki vurdumduymazlığı zaten şüphelendiğim şeyi doğrular nitelikteydi.

Khaos'un yapabileceği her neyse, bu benim anlayabileceğim türden bir sevgi değildi. Kızımı asla bu şekilde kınayamazdım.

"Mab'ın kızıma ait olan her parçası çoktan silindi. Taktığı taç, Kader'in ısrarı üzerine *senin* için yaptığımız taç, onu tanınmayacak kadar lanetledi. Onu sadece birlikte sahip olduğumuz çocuk takabilsin diye yaptık. Çalınacağını ya da bu şekilde kullanılacağını hiç düşünmemiştim. Birinin onun ağırlığına tahammül edebileceğini hiç düşünmemiştim ama Mab benim yarım ve ondan güç kazanacak kadar ona bağlandı ama bu neden olduğu delilikten kurtarmadı, sadece geciktirdi. Önüne çıkan herkesi katletmesi an meselesi," diye yanıtladı Khaos.

"Sen kaosun Primordial'ısın. Neden onu durdurmuyorsun? Kendini?" Kelimeleri kınayarak sordum. Sebep olduğu şeylerin sorumluluğunu üstlenmiş olsaydı, tüm bu acılara son verebilirdi.

"Kader hepimizi günlerimizi Beşik'te geçirmeye mahkûm etti," dedi ve tekrar öne çıktı. Geri çekilme çabamı görmezden geldi ve sonunda avuçlarını yanaklarıma koydu. Temasla birlikte gözleri kapandı, dokunduğu yerde tanıdık bir enerji vızıltısı içimde uğuldadı. "Çocuklarımızı terk etmeyi isteyerek seçmedik. Bakabileceğimiz tek kişiyi isteyerek terk etmedik. Siz buranın Mab'ın düşmanlarını gönderdiği, Tanrıların ve İlkelerin kendilerine haksızlık edenleri sürüklediği bir hapisane olduğuna inanıyorsunuz ama burası önce bizim hapisanemizdi. Kaçamadığımız zindanımız. Kaderler hepimizi kontrol ettiği sürece yeryüzünde asla yürüyemeyeceğiz."

"Her şey ölmeli Estrella," diye yankılandı Medusa, bir gece önceki sözleri aklımın bir köşesini gıdıklıyordu.

Ben onların hesaplaşmalarıydım, onlar da gardiyanlardı.

Khaos beni bizi izleyen Primordial'lara doğru çevirdi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Merak uyandırdığın için seni izlemiyorlar. Seni izliyorlar çünkü onları bu çukurdan kurtarabilecek tek kişi sensin. Seni izliyorlar çünkü sen bizim kurtarıcımızsın" dedi ve beni

Primordial'ların benim yürüdüğüm patikanın yanında başlarını yere eğmelerini izledim.

"Onları öldürmem gerekiyorsa Kader beni neden buraya yönlendirsin ki? Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Bu mümkün çünkü beni o tapınağa gönderdikleri gece rahmime yerleştirdikleri düğüm sayesinde sana hamile kalabildim. Umutsuzca arzuladığım kızıma sahip olmamın bedeli olan düğüm, yıllar önce harekete geçirdikleri şeyin ta kendisiydi. Onları öldürebilirsin, çünkü sen de onlardan birisin, Estrella. Kan bağıyla kızımız olabilirsin ama içinde onların her birinden bir parça da taşıyorsun," diye açıkladı Medusa.

"Biliyorlar. Onları öldürecek kişinin ben olacağımı biliyorlar," dedim, farkına . Onların hesaplaşması, *onların sonu*.

Khaos bana dönüp ellerini omuzlarımdan ayırırken Medusa tekrar, "Her şey ölmeli," dedi.

Bu sefer sadece bir eli yanağımı kavradı ve hiç tanımadığım babamdan bir anlık teselli arayışıyla dokunuşa doğru eğilmeme engel olamadım.

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Keşke seni bu kadar uzun süre benden uzak tutmasalardı," dedi, dudakları büzülmüş ve burun delikleri açılmıştı. Medusa inlediğinde kafamda alarm zilleri çaldı, hıçkırık sesi beni Khaos'un yakıcı bakışlarından dönüp ona bakmaya zorladı. Ağzını kapatırken bıçağın geldiğini hiç görmedim, sadece göğsümü yırtarken kör edici, yakıcı acıyı hissettim. Khaos beni bıçakladı, elini omzuma koyarak beni sabit tutarken bıçağı kabzasına kadar itti, sanki bıçaklanan kendisiymiş gibi yüzü buruştu.

Demir beni içten içe yaktı, doku ve kasları parçaladı, kalbimi yavaşladığı yerden deldi. Bıçağı geri çekti, açtığı delikten kan fışkırıyordu. Altın rengi gözlerine bakarak yüzünün buruşmasını izledim.

"Özür dilerim," dedi, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Bıçağı tekrar göğsüme saplarken kolu hareket etti,

Birincisinin yanında başka bir yara daha açtı. Nefes nefese kalmıştım, Medusa arkamdan gelip beni tutarken debeleniyordum. Ağırlığımı destekledi ve bacaklarım altımda büküldüğünde beni ayakta tuttu.

"Neden?" diye sordum, ağzım ıslaktı. Kanın bakırımsı tadı ağzımı doldururken elim yanımda hareket ediyordu. Umutsuzca o ipliğe tutunmaya, eşimle paylaştığım bağa tutunmaya çalışıyordum.

Caldris.

Khaos son bir kez bıçağını çekti ve beni üçüncü kez bıçakladı. Medusa beni nihayet yere indirirken kabzaya, göğsümden çıkan bıçağa baktım. Başımı kucağına yatırdı, ben ipliğe tutunurken nazik parmaklarını saçlarımda gezdirdi, bu bağı beni burada tutmak için kullandı. Onu terk etmemem için.

Beni asla affetmezdi.

Khaos yanımda diz çöktü ve parmaklarını bıçağın etrafına sarıp tekrar yırtarken bana baktı. Bıçağı kenara atıp kanlı ellerini yüzüme koydu ve yüzüm gözyaşlarıyla ıslanırken yanaklarımdaki saçları düzeltti. Çok fazla acı vardı, ciğerlerim nefes almak için savaşıırken içimde çok fazla yanma vardı. Kalbim yaralarımın kan pompalarken. Altın rengi elbisem kırmızıya boyanmış, gövdemde derin ve yayılan bir havuz oluşmuştu.

"Neden?" Bana vermedikleri sorunun cevabını bekleyerek tekrarlardım. Eğer ölmüş olsaydım onları nasıl kurtarabilirdim? Ve eğer onları kurtarmam gerekiyorsa, o zaman bunun amacı neydi? Yaşarken yapamadığım neyi ölüyken yapabilirdim?

"Her şey ölmeli," diye tekrarladı Medusa ve bu sözlerin zihninin kaybı anlama çabası olup olmadığını merak ettim. Onun başa çıkma yöntemi.

Khaos elini yarama dokundurdu, insan figürü Beşik'in üzerine yayılan bir karanlığın içinde kayboldu. Ben kendi kanımda boğulurken geriye sadece yüzü kaldı, elimde tuttuğum iplik dönerken gecenin içinde dans eden bir fısıltı

gri ve cansız. Bağ koptu, kalbim son kez çarptı.

Artık acı yoktu, sadece sonsuz karanlık, yıldızsız bir gökyüzü ve Khaos'un beni ölüme kadar takip eden sesi vardı.

ALTMİŞ YEDİ

CALDRIS

Bedenime geri döndüğümde büyük bir acı hissettim. Bir daha asla yaşamak istemediğim türden acı. Her şey acıyordu, sanki kendi başıma bıraktığım için cezalandırılmışım, ama yine de beni karşıladı.

Yanımda, yerde, taştan bir yılan figürü vardı. Kıpırdamadan duruyordu, Medusa'nın Tartarus'ta kalbimden çıkardığı yılanın bir aynasıydı. Holt'un gözleri ona kaydı, bakışlarını tekrar benimkilere çevirirken gözlerinde bir soru vardı. Avucumla göğsümü ovuşturarak sadece başımı salladım.

İçimdeki o yılanın durmak bilmeyen kıpırdanışları yok oldu. Mab'ın her isteğini yerine getirme çağrısının çekiciliği gitmişti.

Özgürdüm.

Ayağa kalktım ve zindanların kapısına doğru ilerlerken Holt'la göz göze geldim. Vahşi Av hücrelerin arasında bekliyor, biz çıkarken bizi izliyordu.

"Plan nedir?" Holt sonunda bana sordu ve yanımda duracaklarını . Estrella bana döndüğünde hazır olabilmem için güç toplamama yardım edeceklerdi.

"Görülmemem gerekiyor. Estrella Tartarus'ta bitirmesi gereken işi tamamlamadan ölümü göze alamam." *Vinikulumumun* köprücük kemiğime değdiği göğsümü ovuşturdum, orada hafif bir ağrı vardı ve bir türlü geçmiyordu. Aramızdaki bağ hâlâ sessizdi ve onu hiçbir şekilde hissedemiyordum. Boğazımı temizledim ve devam ettim, ancak sanki sonsuz suyu yutmaya çalışıyormuşum, içinde boğuluyormuşum gibi hissediyordum. "Ama savaşmaya istekli olabilecek insanları sessizce toplamamız gerekiyor. Vakit neredeyse geldi," diye açıkladım.

Holt, "Imelda'yı bulmalıyız," dedi
Cadının bu savaşta işe yarayacağı gerçeğini tartışırken, onu bulmak istemesinin kendi bencil nedenleri olduğu da aklımdan çıkmıyordu.

"Hâlâ ondan bir iz yok mu?" Göz teması kurmaya cesaret edemeyerek sordum.

"Hayır," diye homurdandı Holt, bu durumdan duyduğu memnuniyetsizlik çok açıktı. Cadı ile kaybettiği zamanı telafi etmeye kararlıydı ama cadı buna yanaşmıyordu.

"O zaman Nila'ya ihtiyacımız var. Savaşmaya istekli insanları toplamamıza yardım edebilecek biri varsa o da Nila'dır. Estrella yanında bir ordu getirecek ama bu tek başına yeterli olmayacak," dedim merdivenlere doğru ilerlerken.

Holt elini omzuma koyarak beni durdurdu ve merdivenlere doğru baktı. "Gidip onu bulalım. Eğer görünmek istemiyorsan, şimdilik burada kalmalısın." Beni terk etmekte tereddüt etmedi, merdivenlerden taht odasına doğru kaçtı ve beni zindanda bir ileri bir geri yürümeye bıraktı. Yokluğumda cesetler yığılmıştı ve odaklanıp amacıma geri dönmek için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyordu.

Bu kadar uzun süre beklediler ve beklemeye devam etmeleri gerekecekti. Eğer gerçekten bir savaş yaklaşıyorsa.

yerde daha fazla olacaktı.

Savaşta ölüm kaçınılmazdı.

Tek umudum bunu mümkün olduğunca az tutabilmektir.

Elimi taşın üzerinde sürükledim, gözenekli kayanın hissi Holt'un gittiği o birkaç dakika içinde beni topraklayan tek şeydi. Onun peşinden gidebilmeyi diledim, hareket etme ve bir şeyler yapma dürtüsü derimde kaşıyamadığım bir kaşıntı gibiydi. Bu beni huzursuz ediyordu, Estrella için duyduğum endişe onun yokluğunda kendimle ilgili verimli bir şeyler yapmamı gerektiriyordu.

Gitmem gerekiyordu.

Holt Nila'yı odaya yönlendirirken zindanın kapısı açıldı, küçük kadın aceleyle merdivenlerden indi. "Estrella?" diye sordu, zindanda sadece benim durduğumu ve beklediğimi görünce.

"Yakında burada olacak ve savaşmaya geliyor. Onun yanında savaşmaya istekli olanlara ihtiyacımız var-"

Tüm vücudum geriye doğru sarsıldı, göğsümdeki acı fiziksel bir darbe gibi daha fazla acıya dönüştü.

"Caldris..." Holt, bakışları boynumun yan tarafına kilitlenmiş halde, dedi. Gözleri kocaman açılmıştı, ağzı açıktı ve kelimeleri bulmakta zorlanıyordu.

Soğuk içime yayıldı, daha önce hiç bilmediğim türden bir soğuk. Gömleğimi yırtıp *omzumdan* aşağı iterek *vinikulumumun* , tenime batmasını ve sonra tamamen gözden kaybolmasını izledim. Holt kolumun alt kısmına uzandı ve ön kolumu yukarı iterek dirseğimden yavaşça bileğime doğru yayılmasını izleyebilmemizi sağladı. Kolum hiçbir zaman o izlerden arınmamıştı, tenim onların yokluğunda çok çıplak görünüyordu. O doğmadan önce bile eşimin o parçası benimleydi.

Oysa şimdi sadece hiçlik vardı, içimde bir sızlama.

Sanki hiç var olmamış gibi, bir zamanlar aşkımın izinin olduğu yerde bir deri.

"Hayır," diye mırıldandım, elime dokundum ve o izleri üzerimde tutmaya çalıştım. Parmağıma dolanan iplik griye dönerken ondan kalan son bir parçaya tutunmaya çalışıyordum. O ipliğin koptuğunu hissettiğimde dünyam rengini kaybetti, canlılığını yitirdi.

Ruhumu, kalbimi de beraberinde götürdü.

Çığlık attım, o kaybı içimde o kadar derin hissettim ki kendimi yarım bir insan gibi hissettim. Yarım bir varlık. Parmaklarımı bağımızın yıpranmış kenarına dokundurdum, orada rüzgarda kıvranıyordu, ölü ve işe yaramaz.

"Caldris," dedi Holt, bir zamanlar her şeyim olan şeyin kalıntılarına bakarken dikkatimi çekmeye çalışmak için yanağımı okşayarak.

Artık sadece hiçbir şey yoktu. Umudun olmadığı karanlık bir dünya. Uğruna yaşanacak hiçbir şey yoktu ve tek tesellim ölümümün kesin olmasıydı. Onun peşinden gidecektim ve öbür dünyada yeniden araya gelecektik.

Acının olmadığı bir yer. Kayıpların olmadığı bir yer. Bu korkunç, hissiz boşluğun olmadığı bir yer.

Şimdilik tek bildiğim dostumun gitmiş olduğuydu.

Estrella ölmüştü ve daha hızlı ölmek için her şeyi yapardım, çünkü onsuz geçirdiğim her an çok uzun bir andı. Onu bulmak için yüzyıllarca beklemiştim.

Artık ölüm bile beni ondan uzak tutamazdı.

TEŞEKKÜRLER

Kaderlerin Arasında Gizlenenler'deki uçurumdan sonra acı verici olduğuna emin olduğum gecikme boyunca benimle birlikte *olan* okuyucularıma. Desteğinizi esirgemediğiniz ve bu seriye olan sevginizi paylaşmaya devam ettiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Özel hayatımdaki savaşlarda benim için dünyalara bedeldi. Bazen o anın içindeyken ve umutsuzca kelimeleri bulmaya çalışırken, yazarın tıkanmasına neyin neden olduğunu görmenin imkansız olması çok komik. Ama sonra kitap bittiğinde ve baştan sona okuduğunuzda, her şey kristal berraklığında ortaya çıkıyor. Bir yıl önce bu kitabın ikinci yarısını yazmak için doğru yerde değildim. Her şey Estrella'nın kendini keşfetme ve kendini olduğu gibi sevmeyi öğrenme yolculuğuyla ilgili - bir ömür boyu olumsuz düşünceler ve etkilerden sonra. Estrella'nın yolculuğu, benim geçtiğimiz yıl yaşadığım deneyimleri yansıtan fantastik bir yolculuk ve eğer kendimi hazır olmadan önce o anları yazmaya zorlasaydım, onun yolculuğunun hakkını verebileceğimi sanmıyorum.

Sanat hayatı yansıtır. Bu benimki.

Caitlen'e, beyin hücrelerimin diğer yarısını paylaştığı ve benim için kaybolduğunda ona iyi baktığı için. Kimse yapamazken beni programa uydurduğun ve her şey ağır geldiğinde bana inebileceğim güvenli bir yer verdiğin için. Her kadının sahip olması gereken en iyi arkadaş olduğun için.

Hayallerimi destekledikleri ve övünülecek bir şey olduğumu düşündükleri için küçük aileme. Umarım bana ve başarabileceğim şeylere olan inancınızdan asla vazgeçmezsiniz. Siz benim sebebimsiniz ve sizi ölesiye seviyorum.

Menajerim Josi'ye, insanların bildiğim Şeylere sadık kalmam gerektiğini söylediği, markadan çok uzak bir fantastik romantizm fikriyle ortaya çıktığımda bile bana her zaman inandığı için.

Monique Patterson, Susan Barnes ve Bramble'daki ekibin geri kalanına, bana verdiğiniz Şans için sonsuza dek minnettar olacağım. Karakterlerime ve hikâyelerime gösterdiğiniz sevgi ve takdir için ve onları parlatmak için birlikte çalışma isteğiniz için.

Dışarıda kaderin onlara attığı Şeylerin üstesinden gelmek zorunda kalan her kadına ...

Bu bizim için.

Ayrıca Harper L. Woods
tarafından

KEMİKLERİN YEMİNİ

Cadılar

Meclisi

Lanetli

ET VE KEMİKTEN

Perdenin Ardında Ne Yatıyor

Gölgelerin İçinde Avlanıyor

Ne Kaderlerin Arasında Ne

Gizleniyor

YAZAR HAKKINDA

Harper L. Woods, Adelaide Forrest'in *New York Times* ve *USA Today* çoksatan fantastik aşk romanı alter egosudur. Küçük bir kasaba olan Vermont'ta büyüyen Woods'un okuma tutkusu, yüzünü bir kitabın sayfaları arasına gömdüğü uzun kışlar sırasında doğdu. Zamanını kısa öyküler yazarak geçirmeye başladı ve bu öyküler kısa sürede tam uzunlukta kurguya dönüştü. O zamandan beri yirmi beşten fazla kitap yayınladı ve daha fazlası için planları var. Woods, yazmadığı zamanlarda iki küçük çocuğuyla vakit geçirirken, köpeğiyle kıvrılırken, uzak diyarlara seyahat hayalleri kurarken ya da asla yeterince zaman bulamayacağı kitap kapakları tasarlarken bulunabilir. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu Tor Publishing Group e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak
ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

Reactor, bilimkurgudan korkuya ve fanteziye, hem köklü hem de yeni tür yazarlarının kısa kurgularını yayınlayan ödüllü bir dergidir.

Oradayken, kitap incelemelerine, denemelere, yeniden okumalara ve daha fazlasına da göz atabilirsiniz. Bugün dergiyi ziyaret edin ve sohbete siz de katılın!

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar
Bu romanda tasvir edilenler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal
olarak kullanılmıştır.

KOYDA UYUYAN ŞEY

Copyright © 2025 by Harper L. Woods

Tüm hakları saklıdır.

İç mekan sanatı Shutterstock.com
Harita Abigail M Hair

Bir Bramble Kitabı
Yayınlayan: Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group 120
Broadway
New York, NY 10271

www.torpublishinggroup.com

Bramble™, Macmillan Publishing Group, LLC'nin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın İçeri Kataloqlama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-40122-9 (ciltli)
ISBN 978-1-250-40123-6 (e-kitap)

eISBN 9781250401236

Bu kitabın yayıncısı, bu kitabın herhangi bir bölümünün yapay zeka teknolojileri
veya sistemlerinin eğitimi amacıyla herhangi bir şekilde kullanılmasına veya
çoğaltılmasına izin vermez. Bu kitabın yayıncısı, 2019/790 sayılı Avrupa Birliği
Dijital Tek Pazar Direktifi Madde 4(3) uyarınca bu kitabı Metin ve Veri Madenciliği
istisnasından açıkça saklı tutmaktadır.

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın
alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-
221-7945, dahili 5442 numaralı telefonda
veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla
iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2025

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif	
Hakkı Bildirimi	
İthaf	
Not	
Sözlük	
Tanrılar ve Fae İlkelleri Hiyerarşisi	Kayda
Değer Eski Tanrılar	
Harita	
Önsöz Bir	
İki Üç	
Dört	
Beş	
Altı	
Yedi	
Sekiz	
Dokuz	
On On	
bir On	
iki	
On Üç On	
Dört On Beş	
On Altı On	
Yedi	

Onsekiz
Ondokuz
Yirmi
Yirmi -Bir
Yirmi -İki
Yirmi Yirmi
Yirmi -Üç-
Dört-Beş
Yirmi -Altı
Yirmi Yedi
Yirmi Yirmi
DokuzSekiz
Otuz
Otuz Bir Otuz
İki
Otuz Üç Otuz
BeşDört Otuz
Otuz Altı
Otuz Otuz
Otuz
DokuzYediSek
iz Kırk
Kırk -Bir
Kırk Kırk
Kırk Kırk -
Üç-İki-Dört-
Beş Kırk -
Altı
Kırk Yedi Kırk
Kırk
DokuzSekiz
Elli
Elli -Bir
Elli -İki Elli
-Üç

Elli -Dört
Elli -Beş
Elli Elli -
Yedi Elli -
Altı-Sekiz
Elli -Dokuz
Altmış
Altmış -Bir
Altmış -İki
Altmış Üç
Altmış Altmış
BeşDört
Altmış Altı
Altmış Yedi

Teşekkür
Ayrıca Harper L. Woods
tarafından Yazar
Hakkında Telif Hakkı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

